

có một vườn thơ đạo

tập 3

Ơn phước cả

CÓ MỘT VƯỜN THƠ ĐẠO

Sưu tập
kỷ niệm 100 năm ngày sinh

HÀN MẠC TỬ

TRĂNG THẬP TỰ
chủ biên

Tập 3

ƠN PHƯỚC CẢ

NHÓM THỰC HIỆN

CAO HUY HOÀNG – LÊ ĐÌNH BẢNG – LÊ HỒNG
BẢO – MẠC TƯỜNG – NGUYỄN ĐÌNH DIỄN
NGUYỄN THANH XUÂN – THIÊN CHÂN –
TRẦN NHƯ LUẬN – TRẦN VẠN GIẢ – VŨ THỦY
TRĂNG THẬP TỰ

ĐÔI LỜI CỦA NHÓM SƯU TẬP

*Như song lộc triều nguyên ơn phước cả
Dâng cao dâng thân nhạc sáng hơn trăng.*

Hình ảnh ơn phước cả dâng cao gọi lại thị kiến về ơn cứu độ chan hòa trong sách ngôn sứ Ezekiel thời Cựu Ước, chương 47:

¹Người ấy dẫn tôi trở lại phía cửa Đền Thờ, và này: có nước vọt ra từ dưới ngưỡng cửa Đền Thờ và chảy về phía đông, vì mặt tiền Đền Thờ quay về phía đông. Nước từ phía dưới bên phải Đền Thờ chảy xuống phía nam bàn thờ. ²Người ấy đưa tôi ra theo lối cổng bắc và dẫn tôi đi vòng quanh theo lối bên ngoài, đến cổng ngoài quay mặt về phía đông, và này: nước từ phía bên phải chảy ra. ³Người ấy đi ra phía đông, tay cầm dây đo, đo năm trăm thước rồi dẫn tôi đi qua nước: nước ngập đến mắt cá chân. ⁴Người ấy đo năm trăm thước nữa rồi dẫn tôi đi qua nước: nước ngập đến đầu gối. Người ấy lại đo năm trăm thước nữa rồi dẫn tôi đi qua nước: nước ngập đến ngang lưng. ⁵Người ấy còn đo năm trăm thước nữa: đó là một con sông, tôi không thể đi qua được vì nước đã dâng cao, khiến không thể đi qua mà chỉ bơi mới được thôi. ⁶Người ấy bảo tôi: “Người có thấy không, hỡi con người?” Rồi người ấy dẫn tôi trở lại bờ sông. ⁷Khi tôi trở lại, thì này: có rất nhiều cây cối ở hai bên bờ sông. ⁸Người ấy bảo tôi: “Nước này chảy về miền đất phía đông, xuống vùng Araba, rồi đổ ra biển Chết và làm cho nước biển hoá lành. ⁹Sông chảy đến đâu thì mọi sinh vật lúc nhúc ở đó sẽ được sống. Sẽ có rất nhiều cá, vì nước này chảy tới đâu, thì nó chữa lành; sông này chảy đến đâu, thì ở đó có sự sống. ¹⁰Sẽ có nhiều ngư phủ sinh sống ở trên bờ. Từ Ên Gheđi cho tới Ên Éclagim sẽ

toàn là bãi phơi lưới. Cá ở đây cũng nhiều và đủ loại như cá ở Biển Lớn. ¹¹Nhưng đầm lầy của nó sẽ không hoá ra làn mà chỉ dùng để lấy muối. ¹²Trên hai bờ sông sẽ mọc lên mọi giống cây ăn trái, lá không bao giờ tàn, trái không bao giờ hết: mỗi tháng các cây đó sẽ sinh trái mới nhờ có nước chảy ra từ thánh điện. Trái dùng làm lương thực còn lá để làm thuốc. ”

Đền thờ là tượng trưng thân thể Chúa Kitô, cho nên dòng suối chảy tự đền thờ cũng chính là dòng máu và nước trào tuôn từ cạnh sườn Chúa (x. Ga 19,34), là nguồn ân sủng của Ba Ngôi Thiên Chúa: ơn sáng tạo của Chúa Cha, ơn cứu chuộc của Chúa Con và ơn thánh hóa của Chúa Thánh Thần.

Trong sách Êzêkiel, dòng ơn phước dâng nhanh thành lũ lụt mênh mông nhưng, với Hàn Mạc Tử, nó còn dâng cao đến vô tận, nương theo “cõi vô cùng cao tốt bậc”, như “sáng bao la vầy lụt cõi thiên không”.

Hòa cuộn vào nguồn ơn phước cả, dòng chảy văn thơ Công giáo Việt Nam cũng là một nguồn ơn dạt dào Thiên Chúa đang ban qua lịch sử. Thập niên 1990, chúng tôi chỉ mới liên lạc được hơn 50 tác giả và chọn giới thiệu trong tuyển tập đầu tiên, ***Góp Nhặt Thơ Công giáo Việt Nam***¹, 40 tác giả, chưa được in chân dung và tiểu sử. Tôi trao đổi với anh Lê Đình Bảng và năm 2005 chúng tôi phân công: anh Bảng lo về các tác giả từ thời đầu cho tới những tác giả đã khuất của thế kỷ 20, sẽ được in thành ba tập, phần tôi đảm nhận sẽ là những tác giả còn lại và sẽ được gom thành những tập được ghi từ số 4 trở đi. Vì thế tuyển tập phát hành đầu tiên, Kinh Trong Sương, đã được ghi số 4... Tới khi anh

¹ Nxb Thuận Hóa, Huế, 1999.

Bảng hoàn tất bản thảo thì không chỉ ba tập mà là sáu... Số 4 của tập Kinh Trong Sương rơi vào cảnh bị việt vị trên sân bóng. Khi tiếp tục các bản thảo tiếp theo, anh em Câu Lạc Bộ Đồng Xanh Thơ Qui Nhơn giải quyết bằng cách lấy tên Kinh Trong Sương làm tựa đề chung cho bộ sưu tập mới, sẽ in ba tập 1, 2 và 3 rồi tiếp nối với tập 5... Đang khi lên khuôn bản thảo Kinh Trong Sương 1 thì viễn tượng kỷ niệm 100 năm ngày sinh Hàn Mạc Tử tới gần. Chúng tôi chuyển hẳn sang một chương trình mới, tức là bộ sưu tập này, ***Có Một Vườn Thơ Đạo***.

Nhìn lại, thân phận những bản thảo sưu tập chẳng khác nào những cánh bèo dập dềnh trên nguồn ơn phước cả mỗi lúc một dâng cao...

*

Bộ sách gồm 4 tập. Tập 1 dành riêng cho nhà thơ Hàn Mạc Tử. Tập 2 gồm hơn 40 tác giả có năm sinh từ 1912-1940. Tập 3 này gồm hơn 40 tác giả có năm sinh từ 1941-1955. Tập 4 gồm hơn 40 tác giả có năm sinh từ 1956-1990. Chúng tôi không làm công việc bình thơ. Thay vào đó mỗi tác giả sẽ có phần chia sẻ cảm nghiệm nội tâm, nếu thiếu phần chia sẻ, chúng tôi cố gắng tìm một bài người khác viết về tác giả. Cả hai đều nhằm giúp độc giả dễ gặp gỡ tác giả hơn.

Sau cùng, do hoàn cảnh và thời gian eo hẹp, một số tác giả chưa có ảnh chân dung, phần thông tin cá nhân còn sai sót. Ước mong quý tác giả và độc giả lượng thứ và giúp chúng tôi biết sớm những dữ kiện chính xác hơn để kịp điều chỉnh trong lần tái bản. Xin chân thành cảm ơn.

TRĂNG THẬP TỰ

TRẦN UYÊN THI

Tên thật là Trần Đình Thi, sinh năm 1941, tại Nam Định - Tốt nghiệp Đại học Khoa học Sài Gòn - Là thầy cũ dạy toán tại một số trường trung học nơi anh ở và cũng là giảng viên môn vật lý cho một phân khoa Khoa học trước năm 1975.

Đã cộng tác với Văn Nghệ, Tiền Phong, Bông Lúa, Phụ Nữ Ngày Mai, thập niên 1960.

Anh làm thơ hướng về Chúa từ ngày còn là sinh viên ở trung tâm Đắc Lộ, 1966. Anh đã khuyến khích vợ và hai con lãnh bí tích Thánh tẩy, nhưng riêng anh, đến giờ này vẫn chỉ mới là một người bạn đồng hành với các Kitô hữu.

Tuyển tập duy nhất kỷ niệm 45 năm duyên thơ là tập “Thoảng bóng hoa buồn” (2004).

TRẦN UYÊN THI

TÂM TÌNH CHIA SẺ

Tôi còn nhớ là vào hè năm đó, Năm Thánh Đức Mẹ 1958, tôi vừa thi xong bằng BEPC (bằng trung học đệ nhất cấp của trường Pháp), đã cùng với các bạn trong xóm rước kiệu Đức Mẹ đến khắp mọi gia đình Công giáo trong thành phố. Tôi đã thuộc kinh Kính Mừng, kinh Lạy Cha và một số bài thánh ca.

Năm 1966 chiến tranh bùng phát mãnh liệt quá, cơ may lắng dịu là không thể. Khi đó tôi đang là sinh viên năm cuối tại Đại học Khoa học Sài Gòn, viễn cảnh được học ra trường thật là mong manh. Trong bối cảnh này tôi đã đem vào thơ mình hai câu của một bài thánh ca

*“Mẹ ơi đoái thương nước Việt Nam.
Trời u ám chiến tranh điêu tàn...”*

Niềm tin vào tương lai trong tôi đã mòn mỏi, tôi chỉ còn biết kêu cầu đến Đức Mẹ. Từ đó lác đác trong thơ tôi âm vang những câu kinh, lời nguyện và thấp thoáng hình tượng Chúa, giáo đường, ... dù còn nhạt nhòa, song đầy cảm xúc yêu thương, hy vọng:

. . “*Mai này Chúa trở về chưa*
Nước trời Ngài đón ta vừa nghìn năm”

Bạn thân quý, như thế tôi đã bộc bạch cùng bạn cơ duyên nào đã đưa tôi đến với thơ Công giáo, điều mà bạn luôn muốn biết đối với một người ngoại đạo như tôi.

Chắc bạn sẽ “phong” luôn: “Vậy đến bao giờ anh mới chịu về làm con cái Thiên Chúa?”. Đến bao giờ thì tôi không biết, nhưng tôi biết, được làm (không phải chịu làm) con Thiên Chúa là một hồng ân lớn lao.

Người làm thơ, yêu thơ phải là người sáng tạo, thành thơ trong hành động và tự do trong tư tưởng. Vậy xin cho tôi được mơ về một con đường riêng cho mình để đến với Chúa, và xin bạn hãy cùng tôi cầu nguyện để ta sớm được trải nghiệm về sự bình an của Thiên Chúa vì: “... Bình an của Thiên Chúa là bình an vượt lên trên mọi hiểu biết và sẽ giữ cho lòng trí anh em được kết hợp với Đức Giêsu Kitô” (Pl 4, 6-7).

TRẦN UYÊN THI
Đà Lạt 3-2012

TUYỂN THƠ

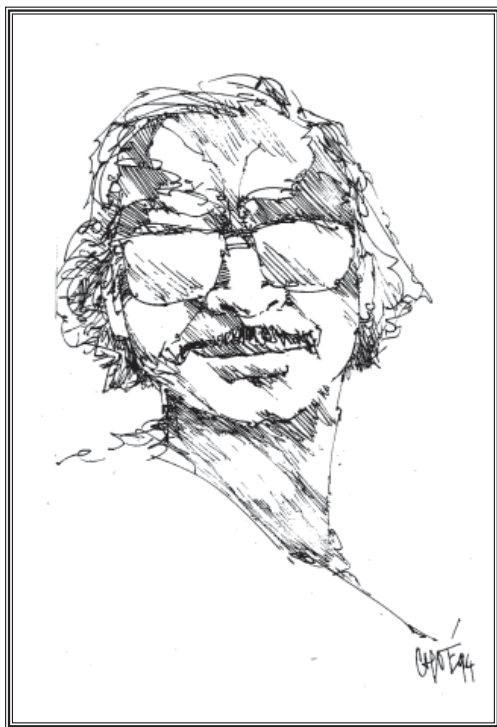
NOEL NÀY

Noel rồi đó em thiên thần ca vang mừng Chúa,
 Noel rồi đó em đèn hoa giăng muôn màu.
 Noel yêu thương Noel nguyện cầu Noel khẩn hứa,
 Noel này thôi đã lạ lòng nhau!
 Noel này anh vẫn là người ngoại đạo.
 Em vừa trải linh hồn anh về kiếp đi hoang
 Chúa vẫn muốn đón anh từ vùng giông bão,
 Nhưng thiếu mắt sao em anh nào biết thiên đàng?
 Noel này anh đến nơi hai đứa ngồi đợi lễ,
 Mà tưởng vai còn vương tóc búp bê em.
 Anh nghiêng xuống chờ nghe em kể lễ
 Chuyện Chúa ra đời đêm đó ở Bethleem.
 Noel này anh nghe hồn vụn vỡ,
 Thôi còn anh là tín đồ của cô đơn.
 Tình vừa khóc anh biết làm sao đỡ?
 Lời ngọt đã theo em qua thoáng đổi hờn.
 Noel này anh đứng một mình ngỡ ngác
 Ai chỉ cho anh đọc nốt kinh Kính Mừng?
 Ai áp bàn tay cho anh đếm thay vòng hạt,
 Ai giải tội cho anh bằng nụ cười đó khoan dung?
 Noel này anh bước vào giáo đường mà không dám nhìn lên Chúa
 Lỡ Người hỏi em đâu anh biết trả lời sao?
 Em như loài hoa tình yêu trên vùng Đất Hứa,
 Em vắng đi rồi Đất Hứa cũng xanh xao!

BẾN BỜ

Nhân dự lễ rửa tội Clara Vân Khanh (1992)

Người đến nơi rồi, ta ở đâu?
 Giữa hư vô, giữa cõi mê sâu.
 Lời kinh cứu rỗi chùng thoi thúc
 Đi kiếm hồn ta giữa rú sâu.
 Người đến nơi rồi, ta còn đây
 Trơ vơ giữa phố núi hao gầy.
 Ôi lời Chúa ngọt như sương sớm
 Biết đến bao giờ ta uống say?
 Người đến nơi rồi, ta đợi chi?
 Từng mùa xuân héo dưới chân đi,
 Từng lời yêu ái phù du đó
 Quấn quít ta thành một khối si
 Người đến nơi rồi, ta xót xa
 Nhìn theo người bước giữa đường hoa:
 - Xin người được mãi trong tay Chúa!
 (Ta nguyện cho người hay cho ta?)

LÊ ĐÌNH BẢNG

Tên thật: Phanxicô Assisi Lê Đình Bảng, các bút danh khác: Mạc La Đình, Thụy Anh, Lê Quán Thư. Sinh và lãnh bí tích thánh tẩy năm 1942, tại làng Thọ Cách, huyện Thụy Anh (nay là xã Thụy Quỳnh, huyện Thái Thụy), tỉnh Thái Bình; thuộc giáo xứ Vân An, giáo phận Thái Bình. Giáo viên dạy văn.

Tác phẩm chính: Bước Chân Người Giao Chỉ (Thơ, Sài Gòn 1967), Hiện Tượng Lục Bát Trong Thi Ca Việt Nam (Tiểu Luận, 1970), Ở Thượng Nguồn Thi Ca Công giáo Việt Nam (Biên Khảo, 6 tập, 2009), Văn Học Công giáo Việt Nam (Biên Khảo, 2010), Quỳ Trước Đền Vàng (Thơ, 2010), Một Trăm Năm Báo Chí Công giáo Việt Nam (Biên Khảo, sẽ in), Lời Khấn Nhỏ Chiều Chúa Nhật (Thơ nhạc, sẽ in)...

TÔI LÀM THƠ NGHĨA LÀ TÔI CẦU NGUYỆN

Liệu có cường điệu lắm chăng, khi nói rằng con đường gần nhất, nhanh nhất để đến với đạo, chỗ được đạo là con đường của thi ca? Không hèn mà nên. Ở những phương trời và tâm thế khác nhau, chẳng hiểu sao những Paul Claudel, Xuân Diệu và Hàn Mặc Tử đã có chung một hạnh ngộ thần kỳ, khi vô tình bị cuốn vào thiêng liêng ².

*Giữa trưa, thấy nhà thờ mở cửa, con vào
Mẹ Chúa Giêsu ôi, con không đến để cầu nguyện
Con không có gì để dâng
Và cũng chẳng xin Mẹ điều gì
Mẹ ôi, con đến chỉ để chiêm ngắm Mẹ thôi
Nhìn Mẹ, con khóc òa lên vì vui sướng
Và biết rằng con là con của Mẹ
Mẹ của con đang đứng đó.
(Tạm dịch *Vierge à midi*)*

Dù không phải là tín đồ Công giáo, nhân một lần viếng thăm Đức Mẹ Trà Kiệu, nhà thơ tài hoa lãng mạn Xuân Diệu đã để lại những vần thơ nồng ấm, còn hơn cả cái nồng ấm của những người đạo gốc, đạo dòng:

²Paul Claudel (1868-1955) thi hào Pháp nổi tiếng với các tác phẩm mang đậm xác tín Kitô giáo.

*Trưa hôm nay, con ngồi như trẻ nhỏ
Giữa đáy trưa trong lòng Mẹ vô cùng
Con là sáo, Mẹ là ngàn vạn gió
Mẹ là trời, con là hạt sương rung³.*

Và Hàn Mạc Tử, nhà thơ của Đức Mẹ thì đã cất lên những lời kinh ngất trí, làm rung động bao người. Thơ của Hàn đã mở cửa thánh đường, chạm vào thế giới thần tưng:

*Maria, linh hồn tôi ớn lạnh
Run như run thần tử thấy long nhan
Run như run hơi thở chạm tơ vàng
Nhưng lòng vẫn thắm nhuần ơn trời mến.*
(Ave Maria)

Rất thánh mà cũng rất người. Rất trọng vọng, cao sang, thanh khiết vàng ròng, mà cũng rất lãng mạn, trữ tình. Nhà thơ Hàn Mạc Tử, từ rất sớm, đã nói giùm chúng ta cái khái niệm “*thơ là kinh cầu nguyện*”:

*Đây rồi, đây rồi chuỗi ngọc vàng kinh
THƠ CẦU NGUYỆN là thơ quân tử ý
Trượng phu lời và tông đồ triết lý
Là nguồn trăng yêu mến Nữ Đồng Trinh*
(Ave Maria)

Và bản thân tôi cũng không cầm lòng được, muốn góp mấy lời thơ vụng dại:

*Này, tôi đến và thân thưa cùng Chúa
Này, muôn kinh cầu nguyện của lời thơ
Là giọt nồng từ khăn ẩm, nhưng tơ
Là băng giá từ cơn đau, ruột thắt, [...]
Tôi làm thơ, nghĩa là tôi cầu nguyện*

³ Trích dẫn của Đức Giám mục Phêrô Nguyễn Soạn.
Tâm Tinh Về Đại Hội Lavang (15-8-2005).

Hồn reo vui trong từng chữ, từng lời
 Trong đất màu đưng vỡ vạc sinh sôi
 Trong cây lá vươn sức dài vai rộng
 Cảm ơn Ngài đã cho tôi sự sống
 Từ cõi hư không, nên vóc nên hình
 Ngày mỗi ngày, tôi thức với bình minh
 Ô cửa mở, rực một màu hoàng yến
 Tôi làm thơ, nghĩa là tôi cầu nguyện
 Nằm chiêm bao trong vườn rợp hoa quỳ
 Chim én về, nương mặt nhật ngừng đi
 Miệng lưỡi tôi ra đở hồng than lửa
 Ấy là lúc nguồn thơ tôi dần dựa
 Dù thương đau như muối đổ trong lòng
 Phải càn mềm, tôi lộn cổ xuống sông
 Cảm ơn Ngài vẫn để tôi được sống
 [...]

Tôi làm thơ, nghĩa là tôi cầu nguyện
 Như chàm hoa tự trút hết hương thơm
 Phải tự nghiệm sinh, để sống vô thường
 Chẳng hề nghĩ, mình cho đi, nhận lại.

LÊ ĐÌNH BẢNG

(Trích Hành Hương, Nxb. Tôn Giáo 2006, tr. 16)

TUYỂN THƠ

HÁT TỪ NGÔI MỘ TRỐNG

Thôi, dọn lòng không, như mộ trống
 Tiếc gì rơi rớt những vàng hương
 Đòi cho bao dấu đinh gai nhọn
 Đau xé lòng nhau, rướm máu hường

Bởi giữa sinh ly và tử biệt
 Từ trong còn mất, nẻo vô thường
 Về đâu, trắng xế ngang đằm lạnh
 Giọt nước cành dương, ai xót thương?

Khóc đã đằm lưng vai áo nhặm
 Ôn trời, ơn đất, gạo thành cơm
 Mùa Chay, lại một mùa Chay nữa
 Cây biết đau và lá biết buồn

Là những dấm chua và mật đắng
 Từng đêm canh thức đợi hừng đông
 Nào ai thả lưới buông câu nhĩ
 Có để thuyền neo đậu bến trong?

Đôi lúc, bởi ơ hờ, nguội lạnh
 Con mơ hồ giữa có và không
 Lòng tin hóa phong rêu, cần cỗi
 Hỏi Chúa còn yêu con nữa không?

Con biết mình khô khan, yếu đuối
 Nhưng hằng tin được rồi linh hồn
 Từ trong giọt máu sau cùng ấy
 Đã nhú chồi xanh mừng búp non

Lạy Chúa, chiều nay chân gối mỏi
 Nhọc nhằn lên dốc núi chon von
 Bài ca ai hát Exsultet
 Có phải là lời Chúa gọi con?

XIN CHO TÔI LÒNG TIN

Cho tôi một lòng tin
 Nhỏ nhoi như hạt cải
 Cho tôi làm cỏ dại
 Ở bên đường không tên

Tôi yếu đuối như sên
 Tôi trở thân gỗ mục
 Hãy gọi tôi tỉnh thức
 Lập lòe một que diêm

Tôi trầm tư trong núi
 Như một gã tiểu phu
 Xin làm nhà ẩn tu
 Dù bọt bèo rêu rác

Ba hồi tôi đói khát
 Ba hồi tôi đỡ diên
 Tôi như con đế mèn
 Ngủ vùi nơi gò mả

Ngọc ẩn mình trong đá
 Kho báu giữa đồng không
 Người thả lưới trên sông
 Có chim, thu, nhụ, đế

Vâng ngày mai tận thế
 Ai nấy xếp hàng đôi
 Hỏi người còn yêu tôi
 Rã rời thân bụi cát

GIÓ THỞ HƯƠNG THẦN KHÍ

Khi ấy, ngày mặng tơ mới nhú
 Tôi nghe rừng lá động hiên ngoài
 Hình như, gió thổi hương thần khí
 Cửa đất, trời, sương, hoa mãn khai

Khi ấy, thiêng liêng, mầu nhiệm quá
 Mà thơm tho mấy dải thiên hà
 Mười phương nứt lộc, đêm quỳnh nở
 Rợp cả rừng khuya, em, nhã ca

Khi ấy, gỗ trầm reo thánh tích
 Chim quỳn về dưới cụm hoa đào
 Hồn tôi bỗng trở ra vàng đá
 Như phải bùa mê tận cõi nào

Có phải nguồn cơn đương cảm dĩ
 No nê phách ngọt đàn say rồi
 Bồ câu ơi, cái gì như thể...
 Ai đến làm quen giữa tiệc mời

Có phải thời gian như mật rót
 Khi không, sao bồi hồi, bồi hồi?
 Có gì thanh thoát, mệnh mang quá
 Mạch nước ngầm reo trong giếng thời

Có phải hồn tôi đương mở cửa
 Nên chăng, trời cũng muốn chiều người
 Mời em xin nhảy mừng trong dạ
 Theo những tình nhân vui sánh đôi
 Ở đây, lúa đồng chiêm ngậm sữa
 Và quỳn ca riu rít vàng mười.

SAO CHÚA VẤN YÊU TÔI

Đêm nay, nhó đốt trâm lên, chờ sáng
 Lòng rất nghiêm trang, hương khói phụng vi
 Muôn lạ đất trời vô lượng từ bi
 Phơ phất lau thưa, dậm dài mỗi cánh

Giữa khuya khoắt, áo tằm gai se lạnh
 Nghe nước sông trôi hay tiếng kinh buồn
 Đôi ngả bồi hồi mờ mịt thình không
 Trông đốm lửa chài, chân đi trĩu bước

Cõi thiêng thánh mấy ai hòng chạm được
 Chúa ở đâu, sao bần bật nghìn trùng?
 Tôi như vậy, mà sao Chúa cứ thương
 Ưa nước mắt nhiều khi không gượng nổi

Làm sao giữ mình ăn năn chuộc lỗi
 Từ buổi chim bay, hoa rụng đầy vườn
 Đêm nguyệt tà, lời kinh đẫm hơi sương
 Như gió thoảng từ thiên đường thổi xuống

Giữa vô thức, giữa lạc lầm, hoang tưởng
 Cây dựa, tin ai, neo đậu đời mình
 Giữa những điệp trùng, xiêu ngã, chông chênh
 Tôi lặng lẽ, quỳ lâm râm cầu nguyện

Niềm riêng ấy cứ lâu ngày dày kén
 Từ trái tim kia mách bảo tôi về
 Với mùa xanh, xanh rợp những làng quê
 Nhớ mắt biếc, nhớ môi trầm ẩn giấu

Và đôi lúc, tưởng chìm trong tâm bão
 Tôi như vậy, mà sao Chúa vẫn thương
 Ruộng mật bờ xôi vàng ánh thơm lừng
 Người dìu dẫn tôi qua thời mộng mụi

Trên lối cũ còn ngổn ngang đào xối
 Mỗi bước chân đi đau xót nhói lòng
 Như loài chim sâu cuốn lá ngủ đông
 Tôi ngược trở lên trái tim rộng mở

Vẫn cháy bùng lên nồng nàn ngọn lửa
 Một vết đậm tươi rướm máu bao dung
 Trăng tuyết nghìn năm, Hy Mã chập chùng
 Tôi khao khát giọt kinh rơi đầu lưỡi

Sao nước mắt còn mặn hơn cả muối
 Ở cuối phương đi, đẫm, phá, sông dài
 Ở nửa đường về, cổ rọp ngang vai
 Chỉ thấy gió, gió bốn bề phiêu lãng

Xao xác Tầm Dương, bạt ngàn Tây Tạng
 Chúa ở đâu, tôi trông ngóng mỗi mòn
 Hỏi ngày nào ta còn gặp ta không
 Ôi giọt nước ở đầu ngành dương liễu?

Có va vấp, có trâm luân, mềm yếu
 Tôi chẳng là chi giữa những thiên hà
 Thôi, đành nhủ lòng mỗi sớm ngang qua
 Kiếng chân hái một chùm hoa vừa nở

Đêm nay, trước ngọn đèn dầu mờ tỏ
 Ngoài kia ríu ran cây lá chuyện trò
 Tôi khẩn thầm, lời khẩn nhỏ đơn sơ
 Trang giấy rưng rưng in nhòe mực tím

Mỗi con chữ, mỗi lời kinh bịn rịn
 Cửa kẻ ăn xin hát xẩm đầu đường
 Tôi như vậy, mà sao Chúa vẫn thương
 Ở giọt nước ở đầu ngành dương liễu.

HƯƠNG THÂM

Này đây tràng chuỗi Mân Côi
 Gửi về em, nhớ khi tôi xa nhà
 Hỏi vườn khuya thuở lên ba
 Nụ tằm xuân đã phơi pha mấy mùa

Giá còn vang dấu kính xưa
 Trong sân phụ nữ đèn thờ vắng ai
 Sớm nào mưa bụi bay bay
 Ngọn trong hiu hắt, ngọn ngoài hắt hiu

Gửi về em chút thương yêu
 Tôi, xa xôi lắm, những chiều nhớ nhung.

VÀO ĐÈN LỄ HƯƠNG

Nhớ mùa Chay trước, em qua
 Thứ Năm đi lễ Đức Cha truyền dầu
 Hai lòng đã bén duyên lâu
 Cứ như lá rét tìm nhau trong cành
 Ta nhìn trong mắt em xanh
 Hoa xoan tím tím, mỏng manh. Ô kìa
 Ở nơi vòm cửa bên kia
 Có đôi chim mới tha về cọng rơm
 Lúa mùa con gái đương thơm
 Hay hương tóc của chiều hôm lên đèn
 Cây nhờ quả phúc khôn thiêng
 Xương mưa móc để hồn thiêng dư đầy

VƯỢT QUA

Thế rồi... một sớm heo may
 Em đi, vẫy những bàn tay vô hồn
 Xa vời, một nẻo mây tuôn
 Đã trông khói núi, hoàng hôn, mưa nhòa
 Thế rồi... đời rẽ ngăn xa
 Nghe đâu trước lễ Vượt Qua dăm ngày
 Ta đành ngủ thiếp trong cây
 Trăm năm thoát một canh chày, buồn tê
 Dặm dài, hỏi mấy ngăn chia
 Ai lên phố chợ, ai về quê thôn?

CẦU MÙA

Một làng bản tí trên non
 Đêm đêm nghe tiếng trống dồn vang xa
 Dặm lòng còn chút hương hoa
 Giữ gìn nhau, để may ra, có ngày ...
 Bốn bề lửa đốt giăng vây
 Ta nghe suốt máu, hồn đầy dấu đinh.

NƯỚC TRỜI NHƯ HÔN LỄ

Tháng Bảy, mùa mưa rồi, đấy em
 Sao không củi lửa, không dầu đèn
 Hông khi hôn lễ mà giông gió
 Lơ trở trời, mây giăng tối đen

Chắc hẳn, canh ba, chàng rể tới
 Khách đầy nhà, hai họ quan viên
 Mừng em ríu rít cô dâu mới
 Một gánh tình và một gánh duyên

Khấn vái, xin trời quang, tạnh ráo
 Khuya nay đi trẩy hội, gieo cầu
 Mời em canh thức, chong đèn nhé
 Đợi lúc nhà trai sang rước dâu

Đêm ấy, về chiêm bao, mộng mị
 Thuyền hoa lên, lên ngọn sông đào
 Dọc đường lông ngỗng bay như tuyết
 Bồng nhớ nàng khuê các My Châu

Tơ tóc vì đâu ra biếng trễ
 Trăm năm đành đoạn mối duyên đầu

Đây vơi, trăng khuyết hay trăng tỏ
 Đôi mắt nào rung rung ướt mau
 Nước của vô thường muôn kiếp trước
 Hay dòng tục lụy gửi nghìn sau
 Mà sao oan khúc, sao cơ nhỡ
 Tư Mã chàng ơi, khúc Phượng Cầu
 Tân khách ba nghìn đêm nhã nhạc
 Mà trong yến tiệc, ngoài mưa ngâu
 Nước Trời cũng ví như hôn lẽ
 Có kẻ đành xôi hồng bỏng không
 Có kẻ ra người đứng nước lã
 Cho hay trăm bến, một quê chồng.

ĐÔI BỜ

Từ em trở lại Gaza
 Hai bên phòng tuyến, phố nhà chia hai
 Thôi đành gửi gắm riêng ai
 Xa nhau, xa cả dặm dài liễu dương
 Từ em hạt lệ như sương
 Gói trong khăn giấu mùi hương ban đầu
 Jordan ơi, chảy về đâu
 Từ xa xưa, mãi nghìn sau, ơ hờ!
 Từ em bèo dạt, sông đưa
 Heo may đã chớm sang mùa đầy thôn
 Đất buồn chạnh nhớ chim khôn
 Trong tay, mắt đợi ai, vườn Lê Chi?
 Từ em quảy gánh phân ly
 Nẻo về mây khuất, nẻo đi nguyệt tà

Chốn này, thuở trước em qua
 Đã xanh um lá, đã nhòa nhạt hương
 Từ em đầu hạt mưa tuôn
 Từ ta ra ngã ba đường, vời trông
 Ngọn cồn, bóng núi, mênh mông
 Nhớ nhung, xin hẹn một lòng hôm mai

MỘT CHÚT TÌNH CỎ HOA

Kính dâng Thánh Phanxicô Assisi, bổn mạng

Như cỏ hát với bình minh, tôi hát
 Ngày ra giêng, bông đầy hạt, man vàn
 Cả đồng mùa xanh lục diệp, tràng giang
 Và sông suối chảy, đập tràn, hoan hỷ

Buổi sáng thế, giữa vườn thơm mộng寐
 Người ra thăm cây lành dữ ngoan ngày
 Ai dễ dành cơn cám dỗ từ bi
 Mây tưởng áo, hoa rạn ngời nhan sắc

Tôi hát với dòng sông kia bản bật
 Ơi, bồ câu bé nhỏ của tôi ơi
 Đưa nhau về, lưng áo dẫm mồ hôi
 Trên cánh mỏng có nhọc nhằn, mệt mỏi

Bước se se, kéo hai lòng bối rối
 Kéo mùi hương phai cơm mới ngày mùa
 Đêm nguyệt rằm, diên yến đợi, cầu mưa
 Tiếc, đôi lúa phải khăn chia lìa gối
 Phù hoa ấy, suối dậm dài trôi nổi
 Mỗi chiều lên, trông én liệng hiên ngoài

Lạy Chúa Trời, sao nặng trĩu đôi vai
 Tôi đã xuống từng sân ga hò hẹn

Cả những lúc bờ xa, xa, chuyển bến
 Tôi cô đơn, tôi mệt lả, cùng đường
 Ở chốn nào lau lách, bóng tà dương
 Manh áo tấm gai, mình trần, chân đất

Cả những lúc chén trà sương, rượu nhạt
 Một thời nghiêng vai, lối cũ đi về
 Tôi nằm nghe, nghe rõ phố phường khuya
 Trốn chạy mãi, cùng trời, không khỏi nắng

Tôi thêm uống, vô ưu và thắm lặng
 Với nỗi đau sinh thể chảy trên người
 Lạy Chúa Trời, tôi rõ phận đời tôi
 Mỗi thương khó, mỗi mừng vui, tàn héo

Phải tĩnh tại ở trong lòng, mới hiểu
 Chúa từ bi, nguồn vô lượng, vô cùng
 Đừng để tôi ra nước lã, người dưng
 Vâng, lạy Chúa, đừng để tôi hư mất

Cảm ơn Chúa đã cho tôi nếm trải
 Trong lúc yên vui, trong nỗi đau đời
 Biết bao lần, tôi đã cố quên tôi
 Lặng hơn nước, thấp hơn loài cỏ dại

MƯỢN LỜI CỎ HOA

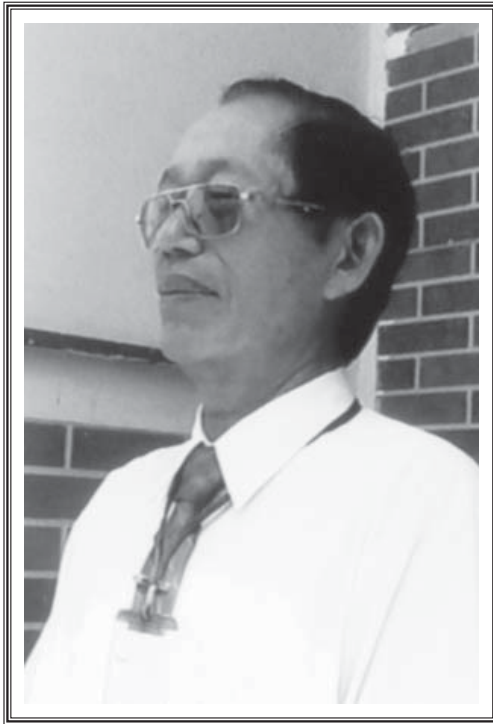
Bạt ngàn lau trắng xa khơi
 Dấu yêu, xin mượn mấy lời cỏ hoa
 Chạnh lòng ai tiếng chim ca
 Trăm muôn sông suối hồn ta thác ghềnh
 Ổn người từ buổi cơ duyên
 Nước lên, thuyền cũng vừa lên, trông vời
 Cảm ơn ngày tháng pha phôi
 Chắt chiu từ những đầy vơi nồng nàn
 Vì em, ngọn khói hương tan
 Ta lơ dểnh giữa muôn vàn nỗi đau
 Nhập nhòa đau đó chiêm bao
 Lên non, vó ngựa bạc màu hào hoa

THANH XUÂN

Con đường thuở trước em đi
 Hôm nay đã thấy xanh rì cỏ hoa
 Trông lên nghìn nẻo thiên hà
 Nửa em thánh nữ, nửa ta phàm trần
 Thôi, về nhặt bụi thanh xuân
 Ngọc tan thành nước mấy lần bùn nhơ
 Ở đây, chiều rét, không mùa
 Vào ra sớm vắng, buồn trưa, thưa chiều
 Ở đây, trời vẫn trong veo
 Ta nghe gió nói những điều thiêng liêng.

CƠN MỘNG PHÙ HOA

Ta ngồi trong lũy hoa kia
Thoảng nghe cây lá sầu chia trăm ngành
Ổn trời còn chút mong manh
Bỗng đứng một sớm, ta thành người dung
Lâu lâu, bỏ phố lên rừng
Nghiêng tay làm gối, ngả lưng làm giường
Chuyện đời nhẹ bắc hơi sương
Tiếc chi khuê các, vườn hương nguyệt tà
Bếp hồng đỏ những than hoa
Mà thôi, chuyện ấy mới ta, cũ người
Mai, ta về lại dưới xuôi
Nhớ nhung, xin gửi một lời thác sinh
Cầm bằng mộng mị yêu tình
Hát ngao dăm khúc huê tình mà chơi
Em như cây cải về trời
Mà thôi, chuyện ấy, cũ người, mới ta.

NGHINH NGUYỄN

Tên thật: Phêrô Nguyễn Nghĩnh - Bút danh: Nghinh Nguyễn - Sinh ngày 01-02-1942 - tại Giáo xứ Ái Nghĩa, Đại Lộc, Quảng Nam.

*Hiện sống tại: Giáo xứ Võ Đắc, Giáo phận Phan Thiết.
Địa chỉ: 297 Đường 3 tháng 2, Thị trấn Đức Tài, Đức Linh, Bình Thuận*

Đã in: Tin Yêu (thơ, 2011)

ĐT: (062) 3883-364; 0984-713-033

Email: nghinh_nguyen@yahoo.com

NIỀM TIN VÀ TÌNH YÊU

Tôi được sinh ra từ một vùng quê, trong một gia đình lương dân, lớn lên trong lời ru yêu thương của mẹ bên vành nôi, với hò vè, ca dao xứ Quảng mộc mạc đơn thô nhưng quá ngọt ngào.

Những chiều sau buổi nông nhàn, cha căng dây đàn bầu ngân vang giai điệu hò, xự, cống, xê, xang... Cha cũng thường ca ngâm những đoạn Cung oán, Chinh phụ, Kiều và Lục Vân Tiên... để vỗ về đàn con qua giấc ngủ. Cha cũng kể nhiều chuyện xưa tích cũ, những chuyện ngụ ngôn... như bài học làm người.

Tôi bước vào ngưỡng cửa cuộc đời, hành trang chỉ là thân phận cút còi với khó nghèo trong chiến tranh dai dẳng, đã đẩy đưa tôi ngược xuôi trôi nổi giữa dòng đời. Một tâm hồn đơn sơ nhỏ bé như tôi lại được điểm phúc đón nhận niềm tin nơi “giáo lý yêu thương” của Đức Giêsu. Niềm tin yêu đó cho tôi cảm nhận một phần cuộc sống, về thân phận mỏng giòn, yếu đuối của một kiếp người. Niềm tin vào ơn cứu độ của Đức Kitô con Thiên Chúa là niềm hy vọng, điểm tựa, sự bình an trong tâm hồn, để tôi vượt qua phong ba, bão táp và những thử thách của cuộc đời.

Những năm tháng ác liệt trong chiến tranh, những khó khăn trong hòa bình, cũng có khi làm cho niềm tin của tôi bị lung lay chao đảo. Thế nhưng nhờ ơn Chúa qua suy nghĩ và cầu nguyện, tôi đã vượt qua tất cả, và lấy niềm tin vào tình yêu Chúa làm lẽ sống. Xin cảm tạ hồng ân Thiên Chúa, Ngài đã ban cho tôi, một con người bình thường, có một chút

hồn thơ. Cảm ơn tất cả những người đã nâng đỡ tôi ghi lại những dòng cảm xúc về niềm tin, về tình yêu bằng ngôn ngữ đơn thô của một người nông dân trong suy tư và cầu nguyện.

Với tâm tình ấy, tôi xin được chia sẻ về niềm tin và tình yêu mà tôi đã được lãnh nhận, trong sự tín thác cậy trông, hy vọng vào cuộc sống vĩnh hằng. Nhờ đó, trong cuộc sống hiện tại, tôi có được sự bình an hạnh phúc trong tâm hồn.

PHÊRÔ NGUYỄN NGHĨNH

TUYỂN THƠ

TÔI TÌM

Tôi tìm tôi giữa chợ đời
 Thấy mình phiêu bạt, chơi vơi lạc loài
 Cố vươn xa cõi trần ai
 Đi tìm Thượng Đế – bóng Ngài cao xa
 Nửa đời tìm kiếm bốn ba
 Tôi quay về lại mái nhà nhân gian
 Tôi tìm bè bạn, tha nhân
 Tôi vui mừng gặp một lần cả ba.

CHO CON VỮNG BƯỚC

Mẹ ơi! Chiều đã xuống rồi
 Lòng con trống lạnh giữa đời đơn côi
 Hồn con - thuyền nhỏ biển khơi
 Phong ba bão táp biết đời về đâu
 Cây trông ơn Mẹ nhiệm mầu
 Giúp con vượt thoát nỗi đau lạc loài
 Giúp con những phút mệt nhoài
 Vững tin tiến bước hăng say tìm về
 Giúp con vượt thoát đam mê
 Cho con vững bước tiến về nhà Cha

NỢ VÀO ĐỜI

Từ chưa mở mắt chào đời
 Là ta đã nợ
 Chúa Trời
 Mẹ Cha
 Lớn khôn năm tháng đi qua
 Ta còn nặng nợ biết là bao nhiêu
 Nợ người nắng sớm mưa chiều
 Trên nương trên rẫy chất chiu hạt mẫm
 Nợ người sơ, nợ kẻ thân
 Lao công vất vả chuyên cần sớm trưa
 Nợ người đương thời, người xưa
 Bao điều tích lũy ta thừa hưởng đây
 Nợ ơn dạy dỗ của thầy
 Nợ tình, nợ bạn những ngày tháng qua
 Nợ người, người đã cho ta
 Nhiều ơn cay đắng, có pha ngọt ngào

Kiếp đời có được là bao
 Mỏng dòn yếu đuối bước vào trần ai
 Một đôi chân, một bờ vai
 Nợ đời ai dễ một hai trả đền

THU PHÂN

Mới đây mà đã thu phân!
 Trời tây giăng mắc cầu vồng chập chờn
 Ráng chiều giãi chiếu hoàng hôn
 Gió heo may thổi lá buồn vàng bay
 Lưng đeo sương khói phủ vây
 Cánh cò bồng lảng chân mây cuối trời
 Thánh đường chuông vọng nhật... lời ...
 Nhắc ta vọng tưởng cõi trời là quê.

GẶP NGƯỜI TIỀN SỬ TRONG TÔI

Tôi tìm gặp tôi trong người tiền sử
 Vào vụ mùa hái lượm lúc sang xuân
 Tìm chút niềm vui nguyên thủy ngọn nguồn
 Mới nhận biết người xưa nhiều hạnh phúc
 Với nếp sống đơn sơ đời du mục
 Không lo âu những thua thiệt, mất còn
 Lòng vô ưu như con suối dòng sông
 Không vướng bận bởi lợi danh phú quý
 Luôn hướng lòng theo chiều thiên ý
 Tâm hồn trong – lý trí vô tư

Luôn tri ân Thượng Đế nhân từ
Đã ban tặng điều cần cho cuộc sống
Linh hồn luôn nhẹ nhàng bay bổng
Trong tự do, trong đời sống thiêng liêng
Một tình yêu gắn kết với thiên nhiên
Để tồn tại muôn nghìn thế hệ
Những hạnh phúc đơn sơ như thế
Vườn Địa đàng có thể kiếm tìm!
Ta vẫn còn mang lý trí con tim
Nhưng tham vọng nhấn chìm lòng nhân ái
Nhiều thế hệ qua có còn tìm lại
Sự vô ưu thanh thản của con người?
Một chút buồn qua tiếng khóc
Một niềm vui với nụ cười
Ta như mất những gì người xưa có!

PHAN NGỘ

Tên thật: Phan Ngô sinh ngày 15-11-1942 tại Thừa Thiên Huế trong một gia đình Phật giáo từ lâu đời. Năm 1965 thi đậu cả 2 trường Y và Dược. Năm 1970 tốt nghiệp Dược sĩ quốc gia tại Đại học Dược Khoa Sài Gòn. Năm 1990, chuyển về Bảo Lộc, Lâm Đồng, gần gũi giới Công giáo và gặp Xuân Bích. Tình yêu này đã đưa anh tìm đến khu vườn Thánh kinh bao la, say mê học hỏi lời Chúa và sống tình

thần cầu nguyện. Trong thời gian học giáo lý Kinh thánh với các cha Dòng Tên Thủ Đức, anh đã viết những bài thơ đạo đầu tiên. Anh lãnh các bí tích gia nhập Kitô giáo ngày 14-9-1996 và kết hôn với chị Xuân Bích ngày 27-10-1996. Chín tháng sau, anh qua đời trong một tai nạn giao thông thảm khốc tại Bảo Lộc, 1997.

NIỀM VUI KHÁM PHÁ

Khi em lên mười
 Công đồng Vaticanô mới họp
 Khi em hai mươi
 Công đồng Vaticanô được mười năm
 Giáo hội trong những bước thăng trầm
 Chúa Thánh Thần ban cho sức mới
 Giáo hội có mặt trên toàn thế giới
 Phải biết giao hòa cùng văn hóa địa phương
 Những người Kitô-hữu thấp hươg
 Và hình ảnh gia tiên mơ màng cùng ảnh Chúa.
 Anh vốn từng theo đạo Phật
 Hiểu hương Thiền bát ngát không gian
 Đọc lời kinh thấy ánh đạo vàng
 Thêm thú vị lời Phật dạy:
 “Như Lai là Phật đã thành,
 “Chúng sinh là Phật sẽ thành.
 “Chân lý là vầng trăng
 “Chớ tưởng lầm ngón tay chỉ vầng trăng là chân lý. ”

Anh gặp em giữa đời thái bĩ
 Anh hiểu cuộc đời, hiểu chân lý rõ hơn.
 “Ta là Đường Đi, là Sự Thật, là Sự Sống”
 “Thiên Chúa là Tình Yêu”.

Anh gặp em và tình yêu không còn là bi kịch
 Anh hiểu ra rồi: Đâu có tình yêu là ở đó có Thiên Chúa.
 Anh trở thành tân tông: Học giáo lý say mê.
 Quyển sách được đọc nhiều nhất trên thế giới là Thánh kinh
 Nhiều trường đại học mở ra để chỉ dạy một mình quyển đó.
 Đọc Thánh kinh, anh hiểu “Niềm vui khám phá”,
 Đường trở về nguồn mạch nước trào dâng.
 Và nay tên anh là I Nhã.
 Thánh I Nhã hai mươi tuổi mới bắt đầu biết đạo,
 Tuổi năm mươi, ngài ngồi học lại với nhi đồng
 Để cho đầu ngài không còn lỗ hổng mênh mông vì ít học.
 Anh hơn tuổi năm mươi
 Tóc nhiều sợi bạc
 Cảm ơn em chọn tên thánh giùm anh.
 Niềm vui anh rất mông mênh
 Vì dù tóc bạc
 Lòng anh còn xanh lắm!...
 Đọc Kinh thánh và đời người I Nhã
 Anh như tìm lại được cội nguồn tuôn chảy từ xa...
 Dòng trường lưu anh gặp thật đã chan hòa

PHAN NGỘ

TUYỂN THƠ

VÙNG DƯƠNG

Tặng em Xuân Bích, hiền thê yêu dấu

Tình yêu – Tình bất diệt
 Âm thanh từ ngàn xưa bất tuyệt
 Ổn người bao phủ quanh ta
 Như mạch nước bao la thấm nhuần bao thế hệ
 Chân trời rộng Chúa thấp lên vùng dương tráng lệ
 Hạt sương mai khe khẽ run mình
 Ung dung tan vào ánh nắng vờn quanh
 An lạc quá – một lần hóa kiếp
 Vùng dương lên – loài người nhộn nhịp
 Áo ra đường đón một ngày vui
 Mỗi con đường là một dòng sông trôi
 Êm dịu quá cuộc đời hạnh phúc
 Cứ ca hát niềm vui reo ý nhạc
 Anh và em tìm phúc lạc cùng nhau
 Đường đi dài vẫn hò hẹn trước sau
 Ước nguyện dạt dào nguồn sinh lực
 An bình đến – Lửa lòng ta cháy rực
 An lạc về - bao khó nhọc vèo bay
 Ngôi nhà đơn giờ đã có chung tay
 Hãy gắng sức dựng xây thành tổ ấm
 Đâu nản chí vì lòng ta đang thắm
 Em hãy cười vui ngắm vùng dương
 Ngôi nhà vui trong bốn mắt yêu thương
 Đồi Ngô lạc – góc thiên đường nho nhỏ.

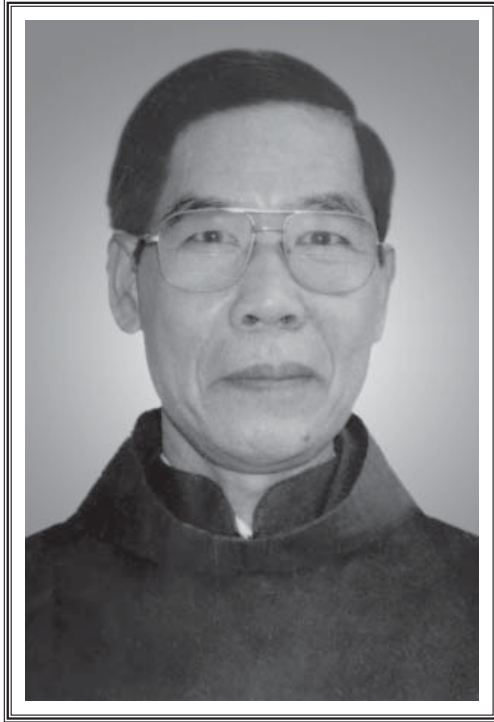
TRONG MỖI PHÚT GIÂY

Lạy Chúa, vắc thánh giá đi theo cùng Chúa...
 Đồi Canvê mây nắng chênh vênh...
 - Đừng tan nát!... Lòng ơi! Đừng tan nát
 Không uống chén đắng này đâu để thấy Chúa hiển linh?
 Thời gian trôi nặng nề như đá tảng
 Tảng đá nghìn đời xoáy lộn phút giây...
 Máu Chúa rỉ ra... từng dòng rỉ rả...
 Máu thấm nghẹn ngào... hoen cả nắng mây...
 Chúa thoi thóp như lời gió thoảng...
 “Con xin phó thác hồn con trong tay Cha!”
 Lời gió thoảng mà muôn trùng rúng động...
 Nỗi khổ ngậm ngùi thành ánh sáng sao sa...
 Chiều hôm ấy, gần hai ngàn năm trước,
 Sáng hôm tôi giây phút này đây
 Nhận bí tích khai tâm vào đạo Chúa
 Tôi nguyện sống cùng Người trong mỗi phút giây...

Kỉ niệm ngày tái sinh 14-9-96
Lễ Suy tôn Thánh giá,
Tại nhà thờ Hiển Linh, Thủ Đức

DÒNG CAM LỘ BAN MAI

Chúa ban phúc đất trời sông bể
Hứng từng dòng cam lộ ban mai
Úa tàn rồi lá mới lại ra tươi
An lạc gửi trong lời gió nhẹ
Mẹ ru con – dịu dàng khe khẽ
Em đi anh đến chỗ cội nguồn
Đôi lúa mình thấp lúa giữa hoàng hôn
Ai hiểu được cuộc sinh tồn huyền diệu
Đến lúc đó mở đầu giai điệu
Ước mơ nồng len mọi nẻo tâm tư
Anh gieo vãi cho thơ sống đời thơ
Ao ước mãi đến giờ toại nguyện
Khúc tình ca hiển hiện giấc mơ đầu
Hương thời gian nồng đượm kết xưa sau
Đến vịnh cửa trong màu mắt lệ.
Êm ái quá mầm xanh tơ rung nhẹ
Nắng vàng thơm lan tỏa khắp đời xanh.

HAI TÊ MIỆT VƯỜN

Tên thật: Tôma Thiện Nguyễn Văn Triều, bút danh Hai Tê Miệt Vườn - sinh và lãnh bí tích Thánh tẩy 1942 tại Hoà Lạc, Vĩnh Linh, Quảng Trị - thuộc Giáo xứ Ba Ngoạt, Giáo hạt Dinh Cát, Giáo phận Huế.

Tu sĩ dòng Anh Em Hèn Mọn (Phanxicô) - Nhập đệ tử viện năm 1959 tại Cù Lao Giêng, An Giang - Khấn lần đầu năm 1968 tại tập viện Nha Trang - Khấn trọn đời 1972 tại Đà Lạt. Hiện đang phục vụ tại Tu viện Phanxicô, quận 9, Tp. HCM với công việc dạy giáo lý dự tòng và hôn nhân cho anh chị em di dân từ các vùng quê lên thành phố kiếm sống.

CHÚT TÂM TÌNH

Là một tu sĩ Phanxicô giáo dân (không chức thánh), tôi biết mình tài hèn, đức mọn nên chỉ mong ước sống đơn sơ, hèn mọn theo tinh thần của Thánh Tổ Phụ Phanxicô Assisi.

Thật vậy, qua bút danh “Hai Tê Miệt Vườn” (Thiện Triều Miệt Vườn), tôi muốn dùng loại thơ “bình dân lục bát” để diễn tả những cảm nghiệm của mình, sau khi đọc và suy gẫm các điều Chúa dạy, những việc Chúa làm trong Thánh kinh mà Giáo hội công bố trong các lễ, các mùa trong năm Phụng vụ. Bằng lời thơ đơn mọn, ý thơ chân thành, chỉ với mục đích giúp tôi và kẻ khác sống hai mối tương quan nghĩa tình: Con thảo với Cha trên trời, anh em cùng mọi người qua cuộc sống đẹp đời tốt đạo theo gương Chúa Giêsu đã để lại. Với một xác tín rằng tôi và mọi người sẽ được về gặp Thiên Chúa Ba Ngôi là Tình Yêu viên mãn, tuyệt đối và vĩnh cửu, sau khi đã hoàn tất nghĩa vụ yêu thương ở trần gian.

Tu viện Phanxicô, Quận 9, ngày 04-04-2012.

HAI TÊ MIỆT VƯỜN.

TUYỂN THƠ

CẢM NHẬN TÌNH YÊU

*“Ai không yêu thương thì không biết Thiên Chúa,
vì Thiên Chúa là Tình Yêu” (1Ga 4, 8).*

Tình yêu Thiên Chúa Ba Ngôi,
Chính là nguyên lý cho tôi làm người.
Trước khi mở mắt chào đời,
Tôi đã được Chúa Trời yêu thương.
Được Ngài dẫn lối đưa đường,
Tôi không lạc lối chẳng vương gian tà.
Đời tôi đẹp tựa ngàn hoa,
Toả lan hương sắc đậm đà tình yêu.
Đây là nhựa sống phong nhiêu,
Khiến cảnh xanh tốt sinh nhiều quả hoa.
Điều này làm đẹp ý Cha,
Nhờ tôi luôn biết sống ra con người.
Cuối đời tôi được về trời,
Cùng bao kẻ khác hưởng đời vinh quang.

SỐNG CẦU NGUYỆN

Trong thinh lặng con tìm gặp Chúa,
Với cõi lòng cháy lửa niềm tin.
Bên ngoài bằng những lời kinh,
Bên trong chất chứa mối tình của Cha.

Đời con dệt bài ca tình mến,
Suốt ngày đêm thực hiện điều lành.
Một lòng cương quyết đấu tranh,
Loại trừ ích kỷ, thực hành yêu thương.

Suốt đời nguyện theo đường công chính,
Loại trừ bao toan tính thấp hèn.
Trí tâm thoát khỏi bóng đen,
Chẳng còn tội ác, bao phen gian tà.

Cuối đời được gặp Cha từ ái,
Từ nay con ở mãi với Ngài.
Nghĩa tình chẳng có tàn phai,
Nhưng luôn tồn tại mãi hoài thiên thu.

NGÔ XUÂN TỊNH

*Tên thật: Phêô Ngô Xuân Tịnh - Sinh và lãnh bí tích
Thánh tẩy năm 1942, tại Thanh Hương, Nghi Lộc, Nghệ An -
Cựu chủng sinh Chân Phước Tự - Cựu chủng sinh Kontum.*

*817 N Broadway st
Erath, LA, 70533, USA
Tel: 337-937-9799
ngoxuantinh@yahoo.com*

Nhiều tập thơ: Quê Hương Tôi, Lời Dâng, Hoa Cỏ Đưa Hương, Những Nẻo Đường Quê Hương, Sắc Màu Tình Yêu, Cung Bậc Tình Yêu, Suối Nguồn, Ánh Sao Băng, Sương Sa Thánh Sủng. Dòng Sông Ân Tình, Lung Linh Huyền Thoại, Ngậm Ngải Tìm Thơ, Tình Yêu Hoa Nở, Lời Chúa Là Thần Khí.

CON ĐƯỜNG GẶP GỠ ĐỨC KITÔ

Suốt cuộc đời mỗi người là những gặp gỡ khám phá. Nếu chúng ta biết dùng con mắt ngạc nhiên, chúng ta sẽ khám phá những điều thật lý thú trước những sự vật, phong cảnh hay sự việc tầm thường mà hằng ngày chúng ta không để ý. Cho nên để ngộ ra những điều mới mẻ, chúng ta cần thay đổi cách nhìn và biết ngạc nhiên như một trẻ thơ.

Đời sống thiêng liêng, theo tôi, cũng không tránh khỏi quy luật ấy. Nói đến việc gặp Chúa khi tuổi đời đã về chiều xem ra như là nói dối và phủ nhận bao hồng ân Chúa ban cho tôi từ xưa tới nay. Nhưng thực tình là như vậy. Xưa kia việc tôi sống đạo hoàn toàn khác với khi tôi được gặp Chúa trong một khóa huấn luyện Thánh kinh : Khóa Thánh kinh Cầu Nguyện do cha Đinh Khắc Tiệu tổ chức.

Số là tôi có người con gái thân yêu sinh năm 1973 bị cơn bệnh ngặt nghèo đã 8 năm. Các bác sĩ Mỹ chữa không khỏi. Tôi về Việt Nam chữa hai lần đủ Đông Tây y và châm cứu. Sau đó tôi đưa con lên Houston để chữa thầy thuốc bắc Dương Lai Cảnh.

Thời gian này tôi và con gái tôi ở nhà người con gái thứ hai của tôi lấy chồng ở Houston. Cũng thời gian này cha

Đình Khắc Tiệu mở khóa Thánh kinh Cầu Nguyện tại giáo xứ La Vang ở Houston. Người anh của con rể tôi rủ tôi tham dự. Đến tham dự, tôi nghe nói cha có thể cầu nguyện chữa bệnh. Vì thế tôi có ý nhờ cha chữa cho con gái tôi luôn thể. Tôi là người hay thắc mắc khi học hỏi. Nhưng cha Tiệu cứ nhắc nhở tôi là đừng quá dùng trí óc vì như thế không gặp được Chúa. Có khi tôi hỏi, ngài bảo: “Anh hỏi Chúa Thánh Thần ấy”. Lúc đầu tôi nghĩ thầm ông cha này nói kỳ quá, Chúa cho khối óc là để suy nghĩ chứ. Hơn nữa học là phải thắc mắc phải hỏi mới đi sâu vấn đề chứ. Thế nhưng rồi cha đã giúp tôi bỏ được cái thói tò mò thắc mắc để thỏa mãn tri thức. Dần dần tôi biết lắng nghe và mở lòng ra khao khát Chúa Thánh Thần để Ngài hướng dẫn hiểu lời Chúa. Qua những cảm nghiệm của anh chị em chia sẻ, tôi được nâng đỡ và say mê. Các giờ học thu hút. Đúng là khi tiếp xúc lời Chúa thì thời gian dài cỡ ba tiếng cũng thấy ngắn. Trước kia đi lễ cỡ gần một tiếng đã thấy dài. Cứ mỗi tối thứ sáu chúng tôi nghe cha giảng ba tiếng. Rồi hằng ngày phải tự mình thực tập cầu nguyện bằng lời Chúa. Đọc, nghe, nhìn và viết ra lời Chúa. Các giác quan đều chạm đến lời Chúa. Nghe lời Chúa rồi dựa vào lời Chúa để tâm sự cầu nguyện với Chúa. Chúa và chúng ta đối thoại với nhau. Bằng con tim, chúng ta cảm nghiệm được sự hiện diện đích thực của Chúa Giêsu phục sinh đang ở với ta. Và cũng bằng con tim, chúng ta gặp Mẹ Maria, người Mẹ tuyệt vời của chúng ta, gương mẫu tuyệt vời giúp chúng ta sống theo thánh ý của Thiên Chúa. Trong triều sống thiêng liêng này chúng ta yêu mến Giáo hội hơn. Thánh Thể, Lời Chúa cùng các bí tích giúp cuộc đời chúng ta hạnh phúc bình an hơn.

Cha giảng huấn thường nói: Hãy tự xét mình, nếu có những thay đổi mới là dấu chỉ Lời Chúa hoá cải mình. Cám ơn Chúa, tôi cũng thấy những dấu ấn Chúa để lại nơi tôi bằng những thay đổi con người cũ của tôi. Bản tính tôi nóng nảy, nhưng nay đã bớt rất nhiều. Ngay cả xin lỗi vợ con tôi cũng thường làm. Tôi thương yêu vợ con và các cháu hơn. Đời sống đạo đức tiến triển hơn. Tôi đi tham dự thánh lễ hằng ngày và sốt sắng hơn, trước kia chỉ tham dự thánh lễ ngày Chúa nhật thôi. Tôi đọc Tin mừng và lần chuỗi lòng thương xót mỗi ngày; nhất là cố gắng sống tinh thần phó thác. Cả việc đưa con tôi chữa chưa khỏi bệnh, tôi không âu lo lắm nữa. Tôi cảm tạ Chúa vì qua bệnh tật của con tôi, Chúa cho tôi thực sự là người cha hơn, nghĩa là lo lắng và yêu con hơn. Khi nhìn vào bản thân mình thì tôi bối rối, nhưng khi nhìn vào Chúa Kitô phục sinh quyền năng và yêu thương thì tôi thấy bình an. Tuy nhiên cũng nhiều lúc tôi cảm thấy bất an và khô khan. Những lúc ấy tôi lấy đức tin để nói với mình và với Chúa rằng: Thiên Chúa luôn tin trung và yêu thương quan phòng. Cám ơn Chúa ngàn trùng yêu thương. Chúa ban hồng ân cứu độ. Mà hồng ân cứu độ bao gồm cả Thập giá. Xin Thần Khí Chúa dẫn dắt con đi theo Chúa trong tín thác.

NGÔ XUÂN TỊNH

TUYỂN THƠ

BÌNH MINH MỜI GỌI

Con chim chìa vôi
 Những buổi sáng còn mờ sương rơi
 Lúc mặt trời
 Chưa ngồi trên đỉnh núi chân trời xa
 Đã líu lo cất tiếng ca
 Trên cành cây hoa tím đầu hè
 Bỗng trăm những lời ca kể lễ
 Gọi về ánh bình minh
 Gởi muôn loài nụ tình dấu yêu
 Em ơi đắm đuối bao nhiêu
 Bài ca vũ trụ chứa nhiều mê say
 Tụng ca Thiên Chúa mỗi ngày
 Cõi lòng em sẽ chất đầy hân hoan
 Niềm vui em sẽ chứa chan
 Trong vòng tay Chúa ngập tràn tình yêu.

HÀNH TRÌNH

Gánh thơ qua một trường đời
 Đôi môi nở những nụ cười du ca
 Vẫn đau trong cõi người ta
 Ôm vẫn hạnh phúc vượt mà lên cao
 Đôi vai dù chảy máu đào
 Đôi chân thiên lý đèo cao bước dài
 Thiên thai vẫn gọi trần ai
 Một đời du mục miệt mài đường đi.

YÊU ĐỜI

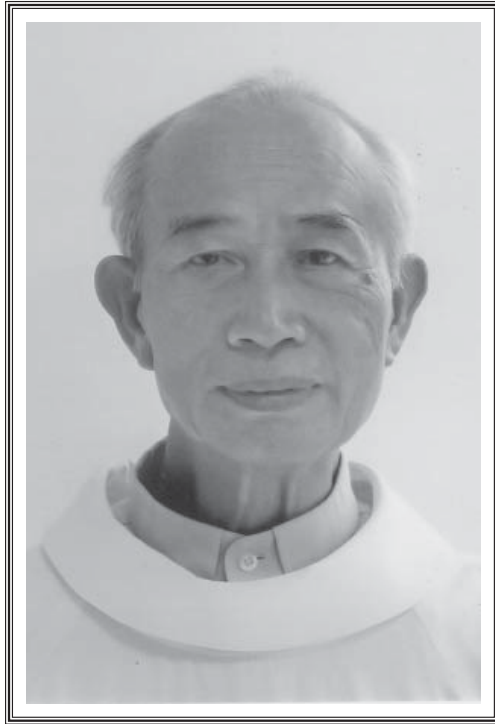
Làm thơ
 Ta hít thở
 Dưỡng khí cuộc đời
 Nhàn du khắp bốn phương trời
 Cho yêu thêm nữa cuộc đời phù du
 Mai sau dù có mịt mù
 Trong lòng đất mẹ thiên thu yêu đời.
 Như là một mảnh trăng trời
 Nhận nguồn ánh sáng mặt trời trao ban
 Rồi đem trút xuống đầy tràn
 Hành tinh yêu dấu chứa chan ân tình
 Tình yêu cứu rỗi phục sinh.

LỜI KINH BAN CHIỀU

Gió về xếp những tờ mây
 Trên giàn biển lặng phía tây chân trời
 Chép ghi dòng nhạc tuyệt vời
 Để cho đàn cá biển khơi hát bè
 Dương cầm sóng đê mê
 Mặt trời đắm đuối tung hê tia nhìn
 Nhuộm hồng phong cảnh thần tiên
 Đây kinh chiều của thiên nhiên muôn loài
 Dâng lên Thiên Chúa trên ngai
 Lòng con kết hợp một bài tạ ơn
 Hồng ân Ngài đã tràn tuôn
 Thân con nhuần thấm luôn luôn tình Ngài
 Chìm trong bóng tối đêm dài
 Con đây yếu đuối tay Ngài chở che
 Bình an vây phủ tứ bề
 Chăn êm nệm ấm tràn trề yêu thương.

XIN LÀM MỘT HẠT PHÙ SA

Thì xin làm hạt phù sa
Đừng trôi ra biển bao la sóng dồn
Mà xin níu lại bãi cồn
Phù sa tích tụ sinh tồn lớn lên
Đồng xanh rồi sẽ vang rền
Lời ca xanh lúa vươn trên nắng chiều
Cánh đồng truyền giáo phì nhiêu
Phù sa tích tụ sau nhiều tháng năm
Để cho hạt giống phúc âm
Ngày đêm tự hủy âm thầm biến thân
Thành cây lúa quý lớn nhanh
Mùa thu oằn xuống long lanh hạt vàng.

ĐIỆP LAN ĐÌNH

Tên thật: Augustino Lê Trọng Hồng, sinh năm 1943 tại Diễn Châu, Nghệ An, thuộc giáo xứ Xuân Phong, giáo phận Vinh; linh mục dòng Xitô, thụ phong 1969, thuộc cộng đoàn Phước Vĩnh. Đã in: “Một Thoáng Bâng Khuâng” (thơ, 1971), Chưa in: “Niềm tin yêu” và 25 tập khác...

Đan viện Xitô Phước Vĩnh, Thôn Rôn, Vĩnh Kim, Cầu Ngang, Trà Vinh. Hộp thư 38 Trà Vinh.

Email: danvienphuocvinh@gmail.com

ƯỚC

Những dòng này xin được đồng hành với một số tâm hồn trên đường đi tới Đấng Tuyệt Đối, trong tâm tình mến yêu, tôn thờ, tri ân và cảm tạ Ngài, cùng với niềm sám hối, cậy tin, phó thác và những ưu tư, khắc khoải, sầu vui của thân phận người, rất người, nơi trần ai.

ĐIỆP LAN ĐÌNH

TUYỂN THƠ

TỪ ĐÓ

Từ đó lòng tôi nhớ một Người,
 Một Người, duy chỉ một Người thôi,
 Dang tay khổ giá Người ấy nói:
 “Anh đã yêu em, yêu mất rồi”

Từ đó tôi thấy lòng tôi say,
 Men tình mẫn mẫn trong đắng cay,
 Yêu luôn thập giá cây nham nhỏ,
 Yêu cả vòng gai nhọn đoạ đầy.

Từ đó biết yêu là yêu thôi,
 Tình yêu tôi chẳng nói bằng lời
 Cũng không dám hỏi gì hơn nữa
 Chỉ ngấm vết đậm cạnh sườn Người.

Từ đó không gì vương được tôi:
 Mọi thứ phù vinh nhất trên đời,
 Cả hương, cả sắc nghìn bông thắm,
 Cả những vườn xuân lượn quanh đồi.

Từ đó mênh mông một cõi lòng,
 Vẳng cao soi chiếu dải hư không.
 Tôi yêu mọi người, yêu mọi vật,
 Yêu cả mình tôi... nhưng rất trong.

CON ĐƯỜNG TÔI ĐI

Tôi đi nào phải một mình,
 Dù sương, dù gió, trường chinh miệt mài.
 Cả ngàn năm trước có ai...
 Trên ngàn năm nữa ai hay khơi nguồn?
 Mạch sấu lấp kín thời gian,
 Niềm vui lớp lớp sóng tràn gió đưa.
 Đêm về Bắc Đẩu sao thưa,
 Ngày sang nắng đẹp hồng trưa, tím chiều.

Người tưởng tôi bước cô liêu,
 Ai ngờ tôi có Tinh triều nước dâng.
 Trăng buồn trắng cũng băng khuâng,
 Hồn tôi nào đã mấy lần sấu đầu!
 Tinh tôi khép kín địa cầu,
 Anh chị em đó, đủ màu sắc da.
 Đường vòng kết nối gần xa,
 Cùng chung nhau gọi: Vị Cha trên trời.
 Năm xưa, lâu lắm, đỉnh đồi,
 Có người Anh Cả, cuộc đời hy sinh,
 Từ tim dòng máu chuyển mình,
 Để trào tuôn nhuộm thắm tình anh em.

Ai xa? – Ai cũng làm quen.
 Ai thân? – Ai cũng là gần hết thôi.
 Chân đạp đất, đầu đội trời,

Mang trong dòng máu ánh ngời vinh quang.
 Không lầu son, không gác vàng,
 Nhưng niềm nao nức vẻ vang: “Con Người” .
 “Con Người”, đẹp lắm ai ơi!
 Ai cho tôi được vạ lời chúc ca.
 “Con Người” là con của Cha.
 “Con Người” mang ấn tử xa: Quê Trời.
 Chia nhau gia sản: Cuộc đời,
 Chia nhau tiếng khóc, nụ cười chia nhau.
 Niềm vui là của ban đầu,
 Hành trang: “Hy vọng”, nhuộm màu sắc xanh.
 Chia nhau nắng ấm đã dành,
 Mây mù ảm đạm cũng dành chia nhau.
 “Ai đau tôi đã không sầu?”
 “Ai buồn tôi chẳng mang màu buồn lây?”
 Chiều hè nắng đẹp cung mây,
 Chiều thu ảo não cây gầy sắc thu.
 Nhìn nhau ánh mắt hiền từ.
 Ôi Tình sao đẹp, đời như mộng vàng!.

TÌNH VÀO VŨ TRỤ

Vũ trụ hay tình yêu,
 Nắng sớm hay sương chiều,
 Đã làm con ngây ngất,
 Quên hẳn mình cô liêu?

 Con không đi cô đơn
 Trên nước bước tử hờn,
 Vì tình yêu đã nở
 Sâu thắm thắm linh hồn.

Từng chùm tia nắng đại,
 Những tảng nắng ban mai,
 Nhuộm xanh và nhuộm đỏ
 Mấy ước mộng đời trai.

Không yêu, xin dừng lại,
 Đã yêu, phải yêu nhiều,
 Yêu trên màu tan vỡ,
 Trên những sắc tàn xiêu.

Vi, yêu không định nghĩa,
 Chẳng thích gọi: vuông, tròn.
 Nếu con đo: ngang, dọc,
 Thà đừng nói thì hơn.

AI NGỜ

Lẽ ra tôi chỉ..., chỉ đi tìm
 Một mình Thiên Chúa..., Chúa Vô Biên.
 Ai ngờ ngó ngẩn vợ về hết
 Những thứ mau qua, những thứ hèn.

VỀ NHÀ CHA

(Chùm thơ)

Cha gọi con đi một buổi chiều,
 Nắng vàng không đọng nhánh cô liêu.
 Hành trang: tin tưởng, con còn đó,
 Với quả tim nồng chặt nghĩa YÊU.

Nghe Cha gọi, con thưa: đã sẵn,
 Dù trên đường quá lắm chông gai,
 Bước đi, bước tới gặp Ngài,
 Niềm vui hạnh ngộ biết ai thấu cùng!

*

Tiếng gọi Cha nghe thoang thoang đưa,
 Hồn con sực tỉnh một giấc mơ.
 Trăm năm say ngủ thuyền chiêm mộng,
 Chợt thức bừng lên: cặp nẻo bờ.

*

Mòn mỗi trần gian con đã bước,
 Chiều vàng nắng xế trở về Cha.
 Lồng lộng trời xanh con cao ngược
 Đón nhận tình thương lượng hải hà.

*

Con đi gặp Chúa bên kia
 Chết này ở giữa phân chia cuộc đời:
 Hai phần, hai nửa, hai nơi,
 Bên vòng đất hẹp, bên trời mênh mông.

*

Đau thương trên Thập Giá
 Đã níu cả đời con,
 Giờ thì xin hoàn tất
 Ý định Cha vương tròn.

*

Con thưa với Chúa: Con đi
 Đã là Ý Chúa, có gì ngại đâu,
 Bao năm sống cuộc bể dâu
 Thực thi Ý Chúa là đầu ước mơ.

ĐI LÊN

Ngày ấy, Cha đưa con vào đời,
 Nụ cười chưa bén chạm vành môi,
 Vội vàng u oa dẫm tiếng khóc,
 Nhìn quanh: thoang thoáng một vòng nô...!

Năm lù, tháng chảy với tuổi thơ,
 Con đường đầy nhạc, rắc sương mơ...
 Hồng lên má đỏ, mùa hoa đẹp,
 Hoa đẹp vào xuân, sắc ngợp bờ...

Tuổi đời lớn lên trong hương say,
 Quanh người nhè nhẹ gió nường bay,
 Hồn con mơ mộng tìm cao đỉnh,
 Lắm lúc đời trôi theo bóng mây...

Âm thanh trầm lặng, muôn vì sao,
 Hồn đùa sung sướng giữa thình cao,
 Mênh mông vùng thăm chìm hương lạ...
 Ánh đước hồn sâu thấy dạt dào.

Rồi đó, đi lên theo tháng, năm...
 Có gì?... Ai gọi?... tiếng xa xăm...
 Mùi thanh là lạ hơn hương phấn,
 Hơn cả hoa thơm đẹp nhất trần.

Ngày ấy có phải trở về đây,
 Trở về sắc thắm của hôm nay?
 Quãng đời chưa pha mùi tục lụy,
 Vòm trời ấp gọn một vòng tay...

Dâng lên!... Không phải con dâng con.
 Con dâng gì đây? – Một điểm son,
 Điểm son cô đọng tình kết hợp,
 Kết hợp TRỜI CAO với MỘT HỒN.

MỘT ĐỜI CA TỤNG

Con ca tụng Chúa trên đường,
 Con ca tụng Chúa trên giường nghỉ ngơi,
 Con ca tụng Chúa không thôi:
 Con ca tụng Chúa suốt đời của con.
 Ngày về nắng ấm xuyên hồn,
 Đêm khuya trăng lạnh vẫn còn tụng ca,
 Đơn giản thôi: Chúa là Cha,
 Là Tình Muôn Thuở, cùng là Ân Nhân:
 Dựng nên con, yêu vô ngần,
 Nên chi con trả một phần nhỏ nhoi.
 Nhưng tình, ai nói nên lời,
 Ai đo nên khoảng cao trời mênh mông.
 Chỉ lòng mới hiểu nơi lòng,
 “Cha – con” mới rõ tận cùng “Cha – con”.

TRẦN MỘNG TÚ

Tên thật: Maria Trần Mộng Tú - Sinh ngày: 19-12-1943, tại Hà Đông - Lãnh bí tích thánh tẩy năm 1943 tại Hà Nội - Đã theo học Trường Nguyễn Duy Khang, Thị Nghè (Trung học Đệ Nhất Cấp), Trường Nguyễn Bá Tông và Trường Lê Quý Đôn (Trung học Đệ Nhị Cấp)-Sang Mỹ tháng Tư năm 1975, hiện sống (với gia đình) và viết ở Seattle, Washington.

Các báo và website đã cộng tác: Da Mầu, Dũng Lạc, Giao Cảm. Chủ bút nguyệt san Phụ Nữ Gia Đình Người Việt ở California (2002-2005).

Các tác phẩm đã xuất bản: Thơ Trần Mộng Tú (1990), Câu Chuyện Cửa Lá Phong (Tập truyện, 1994), Để Em Làm Gió (Thơ, 1996), Cô Rơm và Những Truyền Ngắn Khác (Tập truyện, 1999), Ngọn Nến Muộn Màng (Thơ, 2005), Mưa Sài Gòn Mưa Seattle (Tập văn, 2006), Vườn Măng Cụt (Tập truyện và tản văn, 2009), Tuyển Bốn Mươi Năm (Thơ, 2009).

Email: tran_mong_tu@hotmail.com

CHẠM TAY VÀO ĐỨC TIN

Tôi sinh ra trong một gia đình Công giáo. Bên ngoài tôi theo đạo Công giáo từ thời xa xưa nào đó tôi không nhớ rõ. Cha tôi, theo đạo Tổ Tiên, lập gia đình với mẹ tôi thì vào thời điểm đó dù muốn hay không, người đã theo đạo Công giáo, và cha tôi đã tin vào Chúa cho đến lúc qua đời. Tôi lớn lên ở các xóm đạo và theo học các trường đạo khác nhau. Kinh, hạt sớm tối ở nhà và ở trong xóm đạo đã thấm vào hồn tôi từ thời thơ ấu như mạch nước ngầm thấm vào lòng đất. Mạch nước nhỏ, nhưng chảy liên tục, trong suốt.

Tôi không thuộc lòng từng trang Kinh thánh, tôi không đọc những giáo điều mỗi ngày, tôi cũng không lần hết chuỗi này sang chuỗi khác. Tôi dự lễ mỗi chủ nhật, và những ngày lễ trọng. Bây giờ ở tuổi hưu trí, tôi đến nhà thờ dự lễ mỗi buổi sáng. Nhớ đến Chúa năm, mười phút mỗi ngày trong

đời sống, đôi khi tôi đã đọc chỉ một kinh Lạy Cha với tất cả niềm tin tuyệt đối vào từng chữ, tất cả thiện chí vâng lời từng câu “Xin Cha tha nợ cho chúng con như chúng con cũng tha kẻ có nợ chúng con...”, hát một câu kinh về Đức Mẹ với từng chữ trên môi và từng hình ảnh của Đức Mẹ đi qua trong đầu, hát với tất cả sự thánh thiện: “Bà là ai? Tay bông vua thơ bé, tay trần ơn cứu thế - Đấng từ bi nhân hậu - hằng tiếp đón lời cầu”. Tôi tin tưởng khi tôi chăm chú để hết tâm trí vào một lời kinh nguyện, Chúa và Đức Mẹ sẽ nghe rõ hơn là khi tôi lần nguyện một chuỗi mà hồn tôi treo trên một đám mây mù, trí tôi để ở một khu phố bao nhiêu người qua lại.

Chúa nói “Phước cho kẻ không thấy mà tin” Nhưng tôi THẤY mỗi ngày, Chúa ở ngay trong hình hài tôi. Chúa đặt trăng sao vào trong mắt tôi, đặt gió vào hơi thở tôi, đặt núi vào xương tôi, đặt đôi nhỏ trên trán tôi, đặt cánh đồng vào tóc tôi, đặt sỏi đá vào hàm răng tôi, và sau hết Chúa cho tôi một trái tim biết rung động, yêu thương. Yêu người qua Chúa. Thân thể tôi chính là một vũ trụ bao la Chúa thu nhỏ lại. Như vậy đức tin của tôi là đức tin chạm tay vào được.

Chúa còn cho tôi một ân huệ về năng khiếu văn chương, đôi khi tôi đã dùng ân huệ đặc biệt này để tìm đến Chúa. “He who sings prays twice”, tôi nghĩ làm thơ ca tụng Chúa cũng là cầu nguyện hai lần. Mỗi câu thơ là một hạt kinh.

Là người Công giáo nên lời kinh nguyện và những giáo điều tôi học từ nhỏ lúc nào cũng bàng bạc trong đời sống tôi. Mỗi ngày tôi ăn, tôi thở, mỗi một niềm vui chợt đến, một nỗi buồn từ đâu ập xuống, tôi vui hưởng hay chấp nhận buồn phiền trong sự quan phòng của Thiên Chúa. Tôi biết

đó là những đoạn đường sắp ngửa một đời ai cũng phải kinh qua, và may mắn thay mình có được đức tin là Chúa luôn cúi xuống nhìn mình.

Tôi biết Chúa và Đức Mẹ yêu tôi, tha thứ những lỗi lầm nào tôi có, như tôi yêu và chấp nhận các con tôi. Cha mẹ nào không thương yêu con mình!

Đời sống khác gì một chuyến tàu, có người lên, xuống tàu không người đưa tiễn. Tôi may mắn được Chúa dắt tay lên tàu, tôi biết khi tôi đi đến trạm cuối ở một sân ga nào đó, Chúa cũng sẽ đứng đón tôi. Hành lý tôi có nặng, Ngài sẽ ghé vai gánh hộ, nhà ga xa cách mấy Ngài cũng chẳng nề hà.

Tháng 5-2007

TRẦN MỘNG TÚ

TUYỂN THƠ

HÀNH TRÌNH SA MẠC

Con đi vào mùa Chay
Cuộc hành trình sa mạc
Bốn mươi ngày con đi
Bàn chân trần trên cát

Ôi! Sa mạc mênh mông
Giữa hồn con trắng xóa
Hỏi đóa hoa xương rồng
Có giấu trong lòng đá

Dải nước nào thấp thoáng
Thấy bóng chẳng thấy hình
Như con rắn tiền kiếp
Cám dỗ hồn điêu linh

Con đi và đi mãi
Trong gió cát bao la
Cha ơi! Này chén đắng
Con cạn theo ý Cha

Hãy cùng bước theo Thầy
Những bàn chân bỏ ngỏ
Thầy đã viết tên con
Trong lòng tay máu nhỏ

MẸ VÀ ĐỜI THƯỜNG

Mẹ là những hạt cải
con bỏ quên trong vườn
một sáng mầm xanh nhú
trao chiếc lá yêu thương

Mẹ là những hạt muối
con nêm vào thức ăn
Mẹ là những hạt cơm
con chia đều chén nhỏ

Ở trong mỗi viên kẹo
tình Mẹ như hạt đường
ơn Mẹ như hạt mưa
con ngửa lòng tay hứng

Mẹ là chiếc chăn len
đắp con ngày đông lạnh
mẹ là cơn gió mát
thổi đến thật tình cờ

Mẹ đặt sự khôn ngoan
vào đôi giấy trước cửa
giúp con nhẹ nhàng qua
những chặng đường sắp ngửa

Nếu Mẹ chạm bàn tay
vào những điều rất nhỏ
thì hạt bụi đời con
thành kho tàng Thiên Chúa

Tay con chưa với tới
hạnh phúc ở thiên đường
giữa dẫu bể đời thường
con rất cần có Mẹ.

THẬP GIÁ

Sáng vào rừng
 xem đốn cây
 vai chưa ghé đã
 hồn đầy dấu đinh
 môi thắm ngậm nửa lời kinh
 Tưởng như
 Thập Giá ẩn hình trong sương
 Trả lại Chúa
 những vết thương
 Con về
 xưng tội trước gương một mình
 Trả cây
 đồ giữa bình minh
 Ngậm ngùi
 trả nốt cho tình
 mào gai.

BUỔI SÁNG

Sáng nay con thức dậy
 trong tĩnh lặng bình minh
 con muốn dâng lên Chúa
 nguyên một ngày an bình
 Xin cho con yêu đời
 bằng tấm lòng khoan dung
 xin cho con yêu người
 bằng hiền hoà minh mẫn

Con không nói lời xấu
 làm thương tổn một ai
 vô tình hay hữu ý
 cũng làm người đau hoài

Con không nghe lời xấu
 không nhớ để tổn thương
 rồi ôm lòng thù hận
 giữ mãi lấy vết thương

Xin cho miệng lưỡi con
 chỉ nói lời tốt đẹp
 những lời xấu con nghe
 sẽ thoảng qua như gió

Cho con nhìn mọi người
 như con nhìn thấy Chúa
 đối xử với người như
 mai người không còn nữa

Xin hãy mặc cho con
 áo mỹ miều của Chúa
 để mọi người nhìn con
 nhận ra hình ảnh Chúa.

TIẾNG NGƯỜI

Hãy nói cho tôi nghe đi Thượng Đế
 tiếng Người thì thầm sâu kín trong tôi
 tôi lắng nghe bằng niềm tin trí tuệ
 bằng trái tim nguyên rất đỗi bồi hồi

Hãy nói cho tôi nghe đi Thượng Đế
 tiếng Người thì thầm sâu kín trong tôi
 “Thang hy vọng không dựng trên mặt đất
 mà được Người thả xuống tự trời “

Hãy nói cho tôi nghe đi Thượng Đế
 tiếng Người thì thầm sâu kín trong tôi
 “Có phải tôi là cây đèn dầu nhỏ
 trong đêm đen chờ nghe tiếng chân Người”

Hãy nói cho tôi nghe đi Thượng Đế
 tiếng Người thì thầm sâu kín trong tôi
 dẫu dòng sông đời có muôn nhánh rẽ
 tình yêu Người luôn sóng vỗ hồn tôi

Hãy nói cho tôi nghe đi Thượng Đế
 tiếng Người thì thầm sâu kín trong tôi
 Tôi lắng nghe bằng mắt nâu ngấn lệ
 Tóc mây xanh xin rửa sạch chân Người

Hãy nói cho tôi nghe đi Thượng Đế
 nhạc trần gian tôi đã tắt lâu rồi.

CHÚA VÀ TÔI

Tôi bước vào khuôn viên nhà thờ
 Máng chiếc áo đời người trên nóc chuông
 treo chiếc túi vào một cành tùng
 đặt cuốn sách tôi viết
 cuốn sách tôi đọc
 dưới một phiến đá

gọi tên tôi ra
 cài vào chiếc lá phong
 phủ hạt bụi trên vai.

Tất cả sau cánh cửa

Tôi bước vào nhà Chúa
 rất lạ lùng và rất tinh khôi

Tôi bên này cánh cửa và tôi bên kia cánh cửa
 là hai tôi
 hay chỉ một tôi

Hoa lặng thinh
 nến lặng thinh
 đàn nằm im
 ghế nằm im

Chúa trên cao cúi xuống nhìn
 Hồn tôi bỗng đổ trăm nghìn hồi chuông

ĐỐI THOẠI

Khi hồn tôi trống trải
 như chiếc lều ngoài đồng
 khi trí tôi bỏ không
 như ngôi nhà mất cửa
 khi thân tôi như điều
 đứt dây bay ngược gió

Chúa đang ở phương nào!

Tôi nhìn chung quanh mình
 thấy tôi như hạt bụi

bay trong nắng chói lòa
thấy tôi như bông hoa
chưa tàn sao cánh rụng

Chúa đang ở phương nào!

Đời mở ra như biển
bão hân hoan bước vào
xô tôi trong sóng cuộn
chao đảo lòng hư hao
hai tay không tôi vượt
nước hay lệ long lanh
mưa thần nhiên trút xuống
chiếc thuyền đơn mong manh

Chúa đang ở phương nào!

Chúa đang đi gom bão
thâu sóng ở muôn nơi
Chúa đang mang mặt trời
hong khô ngàn mắt lệ
Chúa đang tìm cánh cửa
lấp vào mỗi căn nhà
Chúa đang vào vườn hoa
nhặt những cành hoa rụng
Chúa nối sợi dây đứt
vào chiếc diều chao nghiêng
cho con được bình yên
giữa biển đời sóng vỗ

Hãy gửi vào thỉnh lặng
gió, bão, nắng và mưa
dọn tâm một chỗ trống
Chúa đến ngay bây giờ.

THONG THẢ BƯỚC

Khi tôi thong thả bước
lãng đãng theo mây trôi
mơ hồ như chiếc lá
rơi xuống chẳng định nơi

Khi tôi thong thả bước
bằng hai bàn chân trần
hình như tôi nghe thấy
tiếng chân ai đi cùng

Khi tôi thong thả bước
tôi tìm ra bình an
tôi hiểu sự tĩnh lặng
trong đóa hoa vừa tàn

Khi tôi thong thả bước
thoáng bóng ai bên đường
hình như đầu ngọn cỏ
hay ở trong giọt sương

Khi tôi thong thả bước
không gian và thời gian
mặt trời và ngọn gió
đám mây và bụi gai
con chim và con thỏ
bình minh và hoàng hôn
cuộn vào thành cuộn chỉ
chia nhau một linh hồn.

Khi tôi thong thả bước
Chúa cùng bước với tôi.

MÙA CHAY

Chúa đứng sau vương vãi tím
Trao mùa Chay xuống cho con

Bốn mươi ngày đi chân đất
Áo lụa xếp vào đáy rương
Tràng hạt con treo trên tường
Lời kinh rời rạc dăm câu
Miếng thịt vùi trong ngăn đá
Cọng rau nào gắp cho nhau

Chúa đứng sau vương vãi tím
Se mình với những vết thương
Trăm chiếc gai luồn trong tóc
Bàn tay có dấu đánh buồn

Nhà thờ không hoa không nến
Chặng đường thánh giá âm u
Có người đi ra vào viếng
Như đi giữa vũng sa mù

Chúa đứng sau vương vãi tím
Có buồn rời rạc câu kinh
Tàn tro hai ngàn năm trước
Rắc trên những trán vô tình

Chúa vẫn chết đi... sống lại
Bao giờ hồn con Phục Sinh.

KINH THƠ

Em về qua cửa giáo đường
 mở trang Cựu Ước nỗi buồn bỗng vui
 Chúa trên cao cũng mỉm cười
 bắc chùa thấp, nển đã ngồi lửa thiêng

Tâm em nở đóa bình yên
 những hàng ghế cũ ngồi thiền giữa trưa
 dương cầm hàng phím ngủ mơ
 Chúa nghiêng vai xuống những tờ kinh thơm

Em buồn Chúa cũng cô đơn
 hoa mân côi nở trên tường nhả ca
 vườn địa đàng táo trở hoa
 con rắn tiền kiếp bước ra tỏ tình

Adam quay mặt làm thình
 ừ thôi trái táo để dành trên cao
 tiếc chi một chút má đào
 thôi em trái cấm ngọt ngào quên đi

Tội tổ tông cánh chim di
 thả trong bão cát bay về chốn nao
 Em về giữa những vì sao
 nển, hương thấp tự xứ nào đến đây

Ôi em áo mỏng hồn gầy
 mở trang Kinh thánh hai tay thơm trầm
 Chúa đưa vai gánh trầm luân
 em đi bằng những gót chân tông đồ

ừ thôi cứ viết thành thơ
cứ gieo vần giữa những tờ Thánh kinh
Cho anh bông huệ trắng tinh
con chim vỗ cánh phục sinh trong hồn
Chúa hôn lên những vết thương
chuông nhà thờ dội bốn phương thái hòa

Em về cắt một nhánh hoa
thả vào dòng nước trước nhà cho thơm
câu kinh cũng ngát mùi thông
một rừng tùng bách xanh um đất nằm

Chúa ngồi đây chờ ngàn năm
em ngồi đây đợi... như không đợi gì

Em nhìn theo đàn chim di
ngậm cành thiên tuế bay về chốn xa
nhấc lên một vạt áo hoa
chuỗi mân côi bỗng vỡ òa lời kinh

Em ra con suối lặng thinh
trôi trong dòng nước trang kinh lững lờ
ừ thôi thả xuống câu thơ
để cho anh vớt lên bờ hư không

Chúa đưa em vào rừng thông
nhìn cây thập giá đứng trong buổi chiều
dấu danh ai buộc khăn điều
mão gai ai kết bằng nhiều câu thơ

Nai cao gót đứng ngẩn ngơ
chuông nhà thờ đổ còn nghe chiêm bao

ĐI QUA VƯỜN NHO

Tặng Anh Chị Nguyễn Phi Hùng

Trong vườn nho của Chúa
những chiếc gốc cô đơn
đám lá vàng héo úa
dây như sợi chỉ buồn

Trong vườn nho của Chúa
thiếu bàn tay tưới vườn
thiếu bàn tay bắt sâu
trái nho buồn muốn rụng

Tôi là người khách lạ
đứng nhìn khu vườn nho
như nhìn một bức tranh
trong buổi chiều vàng vọt

Ly rượu nào Chúa nhắc
ở trong bữa tiệc ly
giọt rượu nào rơi xuống
như giọt máu sinh-thì

Ly rượu nào Chúa rót
giữa tiệc cưới Cana
trong chiếc bình nước lã
tình yêu đã thăng hoa

Tôi là người thất nghiệp
đi qua vườn nho Người
xin Chúa nhận tôi vào
trước khi mặt trời lặn.

MẶC KHẢI ĐỨC TIN

Có người hỏi tôi tin gì ở Chúa
tôi hiểu điều gì trong trang Thánh kinh
điều răn nào tôi muốn đem chia sẻ
câu nói nào làm thuốc để sống đời mình

Tôi nhìn xuống hai bàn tay nhỏ bé
những ngón tay như nhánh của cành cây
tóc là những sợi mây tung trong gió
mắt trắng sao lấp lánh đong đầy

Vàng trán tôi như một ngọn đồi nhỏ
hàm răng tôi những viên sỏi biển khơi
thịt da đắp những con đê huyễn hoặc
khung xương tôi là rặng núi tuyết vời

Chúa đặt tôi lên một chỗ khá cao
hà vào tôi một linh hồn rất mới
hơi thở tôi là ngọn gió ngọt ngào
tôi chính là vũ trụ bao la Chúa thu nhỏ lại

Hãy nhìn vào tôi như nhìn vào trang Kinh thánh
hãy đọc tôi như đọc những giáo điều
yêu thương tôi là yêu thương Thiên Chúa
vì qua tôi Chúa gửi thông điệp của tình yêu

Niềm tin nào bằng chính thịt xương này
thịt xương Chúa thịt xương tôi là một
giọt máu nhỏ tan trong ly rượu ngọt
tôi uống vào mặc khải đức tin

LỆ XÁM

Buổi trưa trong giáo đường
Chúa cúi đầu không nói
nến vô tình không cháy
ta tay phủ mặt buồn

Buổi trưa trong giáo đường
dương cầm nằm im tiếng
hàng ghế dài vắng thình
ta không lời kinh nguyện

Buổi trưa trong giáo đường
hoa se mình thống hối
tượng thánh đứng ngậm ngùi
ta thương ta trời nổi

Buổi trưa trong giáo đường
có một dòng lệ xám
có một hồn vỡ tan
có một đời đổi khác

Buổi trưa trong giáo đường
gã da vàng bật khóc.

ĐÊM VÔ TẬN

Có phải Người xuống đây
cứu đời tôi tằm tối
có phải Người giáng sinh
vớt đời tôi bọt nổi

Có phải Người là trăng
dẫn tôi về đường cũ
có phải Người là sao
soi tôi đời lữ thứ

Có phải tôi ngựa trận
một chiều mất yên cương
có phải tôi là chim
lạc đường bay về tổ

Có phải Người là gió
thổi hồng tôi tàn tro
có phải Người là mây
che tôi đời giông tố

Có phải đau đớn tôi
Người xuống chia lệ nhỏ
Có phải lưu đầy tôi
Người ghé vai gánh hộ

Ôi, đêm vô tận này!
cầu xin Người ở lại
trên thánh giá tình khôi
tôi máng đời Do Thái.

MÙA ĐÔNG VÀ CHÚA

Sáng nay trời bắt đầu vào đông
con đường ướt đưa tôi đến nhà thờ
trên thánh giá Chúa không có áo
hai vai Người đọng những hạt thơ

Ngày hôm qua cây liễu trong vườn
thả những chiếc lá mềm như lụa
tôi rung những cành đã hết màu xanh
cây trút xuống trận mưa vàng úa

Mỗi gốc cây một đống lá khô
nhắc tôi biết mùa thu đã hết

Tôi cất thật gần những gốc hồng,
bụi thược dược vùi sâu trong đất
sửa soạn cho hoa giãc đông miên
hạt bụi thời gian rồi cũng mất

Mùa đông như một con gấu khó tính
nó cào những cái móng vào bài thơ
vết xước trong thơ tan ra thành tuyết

Một đám tuyết đầu mùa
vừa rơi xuống chiều nay
những câu thơ sáu cánh
tan trong lúc đang bay

Ngày mai tôi sẽ mang áo đến cho Chúa
và nhặt những câu thơ trên vai Người

LÊ MINH BÌNH DƯƠNG

Tên thật: Vinh-sơn Lê Minh Vọng, sinh ngày 14 tháng 7 năm 1943, tại làng Phong Doanh, xã Bình Dương, huyện Yên Lạc, tỉnh Vĩnh Phú, thuộc giáo xứ Sơn Trang, giáo phận Bắc Ninh.

Học tại tiểu chủng viện Bắc Ninh và Piô XII, các đại chủng viện Lê Bảo Tịnh và Thánh Giuse (Sài Gòn). Thụ

phong linh mục 1969. Qua đời 06-11-2004 tại giáo xứ Tử Đĩnh, Gò Vấp, TPHCM.

Đã cộng tác với Đức Mẹ Hằng Cứu Giúp, Tin Vui, Lửa Mến

Đã xuất bản: Nguyện cầu, Hương tình yêu, Tình hồng, Cảm nghiệm Lời Chúa, Hoa Lời Chúa, Hồng ân, Hương xuân Kinh thánh.

TUYỂN THƠ

NỘI CỎ THIÊN THẦN

Dang tay nội cỏ thiên thần
 Bỗng dưng mây trắng lại gần cỏ non
 Mắt khuya dăng ngợp lối mòn
 Vì sao hấp hối nhủ con nảo nùng
 Mẹ ơi hoa trắng thiên cung
 Có nghe cỏ dại nói cùng trời cao
 Đêm nay tim quá dạt dào
 Cỏ dăng hết cả máu đào lên môi
 Để nghe đồng vắng xa xôi
 Nhớ thương trắng bạc tẩm đôi tóc mây
 Từ ngày bóng trắng qua đây
 Tay hoang nội cỏ đỡ gầy nhiều đêm
 Nhưng màu tội nợ cũng thêm
 Vì mơ mi đẹp đắp nền cỏ xanh
 Dang tay dăng trắng khoang thành
 Cỏ non mặc áo chiêm lành đi chơi

Đêm nay nội cỏ khung trời
 Hát vang ca khúc tuyệt vời biết bao
 Vì nghe Thiên Sứ tối cao
 Đưa tin đồng vắng dạt dào tình thương
 Đêm nay trong lúc canh trường
 Ngồi Hai xuống thế vì thương muôn loài.

NÉT TRINH NGUYÊN

Như sắc đào nguyên đẹp giã từ
 Như lời đường mật gói tâm tư
 Như trong nguyên thủy muôn hoa nở
 Như thuở Thiên Thần đọc Thánh Thư

Như khoảng lưng trời đón núi cao
 Như giấc đêm khuya sẽ gặt chào
 Như trăng tắm gội trời đầu núi
 Như phút triều dâng sóng dạt dào

Như lối đường mây lên tỏ tình
 Như ngàn đêm mộng uống hương kinh
 Như muôn cây cỏ reo hoa nở
 Như nẻo đường xa bỗng gặt mình

Như ngàn ý đẹp ấm bao la
 Như vẻ kiều dung đẹp nồn nà
 Như thuở ban đầu tim mắc cõ
 Như lời trăng gió dẫn hương hoa

Như cả muôn loài cả núi sông
 Cả sắc ngàn thu cả nắng hồng
 Cả muôn ý đẹp trong trời đất
 Cả tình mến Mẹ thắm mệnh mông.

ÁNH MẮT KIM CƯƠNG

Ánh mắt kim cương sáng tuyệt vời
 Long lanh trắng đẹp tằm ngoài khơi
 Ai đem sao lạnh chôn vào mắt
 Để tổn bao nhiêu tuổi mực đời!

Đẹp quá mẹ ơi tuổi mắt huyền
 Hôm nay trời lạnh gió gieo duyên
 Vào đây lặng lẽ... nghe hồn xuống
 Dâng máu tim lên vụn ước nguyện
 Con nguyện yêu mãi Mẹ Đồng Trinh
 Dù lớp thời gian có lạc hình
 Vũ trụ địa cầu qua kiếp khác
 Khoé mắt Mẹ ơi vẫn vẹn tình!

TÌNH THƯƠNG CỦA CHÚA

Nước xanh ve vuốt mạn thuyền
 Ướt mình ôm khúc ảo huyền trăng sao
 Tuổi đêm lắt léo đi vào
 Nghển đầu hôn vách đá cao chập chùng
 Bàn tay rêu đá mung lung
 Choàng ôm lối nhỏ lạnh lùng chiêm bao
 Tiếng ngân sóng vỗ dạt dào
 Chúa ơi ai vẽ trời cao nồn nà
 Tuổi thuyền trắng nước bao la
 Tình thương của Chúa đậm đà hương say
 Bao trùm thế giới đêm nay!.

NẮNG MẮT BÌNH MINH

Những buổi bình minh nắng ngập đồng
 Lòng con dào dạt nhuộm mênh mông
 Ôi chao gió nhẹ hôn đồng lúa
 Sao quá say sưa nuốt mặn nồng!

Mẹ hỡi con say dải nắng hồng
 Say màu thơ dại nắng qua song
 Say trông dải núi xa vời ấy
 Ý nghĩa hây hây của cánh đồng

Nhìn nắng tiến lên lúa dậy thì
 Toàn thân lúa mảnh hoá phương phi
 Vài cây lúa ngả say lời gió
 Nắng ngấm say sưa chẳng nói gì

Nhìn lúa say sưa tắm nắng hồng
 Lòng con dào dạt nhớ mênh mông
 Nhớ trên cao thăm xa mờ ấy
 Ánh mắt Mẹ yêu quá mặn nồng!

Có phải hay không hỡi Mẹ lành
 Con đang ngây ngất ngấm trời xanh
 Con đang tư tưởng lên trời nữa
 Với cả tâm tư rất trưởng thành

Nơi ấy mênh mông ruộng lúa trời
 Nắng vàng nô nức đuổi nhau chơi
 Đàng xa trong dải chân trời ấy
 Con thấy hân hoan có cuộc đời!

Mẹ hỡi con say dải nắng hồng
 Say tìm mắt Mẹ giữa mênh mông

Say nghe ý Mẹ trong lời gió
Khi ngửa lên trời đưa mắt trông
Ôi dải mây bay phất phới trời
Cho con về với Đức Mẹ ơi!
Bên kia thế giới vui mừng quá
Có ánh bình minh rất tuyệt vời
Ánh nắng gian trần có thắm đâu
Với ánh bình minh chốn nhiệm mầu
Ánh nắng mơ màng trên mắt Mẹ
Làm con thao thức suốt canh đầu
Mẹ hỡi buổi nay nắng ngập đồng
Lòng con dào dạt nhuộm mênh mông
Tan lĩ con về qua ruộng lúa
Hồn thấy hân hoan vệt nắng hồng.

PHẠM VĂN THÂN

Tên thật: Phêrô Phạm Văn Thân - Sinh ngày 24-4-1944 tại Trì Chính, Kim Sơn, Ninh Bình, giáo phận Phát Diệm - Hiện thuộc giáo phận Hải Phòng - Sáng tác thơ đạo từ năm 2003 - Đã có tác phẩm tham gia trong 3 tập thơ của Câu lạc bộ thơ Tâm Nguyên: Dâng trọn niềm tin 1, 2, 3.

ĐTDD: 0986-057-688

Email: phamvanthan1944@gmail.com

CHÚA DẪN CON VỀ QUA MỌI NẸO CALVA

Bố tôi qua đời từ khi tôi chưa đầy bốn tuổi. Mặc dù bấy giờ mẹ tôi chưa vào đạo, nhưng tôi đã được lãnh bí tích Thánh tẩy. Có lẽ đó là tài sản quý giá nhất mà bố tôi đã để lại cho tôi.

Cuộc đời tôi phần nhiều là những nỗi đau buồn và mất mát. Từ khi bắt đầu biết nhận thức, tôi đã nhận thấy Chúa luôn đồng hành bên tôi. Qua những đau khổ, qua bao lần thập tử nhất sinh, qua bao khoảnh khắc chơi với không phương hướng, tôi biết Ngài luôn đến với tôi. Ngài đã mang đến những dấu ấn đặc biệt trong đời, nhắc tôi tỉnh thức. Rồi đời tôi như gắn kết với Ngài từ bao giờ.

Mỗi năm là một mùa Chay, một Tuần Thánh, với bao nghi thức tưởng niệm cuộc khổ nạn đau thương của Chúa Giêsu. Biết bao đau khổ Chúa phải chịu từ khi bị bắt bớ, khổ nhục và bị hành hình cho tới chết tất tưởi trên thập giá. Những hình ảnh ấy cứ in sâu mãi vào tâm thức tôi, nuôi dưỡng đức tin tôi lớn dần theo năm tháng.

Quả thật nếu tôi không đồng cảm với Chúa, không đau đớn với nỗi đau của Chúa, không xót xa với Ngài khi Ngài bị nhục mạ, không thổn thức với cực hình mà Ngài chịu trên thập giá thì đâu tôi có nhận ra tình yêu của Ngài.

Nhìn lại những năm tháng cuộc đời, tôi cảm thấy Chúa lớn dần lên trong tâm hồn tôi, trong trí khôn tôi. Ngược lên, tôi luôn thăm cảm tạ. Tôi gắng theo gương đời sống Chúa, uốn nắn lại cuộc sống mình, cố hiểu và làm những điều đẹp lòng Chúa.

Với tôi, có Chúa trong đời, tình yêu đôi lứa nên một, tình nghĩa vợ chồng mặn mà thủy chung.

Có Chúa trong đời, ngọn lửa sẽ hồng tan đêm lạnh, không còn nỗi trống trải cô đơn.

Có Chúa trong đời, những lao đao gánh nặng của cuộc sống, những trần trở muộn phiền khi đã bước vào tuổi vàng vọt xế chiều như được Người bổ sức, đỡ nâng.

Tôi tin thác những tháng năm còn lại cho Ngài.

Một điều tôi cảm nhận sâu sắc, Chúa là tình yêu, Chúa là ánh sáng, Ngài chỉ cho đi mà không hề đòi lại. Chúa không bao giờ là tác nhân của sự dữ và đau khổ. Khổ đau của cuộc đời mà đỉnh cao là sự chết không ai tránh khỏi. Thiên Chúa làm người cũng đã cùng chung chia đau khổ với kiếp nhân sinh. Tôi vững tin những ai biết kết hợp với Chúa thì đau khổ sẽ là phương tiện để cứu rỗi chính mình.

Giữa hai đầu bể khổ trần gian Chúa đã vạch một đường tình yêu từ trời xuống, ai vác thập giá đời mình mà theo Chúa trên con đường tình yêu ấy, thì đằng sau dấu chấm cuối là sự phục sinh vĩnh hằng.

Tôi vẫn đang chấp chững đi tìm Chúa nơi thụ tạo của Ngài, trong hoa lá, cỏ cây; trong nắng, trong mưa; tìm Chúa trong niềm vui và đau khổ... Tôi muốn lắng tai nghe những khúc nhạc, những tiết tấu của thụ tạo đang tán tụng ca khen Đấng tạo thành. Đôi khi như đã thấy Ngài thấp thoáng ẩn hiện, tôi ngâm lên những vần điệu. Song đứng trước Chúa, Đấng Chân - Thiện - Mỹ, những gì thơ tôi thâu lượm được mới chỉ là những tiếng rì rầm đơn điệu.

PHẠM VĂN THÂN

TUYỂN THƠ

DẤU CHẤM HẾT

(Hành trình với đau khổ kiếp nhân sinh)

Dấu chấm đầu con viết trên trang đời
Là tiếng khóc bé thơ khi vừa rời lòng mẹ.
Đã biết đâu cuộc đời dâu bể
Mà bé không cười lại khóc trước nhân gian.

Trời cho con ánh sáng ngập tràn
Đất thơm thảo bốn mùa sinh hoa trái.
Ngõ tường vườn Êden chứa một lần khép lại
Khi chiều về mẹ nựng, bé bi ô.

Lạc xa Chúa Trời lòng nhân thế cạn khô
Đồng đất ráo cần, nứt nẻ...
Hồng thủy lũ, nhọc nhài bao thế hệ
Động đất, sóng thần rình rập đầu đây.

Thiên hạ lỗi lầm, dịch bệnh lan lây,
Trước nỗi đau người, lương tâm ngoảnh mặt
Đời trầm luân chảy dài theo nước mắt
Chốn khách đầy khổ thế ư Cha?

Con nhìn lên chóp đỉnh Calva
Xác Đức Chúa Trời treo mình giá lạnh.
“Thánh, Thánh, Thánh
Chúa là Thiên Chúa...” vẫn chịu muôn khổ hạnh.
Kiếp nhân trần con đâu dễ vượt qua!

Chúa dắt con về qua mọi nẻo Calva
Vạch đường thương yêu từ trời xuống thế.
Ngài đã cùng con sống kiếp đời dâu bể
Thập giá vác theo Ngài, Cha vạch lối đi chung.

Lạ thay Chuỗi Ngọc nhiệm mầu
 Xa anh, Mẹ nói hai đầu yêu thương.
 Anh ơi xa cách dặm trường
 Năng lần chuỗi, chớ xem thường nghe anh!

ĐÔI MẮT

Mắt hai đứa
 gặp nhau nhiều trong đôi mắt
 Như đã thân thương tự thuở nào rồi.
 Chỉ có đôi môi
 của hai đứa
 chưa một lần ngỏ lời hẹn gặp
 Leo lét ngọn đèn khuya anh thấp
 Thao thức anh dậy viết thơ tình
 Câu anh viết cho anh
 câu anh viết gửi em bên ấy
 Em không ngủ, chắc em cũng dậy
 Đọc thơ anh viết trên mảnh trăng trôi
 Và thế là hai đứa ở hai nơi
 Mà đôi mắt gặp nhau trên vầng trăng sáng
 Em trở dậy, khi ban mai vừa rạng
 Kêu vào ca đôi mắt lại gặp nhau
 Thế thôi em, anh đã muốn thêm đâu
 Đôi môi chúng mình gặp gỡ
 Mắt gặp mắt để người đi nỗi nhớ
 Cái thuở ban đầu anh chỉ muốn thế thôi.
 Đã cần đâu sự gặp gỡ đôi môi
 Vì đôi mắt chúng mình thắm hôn nhau rồi đấy
 Bông hoa đẹp tằm ban mai lộng lẫy,
 Đẹp sao bằng mắt hai đứa trong nhau

Ngày xưa ta đã nguyện cầu
Để hai đứa được trong nhau suốt đời.
Chúa thương Chúa đã nhận lời
Nay cuối cuộc đời ta vẫn trong nhau.

KHÓC VÀ CƯỜI

Ôn Đức Chúa Trời
Ta – hạt bụi nên người
Thế gian đón ta
 thế gian cười
Ta được vào đời
 ta khóc!
Ta và thế gian
Quay cuồng trong dòng đời lao nhọc
Để cả hai
 lúc khóc
 khi cười!
Rồi một ngày Chúa đòi lại kiếp người
Ta mếu máo cười
Hy vọng Chúa Trời cho nghỉ chốn bình yên.
Thế gian còn dính nối truân chuyên
 bật khóc!
Sẽ tới một ngày Chúa Trời thanh lọc
Phân rõ đôi bên
 bên phải khóc
 bên được cười.
Cân công lý, cân lại việc đời
Của mỗi người
Theo hai lẽ
 Ghét!
 Yêu!

LÃO TIÊU PHU

(Tự sự)

Tiêu phu già

lại trở về gốc đa.

Sống nốt kiếp người tiêu phu đốn củi.

Ngày lại ngày

theo tia nắng ông Mặt Trời xuống núi

Hái nắm lá chua

lượm cọng đấng rau rừng

Và chiều về gùi gánh củi sau lưng.

Ông Mặt Trời ơi!

Cứ cho con theo Ngài xuống núi.

Và cho con lửa đốt hồng lên bó củi

Để đêm trường bớt lạnh nỗi cô đơn.

Rồi một sớm mai con đã ấm lên hơn

Có ai đó cùng xuống rừng vẫy gọi

Trong ánh sáng Ông Mặt Trời soi rọi.

Bó củi sau lưng thoáng tia nắng – hoa rừng.

LỄ LÀ

Nhịp phách – tí tách giọt mưa,

Thông reo hoà khúc nhật thừa cung sấu

Chao nghiêng cánh nhọn về đâu?

Gió gom những áng mây màu ra hong

Về đâu ai nhớ, ai mong

Tiếng chuông chiều vắng rơi trong nắng tàn.

Đêm về xoá bóng cây ngàn

Tiếng chim thẳng thốt gọi đàn dần xa.

Lá rơi, xao xác tiếng gà

Vô tình làm hạt sao sa cuối trời.
 Chợt lòng tôi gọi Chúa ơi
 Lẽ là, Chúa đã trong tôi gọi về
 Nắng mai đã đợi đầu hè....

TÌNH CHÚA YÊU CON

Chúa chẳng vô tình
 hoá hạt bụi nên người
 Ngài đặt nó giữa muôn ngàn gấm vóc
 Vì bất phục tùng – đường trần ai thành khổ đau lao nhọc
 Hướng về Ngài vẫn hoá ân ban.
 Tình yêu Ngài
 rộng mãi với không gian
 dài mãi với thời gian
 Bao la đến vô tận, vô vàn.
 Một chiều cho đi mà không hề cạn kiệt,
 Đáp lại tình Ngài
 tình người muôn vạn kiếp
 gộp lại vẫn nhỏ nhoi
 Ngài vẫn ôm vào lòng
 mà hôn mãi không thôi!

XIN ĐỪNG RƠI LỆ

Có những giọt lệ rơi
 chảy dọc cả kiếp người
 Giọt lệ vô hình
 nấu mình sau những nụ cười thường nhật.
 Có những giọt lệ rơi
 không chảy theo khoé mắt
 mà chảy ngược về tim

len lỏi đi tìm
 dan díu cùng nỗi đau quá khứ
 Gặm niêm vui mỗi ngày nham nhở!
 Có những giọt lệ rơi
 từ bao giờ không nhớ
 làm muốn không công cho chủ nợ
 Bắt thân ta phải nộp lãi mỗi ngày,
 Lầm lũi cày bừa xói xáo nỗi đắng cay
 lẽ ra phải đào sâu chôn chặt
 Nợ không trả,
 lại nợ thêm chồng chất,
 Ta đã tự mình đầy đoạ tẩm thân ta.

Lời bàn:

Giá như nỗi khổ đau
 Hoà với niềm cay đắng
 Ta uống cạn
 và gói thành quà tặng
 dâng lên Chúa Trời
 thì làm gì còn giọt lệ nào rơi.

BƯỚC VÀO MIỀN ÁNH SÁNG

Hội thánh – Tiếng đàn ca muôn ngàn cung điệu.
 Hoà vang lên réo rắt du dương
 “Lời ca như trầm hương
 Bay lên tới thiên đường...”
 Hoan khúc Tin mừng tới tận cùng nhân loại.
 Đã một thời
 trăn trở cuộc đời day dứt mãi:
 Ta từ nơi nao? Và sẽ đến nơi nao?

Tiếng Chúa-Làm-Người: “Cha nỡ bỏ con sao?”
 Nghện ngào trên thập giá.
 Người trút hơi cuối cùng “Đất rung vỡ đá”^c
 Con quạ – Bóng dáng tử thần, hốt hoảng bay đi.
 Trong khoảng khắc diệu kỳ.
 Viên đội lý hình nhận ra Con Thiên Chúa.
 Thánh giá –
 Cột lại nơi trần gian nổi khổ đau ngập ngựa
 Và những tối tăm đã tự bao đời.
 Thánh giá –
 Chiếc chìa khoá nước Trời
 bỗng chốc cửa hẹp mở ra
 Nhân loại theo Người qua nẻo Can-va
 Lần lượt cùng Người bước vào Miền-Ánh-Sáng.

^c (Mt 27, 52)

CHÚA CÙNG CON SUỐT QUÃNG ĐỜI CÒN LẠI

Gần trót kiếp người nông tưởng sống yên hàn
 Mới hay, con đang trên nẻo đường thập giá
 Mồ hôi toát – chân rách toạc – xác mệt nhòai tơi tả
 Thấp thoáng thập hình ẩn hiện trước đời cao!
 Thập giá đời mình đâu phải Chúa trao
 Con vác mõi suốt cuộc đời đeo đẳng.
 Con tự rót cho mình, hay ai trao chén đắng?
 Run rẩy nguyện cầu “Con phó mặc ý Cha”
 Đã ngã nhiều lần trên mọi nẻo đường qua
 Sức mạnh vô hình Chúa nâng con bật dậy.
 Simon đâu rồi?

Vêrônica đâu vậy?
 Cuối cuộc hành trình quân dữ thấy nhiều thêm!
 Con ngược lên Người
 Thập giá bỗng nhẹ êm.
 Chúa ơi! Cùng con suốt quãng đường còn lại.

HAI NỬA NÊN MỘT

Như vầng trăng xế làm đôi
 Nửa đi đâu để nửa tôi một mình
 Chúa sinh ta thật hữu tình
 Để em là nửa đời anh, một đời
 Tôi đi tìm nửa của tôi
 Nửa vầng trăng, nửa trăng tôi tìm mình
 Tìm em bến nước sân đình
 Bâng khuâng trúc mọc một mình bờ ao?
 Biết tìm em ở nơi nao
 Để tôi thơ thẩn ra vào thẩn thơ.
 Một ngày thật cứ như mơ
 Gặp em, em chẳng tình cờ gặp tôi
 Thế là trăng đã tròn rồi
 Hai nửa nên một, thành đôi chúng mình
 Tình ta có Chúa hiện sinh
 Ta trong Chúa một khối tình trong nhau
 Một đời giải sáng bể dâu
 Vì yêu, nên đã bạc đầu vì yêu.

HUỲNH THỊ KIM HẢI

Tên thật: Marie Faustine Anê Huỳnh Thị Kim Hải, bút danh: Trữu Non, sinh ngày 16-10-1944 tại Phủ Cam, Huế.

Thuộc Hội dòng Con Đức Mẹ Vô Nhiễm Phú Xuân, Huế. Vào tập viện năm 1966; khẩn lần đầu: 01-7-1969; khẩn trọn đời ngày 29-6-1975. Phục vụ tại Trung tâm Caritas, 38 Tú Xương, Sài Gòn; Cô nhi viện Nước Ngọt, Huế; Trung tâm cô nhi Tam Bình (1975-2001); cộng đoàn Xuân Phương (2001-2007).

Qua đời ngày 02-02-2008, sau một năm nằm bệnh đau đớn trong niềm vui phó thác hiến dâng.

Tác phẩm: Tiếng lòng (di cao, trên 100 bài thơ).

ĐÂY LỄ DÂNG ĐỜI CON

1. Miệng đời vẫn bảo, nết đất và tính người. Một quy luật cộng sinh, cộng nghiệp giữa nội tâm và ngoại cảnh. Đọc hết tập thơ Tiếng Lòng, tôi từ từ hình dung ra được khuôn dạng miền đất và tâm tình của tác giả, mặc dù chưa một lần quen biết. Người nữ tu làm thơ ấy có cái bút danh rất nhi đồng, rất Thiếu Nhi Thánh Thể – Trừu Non: Chiên con. Một cô gái Huế làm thơ. Một nữ tu thi sĩ. Có chi lạ mô giữa lòng cố đô Huế, miền đất của thi ca.

Thật tình cờ. Sau buổi giao lưu với anh em ca nhạc sĩ nhóm Lửa Hồng (Ý Vũ, Lê Đức Hùng, Khắc Dũng và Lê Việt Dũng) về nhà, tôi nhận được tập thơ và tôi nhâm nhi đọc từng bài. Để thấm vào. Để nghe vang động. Để rung lên cảm xúc.... Thế rồi, bẵng đi thật lâu. Lại tình cờ. Sau đêm nhạc Hải Linh (30-12-2008) tại nhà thờ Phanxicô Đakao, người nhạc sĩ trẻ đồng cảm với thơ Trừu Non nhắc nhở tôi lần nữa. Anh nói với giọng đầy cảm xúc, rằng anh viết mau đi, kéo đến ngày giỗ Trừu Non rồi đấy. Bàng hoàng một chút. Phóng xe ra ngoại ô để về nhà. Rụng rời tay chân, nhắm đọc mấy câu thơ Trừu Non viết trong một đêm trắng mỗi mòn:

*Thức trắng đêm nay, kể Chúa nghe
Bao nhiêu oan trái lỗi câu thề
Xin Người tha thứ và thương xót
Réo gọi hồn con sớm trở về.*

Thì ra, oan trái, lỗi thê đầu chỉ chuyện của lứa đôi thường tình, của kẻ lạc bến trần gian. Tự nhiên tôi nhớ Bissonnette cũng đã có những khoảnh khắc phù hư ở đáy vực chông chênh ấy khi người thốt lên: “De la douleur, voici les minutes sacrées...”

Từ hôm ấy, tôi vừa suy nghĩ vừa viết trong tâm thế cầu nguyện. Bối thơ của Trừu Non là những *Tiếng Lòng* bây giờ – sau nỗi chết không rời – mới tự phơi mở ra điều lúc sinh thời cứ ảm ách, rỉ rả tận phương mô. Có lẽ, tôi nghĩ thế, Trừu Non viết âm thầm như một lời kinh cầu nguyện. Dành riêng cho mình. Gửi gắm rất nhạt nhòa phiêu linh nơi những trang nhật ký đời tu? Không chỉ một mình Trừu Non làm công việc con chim tha hạt ấy. Nhiều, nhiều lắm. Nhất là các bông hoa nữ tu. Họ viết thay cho lời muốn nói. Họ viết như một cách thể tâm tình với Chúa, noi theo thánh Gioan Thánh Giá (1542-1591). Trong số ấy, phải kể đến Têrêsa Hàì Đổng Giêsu (1873-1897) với *Truyện Một Tâm Hồn* về con đường nên thánh rất trẻ thơ. Ta nghe thử trích đoạn sau đây:

*Em chỉ muốn miệng môi em thành thật
 Những lời yêu Bạn Tình Chí Ái Giêsu
 Ước gì em là cây sáo vi vu
 Trỗi lên bài ca Diễm Tình muôn thuở
 Những giai điệu của trái tim em đó
 Cứ ngân rung những nhịp đập liên hồi
 Lửa hỏa hào từ nguồn mạch Ba Ngôi
 Đã thiêu đốt, cháy lòng em khao khát.*
 (LDB, *Thư Gửi Chị Pauline*)

Còn Trừu Non của chúng ta thì cũng rứa. Nàng đã chạm tay vào những dấu đinh, khi ngược nhìn Chúa chết treo trên thánh giá. Trừu Non gặp được thánh Phaolô:

*Yêu thánh giá là yêu đời từ bỏ
 Bỏ riêng mình để nhận ý Chúa trao
 Bỏ mình đi để lời Chúa thấm vào
 Để con sống mà không là con sống.
 (Yêu, tr. 24)*

2. Không phải khi tốt cùng đau khổ, con người mới cầu Chúa. Cả những giây phút đầu tiên của cuộc đời còn nguyên sinh, thanh khiết, Trừu Non đã muốn được như Gioan Tiễn Hô trong rừng vắng:

*Con mất hút trong tình Cha trao gửi
 ...
 Con càng bé, Cha càng yêu con, nhé
 Con nhỏ dần, Cha lớn mạnh trong con.
 (Lời Chúc Phúc, tr. 6)*

Đấy là buổi hừng đông, như Isaia thưa chuyện cùng Chúa:

*Một buổi sáng, sương nhòa trong nắng nhạt
 Người sai tôi gieo vãi giữa hy sinh
 Chân tôi bước trong niềm tin Người gửi
 Tôi ra đi, ôm kín một cái nhìn....
 (Tiếng Gọi Đầu Đời, tr. 61)*

Và phải chăng, Trừu Non đã gặp lại Mẹ Têrêsa Calcutta ở những con phố ổ chuột, đói nghèo, bệnh tật?

Từ những bài thơ hồn nhiên từ 1965 đến những lời kinh trải nghiệm suy tư của những năm 2000-2003. Một chặng đường 38 năm đời tu. Một dặm dài thơ 38 năm giấu kín, u hoài. Thơ Trừu Non không có tuổi. Vẫn là cô bé quàng khăn đỏ với câu chuyện cổ tích Thánh kinh. Vẫn là đứa bé muốn mình vụng dại mãi, để được Chúa dìu dắt, để được Mẹ Vô Nhiễm mỉm cười, yêu thương, ủ ấp.

Lẽo đẽo đi theo Chúa
 Bóng Chúa phủ tình con
 Lẽo đẽo theo chân Chúa
 Con không thấy mình còn.
 (Theo Chúa, tr. 10)

Mẹ hiền Vô Nhiễm của con ơi
 Con ước làm sao thấy Mẹ cười
 Con ước làm sao say mến Mẹ
 Để đời con trọn một niềm vui.
 (Mẹ Hiền Vô Nhiễm, tr. 43)

Thú thật, khi viết những dòng này, tôi có linh cảm về một Trừu Non đang tiêu hao, đang được nung đỏ trong tình yêu của Chúa, trong cái hắt hiu mỏng manh của đời người, gắng sống thêm cái bé bỏng vụt qua.

Bé xin cùng Chúa, nhé
 Giữ lấy bé đi thôi
 Cho bé được suốt đời
 Sống vui trong nhà Chúa.
 (Tâm Tình Nhỏ, tr. 48)

3. Xin đừng kiếm tìm triết học, thần học cao siêu trong câu chữ của Trừu Non. Đừng đòi hỏi những cái lớn lao, những điều kỳ diệu nơi thơ Trừu Non. Đây là khuyết và khuyết là đây, như Lão Tử đã nói mấy nghìn năm trước. Cứ đọc và thấy thơ Trừu Non là những mảnh vụn, rời rạc, chắp nối. Chúng là những trang nhật ký thơ ghi chép những cái thường ngày (les quotidiens). Từ buổi đầu tiên xa cha mẹ xin gõ cửa nhà dòng. Là những buồn vui và cả những oan trái, ngộ nhận từ xung quanh. Là lẽ gần lẽ xa. Là an nhiên tĩnh tại. Là hồn trắng trinh, rưng rưng nước mắt hôm

khấn dòng. Là ủ ê mỗi đêm về với bóng mình. Là chết đuối ngất ngư một mình trước nhà chầu Thánh Thể... Tất cả *Tiếng Lòng* ấy của Trừu Non vỡ òa ra trong một ngôn ngữ thơ rất Huế của lăng tẩm hoàng thành, rất nữ tu Vô Nhiễm bên dòng sông Hương mộng mị. Nơi đây yên ả một đời tu. Tôi đã đến đây nhiều lần. Nhưng khi đọc thơ Trừu Non, tôi chạnh nhớ ở đất Phú Xuân huyền thoại này, một thời chưa xa khi Chúa Nguyễn mở cõi phương Nam đã có một cảnh vàng lá ngọc rao giảng Tin Mừng là *Minh Đức Vương Thái Phi*. Cái nét đất và cái tính người ấy như một dòng chảy miệt mài, phủ bóng xuống Trừu Non. Cả đến con sông đào An Cựu chảy ngang Nhà Chung Huế cũng là một bến đỗ, mỗi lần Trừu Non lên Gia Hội, phở Đúc, Phở Cam. Con sông An Cựu nắng đục, mưa trong. Đọc con đường và các phủ kiệt Phan Đình Phùng, Nguyễn Trường Tộ, những vòm cây long nhãn đã nở đầy hoa. Li ti và thơm ngát. Huế đấy. Kim Long, Phú Xuân đấy. Nho nhỏ mà nồng nàn. Như tiếng chim thẳm thì trên vòm cây. Như những trái bàng chín rụng dưới chân ai về.

*Trong ân tình thấm đẫm
Xin Chúa nhận lễ dâng
Là tình yêu cha mẹ
Là tình yêu hội dòng.*

Tôi đọc và hiểu bài thơ khá dài *Ốn Sao Trả* là lời kinh cảm tạ của Trừu Non dâng lên Chúa, tạ ơn cha mẹ, mang ơn hội dòng. Gần 100 bài thơ đủ thể loại, nhưng chỉ có một nổi niêm, một *Tiếng Lòng*. Như thể là thủy chung. Như thể là tín thác một đời tu dâng hiến. Như Trừu Non cầu nguyện lúc cầm bút viết những câu thơ đầu đời:

Con xin dâng lên Chúa
 Những rung động của tâm hồn
 Mà thánh khí Cha cầm tay con viết...

Có lẽ tôi nên ngừng bút thì hơn. Mời bạn đọc yêu thơ Công giáo, yêu thơ nữ tu cứ mở sách này ra mà đọc mà suy mà bay bổng một chút. Kinh Việt Nam là thơ và thơ cũng là kinh cầu nguyện. Làm thơ mà nên thánh đấy... Xin chấp tay hạnh nguyện cho người nữ tu thi sĩ Trừu Non cứ reo vui như trẻ thơ, ở quê trời, gục đầu vào lòng Chúa bao dung.

LÊ ĐÌNH BẢNG

(Trích theo Lê Đình Bảng, Miền Thơ Kinh Cầu Nguyện, tt. 518-523)

TUYỂN THƠ

TIẾNG GỌI ĐẦU ĐỜI

Một buổi sáng sương nhòa trong nắng nhạt
 Ánh mắt hiền âu yếm quyện chân tôi
 Như van lơn như tha thiết gọi mời
 Hãy đáp lại tình thương nồng nhiệt ấy.

Hãy rộng mở đôi bàn tay bé dại
 Hãy say nhìn cuộc sống với niềm thương
 Hãy cười lên dù đời lắm đau buồn
 Hãy tha thứ đừng căm hờn oán giận.

Rồi mở mắt nhìn đi, nhìn cuộc sống
 Đây đau thương tang tóc của bản nhân
 Đây thảm sâu của kẻ đượm phong trần
 Đây cay đắng của người không gác trọ.

Và tất cả những người đang đói khổ
 Đang trông chờ ánh mắt đượm hương yêu
 Bạn hãy cười trong sóng mắt thương nhiều
 Bạn chia sẻ bằng cái nhìn thông cảm.

Nhìn tha thiết dù người đang lãnh đạm
 Nhìn yêu thương với kẻ sống cô đơn,
 Nhìn người xa, say đắm với kẻ gần
 Bạn sẽ thấy cuộc đời luôn sáng đẹp.

VÒNG TAY YÊU

Con sung sướng trong vòng tay Thánh ý
 Của Cha yêu âu yếm đùm con nghèo
 Bởi con nghèo Cha để mắt dõi theo
 Từng nhịp thở, từng niềm vui nhỏ bé.

Bàn tay Cha áp yêu và dắt nhẹ
 Dẫn con vào ngõ rộng của yêu thương
 Ban cho con cảm nghiệm phúc thiên đường
 Trong những phút con tưởng chừng mình chết.

Con sung sướng trong ân tình thấm thiết
 Con nghe như tình ái sắp tràn trào
 Con tưởng chừng Cha sẽ đến rất mau
 Sẽ âu yếm ôm con vào... chúc phúc.

Dù đã đến hay là chưa đến lúc
 Phút tương phùng của bé với Cha yêu
 Nhưng...
 Từng giây phút Cha đã nói rất nhiều
 Cha yêu bé chỉ vì Cha yêu bé
 Biển nghỉ mát thay cho nằm bệnh viện
 Đổi xa hoa thành nếp sống khó nghèo
 Nghèo tứ bề để mặc đó Cha lo
 Mắt con sáng – vì Cha yêu con quá!

GIỌT NƯỚC

Giọt nước đời con hòa trong Chén Thánh
 Ôi linh thiêng sự kết hiệp lạ lùng
 Của phàm trần được biến hóa thần linh
 Con thác nhập vào Giêsu dâng tiến.

Từng hơi thở, từng vui buồn, thương mến
 Từng suy tư, từng lời nói việc làm
 Từng nhọc nhằn cay đắng của đời con
 Được ném trọn vào chén vàng cung hiến.

Xin nhắc nhở cho con: Tình hiện diện
 Thánh lễ chiều xưa con vắng mặt trên đời
 Thánh lễ ngày nay con hợp với Giêsu
 Con có mặt cùng Ngài dâng hiến lễ.

Con có mặt cùng Ngài đồng tế
 Bằng cuộc đời tìm hạnh phúc cho anh em
 Bằng cuộc đời sống trọn ý Cha hiền
 Từng phút từng giây tôn Thánh ý.

Giọt nước đời con không còn vô nghĩa
 Trong chén vàng không thấy nước ở đâu
 Trong chén vàng rượu hóa nước một màu
 Là diễn đạt mối tình sâu hiệp nhất.

Giọt nước con chùng như đã mất
 Như rượu nồng biến đổi nước ngọt ngon
 Xác trở thành nên một với linh hồn
 Trong yêu mến con phụng thờ cảm tạ.

Giọt nước đời con chừ như dầu lạ
 Dù phàm trần con sống kiếp con đây
 Nhưng trong con sức sống thánh thiêng Ngài
 Luôn thánh hóa đời con làm hy lễ.

NẾU MẸ LÀ...

Nếu Mẹ là con sâu đất
 Con xin làm lớp đất bụng con sâu
 Để mình Mẹ phủ bao
 Lớp đất màu không sao rạn nứt.

Nếu Mẹ là con sâu đất
 Con xin làm đất bụng con sâu
 Để hưởng sự ngọt ngào
 Hơi ấm lòng Mẹ chuyển vào vũ trụ.

Nếu Mẹ là con sâu đất
 Con xin làm lớp đất bụng con sâu
 Để không bao giờ con nhìn cao
 Nhưng ánh mắt luôn chăm vào tim Mẹ.

Nếu Mẹ là con sâu đất
 Con xin làm lớp đất bụng con sâu
 Để suốt ngày con khẩn cầu
 Cho con vâng phục, luôn cúi đầu khiêm hạ.

Mẹ ơi Mẹ! Vì tình Mẹ bao la hơn biển cả
 Xin cho con đừng ngã bởi tội con
 Xin cho con luôn nhớ Mẹ hao mòn
 Đợi từng phút, từng giây giờ con trở lại

Vi Mẹ hiền luôn mở rộng vòng tay đón chờ con dại.
 Con lao mình chạy đến với Mẹ đây
 Mẹ ôm con trong vòng tay ấm
 Trong hơi thở hao gầy

Chuyển cho con tình yêu
 Nặng bằng những tháng ngày mong đợi.
 Nếu Mẹ là con sâu đất
 Con xin làm lớp đất dưới bụng con sâu
 Để cùng nhịp đập với Mẹ con khẩn cầu
 Cho tình ái Cha trao mau thấm vào vũ trụ.

HOÀNG VŨ ĐAN THANH

Tên thật: Anrê Hoàng Minh Tâm, sinh và lãnh bí tích Thánh tẩy năm 1944 tại Thanh Bô, Bố Trạch, Quảng Trạch, Quảng Bình, thuộc giáo xứ Thanh Bô, giáo phận Huế - Tu học tại các chủng viện Chân Phước Tự (Thủ Đức), Piô XII (Sài Gòn) và Xuân Bích (Huế) - Linh mục giáo phận Qui Nhơn, thụ phong 28-11-1970, hiện phụ trách giáo xứ Kiên Ngãi, Tây Sơn, Bình Định - Đã cộng tác với nguyệt san Trái Tim Đức Mẹ. Các bút hiệu khác: Minh Tâm, Hoài Vân.

TUYỂN THƠ

PHÚT NHIỆM MẦU

Sông núi chờ mong phút nhiệm mầu
 Tủi hờn muôn kiếp thoáng qua mau
 Nắng vàng ươm thắm mầu yêu dấu
 Gió nhẹ ngân cao tiếng nguyện cầu
 Thấp sáng hồn thơ say mộng ước
 Trái nồng hương ấm ngát nường dẫu
 Đón chào đất nước mùa xuân mới
 Sáng khúc tình ca quyện nguyện cầu.

ĐÊM TÌNH YÊU

Lối vườn xưa hoang vắng
 Mây lạnh bóng trăng mờ
 Im nghe từng giọt nắng
 Khóc trong chiều tiêu sơ.

Dòng mồ hôi máu đỏ
 Chung hòa chén tình say
 Nhấp hương men lệ khổ
 Dập dồn sóng chua cay.

Hồn ai theo đêm xuống
 Từng bước lẻ cô đơn
 Ư hồn dâng vạn hướng
 Phiến lá sầu xanh hơn.

Gục đầu trên gối đá
Nguyện cầu lời bi ai
Phút giây nào xa lạ
Xót xa mảnh hình hài.
“Lạy Cha, nếu có thể
chén sầu xa khỏi con”
Đời mang thân nhục thể
Mong manh phận hao mòn.

Nhưng ý Cha tuyệt đối
Con thể hiện trọn đời
Vì thế nhân tội lỗi
Xin trọn kiếp đơn côi.

Con biết yêu là chết
Nhưng lòng vẫn hiến dâng
Vì yêu là cho hết
Con mãi mãi xin vâng.

Con biết yêu là khổ
Nhưng lòng cứ vui tươi
Đất trời dù sụp đổ
Con vẫn luôn mỉm cười.

Nụ cười ru nước mắt
Ướm mộng thắm hân hoan
Chuyện đêm dài se thắt
Nghe tình dòng suối ngân.

Và rồi con trở dậy
Ôm trọn khối khổ đau
Bây giờ con đã thấy
Tình yêu đẹp muôn màu.

Nhuộm áo bào dưng cảm
 Tắm máu người hy sinh
 Vọng lòng đêm sầu thảm
 Ngàn thu một lời tình.
 Này này người lữ khách
 Xin một phút dừng chân
 Có nghe mình buốt lạnh
 Xin hãy khóc một lần.

Thương tình yêu gục chết
 Trên sa mạc bạo tàn
 Để tơ lòng nối kết
 Nhịp đàn say miên man.

Tàn đông là xuân đến
 Thập giá niêm vinh quang
 Thấp đêm bằng lửa mền
 Dệt nắng mộng huy hoàng.

SUY TƯ TÌNH YÊU

Chúa ơi, con đã yêu
 Mỗi duyên đầu say đắm
 Nghe rộn cả nắng chiều
 Cỏ non màu tươi thắm.

Theo sương đêm bỏ ngủ
 Đếm bước dài tương lai
 Tình dang tay quyến rũ
 Trái cấm vườn nguyên khai.

Con tưởng mình đã đến
Bến mơ huyền thiên thai
Con trao lời ước hẹn
Ngây ngất phủ trang đài.

Trăng tắm dòng ảo tưởng
Bênh bông trôi bóng mây
Xanh xanh vòng định hướng
Ly mộng ước đọng đây.

Nhưng rồi con chợt giấc
Hỏi lại chính lòng mình
Tận đáy niềm thao thức
Tình yêu nào u minh.

Ngài ơi, xin hãy nói
Dù chỉ một lời thôi
Tơ duyên đang tiếp nối
Có phải khối tuyệt vời?

“Con ơi tình tuyệt đối
Tình có Chúa trong đời
Con ơi tình diệu vợi
Tình có Chúa chung đôi”.

Ôi hạnh phúc theo con
Bây giờ con đã thấy
Vực thăm sát bên hôn
Xin một lần trở dậy.

Ánh sáng nào đang lên
Hải đăng tình của Chúa
Ánh mai nào ru êm
Tươi xanh vùng lá úa.

Từ đây con đoan hứa
 Trao Chúa trọn tình yêu
 Chúa thay con chọn lựa
 Phần con chẳng dám liều.
 Con biết Chúa yêu nhiều
 Nên con xin phó thác
 Nâng đỡ hồn phiêu diêu
 Dẫn con về hoan lạc

Tim con nghe đau nhói
 Nhưng Thập giá còn đây
 Con trao ngàn ray rút
 Xin tình Chúa phủ đầy.

Con trở về thực tại
 Thuyền ảo giác buông trôi
 Sóng xa bờ ngậy dại
 Mật ngọt đắng đôi môi.

Thà một lần đốn đau
 Hơn ngàn năm u sầu
 Con xin về với Chúa
 Lời ru thấm tình sâu.

LỜI HƯƠNG THÁNH

Đất trời chung mộng thật
 Như Nhất giữa Thiên Không
 Muôn trước lời Hương Thánh
 Bên nhau ấm cõi lòng.

TÌNH MÂY

Tình mây trời thanh khiết
 Ấp yêu ấm tắc lòng
 Đốc bầu hương tha thiết
 Rót tràn chén mệnh mông

Mây mơ tím bên sông
 Xanh nhớ biếc niềm trông
 Vàng sóng hồn biển rộng
 Trắng bóng chiều sắc không

Tình thơ vương ý nhạc
 Vọng lời ngát muôn sau
 Buông lời ngoài nhịp hát
 Mây trôi cuộn hoang sầu.

Mây thấp sáng khấn nguyện
 Lung linh hạt gỗ sồi
 Long lanh đêm ánh mắt
 Thấm mềm ngọt đôi môi

Tình chất ngất đỉnh Sọ
 Tràn trụa vũng ăn năn
 Dâng cao mùa tế độ
 Cây sâu vết máu hần.

Mây tình ôi ngà ngọc
 Ru đời nào ai hay
 Cánh gió nào lừa tóc
 Cho mây tròn đôi tay.

DẤU TÌNH

Lần theo dấu cũ lối tình
Ướm tơ nắn lụa bình minh tặng người.
Đốt hương kinh trải mộng đời
Đồi cao rục sáng cháy lời cô liêu
Soi xanh đá cuội bờ rêu
Cài hoa trắng mộ, trắng chiều u thương.
Lữ hành tiếp nối dặm trường
Tay ôm ước vọng thiên đường hoài trông.
Tâm linh vỗ sóng vô cùng
Hôn bờ cát lạnh hương nồng thấm trao.
Dấu tình còn chút tiêu hao
Cùng chung cánh gió bay vào trời thơ.

LÊ QUÝ LONG

Tên thật: Antôn Lê Quý Long, sinh 22-12-1945, địa sở Phú Hương, địa phận Đà Nẵng.

Tác phẩm: Bộ Việt sử văn vần (1971) - Cho cảnh buồn nẩy lộc (1972) - Như một người tình (1974) - Mấy bài ca nhân ái (1990) - Tuyển thơ Lê Quý Long (2001) - Vòng tay Mẹ (2007) - Việt sử văn vần (2008) - Tin vui của bạn (2009) - Chút gì cho nhau (2010).

Địa chỉ liên lạc: Vườn thơ Tri Ngô - 97/20/4, đường 8, P. Tăng Nhơn Phú B - Q. 9, TP. HCM.

ĐT: (08) 5409-3629

Email: lequylong@gmail.com

VỚI NGÔN NGỮ THƠ ĐỜI

Tôi vào Tiểu chủng viện Làng Sông năm 1958 với danh hiệu “trái đầu mùa” của xứ đạo nghèo. Chưa kịp chạm vào chiếc áo dòng đen, đã phải lui về! Thôi đành tìm cách khác để truyền giáo vậy.

Nhờ biết làm thơ khá sớm, từ khi hầy còn Tiểu học ở ngoài đời, nên tôi mượn thơ để chuyển đạt Lời Chúa đến với người đời. Cụ thể, tập *Mấy bài ca nhân ái*, xuất bản năm 1990, tái bản 1999, chỉ diễn ca các điều răn và 14 mối thương người, bằng ngôn ngữ của người đời, không còn màu sắc tôn giáo trong đó nữa, để dễ hội nhập vào đời. Cũng vậy, Chút gì cho nhau, mang tinh thần Phúc Âm đến với người đời. Rồi... *Tin vui của bạn*, diễn giải Lời Chúa theo ngôn ngữ người đời để người đời dễ đón nhận.

Theo thiển ý, Chúa đã giáng thế, nhập thể làm người để cứu độ loài người; chúng ta cần phải tìm cách để Lời Chúa cũng được “nhập thế” làm “lời người đời” để cảm hóa người đời. Đừng để người đời mãi quá xa lạ với Đức Kitô! Chúng ta phải làm công tác “tiền hô” (dọn đường đón rước Chúa; dọn đất kỹ lưỡng để gieo giống Phúc Âm) cho nhân loại được tiếp cận với Ngài trước khi nhìn nhận và tôn thờ.

Cha trên trời đã lo liệu, ban cho phận hèn mọn này có cơ hội xuất bản và tái bản các tác phẩm. Ngài cũng ban cho chút sức khỏe tốt, chưa bệnh tật gì, chỉ gầy thôi.

Từ khi “trái đầu mùa” bị rụng, tôi có cảm nghĩ, cho đến giờ này, tôi vẫn được liên tục “nhận lương” từ Ngài. Quả vậy:

Ngài theo ta từng bước

Chẳng bỏ ta bao giờ.

Deo gratias, tạ ơn Chúa.

ANTÔN LÊ QUÝ LONG

TUYỂN THƠ

MẸ TRÀ KIỆU

Đã lâu lắm chưa về thăm Trà Kiệu
Chắc Mẹ buồn và con cũng buồn thôi!
Đất quê nghèo từ buổi còn nổi trôi
Đã có Mẹ ru vành nôi Thánh sử.
Từ buổi ấy, những người con muôn xứ
Kéo về đây, trăm sự cậy nương Ngài.
Bước đường đời hẳn phải lắm chông gai
Có tay Mẹ, nào ai còn vấp ngã
Dưới áo Mẹ, sợ chi đời bắn phá
Đạn Kim Sơn cũng đã tránh Bửu Châu
Vì nơi đây vang vọng tiếng kinh cầu
Lời thống thiết theo từng câu thống thiết
Mẹ đã rõ, không thể nào ta thiệt
Suối yêu thương chẳng cạn kiệt bao giờ

Đã lâu lắm chưa về thăm Trà Kiệu
Chắc Mẹ buồn và con cũng buồn thôi

(Là nói theo kiểu nói của người đời)
 Con với Mẹ đã không rời một bước.
 Vắng bóng Mẹ làm sao con đứng được
 Phận yếu hèn, Mẹ biết trước từ lâu
 Và ai kia ... khi bạc trắng mái đầu
 Càng không thể không kêu cầu xin Mẹ.

CHIỀU XUỐNG

Chiều rơi chầm chậm bên sông
 Đếm chỉ đàn dúi cho lòng ra tơ!
 Chiều rơi dáng đắp hững hồ
 Gói ngày tháng cũ gửi bờ sông xưa.
 Hành trình, một chuyến đò đưa
 Chở ngày, mặt nhật cập vừa bến đêm...
 Vết đau còn ẩm vai mềm
 Nói chi thương tích, dài thêm cuộc đời.
 ... Thì thầm con gọi Người ơi
 Ngày mai, chuyển mới, con chơi hay về?

ƠN THẦN KHÍ

Mắt không nhìn hết sao trời
 Làm sao thấy được đời đời nước Cha
 Nếu không rộng lượng hải hà
 Không ơn Thần Khí từ Cha gửi về
 Lòng người như ngủ say mê
 Không phân biệt được đâu quê vĩnh hằng
 Đâu là quán trọ đêm trăng
 Đâu là thiện, ác bủa giăng cõi đời...
 Đất trời rộng quá Chúa ơi
 Mệnh mông tinh tú, khôn lời ngợi ca!

NGUYỄN QUỐC HẢI

*Tên thật: Giuse Nguyễn Quốc Hải, bút danh Hải Hồ
Sinh ngày: 3-3-1945, tại Giáo xứ Tân Lộc, Nghệ An - Thụ
phong linh mục: 17-12-1972 - Tốt nghiệp Tiến sĩ Triết học,
1985, ngành hiện tượng luận, tại viện Đại học DePaul Univer-
sity Chicago Hoa Kỳ - Nguyên Giáo sư Triết học tại các Đại
học Pastoral Institute, Del Mar College, Corpus Christy Texas
State University Hoa Kỳ.*

Tác phẩm:

- *The functions of non being in the philosophy of Laotzu (1985),*
- *Đường vào cõi phúc (1997).*

Đã tham gia: Sài Gòn Echo.net, GHHV.Quetroi.net

Địa chỉ: 2027 Richland, Sugar Land Texas USA 77478

ĐT: 281 749-5368, ĐTDD: 281 687-1133

Email: josephquochai@yahoo.com

CẢM NGHIỆM ĐỨC TIN

Trên dòng sinh mệnh của Giáo hội Công giáo hoàn vũ, người tín hữu Công giáo, qua các thời đại và qua các truyền thống văn hóa đa dạng của nhân loại, đã không ngừng bày tỏ cảm nghiệm của mình về Đức Tin trong cuộc sống và qua cuộc sống. Thật vậy, người tín hữu Công giáo, không những chỉ đón nhận đức tin như món quà tặng ban không từ bàn tay Thiên Chúa qua Giáo hội, mà còn làm cho món quà ấy ngày càng thêm xinh tươi phong phú hơn. Người ta ví Hội Thánh Chúa Kitô nơi trần thế như một Vườn Hoa Mẫu Nhiệm mà mỗi người tín hữu công giáo là những cánh hoa điểm tô cho vườn hoa thêm rực rỡ sắc màu.

Người tín hữu thi nhân muốn chung hòa nhịp đập trái tim Thơ của mình vào dòng sinh mệnh dân tộc Việt Nam, đang đưa thăng trầm theo vận nước nổi trôi qua những xúc cảm và bày tỏ chân thật bằng những lời thơ như những lời kinh nguyện! Một cách đặc biệt hơn, những lời thơ như kinh cầu nguyện ấy cũng đã mở trái tim của người tín hữu thi nhân vào cuộc sống

nhân chứng cho Đức Tin của Giáo hội mẹ Việt Nam, với niềm hy vọng lời thơ ấp ủ hương Đức Tin, khiêm tốn góp một bông hoa nhỏ bé trong Vườn Hoa Thiêng của Hội Thánh Chúa:

*Lời nguyện cầu như những nụ hồng
 Bao giờ thấy nụ trở thành bông
 Để nghe hương sắc màu hoa mộng
 Cứ tin rồi kiên nhẫn chờ mong!
 Mỗi lời kinh nguyện một đài hoa
 Ngâm chứa tiềm năng lượng hải hà
 Thời gian hoa nở siêu huyền quá
 Công trình Tạo Hóa đáng ngợi ca!*

(Hải Hồ, Như Những Nụ Hồng)

Ý thức được rằng hồn thơ là quà tặng đặc biệt Thiên Chúa trao ban, người tín hữu thi nhân muốn bày tỏ những cảm nghiệm đức tin của mình bằng cách dâng lên Thiên Chúa những lời thơ với tất cả tâm tình yêu mến tri ân như những tiếng nguyện cầu!

Những bài thánh vịnh, thánh ca trong sách Cựu Ước được coi như chứng từ niềm tin của dân Israel vào Chúa Giavê và lòng sùng mộ của Dân Thánh đối với Ngài trong quá trình của một lịch sử dài đằng đẵng. Cũng thế, những lời thơ phảng phất hương Đạo của người tín hữu thi nhân cũng là một minh chứng hùng hồn những cảm nghiệm đức tin sâu xa của Dân Chúa Giáo hội Việt Nam

*Cuộc đời như đón nhận
 Tất Cả Là Hồng Ân*

Riêng với Hải Hồ,

Tin là chấp cánh vào Lẽ Sống của Ngài, khi quanh ta tất cả chỉ còn đau thương sâu muợn.

Tin là còn nhìn thấy áng cầu vồng, khi bầu trời phủ đầy mây mưa bão tố.

Tin là kiên trì với tim cánh tay Chúa, khi trái tim ta chất chứa những âu lo sợ hãi.

Tin là còn biết nắm lấy bàn tay của bạn hữu người thân, mà cảm nghiệm được sự hiện diện của Ngài thật gần kề.

Tin là khi ta bước đi trên con đường đầy bóng tối mà vẫn còn hy vọng có Ánh Sáng của Ngài chờ đợi ta.

Tin là nhận biết Tình Yêu Thiên Chúa và biết tín thác vào uy quyền của Ngài.

Tin là biểu lộ tác động tin tưởng thật sự khi ta hết lòng quan tâm đến tha nhân.

Tin là một cuộc hành trình tìm kiếm Thiên Chúa và thật sự gặp gỡ Ngài qua nguyện cầu.

NGUYỄN QUỐC HẢI

TUYỂN THƠ

YÊN LẶNG TUYỆT VỜI

Ngày chưa qua, nắng hanh chiều chợt tắt
 Cánh hoàng hôn len lén rủ nhau về
 Màu tịch liêu bàng bạc khắp sơn khê
 Rừng núi thẳm đang cúi đầu vào tối!

Nhiên giới âm thầm, loài người hấp hối
 Cõi tinh không như trâm mặc buông lời
 Trời đất lung linh yên lặng tuyệt vời
 Đại hòa khúc đã khởi đầu thần thánh!

Chốn cao xanh triệu vì sao lấp lánh
 Dưới đại dương nhịp sóng vỗ ngàn khơi
 Rền vang lên âm điệu tự muôn đời
 Lời chúc tụng Đấng Quyền Năng cao cả!

Tiếng gió rì rào đồng thơ cỏ lá
 Lời côn trùng da diết bản trầm thương
 Đom đóm lân tinh múa khúc nghệ thường
 Miền hiện hữu vô vàn lên tiếng gọi!

Nước róc rách từ non ngàn khe suối
 Nghe rạt rào dòng sông cuộn trường giang
 Đá hồ reo ôm ấp ánh trăng vàng
 Sương tỏa ngọc xuống đồi nương rực rỡ!

Cánh bướm nhỏ đang chuyển mình trần trở
 Nụ hoa non vừa chớm nở xinh tươi
 Miệng bé thơ còn say ngủ mơ cười
 Mẹ nhìn con ánh mắt tình vời vợi!

Dải thiên hà quang niên xa chói với
 Thế giới hành tinh quý đạo thên thang
 Tinh cầu bay trong ánh sáng huy hoàng
 Thái dương hệ mãi mơ màng tuyệt diệu!

Tạo vật lặng yên cung đàn muôn điệu
 Khắp vũ hoàn vang dội khúc huyền siêu
 Dâng cao lên như sóng lộc nguyên triều
 Tuôn lai láng đến vô cùng vô tận!

NHƯ NHỮNG NỤ HỒNG

Lời nguyện cầu như những nụ hồng
 Bao giờ thấy nụ trở thành bông
 Để nghe hương sắc màu hoa mộng
 Cứ tin rồi kiên nhẫn chờ mong!

Mỗi lời kinh nguyện một đài hoa
 Ngắm chứa tiềm năng lượng hải hà
 Thời gian hoa nở siêu huyền quá
 Công trình Tạo Hóa đáng ngợi ca!

Nụ hồng ôm ấp suối nguồn mơ
 Bâng khuâng ý nhạc với hương thơ
 Phượng hoàng tung cánh trời nhung nhớ
 Siêu thoát trần gian gác lệ mờ!

Ngài vẫn nhìn ta những nụ hồng
 Vườn xuân kỳ diệu tháng ngày trông
 Cho nụ an bình thêu dệt mộng
 Tình trời duyên đất chẳng hoài công!

Nụ trở thành bông có thể thôi
 Tiến trình hoa nở cánh tay Trời

Dạt dào hy vọng lòng phơi phới
 Đợi ngày hương tỏa đóa hoa tươi!

Mong ước đời ta một nụ hồng
 Hồn nhiên tự tại chốn mênh mộng
 Trái tim thanh thản không gợn sóng
 Cõi lòng trầm mặc với bao dung!

Xin mãi là nụ khoan là hoa
 Cho lời kinh nguyện mãi chan hòa
 Nở hoa hương sắc thơm nồng tỏa
 Mưa gió tình đời ngấn lệ sa!

NIỀM TIN

Bao giờ mới thấy được Niềm Tin
 Lý tưởng đời ta vẫn kiếm tìm
 Vững vàng nền tảng xây Tình Mến
 Cho lòng Trông Cậy mãi trung kiên?

Thế giới quanh ta lắm thương đau
 Trái tim da diết những thảm sầu
 Niềm Tin chấp cánh vào Nguồn Sống
 Để hồn bay bổng chốn cao sâu!

Bầu trời dẫu vắng ánh hừng đông
 Mây xám phủ che hết nắng hồng
 Bao tổ cuồng phong vùng biển động
 Niềm Tin nhìn thấy áng cầu vồng!

Khi đời nặng trĩu gánh thê lương
 Tâm tư trần trở khúc đoạ trường
 Niềm Tin tìm thấy bàn tay Chúa
 Quan phòng nâng đỡ mới sầu vương!

Hành trình đơn độc giữa phong vân
 Thân bằng nghĩa thiết vắng xa dần
 Tin là vui đón người thù hận
 Cảm nghiệm Ngài đang hiện diện gần!

Gieo bước lữ vào chốn mù sương
 Tối tăm vây phủ cõi vô thường
 Niềm Tin hy vọng vào Ánh Sáng
 Dẫn lối ta đi khỏi lạc Đường!

Người đời lo sợ đến ngẩn ngơ
 Tranh dành thù hận đến bao giờ
 Tin là chấp nhận Tình tha thứ
 Quyền uy Thiên Chúa vượt bến bờ!

Khi ta thành khẩn biết quan tâm
 Tri thức thặng hoa bởi việc làm
 Niềm Tin siêu việt vòng nghi vấn
 Mến Chúa cũng là yêu tha nhân!

Con đường thế sự lắm bể dâu
 Thiệt ác đong đưa biết về đâu
 Niềm Tin là mãi tìm kiếm Chúa
 Gặp Ngài thật sự qua nguyện cầu!

NGÀI GẦN TA

Trong cõi vũ hoàn rất bao la
 Từ hành tinh đến dải thiên hà
 Khắp nơi ghi dấu bàn tay lạ
 Ngài còn hiện hữu rất gần ta!

Khi biết quan tâm đến tha nhân
 Rộng tay thương giúp kẻ cơ bản
 Ta thấy tình Ngài lai láng dẫn
 Dòng nước mát tươi suốt hồng ân!

Những lời tử tế gửi trao nhau
 Đôi bờ thông cảm bắc nhịp cầu
 Bàn tay nhân ái Ngài thoáng nhẹ
 Chữa lành hàn gấm vết thương đau!

Khi thoáng nhìn nhau mắt vui tươi
 Bày tỏ tình thân với nụ cười
 Tung bừng nở rộ mùa hoa mới
 Ngài tựa cánh chim ríu rít lời!

Trong tiếng reo hò thật đơn sơ
 Trẻ em rộn rã cuộc vui đùa
 Nhân loại tưởng chừng tươi trẻ lại
 Bóng Ngài hiền dịu và ngậy thơ!

Nhìn ngắm núi rừng màu xanh lơ
 Sông hồ khe suối khói sương mờ
 Màn đêm huyền bí trắng sao dọi
 Ngài trao quà tặng những giấc mơ!

Lặng nghe nhịp sóng vỗ trùng khơi
 Đẹp khúc âm vang từ muôn đời
 Hòa nhạc chính tay Ngài tấu khởi
 Hồn thơ ngây ngất đến chơi vui!

Thế giới chứa đầy những kỳ công
 Thiên nhiên nguồn sức mạnh vô cùng
 Cho ta cảm nghiệm niềm vinh thắng
 Tên Ngài Chúa Tể đầy quyền năng!

Trời đất ngút ngàn tiếng ngợi ca
 Thế trần vinh phúc chứa chan hòa
 Chúc tụng danh Chúa Trời cao cả
 Ngài còn hiện hữu rất gần ta!

Ta vẫn nhìn xem bóng dáng Ngài
 Một trời chúng tích thật không sai
 Tiếng Ngài vang vọng tâm trí mãi
 Tình Ngài kiên nhẫn không hề phai!

MỘT THOÁNG NHÌN

-Xin em dừng lại thoáng nhìn thôi
 Một chút yêu thương dâng hiến đời
 Gửi lòng nhân hậu vào thế giới
 Sắc màu hy vọng chợt lên ngôi!

Chỉ cần dừng lại thoáng nhìn thôi
 Lời chào thân ái đến mọi người
 Bao kẻ cô đơn còn mong đợi
 Tình nồng hoa trái trở xinh tươi!

Đóa hoa kiều diễm tay nắm tay
 Em đã thắp lên sáng một ngày
 Gọi tình thân hữu âm thầm dậy
 Tặng người yêu dấu cuối trời mây!

Ánh mắt thơ ngây nét hồn nhiên
 Em khơi nguồn sống rất diệu huyền
 Trái tim khô cạn chùng xao xuyên
 Cõi lòng bão tố thấy bình yên!

Một thoáng nhìn thôi trong nắng mai
Nghe gió đong đưa thổi tóc dài
Khung trời thơ mộng còn xanh mãi
Trần thế từ nay bớt u hoài!

Một thoáng nhìn thôi chiều hoàng hôn
Lời kinh theo nhịp tiếng chuông buồn
Vòng tay khép lại lòng khiêm tốn
Lộc triều ơn sủng Chúa tràn tuôn!

Sao mãi phân vân không nhìn nhau
Hãy xóa tan đi áng mây sầu
Đưa thuyền tâm sự về bến đậu
Âm hưởng ân tình mãi bền lâu!

Xin đừng ngần ngại thoáng nhìn nhau
Cứ để con tim bắc nhịp cầu
Giây phút linh thiêng nào ai thấu
Nghìn năm dâu bể biết tìm đâu!

Trao tặng tha nhân thoáng nhìn thôi
Lãng quên e ấp với bồi hồi
Cho người cảm nghiệm niềm vui mới
Lòng ta hạnh phúc cũng đầy vui!

TRẦN VĂN GIÃ

Tên thật Giuse Trần Ngọc Ẩn, sinh năm 1945 tại Vạn Ninh tỉnh Khánh Hòa, thuộc giáo xứ Vạn Giã, giáo phận Nha Trang. Làm thơ từ lúc còn học ở Tiểu học.

Trước 1975 thơ đã đăng trên các báo tạp chí: Trình bày, Đối diện (Đứng Dậy) Làm Dân, Tiếng Nói, Bách Khoa, Nhân Sinh, Phổ Thông... và một số tờ Sinh Viên xuất bản ở Sài Gòn, thời đó. Năm 24 tuổi cùng bạn bè chủ trương tạp chí NHÂN SINH.

Trước 1976, đưa gia đình đi lập nghiệp ở vùng kinh tế mới Đất Sét, huyện Khánh Vĩnh, tỉnh Khánh Hòa. Hiện nay vẫn tiếp tục làm thơ.

Đã xuất bản 9 tập thơ và có bài trong nhiều tuyển tập thơ. Cùng với LM Phêrô Nguyễn Thiên Cung sưu tầm, tuyển chọn, biên soạn tác phẩm “Nhà thơ Xuân Ly Băng – cuộc đời và tác phẩm” (Nhà xuất bản Phương Đông năm 2011).

KHÁT VỌNG THƠ TÔI

Người tri kỷ của thi sĩ phải bậc cao quý, toàn tài, toàn năng, một Đấng mà thi sĩ nhận lấy như là hết mọi sự - Đấng ấy là Đức Chúa Trời...” (Trích trong bài Quan Niệm Thơ của Hàn Mạc Tử)

Tôi cũng có quan niệm thơ tôn giáo như Hàn Mạc Tử nên đã xác tín: Sáng tạo thơ ca là nhằm tôn vinh Thiên Chúa và Mẹ Maria – tụng ca chân, thiện, mỹ – tung hô niềm khát vọng hòa bình, cùng thơ đi tìm nền văn minh tình thương của cuộc đời này, của quê hương thương yêu – nơi ngọt ngào ca dao tràn đầy sữa mật...

Khát vọng trên đây, đang và sẽ còn cháy bỏng trong từng con chữ của THƠ.

Và THƠ ơi “Mỗi câu thơ là một hạt kinh” (Trần Mộng Tú).

Nha Trang tháng 2-2012

TRẦN VẠN GIÃ

TUYỂN THƠ

LỜI NGUYỆN

Tặng Nhi

Nhà tranh, bếp lửa nhen lên
 Khói ơi, khói tỏa mông mênh đêm này.
 Gió rừng động tiếng dơi bay,
 Em lần chuỗi hạt trên tay nguyện cầu:
 “Một lần trao nhẫn cho nhau
 Khổ nghèo thể bạc mái đầu thủy chung”.

GIAO KHÚC TÌNH YÊU

Con tin Chúa ở mọi nơi
 Con tin Chúa vẫn suốt đời bên con.
 Ở rừng thương ánh trăng non,
 Và thương tiếng cuộc mỗi mòn hắt hiu.
 Chúa ơi, triệu bến cô liêu,
 Đã làm trái đất quá nhiều khổ đau.
 Sống đời là để thương nhau,
 Bởi tình yêu Chúa ngàn sau vĩnh hằng.

THÁNH ÁI

Rừng khuya cô tịch Chúa ơi,
 Trăng khuya vẫn đợi xuống đời của con.
 Thời gian dù có hao mòn.
 Nhưng bờ Thánh ái vẫn còn trong tim.

THƠ ƠI

Mùa thu mùa thu đi qua,
 Cứ nghe âm hưởng Thánh ca chiều nào.
 Quanh tôi cây trái ngọt ngào,
 Lời kinh cầu nguyện, ca dao đậm tình.
 Có trong đời sống tâm linh,
 Làm sao quên được mối tình nước non.

Biết rằng nước chảy đá mòn,
 Dù qua trăm ngã vẫn còn nguồn xa.
 Thơ ơi còn những thiết tha,
 Hương cau thoảng bóng tre già... năm xưa.
 Gọi chuông mùa vọng đong đưa,
 Tuổi thơ đậm những hạt mưa thuở nào.
 Lớn lên tôi hiểu vì sao,
 Quê hương điệp khúc ngọt ngào quê hương.

CHÚA CŨNG TỪNG LẶN ĐẶN HUỐNG CHI CON

Dòng suối Kít-rôn chiều nay buồn xao xuyến,
 Dưới đôi Cây Dầu nơi đất Chúa đi qua.
 Chúa cầu nguyện bảo anh em canh thức,
 Chúa nói ba lần sao môn đệ cứ ngủ mê.

Sao cái hôn là dấu hiệu giết Ngài,
 Chiếc vương miện là vòng gai tội ác?
 Và rượu đắng uống chi trong cơn khát,
 Cây sậy vô tâm đã đập trên đầu.

Những chiếc đinh đóng Chúa vào Thập Giá

Hỡi Gôn-go-tha nơi máu đỏ ròng ròng.
 Kít-rôn ơi thuở ấy nước thành sông
 Đã thấm máu Ngài
 Để muôn dân được sống.

Cuộc đời Chúa đã từng lặn độn,
 Huống chi con thân phận con người!
 Nên con sống biết phân ranh thiện ác
 Giữ tình yêu Thiên Chúa giữa đời thường.

TÂM SỰ VỚI ÔNG NGUYỄN TRƯỜNG TỘ

Thời gian dù đã đi qua,
 Đọc trang sách cũ xót xa bất ngờ.

Thưa ông tôi sống có thơ,
 Dù thơ nếu sẽ tình cờ gió bay.
 Tài năng có gặp đắng cay,
 Mối cao phẩm giá càng dày khổ đau.

Nước non non nước xanh màu,
 Tiếng thơm ông mãi đời sau rạng ngời.
 Cảm ơn ông đã thức thời,
 Lương tâm kẻ sĩ suốt đời trong tôi.

Đêm nay và những đêm rồi,
 Ngồi bên gió cát bồi hồi sóng xa.
 Dòng thơ đổi mới trong ta,
 Cũng đang cuộn cuộn chảy qua tình người.

TÂM CA SAU LỄ NỬA ĐÊM

Lễ xong lành lạnh heo may,
 Vẫn nguyên dấu chỉ bàn tay thỏ nào.
 Vẫn nguyên hơi ấm em trao,
 Hình như ý Chúa buộc vào hai ta.
 Vẫn nguyên hương sắc lụa là,
 Vẫn thơ dòng chảy thiết tha tình người.

ĐẠO

Dù em không tin nhưng tôi nói một điều
 Đạo là đường có gì mà lạ.
 Con đường lớn dù có qua trăm ngã,
 Có ngã đường em đứng lại mà xem.

Kìa Chúa Giêsu đi với đứa trẻ tèm nhem,
 Chân đất đầu trần mời mua vé số.
 Kìa Chúa Giêsu không nhà sinh trong máng cỏ,
 Hơi lửa thay cho máy điều hòa.

Cha Chúa Giêsu làm nghề thợ mộc
 Lý lịch thành phần giai cấp: Cùng đinh.
 Em có khổ đau mới biết rõ mình,
 Có đói khát mới thấm tình đồng loại.

Chân lý là gì? Chúa Giêsu đã nói:
 Hãy thương người như mình thương ta vậy
 Nên Chúa Giêsu thích tạm vắng nhà thờ
 Thích lang thang không phải để làm thơ
 Mà đến với những người nghèo trên trái đất.
 Đạo là đường
 Con đường là sự thật
 Chỉ thế thôi và chỉ thế thôi.

HÔN PHỐI

Trên hai mươi năm mình đã sống nghèo
 Những đứa con lớn lên ở làng quê xa lắc
 Hạt gạo củ khoai dành phần chiu chắt
 Lòng vẫn nuôi mộng lớn tuyệt vời
 Nhưng trúng số vẫn không bao giờ nghĩ tới
 Gian truân hơn ngậm ngải tìm trầm.
 Ta sống nghèo và hãy thương đời
 Chiếc nhẫn trao nhau thời làm hôn phối
 Bán mà chi nhiều lần anh tự nói:
 -Đừng bao giờ báo động cuộc phân ly!

BÀI HỢP XƯỚNG THÁNH VỊNH 17

Chớm trong bình minh hương bay mùa thu
 Hãy gọi nhau về những tự tình xưa cũ
 Những tự tình đi qua đời ta ở tuổi năm mươi
 Tìm lại quá khứ huyền diệu
 Và hôn lên bàn tay của thời giao ước
 Có chiếc nhẫn hôn phối
 Óng ánh tình yêu
 Đã chảy qua tuổi năm mươi trong dòng tình ái
 Có hạnh phúc có khổ đau
 Đã từng dắt dìu nhau qua bờ vực thẳm
 Chạm mặt ác lạnh của những đêm xanh
 Hỡi người nữ của anh dịu ngọt vô cùng.
 Lạ Chúa tiếng thơ của người công chính
 Phát xuất từ tình yêu
 Không bao giờ đoạn tuyệt
 Như bài thơ đượm tình xứ sở
 Có hương cau phảng phất quê nhà

Đó là điều diệu lạ
 Trong bài hợp xướng này
 Hỡi người nữ của anh dịu ngọt vô cùng
 Từng sống bên nhau bằng rung động vô hình
 Bằng bí tích tình yêu Thiên Chúa.

CHUÔNG CHIỀU

Ai ơi còn nhớ xóm làng,
 Nơi chuông chiều vọng lại ngàn ngày xưa.
 Con đường đất đỏ lúa thưa,
 Đã qua trăm nắng ngàn mưa vẫn còn.
 Dây chuông đã mấy lần mòn,
 Nghe chuông lòng cứ nỉ non một thời.
 Tiếng chuông còn đó suốt đời,
 Nhưng mà ai đã quên lời phải không?
 Hình như cây sứ trở bông,
 Chuông chiều còn vọng em không thấy về!

Đời tôi nhiều chặng nhiều kê,
 Tiếng chuông thôi thúc ngày về làng ơi!
 Vinh danh Thiên Chúa trên trời,
 Miếng cơm manh áo suốt đời long đong.

Nhiều khi cái khổ cháy lòng,
 Nhiều khi lẫn quẩn trong vòng mượn vay.
 Nhiều khi không rượu mà say,
 Câu thơ tôi vịn bàn tay trắng đời.

Giáo đường ơi - Tiếng chuông ơi,
 Đời tôi là hướng mặt trời chiều nay.

TÌNH NGƯỜI

*“Thật là đau lòng khi thấy hàng triệu người
bị gạt ra khỏi bàn tiệc thiêng liêng...”*

(Gioan Phaolô II)

1.

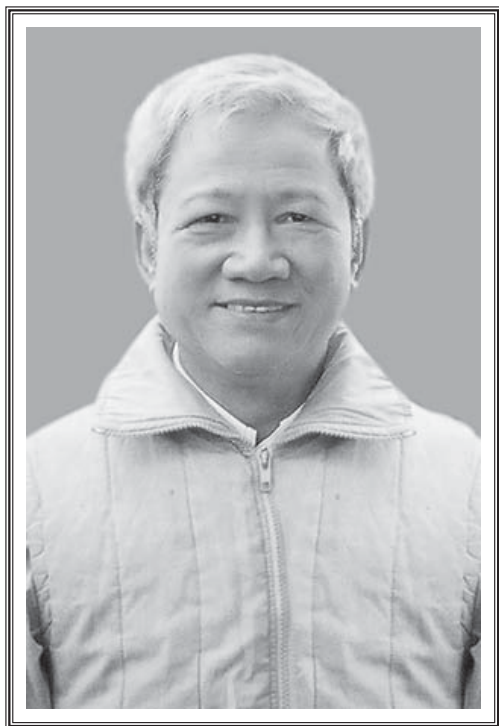
Tình yêu đã nói nhiều về mặt trái đất,
Về thiên nhiên về số phận con người.
Thiên nhiên bao la,
Sống trong trường ca ngàn đời ngưỡng mộ.
Thiên nhiên đánh thức lòng người,
Trong tiềm lực dồi dào mở cửa.
Cảm ơn Chúa cho đời ngọn lửa,
Từ nguyên sơ để có được bây giờ.

2.

Con không phải người giàu, chỉ có những bài thơ,
Thơ không thể chia phần kẻ đói.
Nhưng thơ con được quyền phải nói:
“Hãy chia niềm vui cho tất cả mọi người”.

3.

Hỡi tài nguyên diệu kỳ từ trái đất,
Bữa tiệc thiêng liêng đang mời gọi Tình Người.

XUÂN PHÚC

*Cosma Hoàng Văn Thực - Bút danh: Xuân Phúc
Sinh ngày 4-7-1945 - Tại: làng Xuân Lai, xã Xuân Thu,
huyện Sóc Sơn, Hà Nội*

ĐT: (08) 3990-5366

Email: xuanphuc1945@yahoo.com.vn

TẠ ƠN CHÚA VÀ ĐỨC MẸ

Trong cuộc đời mỗi người luôn có Chúa đồng hành, ban ơn qua bàn tay Mẹ Maria. Tôi đã cảm nhận sâu sắc nhiều lần Chúa, qua Đức Mẹ, đã che chở cứu giúp khi tôi gặp nguy hiểm. Rõ nét nhất là 3 trường hợp khi tôi còn ở trong quân ngũ...

Lần đầu, vào thời điểm 1971 – 1973 những năm chiến tranh ác liệt, lúc đó tôi đang phục vụ trong quân đội.

Một hôm, đại đội đóng quân ở một nơi an toàn gần cổng nam căn cứ Lai Khê. Trung đội 3 tổ chức tiệc hậu, trong lúc đang ăn uống vui vẻ, tự nhiên tôi cảm thấy nóng ruột nghĩ đến kỳ phát lương gần tới mà sổ sách chưa xong. Tôi nói lý do phải về hậu cứ lo một số công việc rồi đứng lên chào anh em ra về.

Vừa về tới văn phòng hậu cứ khoảng 5 phút thì nghe máy truyền tin báo sự việc xảy ra: Do có sự xích mích nhỏ trong bữa tiệc đó, một anh lính mang lựu đạn ra rút chốt hù dọa anh em chơi, nào ngờ hơi men chénh choáng không làm chủ được, lựu đạn rớt nổ làm chết 4 người, 6 người bị thương. Tôi bàng hoàng xúc động về sự việc đó và thầm nghĩ: “Lạy Chúa trong lúc con đang ăn uống vui vẻ như vậy, chính Chúa đã nhắc nhở con nhớ đến nhiệm vụ, nên con đã mạnh dạn rời bỏ cuộc vui. Nếu con còn ở lại đó thì không biết số phận con thế nào?”

Lần thứ hai: Không có phép, bình nhất Huỳnh Hữu Phương vẫn “dù” về Sài Gòn mấy ngày, do đó bị thiếu úy Phạm Văn Sinh, lúc này đang tạm quyền Đại Đội Trưởng, đấm đá, cạo trọc đầu và nhốt vào chuồng cọp mấy tiếng đồng hồ. Thật trở trêu cho Phương, lúc đang

nằm trong chuồng cọp với cái đầu trọc lóc thì người yêu đến thăm.

Sau khi kiểm tra công việc xong tôi và Sinh về bộ chỉ huy đại đội nghỉ ngơi, hai chúng tôi nằm chung một giường bố trò chuyện...

Khoảng 10 giờ tối bỗng nghe tiếng “rầm”! Một khẩu súng M16 của ai đó ném mạnh xuống đất gần chỗ chúng tôi nằm. Chúng tôi bật đứng dậy thì thấy một bóng đen từ gốc cây cao su gần đó bước tới, tôi nhận ra ngay đó là binh nhất Phương.

Sáng hôm sau, đơn vị về hậu cứ. Buổi trưa, Phương đến phòng tôi tâm sự: “Em không có ý định giết anh đâu, nhưng vì hai người nằm chung một giường bố, quá uất hận thiếu úy Sinh nên em quyết định giết cả hai. Em đã đến núp ở gốc cây cao su đó từ lâu mà hai người không biết, em đã bốn năm lần bóp cò súng mà như có bàn tay mềm mại của ai đó chặn ngón tay em lại làm em không sao bóp cò nổi, chứ em đã nhất quyết sau khi nã một băng đạn vào giường bố chắc không ai sống sót, em sẽ rút chốt lựu đạn tự tử”.

Nghe Phương nói tôi cảm nghiệm ngay chính bàn tay mềm mại của Đức Mẹ đã ngăn không cho Phương bóp cò súng. Đức Mẹ đã cứu sống ba chúng tôi (trong túi áo lính của tôi lúc nào cũng có cỗ tràng hạt.)

Những ngày gần tàn cuộc chiến, đêm 28-4-1975, khoảng 1 giờ đêm có nhiều tiếng lựu đạn nổ rất gần, một trái beta nổ ngay chỗ tôi nằm làm người tôi tung lên, rớt xuống và bất tỉnh ... Tôi đã bị thương nặng ở cả hai chân, bàn chân phải nát bầy, cẳng chân trái bị lột mất một mảng da lớn, nhiều mảnh lựu đạn ghim sâu trong sơ thịt gần tới xương.

Khi hồi tỉnh, tôi cố gắng hết sức đưa hai chân về phía trước dùng bàn tọa và hai tay chống lết đi rất khó khăn, tới một cái rãnh không có nước, tôi lết theo bờ rãnh rồi chui vào ống cống mệt quá và thiếp đi ...

Tảng sáng ngày 29-4-1975, tôi chui ra khỏi miệng cống nhìn về hướng cống căn cứ thì đã thấy rất nhiều bộ đội nón cối đứng canh gác ở đó nên tôi tiếp tục chui vào ống cống ẩn trốn.

Đêm đến, tôi lại tiếp tục lết lên khỏi bờ thành chui qua 7, 8 lớp kẽm gai chằng chịt ra khỏi căn cứ rồi lết về hướng nhà thương diên Biên Hòa, đến trưa ngày 30-4-1975 thì được dân cứu.

Chúa ơi! Trái beta nổ làm tung người con lên sao con không chết? Vết thương rất nặng ở cả hai chân thế mà máu ra rất ít, chịu trận trong ống cống hai đêm một ngày sao con không thấy đói khát chi? Giải thích thế nào sự kiện này? Con thì cảm nhận được, chính lúc con gặp nguy hiểm Chúa và Đức Mẹ đã cứu giúp che chở. Mẹ đã nuôi con sống, Mẹ đã băng bó, cầm máu những vết thương của con và chính bàn tay Mẹ đã che mắt để người ta không nhìn thấy con.

Con tạ ơn Chúa, cảm ơn Mẹ đã cứu giúp con trong lúc nguy nan.

*Đời con được Chúa, Mẹ thương yêu
Gặp nạn nhiều phen tưởng đã tiêu
Chúa, Mẹ luôn ra tay cứu giúp
Tạ ơn Chúa, Mẹ thật là nhiều ...*

XUÂN PHÚC

TUYỂN THƠ

ĐƯỜNG ĐI CÓ MẸ

Mẹ sao mai sáng tỏ
Dẫn dắt đường con đi
Có tay Mẹ nâng đỡ
Gián nan chẳng lo gì

Đường đi có nhiều ngã
Dẫn con khỏi đi nhầm
Khi con bị vấp ngã
Mẹ ơi xin đỡ nâng

Đường đi nhiều bão tố
Ghềnh thác dốc cheo leo
Có Mẹ con không sợ
Gián nan và hiểm nghèo

Gặp mưa hay nắng gắt
Cho con biết xin vâng
Mẹ ơi xin dẫn dắt
Chúng con khỏi mê lầm

Chúng con không thất vọng
Vì có Mẹ ủi an
Hồn con luôn trông ngóng
Được vào nước thiên đàng.

LÚA CHÍN ĐẦY ĐỒNG

Cánh đồng bát ngát rộng mênh mông
 Lúa chín vàng tươi khắp cánh đồng
 Ông chủ sai người đi gặt hái
 Chất đầy kho lẫm ông hằng mong

Lúa chín vàng tươi khắp cánh đồng
 Ngày mùa vội vã việc nhà nông
 Thợ lành giỏi việc luôn cần đến
 Chăm chỉ ra đồng lúc rạng đông

Cánh đồng truyền giáo rộng mênh mông
 Xin Chúa từ nhân hãy rộng lòng
 Sai đến trần gian nhiều mục tử
 Tràn đầy lửa mến trái tim hồng

Người chưa biết Chúa thật là đông
 Mục tử đoàn chiên phải hết lòng
 Rao giảng tin vui cho thế giới
 Thi hành lời Chúa, Chúa hằng mong

Tự đáy thâm tâm tự đáy lòng
 Tôi hằng ao ước và cầu mong
 Loài người tất cả là con Chúa
 Hiệp nhất yêu thương tình mặn nồng.

DZUY SƠN TUYỀN

Tên thật: Giuse Đình Thế Tuyên, sinh ngày 16-3-1946, tại làng Phú Nhai, huyện Xuân Trường, Nam Định.

ĐTDD: 0907-919-368

*Email: dzuysontuyen@yahoo.com
dzuysontuyen@gmail.com*

TÌNH YÊU VÔ BIÊN

Tôi

hạt bụi nhỏ

vô danh

Bay đi cuộc sống mong manh tháng ngày

Vâng. Tôi là gì, nếu không phải là cái “không không” giữa trời, một hạt bụi nhỏ giữa mênh mông... Giữa cõi mênh mông ấy, tôi cảm nhận được Tình Yêu của Chúa đã dành riêng cho tôi. Ngài đã cho tôi hiện hữu, dù chỉ là một hạt bụi. Chính Tình Yêu đã tạo nên tôi từ cõi “không không”.

Vì thế, tôi chẳng buồn thân phận nhỏ nhoi... mà vui vì bởi Ông Người tạo nên.

Tôi vui khi được nghe tiếng chim líu lo chào đón bình minh rực rỡ mỗi sớm mai.

Tôi vui khi ngắm nhìn hoàng hôn bàng lảng áng mây chiều.

Tôi vui khi nhìn chiếc lá vàng thu ngủ yên trên thảm cỏ xanh, trong làn gió nhẹ mơn man.

Tôi vui khi cơn gió lạnh mùa đông trao cho tôi hơi ấm bên bếp lửa hồng.

Tôi vui vì mỗi trưa hè được nghe tiếng mẹ ru ầu ơ bên nôi võng.

Tôi vui khi ngắm nhìn ngàn hoa khoe sắc đón xuân sang.

Tôi cảm nhận tình yêu của Chúa bao trùm lên mọi loài

thụ tạo. Tôi cảm nhận được Chúa đang ôm ấp tôi, vỗ về tôi qua bầu không khí hàng ngày tôi hít thở...

Và, tôi rất tâm đắc với Chị Thánh Têrêsa Hải Đông, Bông Hồng Nhỏ của Chúa Giêsu đã viết:

“Con hiểu Tình Yêu bao gồm hết mọi địa vị trong thân thể Chúa.

Tình Yêu đó là tất cả.

Tình yêu bao gồm mọi không gian và thời gian...

Tất một lời, Tình Yêu là bất diệt.

Khi ấy, trong niềm vui sướng cực độ, con đã kêu lên: Ôi Giêsu, Tình Yêu của con, con đã tìm thấy ơn gọi của con rồi, ơn gọi của con là Tình Yêu. ”

Và vì thế hạt bụi nhỏ vẫn bay bay... bay trong những vần thơ tuy còn vụng về nhưng chân thành để tán tụng, ngợi khen và cảm tạ Thiên-Chúa-Tình-Yêu...

DZUY SƠN TUYẾN

TUYỂN THƠ

HẠT BỤI NHỎ

Tôi,
 Hạt bụi nhỏ
 Mong manh.
 Bay đi cuộc sống vô danh
 Tháng ngày.
 Chẳng ai biết,
 Chẳng ai hay.
 Chỉ hạt bụi nhỏ bay bay
 Vô chừng
 Vào mênh mông,
 Cõi mênh mông
 Tôi,
 Hạt bụi nhỏ không không
 Giữa đời.
 Chẳng buồn phận bé nhỏ nhoi.
 Mà vui,
 Vì bởi ơn NGƯỜI tạo nên.
 Tôi,
 Hạt bụi nhỏ,
 Không tên
 Vẫn là tuyệt tác vượt trên
 Muôn loài.
 Cám ơn NGƯỜI đã cho tôi.
 Thặng trầm một cõi.
 Buồn vui tháng ngày.
 Hạt bụi nhỏ vẫn bay...bay....

MÙA XUÂN BÊN MẸ

Chiếc lá cuối cùng
Tiễn đưa mùa đông
Chổi non mơn mẩn
Chào đón Xuân sang

Con đến La Vang
Giữa mùa hoa nở
Muôn màu rực rỡ
Khai mở mùa xuân

Mẹ. Nguồn Hồng Ân
Cho con tìm đến
Chao nghiêng cánh én
Về bến Yêu Thương .

Bao nỗi vấn vương
Trên đường dương thế
Đời con dâu bể
Xin Mẹ đỡ nâng.

Đường đời gian truân
Biển đời sóng gió
Mẹ là bến đỗ
Che chở thuyền con

Mùa đông héo hon
Không còn lạnh giá
Bên Mẹ tất cả
Rộn rã Mùa Xuân.

NGỌN NẾN

Con ước là ngọn nến
 Quỳ bên cạnh nhà chầu
 Ở bên Chúa thật lâu
 Hy sinh và dâng hiến.

Con ước là ngọn nến
 Nhỏ bé và đơn sơ
 Lung linh trên bàn thờ
 Dâng Mẹ niềm yêu mến

Con muốn là ngọn nến
 Thấp sáng cho trẻ thơ
 Yên giấc ngủ trong mơ
 Vòng tay Mẹ âu yếm.

Con muốn là ngọn nến
 Nhỏ lệ khóc chiến tranh
 Tan nát bao gia đình
 Xa nhau vì chinh chiến

Con muốn là ngọn nến
 Đốt cháy trái tim hồng
 Cho giá buốt mùa đông
 Cho người thêm chút ấm.

Chỉ thế thôi... ngọn nến
 Âm thầm sống hy sinh
 Cho trọn vẹn đời mình
 Cho đời... cho đến hết.

MẸ TÔI

Mẹ tôi dáng nhỏ chân què.
 Cả đời chỉ biết lữ tre quanh làng,
 Ấu ơ tiếng hát mênh mang,
 Vỡn đưa kéo kẹt, thênh thang khói chiều,
 Vỗ về giấc ngủ con yêu,
 Thức khuya dậy sớm, chắt chiu hạt vàng
 Nuôi con khôn lớn rõ ràng
 Hai sương một nắng Mẹ mang một mình
 Âm thầm, lặng lẽ, hy sinh
 Tình yêu Mẹ mãi mông mênh biển trời
 Chân chim mắt Mẹ mờ rồi
 Tóc xanh giò đã tuyết rơi trên đầu
 Suốt đời Mẹ, những đêm thâu
 Canh khuya Mẹ vẫn nguyện cầu cho con
 Giờ thì con đã lớn khôn
 Còn đâu Mẹ nữa mỗi mòn ngóng trông
 Bao la tình Mẹ biển Đông
 Suốt đời con mãi mênh mông ơn Người.

NỤ HÔN

Con lên hôn chân Chúa.
 Lòng thốn thức bồi hồi.
 Vì đâu Chúa chịu chết?
 - Vì tội lỗi loài người

 Nhưng Chúa ơi, con biết.
 Vì con cũng góp phần.
 Tiếp tay cùng quân dữ.
 Đóng đinh Chúa từ nhân,

Dấm chua và mật đắng.
 Chúa uống hoài sớm trưa,
 Vì miệng con gian dối,
 Từng lời nói... đẩy đưa.

Trên đầu gai nhọn sắc,
 Máu Chúa đổ chan hoà,
 Vì con luôn toan tính,
 Làm những điều xấu xa,

Dấu đinh chân tay Chúa,
 Đang rướm máu từng giây,
 Vì con hoài tìm kiếm
 Dục vọng dấm mê say.

Lưỡi dòng đâm tim Chúa,
 Máu và nước tuôn trào,
 Vì con yêu trần thế,
 Bỏ Chúa Cả trời cao.

Hôm nay con hôn Chúa,
 Xin đổi mới tâm hồn,
 Đừng đóng đinh Chúa nữa,
 Bằng gian dối: Nụ hôn.

NÉM

Ừ thì anh ném nỗi buồn
 Vào trong thình lạng hoàng hôn nhuộm màu
 Hỏi em buồn biết để đâu
 Chẳng thà anh ném chìm sâu hôn hoàng

Ủ thì anh ném chờ mong
Vào trong quên lãng. . khỏi trông những chiều. .
Hỏi em “chờ” giá bao nhiêu
Để anh bán hết chi tiêu cuộc đời.
Ủ thì anh ném rã rời
Vào trong tiếng võng à ơi bênh bông
Ủ thì anh ném mùa đông
Vào trong ấm áp lửa hồng đêm đêm
Ủ thì anh ném cả em
Vào trong tiếng hát ru êm giấc nồng.
Và rồi anh ném anh luôn
Vào trong Thiên ý, suối nguồn yêu thương.

TRẦN QUANG CHU

Tên thật: Phaolô Trần Quang Chu

Sinh năm 1946 và lãnh bí tích Thánh tẩy năm 1947 tại giáo xứ Thạch Bình, vùng quê của Giáo phận Huế, nằm bên bờ Phá Tam Giang, gần quê hương Đức Mẹ La Vang.

*Địa chỉ: 21 Trần Xích Long, P. 3, Q. Phú Nhuận, TPHCM
ĐT: 0909-360-537*

GÓP MỘT LỜI KINH NHỎ BÉ

Thuở thiếu thời, gần suốt thập niên 60 (thế kỷ XX), tôi may mắn được vào ăn cơm nhà Đức Chúa Trời – Đan tử viện Dòng Thiên An, Huế. Cha Giám đốc Đan tử viện là người hết lòng yêu mến Đức Mẹ Maria. Ngài luôn dạy chúng tôi về tấm lòng yêu mến cây trồng Đức Mẹ. Thường mỗi năm, một hai lần, ngài đưa các đan tử chúng tôi ra La Vang cắm trại, kính viếng Đức Mẹ. Mưa dầm thấm lâu, trong tôi tự đứng nung nấu tấm lòng con thảo đối với Đức Mẹ La Vang.

Không may năm 1968, biến cố Tết Mậu Thân làm sập đổ tan tành Đan viện Thiên An. Các cha các thầy vào tạm cư ở Đà Nẵng, còn Đan tử viện phải giải tán. Tôi về nương tựa gia đình và tiếp tục theo học tại Đại học Văn khoa Huế, tham gia nhóm nghiên cứu thơ và tập tành làm thơ. Vài tập thơ tình ướm át của tôi với bút danh Vong U Thảo được chuyển tay nhau trong giới sinh viên.

Năm 1970, sau khi tham dự Đại Hội La Vang, tôi gửi báo Thăng Tiến bài thơ La Vang Thánh Địa. Các anh trong tòa báo tỏ ra thích thú bài thơ này, gửi lời nhắn nhủ tôi nên tìm nguồn cảm hứng theo hướng đó và chờ đợi nơi tôi những bài thơ tương tự. Bẵng đi một thời gian dài, quá dài – hơn một phần tư thế kỷ – vì nạn chiến tranh tàn phá, lòng người phân

ly, tôi không có dịp trở về quê hương mà tôi hằng mong nhớ: Quê hương Đức Mẹ La Vang. Mãi đến năm 1998, nhân đại lễ kỷ niệm 200 năm Đức Mẹ hiện ra tại La Vang, tôi mới có dịp trở về. Trong túi xách hành trang của tôi ngày ấy có tập thơ về La Vang. Sau thời gian sửa chữa bổ sung nay là tập thơ: *La Vang – Quê mẹ trong trái tim*.

Thú thật, thơ tôi không hay, giá trị nghệ thuật không cao, nhưng tôi thiện nghĩ, cái hay hơn và cao hơn chính là tấm lòng thơ, tấm lòng đạo, tấm lòng hiếu thảo của con cái dành cho Đức Mẹ La Vang. Nghĩ như vậy nên tôi mạnh dạn vâng lời cha Võ Tá Khánh, xin giới thiệu mấy bài trong tập thơ *La Vang – Quê mẹ trong trái tim*, gọi là góp một lời kính nhỏ bé trong bản đại hợp tấu Vườn Thơ Đạo.

PHAOLÔ TRẦN QUANG CHU

TUYỂN THƠ

ĐỨC MẸ LA VANG,

TRƯỜNG THIÊN THÁNH VỊNH

Người đã đến xin hãy vào chiêm ngưỡng,
 Đất quê này là linh địa Nữ Vương.
 Nơi khởi đầu cây lá đã thơm hương,
 Nơi vạn vật bắt nguồn từ thanh khiết.
 Người đã đến tức là người đã biết
 Đất La Vang, linh địa của con người,
 Đất La Vang, Thiên sứ đến từ trời
 Câu chúc tụng: sáng danh người tuyệt nữ.
 Người hãy đến ngắm trời sao, tinh tú,
 Ngắm linh đài, linh điện Nữ Vương cung.
 Người hãy về xem hoa nở, hương lòng
 Mùi sang trọng thơm vừa hai thế kỷ.
 Mẹ La Vang: Đấng uy quyền, thiện mỹ
 Từ Thánh Tâm mọi chân lý khơi nguồn.
 Từ bàn tay Mẹ ban phát thiên ân.
 Khiến hoang địa cũng nên đài nên điện.
 Người hãy đến nghe thần kỳ Nữ truyện
 Đang xôn xao bàn luận cổ tích xưa.
 Một thiên thần thoại, một bản trường ca,
 Lưu dấu ấn trái tim bao thế hệ.
 Đã hành hương là tan hòa Thánh Thể,
 Không có tôi trong bản ngã của người,
 Không có người trong thù hận của tôi
 Bởi, tất cả chung chặng đường Thánh Giá.
 Chung nhịp đập một Trái Tim Đền Tạ,

Cùng thấp lên sáng ngọn lửa đức tin.
 Linh địa La Vang - Thành Thánh Gia Liêm
 Những trang sử vẻ vang đang được mở.
 Người có thấy, cũng hào hùng như thuở
 Đất La Vang thấm đỏ giọt máu đào?
 Người hãy nghe thanh thoát cõi Tòa Cao,
 Ngắm thiên thần tan bay trong cõi nắng,
 Nhạc dương cầm du dương trong cõi lặng,
 Mẹ La Vang: bài Thánh Vịnh trường thiên.
 Trời đất giao hòa, thiên hạ bình yên.
 Người cứ đến, mỗi người là ngôn sứ,
 Khách hành hương không sang hèn, ngôn ngữ,
 Khách hành hương bình đẳng mỗi con người.
 Người hãy đến ngắm mẫu nhiệm Mân Côi
 Là nguồn mạch – Tin Mừng ơn Cứu Rỗi.
 Kính sự Vui năm mươi kính tràng chuỗi
 Năm mươi kính sám hối kính sự Thương
 Năm mươi kính cảm tạ kính sự Mừng.
 Giữ thanh sạch để chầu Minh Thánh Chúa.
 Thấp sáng lên lòng mến yêu, ngọn lửa...
 Để mỗi người no thỏa nỗi khát khao.
 Thánh nhạc vang trang trọng: Kia Bà Nào
 “... Kia Bà nào đang tiến lên ...
 Đẹp như mặt trăng ...
 Oai hùng như đạo binh xếp hàng vào trận ... ”
 Thuở La Vang đất trời còn lửa nóng
 Mẹ, đôi tay dang rộng cánh từ bi
 Mẹ lòng lành phù trợ giữa cơn nguy
 Nơi ác địa bình an như thạch điện
 Nơi lao tù cười vui như tiệc yến
 Nơi thịt da mòn lụi hết gươm đao.

Nơi pháp trường êm ái giấc chiêm bao ...
 Đã có Mẹ là no trào ân huệ.
 Người hãy đến – Để thấy mình nhỏ bé
 Trước hào quang rực rỡ Mẹ La Vang.
 Trước uy nghi linh địa Mẹ La Vang
 – Để cảm mến Đấng quyền năng vô hạn.
 Người đã đến xin giữ lòng nghiêm cẩn
 Dâng muôn hoa yêu mến Mẹ đồng trinh.
 Dâng hương thơm, dâng tràng hạt, dâng kinh
 Và dâng Mẹ tấm chân tình con thảo.
 Trong cõi siêu nhiên, trong miền hiếu đạo
 Lòng tin yêu Đấng Vô Nhiễm tội truyền
 Lòng đợi chờ Đấng Mông Triệu Thăng Thiên
 Có một ngày trong vinh quang lại đến.
 Sẵn sàng chưa tâm thành và ý thiện?
 Nhờ tay thiêng sắp xếp lại hành trang
 Cuộc hành hương về với Mẹ La Vang
 Là cuộc hành trình đức tin dương thế.
 Lên đường đi, sẵn sàng chưa, hành lý?
 Giờ tân lang đã hẹn lúc về đêm
 Nàng dâu ơi, hãy chuẩn bị dầu đèn
 Trong giới hạn ngủ mê và tỉnh thức.
 Người hãy đến để tâm thành kính phục
 Hai trăm năm có một phút giây này.
 Xin được làm như ngọn lá, ngọn cây
 Qua tay Mẹ thành linh đơn, linh dược.
 Xin được làm mưa ngọt lành giọt nước
 Giữa nắng trưa con khát buổi hành hương.
 Xin được làm cây bóng ngả bên đường
 Người viễn khách ngắm chặng đàng Thương Khó.
 Người đã đến cùng La Vang, biết rõ

Hai trăm năm là phước lộc no trào.
 Hai trăm năm ơn thánh Mẹ dồi dào
 Mưa mầu nhiệm đã thấm vào xương thịt.
 Xin hòa tan linh hồn trong bí tích
 Để mai sau nương bóng Mẹ về trời
 Cùng La Vang làm một áng mây trôi
 Bằng bạc tới ngày quang lâm tái thế.

GIÃ BẠN

(15. 08. 1998 – Bế mạc Đại Hội 200 Năm Đức Mẹ La Vang)

Thôi nhé, ngày mai tạm biệt rồi
 Người thì lên ngược, kẻ về xuôi
 Thu sang lá rụng, mưa chưa tới
 Mà lệ âm thầm như muốn rơi.

Thôi nhé, ngày mai lên Tây Nguyên
 Trong gió đường xa vắng giọng khèn
 Nhớ mãi em ơi màu thổ cẩm,
 Rượu cần, chum ché, nhạc công chiêng ...

Đường ra miền Bắc còn xa lắm
 Gấp chuyển xe đi, vội chuyển tàu
 Mai một ghé qua miền giáo phận
 Nhớ thăm Phát Diệm, viếng Bùi Chu.

Em ạ, ngày mai tàu xuôi Nam
 Giữ thơm hương vị lúa đồng bằng
 Chín nhánh Cửu Long đều ra biển
 Lo gì Sông Hậu nhớ Tiền Giang.

Ngày mai theo em về Quảng Thuận
 Cũng có La Vang ở xứ người
 Thanh long trái đỏ, chùm nho tím
 Ngọt mát Thạch Hà, Hạnh Trí ơi!

Nha Trang biển được mùa không nhỉ?
 Chim én bay xa, sóng bạc đầu
 Vách núi cheo leo, người thiếu phụ
 Chờ chồng thuở trước đứng vọng phu.

Thôi nhé, ngày mai về Bà Rịa
 Nông trường đất đỏ, nắng vàng hoe
 Đã tới mùa bắp non chưa nhỉ?
 Tháng nào cạo mũ, tưới cà phê?

Em ạ, ngày mai mình chia tay
 Xuôi tàu Thống Nhất tới Đồng Nai
 Em có về Phương Lâm, Định Quán
 Chờ tôi ở ngã ba Dầu Giây.

Xin tiễn chân người ra hải ngoại
 Trời thu nắng gắt bỗng mây giăng
 Người ơi, phương ấy giàu sang lắm
 Nhớ gì quê mẹ bữa cơm măng?

Thôi nhé, con chào Mẹ La Vang
 Nhét vội ba lô bó lá vàng
 Kéo lối mai kia trời trở gió
 Lòng con thánh được chảy tâm can.

Thôi nhé, ngày mai tạm biệt rồi
 Người về Gia Định ghé tôi chơi
 Hăm mốt, Phan Xích Long, Phú Nhuận
 Buồn vui quê Mẹ kể liên hồi.

HÀNH HƯƠNG GIÁO PHẬN HUẾ

Kính tặng nhà thơ Lê Đình Bảng

Người cứ đến! Xin mời ra thăm Huế
 Thăm quê mình (quê lū) ở ngoài ni
 Đã lâu rồi, người lớp lớp ra đi
 Từ ngày nó chưa hành hương giáo phận.
 Huế có chi ngoài La Vang đất thánh
 Và lòng người rất đạo, Huế rất thơ!
 Dừng ở đây thôi, giáo xứ Chính tòa
 Nghe lịch sử - hồn Phủ Cam - thức giấc.
 Nhờ ơn Chúa như mưa dầm thấm đất
 Ba trăm năm đơm quả ngọt, hương đời
 Giữa dòng Hương trong lèo, nước đầy vơi
 Cúi xuống soi người, soi lịch sử.
 Người đến Huế thăm nơi nào trước, hử?
 Lên Bình Điền hay A Luối, Buồng Tầm?
 Chiều Dương Sơn đứng ngắm, ngóng An Vân
 Ngày chủ nhật hẹn vô Dòng đi Lễ.
 Người cứ đến, ra ngoài ni, thăm nhé
 Chừ, thân quen nên quá Huế, quá đời!
 Cuối nguồn Bồ trong đục nước đầy vơi
 Cảm ơn sông đắp bồi Nho Lâm, Bác Vọng ...
 Thuở Đan Điền và Hóa Thành dậy sóng
 Lòng Bồ giang ấp ủ hạt Tin Mừng
 Người ở trên tê An Lỗ, Thanh Tân
 Nhìn trắng tán biết Kim Đôi vào lū.
 Nhìn Tân Mỹ, nhớ Thanh Hương, Họ Rú ...
 Huế thân thương đứt ruột đời cơn
 Người cứ đến, không phải để quì hôn

Mà chỉ để trái tim cùng nhịp đập.
 Hãy kính cẩn gọi tên người, tên đất:
 An Hòa, Phường Đức, Gia Hội, Bãi Dâu ...
 Jaccard Phan, Gagelin Kính, Marchand Du ...
 Và những bãi, những cầu mang tên “Chém “!
 Chào Tôma tuổi xuân thì tráng kiện
 Tôn vinh người đất cỗi mọc quỳnh lan
 An Ninh, Di Loan, Trung Quán, Sen Bằng
 Răng chừ hỉ, ta về Nam Bố Chánh?
 Những miền đất nhuộm máu đào các thánh ...
 Huế ta yêu đang sống lại từng giờ
 Đã đến rồi! Đây Sáo Cát, Lăng Cô
 Đây Châu Mới cuối trời Nam địa phận
 Hà Thanh, Hà Úc, Phường Tây đạo hạnh
 Người ra đi lóp lóp đã quay về
 Đừng ngại ngừng mùa mưa lũ, rét tê
 Hay gió cát thổi ngang đầu, rát mặt.
 Chuyện thường thôi, gần mặt trời nắng gắt
 Có chi mô, chịu đựng cũng thành quen
 Càng thương Huế tất tả ghe phen
 Càng nhớ Huế ngô khoai, gạo thóc.
 Ôi những mạ, những Trí Bưu, Diên Sanh, Đại Lộc ...
 Cảm ơn người nuôi lớn những tương lai
 Ở Thiên Triệu từ những sắn, những khoai
 Những nặng trĩu trên đôi vai của mẹ ...
 Xin đưa người, tiệc chung bàn Thánh Thể
 Hãy ngồi đi, mời bẻ bánh cùng ăn
 Thấp nén hương kính nhớ bậc tiền nhân
 Cảm ơn lắm! Cảm ơn người lắm nhé!
 Dù Huế tôi có mưa nguồn, chớp bể
 Người ra đi nhất định sẽ quay về!

TRUYỀN THUYẾT LA VANG

THỜI MỞ ĐẤT

Từ buổi tiền nhân đi mở đất,
 Thuở khai thành, lập ấp, dựng làng ...
 Quảng Trị bấy giờ là Dinh Cát
 La Vang: loài thảo dược lá vàng.

Đất Thuận Hóa rừng thiêng nước độc
 Gió Nam Lào vất vưởng hồn Chiêm
 Đây mảnh đất thiên nhiên khắc nghiệt
 Trang sử vàng huyết lệ biên niên.

1797

Vua Cảnh Thịnh truyền ban thánh chỉ
 Cấm thần dân theo đạo Tây Phương
 Lòng trăm quyết bêu đầu giáo sĩ
 Lệnh san bằng đạo quán, đạo đường.

Lê dân rên siết thấu trời xanh
 Nạn mất mùa, đói khát, chiến tranh
 Cảnh bắt bớ, tù đày, lao dịch
 Thiên tai, hạn hán lại hoành hành.

Bấy giờ cấm đạo đang gắt gao
 Già trẻ đua nhau lên núi cao
 Ăn tằm trái cây nơi hoang địa
 Uống nước lá vàng khi ốm đau.

La Vang. Đây rừng thiêng núi hiểm
 Đây cũng là thành lũy đức tin
 Những lúc quay cuồng cơn bão biển
 Đi tìm nơi trú ẩn - loài chim.

1798 ...

Đang đêm họp mặt để nguyện cầu
 Có Bà Đẹp Để đứng trên cao
 Hai tay nâng nhẹ Con Thiên Chúa
 Tả hữu hào quang rạng ánh châu.

Khuôn mặt Bà sáng láng
 Đầu đội triều thiên vàng
 Chân đạp vầng mây trắng
 Nét hiền hậu, dịu dàng.

Chúa Giêsu Hài Đồng
 Mình mặc áo màu hồng
 Một tay níu áo Mẹ
 Chân tựa quả cầu tròn.

Bà Đẹp mặc áo màu trắng tuyết
 Chúa Hài Nhi nhoẻn nụ cười xinh
 Hương lòng, gió thơm bay ngào ngọt
 Hào quang lấp lánh Đại Hùng Tinh.

Mắt Bà, ánh trắng trong đêm quạnh
 Tiếng Bà, chuông vọng giữa hoang sơn:
 – Ai uống lá quanh đây, lành bệnh.
 Cầu nguyện chốn này, sẽ được ơn.

1821 ...

Người bên lương tướng Quán Thế Âm
 Đại bi, đại lượng, đại từ tâm
 Hiện thân trần giới vì bá tánh
 Cứu khổ, cứu nạn, cứu lương dân.

Nên cạnh cây đa, trên nền đất
 Ai đã xây cất một ngôi Chùa
 Được báo mộng, thay lời Tiên Phật:
 Đức Bà linh ấy của Gia Tô!

Ngôi chùa từ ấy thành nhà nguyện
 Một mái lều tranh hóa giáo đường
 Bên giáo, bên lương đều kính trọng
 Khôi nhang thờ Thánh Mẫu Nữ Vương.

1840 ...

Lâu ngày màn rách, khăn trải ố
 Lều tranh mưa dột, nắng xuyên soi
 Ông Từ cũng vô phương xoay trở
 Về Thành xin cha sở trông coi.

Hôm sau gặp mặt người hàng vải
 Nhắc lại bữa qua bán năm cây
 Ông Từ kinh ngạc: Tôi đi khỏi
 Ai đã vào mua vải ở đây?

Vải để trong hòm niêm phong kỹ
 Không tin thì xin cứ mở ra
 Ba mặt một lời: năm cây đủ
 Một bó tiền đồng, mới bữa qua!

1861 ...

Tiếng khóc như ri thời Phân Thập
 Con xa cha mẹ, vợ lìa chồng
 Ôi! Thạch Hãn, Cổ Thành, Dinh Cát ...
 Máu đào đỏ đất, lệ vàng sông.

Nước đã đến chân, gươm kề cổ ...
 Vẫn một lòng sùng mộ La Vang
 “Nữ Vương Các Thánh Tử Vi Đạo”
 Từ Sông Gianh, Quảng Trị, Hải Vân.

1885

Chuyện Huế – khi kinh thành thất thủ
 Phò Hàm Nghi – Khởi nghĩa Cần Vương
 Thành Tân Sở xây đồn đắp lũy
 Bắt người có đạo, giết Tây Dương.

Hịch Văn Thân tràn cơn bão lửa
 “Bình Tây sát tử”, trận cuồng phong
 Mỗi xứ đạo: lò thiêu tập thể
 Mỗi giáo đường: một đồng tro than.

Trên nền cũ, đêm đêm đèn sáng
 Chỗ không người vang tiếng cầu kinh
 Miệng truyền là hiển linh Các Đấng
 Quan quân dè dặt chốn địa linh.

1901

Mỗi giọt máu đào như hạt quý
 Từ trái tim Các Thánh đổ ra
 Vườn linh địa đơm bông kết trái
 Thơm tho hơn châu báu, ngọc ngà.

Một nhà thờ ngói, kiểu Việt Nam
 Uy nghi trên Thánh Địa La Vang
 “Đức Bà Phù Hộ các Giáo Hữu”
 Ổn lành hồn xác Mẹ kháng ban.

Ngày khánh thành ngôi nhà thờ ngói
 Cũng là ngày Đại Hội lần đầu
 Lương giáo xa gần về dự hội
 Từ Tam Giang, Ba Bến, Làng Rào ...

Hành hương La Vang đã cao trào
 Lòng sùng bái Mẹ đã lên cao
 Mỗi năm, mấy vạn người kính viếng
 Câu kính, tiếng hát, lời cao rao ...

1925

Nhà thờ ngói cũ theo thời gian
 Trở nên nhỏ bé trước vạn dân
 Giáo đoàn cung hiến nhà thờ mới:
 Đền Thánh kính Đức Mẹ La Vang.

1961

Sắc chỉ Tòa Thánh tuyên phong
 “La Vang, Vương Cung Thánh Đường”
 La Vang, giờ vinh quang đã điểm
 Người hành hương lớp lớp hành hương
 Dù ai muốn ngăn rừng, chặn biển
 Lộng lẫy, uy nghi Đại Giáo Đường.

Lộng lẫy Đại Giáo Đường
 Chứng tích thời huy hoàng
 Uy nghi nơi linh địa
 Biên niên trang sử vàng ...

1972

La Vang mùa binh lửa
 Bom nổ trên giáo đường
 Tường rêu phong bụi phủ
 Chạnh lòng khách hành hương.

Đã qua mùa binh lửa
 Nhện còn giăng tháp chuông
 Cỏ hoang trên nền cũ
 Lệ nhòa hay khói sương?

[1] - *Hiền Vương Nguyễn Phúc Tần 1648-1687*

[2] - *Võ Vương Nguyễn Phúc Khoát 1738-1765*

[3] - *Minh Vương Nguyễn Phúc Chu 1691-1725*

[4] - *Vua Tây Sơn Cảnh Thịnh Nguyễn Quang Toản 1793-1801*

[5] - *Vua Minh Mạng 1820-1840*

[6] - *Vua Tự Đức 1848-1883*

[7] - *Sau đại thắng quân Thanh mùa xuân năm Kỷ Dậu 1789, Vua Quang Trung tặng Ngọc Hân Công Chúa cành đào.*

MÂY TRẮNG

Tên thật: Maria Truyền Tin Phạm Thị Hồi - Bút danh: Mây Trắng, Các bút danh khác: Thiên Thanh, Mai Hạ, Thanh Trúc, Thạch Thảo - Sinh và lãnh bí tích Thánh tẩy năm 1947 tại Châu Xá, Kim Bảng, Hà Nam - Thuộc giáo xứ Tràng Châu, giáo phận Hà Nội.

Gia nhập Hội Dòng Nữ Đa Minh Thánh Tâm tại Hồ Nai, Biên Hòa, năm 1962 và khấn trọn đời ngày 30-4-1972.

Theo học Đại học Khoa học Đà Lạt, Đại học Khoa học Sài Gòn - Tốt nghiệp Cử nhân Giáo khoa Lý hóa năm 1971.

ĐIỆN ĐÀM

– Alô!

– Văn phòng “Giêsu online” đang nghe.

– Con chào Chúa. Hôm nay Chúa có rảnh không ạ?

– Ta luôn có giờ dành cho các con mà.

– Cám ơn Chúa. Hôm nay con có một chuyện nhỏ muốn được Chúa tư vấn. Chuyện... liên quan đến “thơ thần” í mà. Cha Trăng Thập Tự nói rằng việc viết cảm nghiệm đức tin bằng văn xuôi là bắt buộc.

– Ô... Ta nghĩ rằng mỗi bài thơ Công giáo đã là một cảm nghiệm đức tin rồi chứ, vì nếu không có thì bài thơ đạo sẽ chẳng có hồn. Nhưng... sao chuyện viết văn xuôi lại là vấn đề với con vậy?

– Chúa ơi, chỉ vì con không biết bắt đầu từ đâu, trong khi làm thơ thì con cảm thấy rất tự do, muốn đặt điểm xuất phát từ đâu cũng được!

– Hừm... ra là thế đấy. Được rồi, Ta sẽ giúp con. Thế... tâm tình của – con trong lúc này là gì nào?

– Thưa Chúa, con thường sống trong TÂM TÌNH TẠ ƠN.

– Thế ... con tạ ơn về những gì vậy?

– Thưa Chúa, cũng bình thường như rất đông người khác thôi ạ. Ngoài ra, con đặc biệt tạ ơn Chúa đã thương gọi chọn con trở nên nữ tu của Chúa, dù con cảm thấy mình thật bất xứng...

– Còn khi Ta gửi cho con bệnh ung thư vào năm 1995, con có còn tạ ơn nữa không?

– Vâng, phải nhận là lúc đầu nghe thông báo kết quả “dính K”, con cũng hơi hoảng. Nhưng từ từ suy nghĩ lại, con thấy “sợi tóc trên đầu con cũng được Chúa đếm cả rồi” nên chuyện dính K này không nằm ngoài chương trình yêu

thương quan phòng của Chúa. Rồi, nếu con có phải chết thì cũng chỉ là cách Chúa gọi con về với Ngài thôi. Ai cũng phải chết một lần, có ai sống mãi được đâu!

– Và thế là con bình tĩnh lại, phải không?

– Vâng, sau đó con thường hài hước khoe với mọi người rằng mình đã có passport rồi, chỉ chờ visa nữa thôi!

– Thế con cảm nghiệm được điều gì qua căn bệnh Ta gửi cho con?

– Con tạ ơn Chúa đã cho con có cơ hội để đền tội cách nhẹ ở trần gian này, và cảm thông vào cuộc tử nạn của Chúa. Con cũng có dịp cảm nghiệm sâu xa câu nói của cha Anthony de Mello: “Đau là có thật, còn khổ là do tự tạo”.

– Câu nói ấy đã ảnh hưởng trên con ra sao?

– Hi! Hi! Con... chẳng dại gì tự tạo cái khổ cho mình!

– Vậy hả?

– Vâng, có vài biến cố trong cuộc đời con, rất nhiều người thương xót con nhưng riêng con thì không cảm thấy khổ gì cả!

– Chắc là có gì khác nữa cũng giúp con củng cố hướng sống đó của con chứ?

– Dạ, có ạ. Đó là câu con nhớ được sau khi đọc truyện Tổ phụ Giuse bên Ai Cập và truyện vua Đavit trong Cựu ước. Sau khi các anh em nhận ra vị tể tướng Ai Cập chính là người em trai của họ mà họ đã từng định giết rồi đem bán thì họ run sợ quá sức, nhưng ông Giuse trấn an họ: “Các anh em đừng sợ, chính là Chúa khiến cho những điều ấy xảy ra để làm ích cho chúng ta và mọi người”. Con suy nghĩ rằng: Chính qua những điều tội tệ đó mà Thiên Chúa còn vẽ nên ý định tốt đẹp của Ngài, nên con không phải lo lắng gì trước mọi việc dù xấu đến đâu đi nữa, vì cuối cùng, ý định nhiệm

mẫu của Thiên Chúa sẽ được thực hiện.

– Thế còn truyện vua Đavít là chi tiết nào vậy?

– Dạ, đó là câu vua nói: “Chính là Chúa khiến Semây xỉ nhục ta...” Chẳng hiểu sao, nhưng mỗi khi nhớ đến câu nói này thì con cảm thấy thật nhẹ lòng vì không phải tha thứ cho ai cả! Con chỉ nghĩ đơn giản rằng: vì yêu thương con, chính Chúa khiến người ta làm điều ấy cho con để Chúa dạy con một bài học hoặc tích cực hoặc tiêu cực, nhưng rất tốt cho con nếu con biết lợi dụng. Vậy thì con chỉ còn việc tạ ơn Chúa thôi chứ chẳng phải gồng mình lên mà cố gắng tha thứ gì nữa!

– Thật vậy sao? Thế thì khỏe quá rồi còn gì!

– Vâng, chính những điều ấy khiến con rất an tâm, như trong một bài thơ con đã viết:

“Con tin Chúa thương con hơn con thương con,
Cho con, Chúa luôn chọn phần hơn,
Nên con an tâm và phó thác
Cả tương lai, trọn vẹn xác hồn. ”

Í quên, con lại phạm “trường quy” rồi nè...

.....

Reng! Reng! Reng! Tôi mở choàng mắt. Đồng hồ chỉ đúng 4 giờ sáng.

Lại xin TẠ ƠN CHÚA vì một giấc mơ đẹp!

MÂY TRẮNG

TUYỂN THƠ

TRẮNG

Trắng mảnh hồn hoang,
 mây trắng bay,
 Trắng trong đáy mắt,
 trắng đôi tay,
 Tà áo trắng
 gói tròn mơ ước trắng:
 Lên đỉnh trời cao,
 mãi chiêm say...

ĐÊM

“Và, bấy giờ là đêm tối!”
 Từng giọt đêm rụng xuống cội lòng đen,
 Giũ ra đi, đường không một ánh đèn,
 Con đom đóm lương tâm đang giãy chết!
 Nghĩa thầy trò..., một dấu tròn chấm hết,
 Tình đồng môn..., xin bái biệt từ đây!
 Giáo lý thiên sai... qua năm tháng hao gầy,
 Đã gục ngã trong hoàng hôn tắt nắng!
 Cả không gian vắng lặng,
 Muôn vì sao nheo mắt hỏi dò nhau:
 “Phản bội này do nông nổi từ đâu?”
 Câu trả lời: một bóng đen dày đặc!
 Khung trời buồn, mây bằng lăng giăng mắc,
 Vết thương nào rỉ máu đến ngàn sau?

DẤU ẤN TÌNH TRỜI

Con hãy là dấu ấn của tình Cha thương xót
 Của trái tim từ bi chỉ đập toàn nhịp yêu thương,
 Con hãy là dấu ấn của tình trời bát ngát
 Toả xuống nhân gian như nắng mới tươi hồng...
 Con hãy đi khắp các nẻo đường nhân thế
 Kể cho mọi người những điều mắt thấy tai nghe,
 Con hãy làm ngân vang qua bao thế hệ
 Về tấm lòng người Cha luôn ngóng đợi con về.

Con hãy cảm nghiệm những điều ghi trong Thánh sử
 Vẫn từng ngày viết lại trên trang sử đời con.
 Con hãy chiêm suy những trang Tin Mừng đầy dấu ấn
 Của ân tình Cha trên từng nét đời thường.

Tình thương Cha đã có từ muôn kiếp trước,
 Vẫn dõi theo con từ khi con chưa có mặt trên đời,
 Dù muôn chướng ngại, Cha chẳng hề lui bước,
 Vẫn phủ bóng trên con – một hạt cát nhỏ nhoi!

Con hãy làm sống động một tình yêu rất mới
 Của trái tim Cha luôn đập giữa lòng đời,
 Tình yêu thương – dù xưa như trái đất,
 Vẫn luôn thắm nồng, mới mẻ mỗi phút giây!

Con hãy sống trong tâm tình cảm tạ,
 Lòng xót thương Cha – trải qua mãi ngàn đời...
 Được yêu thế nào – con hãy yêu như thế,
 Và hãy làm rạng rỡ nơi con Dấu Ấn Tình Trời.

GIAO ƯỚC

Khi con tuyên ba lời giao ước,
 Chúa đã tặng con ba chiếc đinh
 Để tự con đóng chặt đời mình
 Cùng với Chúa trên cây Thập giá,
 Như chúng tích một lời thề vàng đá,
 Như khắc ghi một giao ước muôn đời...
 Con có dại khờ không Chúa ơi!
 Khi con ký trước vào bản hiệp ước có rất nhiều điều
 còn để trống,
 Khi con chưa biết trong tương lai cuộc sống
 Con sẽ ra sao, con sẽ thế nào...
 Khi ước mơ còn xa vời như giấc chiêm bao,
 Khi đời thường còn hứa hẹn nhiều đau đầu, nhức óc,
 Khi trái tim này
 vẫn còn khả năng phản bội lời giao ước,
 Và xác thân này
 vẫn còn nguyên những khuynh hướng xấu xa...
 Con sẽ ra sao khi mất trốn, lỗ đà?
 Khi đã nhạt môi hồng, đã phai màu tóc?
 Mặc tất cả..., con vẫn ký vào tờ giao ước
 Bởi vững tin rằng: Chúa rất mực yêu thương,
 Rất quyền năng và rất đổi tin trung,
 Yêu thương mãi, không bao giờ bội ước!

YÊU THƯƠNG LÀ THỂ ĐÓ

Yêu thương là thể đó,
Là cho đến tận cùng,
Là cạnh sườn mở rộng
Như cánh cửa chờ mong!

Yêu thương là thể đó,
Mạo gai mãi hằn sâu,
Là máu đào loang lổ,
Là Thập giá thương đau...

Yêu thương là thể đó,
Là tả tơi roi đòn,
Là nát từng thớ thịt,
Là lòng dạ héo hon...

Yêu thương là thể đó,
Cơn khát khao khôn cùng,
Dấm chua: lời đáp trả
Dành cho Chúa Thiên cung!

Yêu thương là thể đó,
Đôi tay mãi trao ban,
Đôi chân từng rong ruổi
Nay... đóng chặt phũ phàng!

Yêu thương là thể đó,
Là thứ tha cuối cùng
Cho tội nhân hung hãn
Được hạnh phúc Thiên đàng.

TRƯỜNG CA TÌNH THƯƠNG

Ngài sinh âm thầm trong mùa Đông,
 Thình không vang Trường ca Tình Thương,
 Sao đêm lung linh trên khung trời,
 Heo may hoà trong sương chơi với...

Lao xao, lao xao trong Đông phong:
 Vua Trời rời ngai tòa Thiên cung,
 Trần gian đang trong cơn miên trường,
 Sao nghe bài tình ca yêu thương?

Hang lửa, ôi nghèo hèn làm sao!
 Nay nên đền đài Vua Trời cao,
 Vua Thơ nhi vui bên đàn chiên lửa,
 Tươi cười nhìn bầu trời sao thưa...

Maria âm thầm bên Giêsu:
 Mêsia ngàn dân mong thiên thu,
 Loài người ơi, chào mừng hân hoan
 Vua Trời vừa sinh trong thời gian!

Hài nhi vừa sinh ra cho ta,
 Hân hoan cùng dâng lời hòa ca,
 Trầm hương dâng lên ngai thiên tòa,
 Cùng tình yêu hòa ngàn hương hoa.

Tình yêu! Ôi, Ngôi Hai vì yêu
 Loài người trong cơn mê phiêu diêu,
 Còn gì mà Ngài không cho đi?
 Long lanh sương trời hoen trên mi...

Tri ân, hồn con xin tri ân
 Tình yêu Ngài dành cho phàm nhân,

Hy sinh, thông chia đời gian trần,
 Tìm đâu, tìm đâu người tri âm?

Xin cho đời con nên Trường ca,
 Vang ngân tình Ngài ôi bao la,
 Từng giây, từng giây trong dòng đời,
 Xin dâng lên tình yêu khôn vơi.

SỮA TRỜI LA VANG

Nước trong mát như sữa trời ngọt lịm,
 Dưỡng nuôi con bao ngày tháng long đong,
 Rửa hồn con trong trời chiều hoang tím,
 Con gục đầu, dòng suối lệ ăn năn...

Kiếp lang thang, đời lữ hành mệt mỏi,
 Nước Mẹ ban, mát rượi tận đáy lòng,
 Mẹ hiểu rồi, cần chi con phải nói,
 Cứ mở lòng cho tình Mẹ minh mông...

Nhớ ngày xưa, bên giếng tổ tiên Giacóp,
 Con Mẹ ban ơn cứu độ tuyệt vời
 Cho người phụ nữ không có chi tiếng tốt,
 Nhưng đã mở lòng cho nguồn nước bởi trời...

Nay bên bờ giếng, Mẹ dang tay chào đón
 Con cái thập phương náo nức tìm về,
 Xin Mẹ thấp ánh hoa đăng lửa mến,
 Rửa sạch hồn bao tội luy, đam mê...

CÓ MỘT LẦN NÀO ĐÓ

Có một lần nào đó,
Chúa đi qua cuộc đời,
Vạt áo choàng màu đỏ
Còn in dấu trong tôi!

Có một lần nào đó,
Chúa vẫy tay gọi mời,
Tôi xem nơi Ngài ở,
Rồi lưu lại một đời!

Có một lần nào đó,
Ngài trải nghiệm lòng tin,
Để chữa cho lành đã
Một trái tim ưu phiền...

Có một lần nào đó,
Ngài dang tay trên đời,
Ôm vào lòng tất cả
Những trái tim đơn côi!

Có một lần nào đó,
Ngài đi qua trong đời,
Tôi còn đang vướng bận
Nên đã hụt mất Ngài?

Có một lần như thế,
Tôi vẫn đang mù loà
Chưa nhận ra ơn huệ,
Thì Ngài đã bước qua!

Có một lần sa sẩy,
Tôi ngã ngựa cuộc đời,

Ai nâng tôi đứng dậy?
 Ôi, lại chính là Ngài!

Có một lần thế đó,
 Chén đắng Ngài trao ban,
 Nhận chìm trong bể khổ,
 Để đo độ đá vàng!

Có nhiều lần, nhiều lần,
 Chúa vẫn luôn ẩn mình
 Trong tha nhân đa dạng,
 Tôi có đủ thông minh?

Và một lần sau hết,
 Chúa trên ngai quan toà
 Để Tình Yêu xét xử...
 Tôi có thể “vượt qua”?

FIAT

Có một lời thưa như thế,
 Lời thưa rất đổi khiêm nhường,
 Đáp chờ mong bao thế hệ
 Của người Trinh nữ thân thương.

Có một lời thưa phó thác
 Vào một Thiên Chúa quyền năng,
 Có gì Ngài không làm được,
 Khi lòng rất đổi yêu thương?

Có một lời thưa lịch sử,
 Trần gian nín thở lắng nghe,
 Thái Nhi xuống lòng Trinh nữ,
 Khiến Thiên cung phải ngỡ ngàng!

Có một lời thưa như thế,
 Thiên nhiên thay đổi vận hành,
 Con Chúa xuống trần nhập thể,
 Cây đời cho lá thêm xanh...

Có một lời thưa đắt giá:
 Danh thơm Trinh nữ lung lay,
 Giuse xoắn xang lòng dạ,
 Trời cao thân xuống giải bày...

Đẹp thay lời thưa FIAT,
 Đem ơn cứu chuộc xuống đời,
 Trời cao ôm choàng đất thấp,
 Mọc lên một Đóa Tình Khôi!

Một đời xin thưa “Fiat!”,
 Dù đường Ai Cập đang chờ,
 Dù núi Calvê Thập giá...
 Dù đời chẳng đẹp như mơ!

MẸ LA VANG

Mẹ đứng đó, tay bồng Vua vũ trụ
 Mắt đăm chiêu nhìn xuống những người con
 Từ muôn phương tìm đến với Mẹ hiền,
 Trong hy vọng hân hoan và yêu mến...
 Lòng Mẹ mở rộng, bao la như trời biển,
 Tình Mẹ thiết tha, sưởi ấm vạn tâm hồn,
 Ai bồng chôn, xao xuyến được bình an,
 Ai tật bệnh, Mẹ ra tay cứu chữa...
 Mẹ sẽ mãi trung thành theo lời hứa:
*“Ai đến đây cầu nguyện với lòng thành,
 Mẹ sẽ ban ơn cứu vớt tận tình...”*

La Vang: điểm hẹn của bao người đau khổ,
 La Vang: máng chuyển hồng ân cứu độ,
 La Vang: nơi hội tụ của vạn trái tim yêu,
 La Vang: đức tin bừng sáng khắp mọi miền,
 La Vang: Đất Hứa của đoàn con nước Việt.

ĐÊM THÁNH KONTUM

(Để nhớ đêm Giáng Sinh 24. 12. 1999, khai mạc Năm Thánh tại Kontum)

Tôi đã thấy một vườn hoa thổ cẩm
 Nở tung bùng trong đêm thánh Kontum.
 Tôi đã thấy một đồng lúa vàng ươm,
 Mùa thu hoạch từ hạt mầm Tử đạo.

Tôi đã thấy qua màu cờ, sắc áo,
 Bừng sáng lên cả ngàn vạn ánh sao.
 Đêm dưới trần hay Đại hội trời cao
 Khi Thần Khí tác sinh ơn “tiếng lạ”?
 Mùa Cứu Độ đơm bông miền sỏi đá,
 Suối Tin Yêu tràn ngập vạn tấm lòng

Tôi đã thấy một cơ đội thiên thần,
 Áo như tuyết bọc làn da rám nắng,
 Chúc khen Chúa trong bài ca trầm lắng,
 Và ngắt ngây bao vũ điệu tuyết vời...

Kontum đêm nay, Con Chúa mỉm cười,
 Giữa nồng ấm bao trái tim thổ cẩm,
 Dù không gian dường như đang lạnh lắm
 Nhưng chiến tranh, oán hận, hững hờ...

Kontum đêm nay, Thiên Chúa bé thơ
 Đang thích thú nhìn những cây nêu cao ngất,
 Như khát vọng của những tâm hồn chân chất
 Muốn vươn lên Thiên Chúa tận cao xanh.

Kontum đêm nay, Thiên Chúa giáng sinh
 Lắng nghe cung nhạc Grê-gô-riêng hòa điệu
 Với ngôn ngữ Ba-na, Jo-rai thành tuyệt diệu
 Trong bài ca trời với đất giao duyên.

Kontum đêm nay, rừng thoi ngủ viển miên,
 Bừng thức dậy giữa hào quang ánh sáng.
 Không gian như đặc lại niềm vui tỏa rạng
 Mừng hai ngàn năm ơn cứu độ tuyệt vời.

Kontum đêm nay, bình an xuống muôn người
 Đang khát vọng Đấng Cứu Tinh giáng thế,
 Trời mới đất mới thay cho đời dẫu bể,
 Tình yêu thương thay oán ghét hờn căm...

Kontum đêm nay, chờ mong mãi bao năm
 Mùa Hiện Xuống mới trên cao nguyên đổi mới,
 Vườn thổ cẩm sáng lên những hoa văn thiên giới.
 Ôi đêm thánh Kontum, ấn tượng đến ngàn đời!

TẠ ƠN

Tạ ơn Ngài đã cho con Ôn Gọi,
 Để con được theo sát bước Ngài hơn.
 Tạ ơn Ngài đã gửi bao chướng ngại,
 Cho con vượt qua để minh chứng yêu thương.

Tạ ơn Ngài đã cho con vui sướng,
 Để tiếng cười như nhạc khúc hoan ca.
 Tạ ơn Ngài đã cho con đau khổ,
 Để lời thơ thêm hương vị đậm đà!

Tạ ơn Ngài đã cho con nén bạc,
 Để con thêm chút vốn sản sinh lời,
 Tạ ơn Ngài đã để con kém thua người khác,
 Để con luôn khiêm tốn cậy nhờ người.

Tạ ơn Ngài đã để con yếu đuối,
 Để gục đầu bên lòng Chúa ăn năn,
 Tạ ơn Ngài đôi lúc con chiến thắng,
 Để hồn chìm trong cảm mến, tri ân...

Tạ ơn Ngài thường để con đau yếu,
 Để nhận tình thương, chia sẻ của bao người.
 Tạ ơn Ngài đôi khi con khoẻ mạnh,
 Để an bình trong phục vụ, vui tươi...

Tạ ơn Ngài cho những phút giây sốt sắng,
 Để con bay nhanh trên Linh đạo tuyệt vời.
 Tạ ơn Ngài đôi lúc con gãy cánh,
 Để thấy tự mình con chỉ là bất lực, rã rời...

Tạ ơn Ngài đã để con sa ngã,
 Hầu dễ cảm thông người khác lúc ngã sa.
 Tạ ơn Ngài đã nâng con chỗi dậy,
 Để cảm nghiệm hơn tình thương Chúa thiết tha.

Tạ ơn Ngài đã cho con chén đắng,
 Để con biết thế nào là mùi vị tận toan.
 Tạ ơn Ngài đã cho con mật ngọt,
 Để nuôi hồn lớn mạnh giữa đời thường.

Tạ ơn Ngài đã cho con thất bại,
 Để con không tìm kiếm tiếng hoan hô.
 Tạ ơn Ngài đã cho con thành công đôi lúc,
 Để an ủi con trong cuộc sống xô bồ...
 Lời tạ ơn, bài trường ca vô tận:
 Xin tạ ơn Ngài về tất cả rủi, may...
 Cho hôm qua, hôm nay và mãi tới tương lai,
 Vì tất cả đều là hồng ân tuyệt diệu!

BÁNH ĐỒI THƯỜNG

“Chỉ có năm chiếc bánh và hai con cá nhỏ...”
 Vâng, Chúa ơi, con đâu có chi nhiều:
 Một thân xác đau bệnh triền miên
 Và một linh hồn héo hon cần cỗi,
 Với một quá khứ bầy chim ba nổi
 Và một tương lai lịm tắt hoàng hôn...
 Thế mà,
 Chúa vẫn ngỡ ý cần sự cộng tác của con,
 Cần một nụ cười trên đôi môi héo úa,
 Một nụ cười để Chúa thấp lên ánh lửa
 Sưởi hồn ai nồng ấm yêu thương...
 Chúa cần con, bàn tay giữa đời thường
 Để nâng đỡ một cõi lòng vấp ngã.
 Trong đau khổ oi nồng nắng hạ,
 Chúa cần con, làn gió mát ủi an.
 Giữa cuộc đời vang vọng tiếng kêu than,
 Chúa cần con lắng nghe, thông cảm.
 Khi tình người nặng nề mây xám,
 Chúa cần con le lói ánh bình minh.
 Chúa cần con quên đau khổ riêng mình,

Để cúi xuống sẻ chia bao thân phận...
 Một lời nói cho đời tia nắng ấm,
 Xua giá băng bao phủ kiếp cô đơn,
 Chút tình nồng cho ấm áp tâm hồn,
 Một ánh mắt thấp lên niềm hy vọng...
 Chúa cần con như một người quan trọng,
 Nếu thiếu con, khoảng trống chẳng ai bù,
 Sẽ mãi là nợ Chúa đến ngàn thu,
 Tấm bánh đời thường, thân phận con nhỏ bé.
 Ôi, con đâu biết Chúa cần con đến thế,
 Đây bánh đời con, xin Chúa hãy bẻ ra!

ĐẾN MỘT LÚC NÀO ĐÓ

Đến một lúc nào đó,
 Những gì mình đã nhọc công tìm kiếm
 Bỗng trở nên thừa thãi vô cùng,
 Chỉ còn một mục tiêu theo đuổi:
 Ý Ngài.

Đến một lúc nào đó,
 Giữa trần gian tang thương biến đổi,
 Khi lòng người bất trắc khôn dò,
 Còn một điều khiến ta vững dạ:
 Tin Ngài.

Đến một lúc nào đó,
 Khi những món cao lương mỹ vị
 Chỉ làm ta chán ngán ê hề,
 Thì vẫn còn một món ăn hấp dẫn:
 Minh Ngài.

Đến một lúc nào đó,
 Ngôn ngữ trần gian trở nên trống rỗng,

Ta lắng nghe mà chẳng hiểu điều gì,
 Thì vẫn có ngôn từ ban sự sống:
 Lời Ngài.

Đến một lúc nào đó,
 Tiếng chê bai không làm nao núng,
 Lời ngợi khen chẳng thấm vào hồn,
 Ta còn mãi dỗi theo lộ trình khúc khuỷu:
 Đường Ngài.

Đến một lúc nào đó,
 Bỗng đứng ta bàng hoàng khi hiểu:
 Bước theo Ngài chẳng chút dễ dàng,
 Nhưng vẫn luôn quyết tâm tự nhủ:
 Theo Ngài.

Đến một lúc nào đó,
 Ta sẽ nhìn, sẽ nhìn thấy rõ:
 Bao biến cố to nhỏ trong đời,
 Đều có một điểm chung xuất phát:
 Tay Ngài.

Đến một lúc nào đó,
 Sẽ chẳng còn quá khứ, tương lai,
 Cũng không còn buồn vui sướng khổ,
 Một điều thôi, một điều quá đủ:
 Tình Ngài.

Đến một lúc nào đó,
 Sẽ không còn kiếm tìm hạnh phúc,
 Mà tâm hồn hoan hưởng tròn đầy,
 Ta mở mắt thấy toàn ánh sáng:
 Trong Ngài.

NGUYỄN NGỌC HẠNH

Tên thật: Phêrô Nguyễn Ngọc Hạnh, sinh năm 1947, tại An Nhơn, Bình Định. Cựu học sinh trường Thánh Giuse, Kim Châu - Bút danh: Mặt Trầm Ca. Đã cộng tác với bán nguyệt san Phổ Thông. Đã in: Gọi Thầm (1970).

Qua đời: 20-8-2006.

TUYỂN THƠ

MỘ ĐÁ TÌNH YÊU

Trong mộ sâu, đá lạnh hoang tàn
 Chôn kín tình yêu thật phủ phàng
 Tỏa sáng thơm lòng từ khởi thủy
 Tuôn nhuần, trời đất tiếp miên man

Loài người, sao nỡ lấp tình yêu!
 Dưới đáy giá băng tắt nắng chiều
 Thánh ái im lìm trong mộ vắng
 Nguồn ơn – sinh – hóa lịm cô liêu.

Tình yêu chân thiết vút mộ sâu
 Tim ấp hận thù nuôi khổ đau
 Bội bạc đại khờ, yêu giả dối
 Ôi đời! Sao lại chút thương sầu.

Bỏ Người yêu chung thủy vì mình
 Dám chết đau thương vẫn lặng thinh
 Máu chảy tươi xanh tình nhân loại
 Trên thân Thánh khiết tỏ hy sinh.

Để rồi, đấm đuổi kiếm tình yêu
 Ở những lọc lừa, rộn tiếng tiêu
 Dở khóc, dở cười sầu tủi nhục
 Tình đời gian dối biết bao nhiêu!

Trong ánh vinh quang Chúa Phục Sinh
 Xin cho con biết nhận ân tình
 Biết ơn cứu độ trên Thập Giá
 Biết mộ hoang sâu Chúa biến hình.

Và xin tạ tội chối tình yêu
 Của Đấng Chí Tôn đã khổ nhiều
 Xin được quay về trong mắt Chúa
 Trong vòng soi sáng ấm hoang liêu.

Chiều nay trên núi đá chơi vơi
 Nhìn bóng hoàng hôn rớt xuống đồi
 Nghe buốt linh hồn ơn Cứu Độ
 Sống sờ tưởng máu Thánh còn rơi!!

BÀNG HOÀNG TRÊN ĐỈNH ĐỒI CHIỀU

Chuông chiều buông rắng động lưng đồi
 Ta hứng hoàng hôn bóng vẫn trôi
 Chợt ảnh thường dư miền núi Sọ
 Hiện hình sau trước cuối bờ môi
 Máo gai khoanh, mở ơn tha thứ
 Chén đắng đây, cạn nỗi cút côi
 Nghe vạc gọi bầy ngoài xóm vắng
 Bàn hoàng tưởng Chúa dậy trong tôi.

LÒNG DƯỚI ĐỒI XA

Xương họa không lời tự thuở lâu
 Giờ sao còn bảo tiếp thơ nhau
 Chén trên Thập Giá chung men đắng
 Lòng dưới đồi xa đọng giọt đau
 Bia đá Phục Sinh chôn thù hận
 Lăn rơi Cứu Độ trắng u sầu
 Ngần hương núi Sọ nào riêng thuở
 Đây đó cùng ta thơm trước sau.

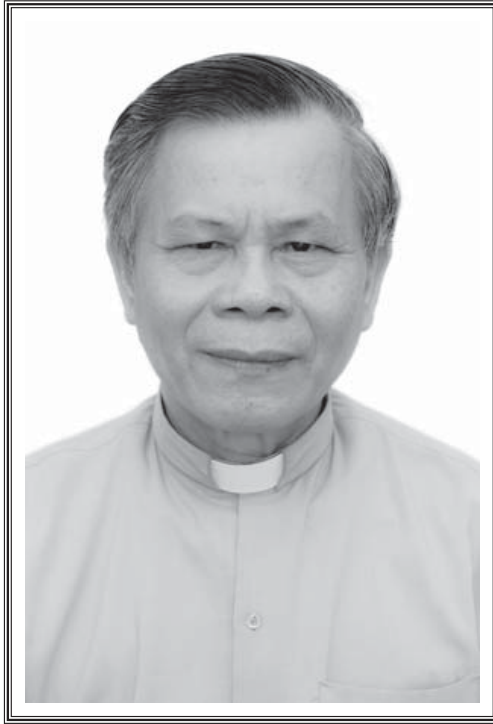
BÓNG AI

Bóng trắng bay lộng đêm sâu
 Phủ mờ sao, ủ mặc sầu chiêm bao
 Lẩn từng dấu bước xanh xao
 Tìm về mộ đá nghiêng chào hư sinh
 Khăn khâm liệm đậm hơi tình
 Chùng như lẩn quất bên mình bóng ai
 Đất trời nghe tiếng thổ dài
 Lòng nghe thổn thức so hoài năm cung
 Ngôi Lờ Thiên Chúa lao lung
 Treo trên khổ giá lạnh lòng phơi thân
 Ta say phù phiếm nhân trần
 Áo hồ cừu khoác bước lẩn bến mơ
 Bám tay vào những đại khờ
 Tưởng đời chộp được hương mơ trắng ngàn
 Nào ngờ trong cõi mang mang
 Nghiệp căn kết sợi tơ vàng chờ duyên
 Mau đánh thức giấc cô miên
 Hồi đầu về với chân nguyên chan hòa
 Gục đầu dưới núi Goltha
 Giữ thân ngoại vật nở hoa bồ đề.

NOEL 1990

Đêm nay mừng Chúa sinh ra
 Giáo đường chuông nhạc đèn hoa tưng bừng
 Ở đây lều cỏ lạnh lùng
 Khuất xa neo quạnh ngựa lòng tin yêu

Khó nghèo giá buốt hẩm hiu
Chờ giờ Thiên Chúa cô liêu giáng trần
Sẵn trà vừa hái xanh ngần
Lót thay đèn nến ấm thân Chúa Trời
Cha con quấn quít tình người
Mắt chong ánh mắt ca lời đơn sơ
Để mèn chung nhạc khuya lơ
Trăng sao giải sáng cõi bờ hương đêm
Chúa sinh ra giữa lặng êm
Lạnh lòng hơn cả Belem thuở nào
Thực đây chính Chúa trời cao
Giêsu hiển hiện sinh vào thế gian
Ôi Maria – Mẹ tinh ròng
Con quỳ cung hiến tấc lòng tình yêu.

TRĂNG THẬP TỰ

Tên thật: Phêrô Võ Tá Khánh, sinh và lãnh bí tích Thánh tẩy năm 1947, tại An Nhiên, Thạch Hạ, Thạch Hà, Hà Tĩnh, thuộc giáo xứ An Nhiên, giáo phận Vinh. Học Tiểu chủng viện Làng Sông Qui Nhơn và Giáo Hoàng Học Viện Piô X Đà Lạt. Thụ phong linh mục: 1975.

Tác phẩm: Có ai về Cát Minh (thơ), Nẻo Quỳ Hoa (thơ), Tin Mừng Cho Người Muốn Nghe (chia sẻ đức tin), Hoa Nở Lúc Chiều Buông (chia sẻ tâm linh).

TRĂNG VÀ THẬP TỰ

Hằng năm có ba ngày để để lại trong tôi nhiều rung động: ngày 20-11, đêm Thứ Năm Tuần Thánh và ngày 14-9.

Cuối năm 1975, tôi từ Đà Lạt về Qui Nhơn thụ phong linh mục, ngày 20-11, rồi hai tuần sau trở lên Đà Lạt, giữa một trời hoa dã quỳ, những thảm xanh ven đường và những mé đồi phía chân trời rực rỡ màu vàng tươi. Vì thế, về sau mỗi lần gặp lại hoa dã quỳ lòng tôi lại rộn rã tâm tình hiến dâng và hợp nhất với Thiên Chúa.

Tôi thích loài hoa này từ khi chưa biết tên nó. Mùa đông đầu tiên ở Đà Lạt, mỗi lần đạp xe đi dạy giáo lý hoặc thăm bệnh nhân, tôi có cảm tưởng những bông hoa này đang đợi và thích thú nhìn tôi. Về sau, hoa quỳ cứ trở đi trở lại trong đời tôi như một lời nhắc nhở. Thời gian sống ở Sài Gòn, có lần nhằm ngày 20-11, tôi đến dâng lễ ở đan viện Cát Minh, chẳng ai biết hôm ấy là kỷ niệm ngày tôi thụ phong linh mục, càng không có ai biết tôi thích loài hoa dại ấy, thế mà trên bàn thờ lại có một đóa quỳ vàng tươi. Có ai ngờ tôi đang đọc thấy một lời nhắn nhủ yêu thương của Chúa?

Có lần tôi đã hái một bông hoa này áp lên mũi, thì ra không phải hương thơm mà một mùi hăng hắc. Tôi hiểu ra tình Chúa dành cho tôi cũng hết như thế:

*Hoa trong thành phố thiếu gì,
Sao anh lại chọn dã quỳ mà thương?
- Không vì sắc, chẳng vì hương,
Yêu em là bởi anh thường hay yêu.*

Chỉ vì Thiên Chúa là Tình yêu, không ngớt yêu thương mọi loài mọi vật, nên Ngài đã cúi xuống yêu thương tôi.

Dịp kỷ niệm 15 năm linh mục, tôi được tĩnh tâm tại Dòng Phanxicô Du Sinh, quỳ hoa lại có dịp mỉm cười âu yếm.

*Mười lăm năm thấy chàng về,
 Nàng dâng nửa mảnh gương thể trong khăn.
 Mười lăm năm vết xe lăn,
 Khôn nguôi cầm sắt, khôn ngăn cầm kỳ.
 Mười lăm năm ấy nói gì?
 - Mười lăm năm lại hái quỳ tặng nhau.*

Dịp 30 năm linh mục, đang ở Philippines, tôi được tĩnh tâm mười ngày ở cao nguyên Baguio. Quỳ ở đây đá lớn gấp rưỡi gấp đôi quỳ Đà Lạt.

*Quỳ sa vàng đỉnh Ba Diêu,
 Bừng lên, sống dậy vườn yêu thuở nào.
 Rực trời, sao nối liền sao,
 Bấy nhiêu sao ấy là bao nhiêu tình?*

Cũng chính cái lạnh của Baguio dịp ấy đã mở đầu chứng đa khớp thấp, phát triển rất nhanh, bẻ gập đường tôi đi và đưa tôi vào cuộc thanh luyện mới.

Đề tài thứ hai tôi yêu thích là cuộc thanh luyện đức tin của Ghetsêmani, đêm Thứ Năm Tuần Thánh, khi phụng vụ dẫn ta vào thức với Chúa trong Vườn Cây Dầu. Đề tài này được lặp lại mỗi lần tôi tĩnh tâm hoặc giúp tĩnh tâm. Trong vắng lặng đêm khuya, các môn đệ thân tín ngủ mê, chỉ một mình Chúa Cứu Thế đối diện với cuộc tử nạn và thập giá.

Thật kỳ lạ, mặc dù chuẩn bị kỹ, giờ cầu nguyện Ghetsêmani thường không dễ. Rất nhiều lần bị thất bại khiến tôi rất thông cảm với những đàn anh đã không thức nổi một giờ với Chúa.

Dù sao, đã vào tới Vườn Cây Dầu thì rồi cũng vượt qua lúc nửa đêm, bình minh chờ trước mặt. Cảnh Phục sinh ấn tượng nhất đối với tôi không phải trong ngày đại lễ mừng Chúa sống lại hoặc trong ngày cuối cuộc tĩnh tâm, nhưng là lúc gai nở hoa ngay giữa đời thường mà nổi rõ là ngày 14-9, lễ Suy tôn Thánh giá. Chính khi Đức Giêsu Kitô hạ mình đến tự hủy diệt, Ngài đã được siêu tôn (x. Pl 2, 5-11). Lễ này cũng là thời điểm của trăng thu. Ngày còn bé, khi chọn bút danh Trăng Thập Tự, tôi đã cưỡng điệu với bạn bè rằng trăng là nghệ thuật, thập tự là đời tu và tôi quyết giữ cân bằng cả hai phía. Thế nhưng càng về cuối đời, tôi càng hiểu rằng không thể có sự cân bằng. Chỉ khi nào tôi bám vào thập tự, trăng mới có được ý nghĩa của nó, cả khi trăng tỏ lẫn lúc trăng mờ. Trong mọi cặp giằng co, đều phải luôn nghiêng về phía Thiên Chúa: thời gian và vĩnh cửu, quê hương và Nước Trời, đời và đạo... Nhờ hiểu như thế, có những ngày như ngày hôm nay, từ sáng tới tối, công cuộc nhân loại nơi tôi hòa vào đại cuộc của Thiên Chúa, tôi như được chìm vào vô cùng ngay giữa hữu hạn, chìm vào ân sủng ngay giữa tự do.

Qui Nhơn, 20-11-2011

TRĂNG THẬP TỰ

TUYỂN THƠ

RÈM THỬA

Rèm thưa che cửa kính màu,
 Không gian khép lại trong câu nguyện thầm.
 Ngoài kia gió giăng phúc âm,
 Cuồng điên bão cát hay tầm tã mưa.
 Dù đời đợi sớm mong trưa,
 Chúa chưa mở cửa, con chưa dám vào.
 Gió trên núi Chúa dạt dào,
 Suối thương mát lịm còn khao khát gì?
 Ngày xưa Ngài bảo con đi,
 Bây giờ Ngài bảo con quỳ xuống đây.
 Ôn cao, nghĩa rộng, tình dày,
 Cho no cảm ội, cho đầy tạ ơn.
 Ngày xưa Ngài đã thương con,
 Bây giờ hẳn xót thương hơn mới là.
 Cúi đầu thờ lạy ý Cha,
 Con không hiểu nữa nhưng mà tình yêu.

SÍNH LỄ

Quý hoa ai rắc sao sa,
 Cho đời xanh nổi lòng ta với trời.
 Vì đâu không nói nên lời,
 Vì say theo đóa vàng rơi quanh mình.
 Hồn ơi em cứ lặng thinh,
 Mà nghe Chúa khế tỏ tình yêu em.
 Vũ hoàn em ngược lên xem,
 Một trời sinh lễ đang đem lại nhà.

Đường xa tắm tấp đường xa,
 Thương chồng thì bỏ mẹ cha theo chồng.
 Trời xanh cúi xuống má hồng,
 Còn chi hơn một chút lòng dâng lên.

MỘT CHÚT

Một chút gì rất Chúa
 Trên khuôn mặt mọi người
 Nơi những anh em tôi
 Giữa thác đời cuộn cuộn.

Một chút gì rất Chúa
 Ngay ở giữa đời ta.
 Chỉ khi lòng rất lặng
 Ta mới chợt nhận ra.

Một chút gì rất Chúa
 Đang tràn về quanh đây.
 Đôi khi vồn vã quá
 Chút gì kia vụt bay.

Một chút gì rất Chúa
 Cho hồn ta bay lên
 Cho lòng ta không quên
 Cho tình ta rất nhớ.

Một chút gì rất Chúa
 Âm thầm mà tinh khôi.
 Như là chất men lạ
 Dậy cả khối bột đời.

NHẮN*Mừng ngày linh mục lần thứ 23*

Quỳ hoa chột giữa Sài Gòn,
 Một lời Chúa nhắn riêng con, ai ngờ.
 Tình Ngài mãi mãi là thơ,
 Cho lòng con dệt ước mơ bốn mùa.

TRĂNG

Trăng bẻ làm đôi tấm bánh đời,
 Nghe tình diu dặt, tứ chơi vui.
 Cho hoa lá nọ thắm trao ý,
 Để gió mây kia khẽ ngỏ lời.
 Trao ý trăng vàng thao thức đợi,
 Ngỏ lời bánh trắng thiết tha mời.
 Đêm thanh ôm cả và trời đất,
 Mà tiến dâng Ngài hết, Chúa ơi!

CON CÓ YÊU TA HƠN?*Ga 21, 15-22*

Về trong cuộc sống thường này
 Mà thưa câu nói yêu Thầy hơn không!
 Ôi Thiên Chúa của cõi lòng,
 Chính Ngài hiểu trái tim hồng Ngài ban.

GHETSÊMANI

Ôi Thiên Chúa đêm nay Ngài khóc
 Đêm nay Ngài trần trọc trong tôi.
 Ý trời nung giọt máu sôi,
 Ý người lạnh cóng mồ hôi ướt mèm.

Ánh sao hướng Bêlem run rẩy,
 Trời Giudê năm ấy bây giờ!
 Đồi Sion vẫn trắng mơ,
 Vườn Ôliu bỗng bài thơ chết người.

Chén đắng dẫu ngậm cười vẫn đắng,
 Đêm mênh mang đêm lắng xuống hồn.
 Trên trang sử thánh kim ngôn,
 Con đom đóm thức học ôn lời vàng.

Đêm sinh tự địa đàng khép cửa,
 Đêm vô hình chất chứa lòng ai!
 Minh trăng tư lự đêm dài,
 Mực sương giấy lá chép bài kinh khuya.

GHETSÊMANI

Dù con ngủ mệt nơi đây,
 Lòng con vẫn ở bên Thấy đó thôi.
 Súc con, Chúa đã biết rồi,
 Tình con dù có nổi trôi theo dòng.
 Khi đời cay cực long đong,
 Thì con lại ngủ trong lòng Chúa thương.

THEO NGÀI

*Mến tặng chị em Cát Minh Việt Nam,
mùng ngày lập lại lời khẩn, 14- 9.*

Người về, Người gọi em theo,
Trăm năm lợi tuổi trèo đèo có nhau.
Người về, em bước theo sau,
Đường xa quải gánh thương đau, thoảng cười.
Gánh thương đau, bước theo Người,
Thấy từng giọt thấm nở tươi đóa hường.
Theo Người, em học yêu thương,
Gieo thiên thu giữa đời thường hôm nay.
Mắt Người nhìn thoảng mây bay,
Nhìn theo, em thấy lòng say với lòng.
Theo Người đổi cuộc long đong,
Rót đầy chén phúc, hát xong bài tình.
Cuộc long đong ngỡ một mình,
Có Người như bóng với hình, em đi.
Bên Người, em có tiếc chi,
Bởi Người đã gọi, đây, thì em thưa.

THUYỀN VÀ AI

x. Mt 14, 15-33

Thuyền ai chắt chứa đầy hy vọng,
Chở thẳng vào đêm những ước mơ.
Thuyền ai phấn khởi vươn theo sóng,
Sóng lớn theo đêm, sóng chẳng ngờ!

Ai xót thương ai đòi dậy sóng,
Thao thức đăm chiêu giữa núi đồi.
Với Chúa, một mình và một bóng,
Lòng nặng thuyền ai sóng gió trôi.

Thuyền ai đang tắt dần hy vọng,
Sóng nước đong đầy nỗi âu lo.
Thuyền ai đuổi sức cơn chèo chống,
Đuối giữa đêm tăm tối mịt mờ.

Kìa ai rẽ gió đang về ngược,
Ai tiến lại gần rất khoan thai.
Ai bước an nhàn trên sóng nước,
Ma quái hay người? Ai thế ai?

Đêm nay thuyền lại chìm trong bão,
Ai vẫn nguyện cầu trên núi kia.
Và ai vượt gió sương mờ ảo,
Về trên sóng nước giữa đêm khuya.

PHẠM THỊ THÁI QUÝ

*Tên thật và bút danh: Maria Têrêsa Phạm Thị Thái Quý
Sinh ngày 27-10-1948 tại ấp Hưng Thịnh, huyện Tiền Hải,
tỉnh Thái Bình – hiện là giáo viên hưu trí, sinh sống tại quận
Bình Thạnh, thuộc Giáo phận Sài Gòn.*

*Các bút danh khác: Lê Thị Thái Bình, Chân Tâm, Tâm
Định.*

*Lãnh bí tích Thánh tẩy ngày 24-12-1969. Sáng tác thơ
đạo từ năm 1968.*

*Những tác phẩm đã xuất bản: “Con đường Chúa dẫn tôi
đi” (1 tập thơ + 2 tập văn xuôi).*

*Những báo và trang mạng đã cộng tác: Tuổi Hoa (trước
1975), Mẹ Hiền, Lửa Mến, Giáo dục, Ephata.*

0937-924-302
nghiale1944@gmail.com,

ABBA! CHA ƠI!

Có những điều con không hề muốn viết, cứ nghĩ rằng “Sống để dạ, chết mang theo!”. Nhưng nếu mà con không viết ra... thì làm sao giải thích được Chúa đã tái sinh ra con như thế nào?

Bởi thế mới có những dòng này, con muốn dành cho những em bé bị bỏ rơi, bị lạm dụng, bị bạo hành, bị bệnh tật, bị phản bội, bị kỳ thị, bị cô lập bởi oan khiên! Những con người khốn khổ đọa đày, có những lúc ngỡ rằng cõi chết nhẹ nhàng hơn cõi sống: Xin đừng vội vàng quyết định khi tưởng không còn gì để mất! Cha sẽ đến! Sẽ áp ủ đưa con bơ vơ tấT bậT vào lòng. Khi ấy sẽ tạ ơn đời biết bao, vì không xuống đến tận cùng nỗi khổ thì làm sao có thể cảm nhận được niềm vui? Nếu không bị đời ruồng rẫy thì làm sao hiểu được tình Cha cực trọng và êm ái biết dường nào?

Bởi thế mới có những dòng này, con muốn dành cho tất cả những “thường dân”... Được làm một người bình thường, một công dân bình thường của nước dưới đất cũng như nước trên trời, là ơn phúc lớn lao mà không phải ai cũng đều được hưởng. Để rồi cũng vất vả học tập, nhọc nhằn mưu sinh, gánh nặng gia đình đè trên đôi vai dù là gia đình huyết tộc hay thiêng liêng, có đôi bạn hay phải đơn thân phấn đấu! Không nổi khổ nào giống nổi khổ nào, chỉ có một điều giống nhau duy nhất là không ai không khổ, cho nên tiền nhân mới bảo: “Hữu thân hữu khổ phàn nàn cùng ai!” Nhưng diệu kỳ thay, “Ơn cứu độ nơi Người chan chứa...” giữa cõi nhân sinh đầy nước mắt, lời tạ ơn vẫn vang ngân đến tận trời xanh. Và ơn gọi lớn lao nhất nơi đàn con đông đúc như sao trời cát biển của Cha, ấy là ơn gọi sống hạnh phúc vì được làm con Chúa! Sống hiền lành khiêm tốn, sống thẳng thắn đơn sơ, sống bình an hồn hậu dầu thế gian có như thế nào đi chăng nữa...

Và bởi thế mới có những dòng này, con dâng tặng riêng Cha! Cha hằng rõ con nhu nhược biết bao. Điều con muốn, con chẳng làm. Điều con không muốn con lại cứ thế mà làm. “Cứ xin lỗi rồi phạm lỗi mãi như vậy nào có ích gì?” Vậy mà con chẳng sửa được! Nếu con có một chút giá trị, con nghĩ rằng, con có thể trở nên tấm gương cho mọi người soi vào rồi ngẫm nghĩ: “Xem kìa, xem Chúa thương nó biết bao nhiêu? Nó mà còn được Chúa thương như thế, huống nữa là mình?” Con sẽ trở nên cái cớ cho người ta phật ghen lên mà chạy đến cùng Cha! Con sẽ trở nên niềm hy vọng cho tất cả những con người tầm thường, không có gì xuất sắc. Chúng con sẽ nên thánh không vì công trạng dù nhỏ

dù to, mà chỉ vì chúng con được Chúa yêu thương. Mà tại sao chúng con được Chúa xót thương? Đơn giản chỉ vì nếu không có Chúa, chúng con không thể nào sống nổi!

Quý thời gian mà Chúa dành cho con chẳng biết còn nhiều hay ít – điều đó duy có Chúa biết mà thôi. Nhưng tính đến nay thì con có 1/3 cuộc đời không biết Chúa và gần 2/3 cuộc đời “biết” Chúa! Xin tạ ơn Chúa cho những ngày đã qua cũng như cho những ngày còn lại của đời con, bây giờ và mãi mãi...

Bình Thạnh, ngày 09-04-2008

PHẠM THỊ THÁI QUÝ

TUYỂN THƠ

MẦU NHIỆM THƯƠNG KHÓ

Ôi lạ Chúa, con về đây, bỗng lớn
 Bỗng thấy mình xao xuyên một niềm tin
 Như cánh bướm, rung rinh trong nắng sớm
 Như nụ hoa khép kín giữa chiều im
 Tuy có đấy mà dường như không đấy,
 Tuy sâu xa mà vẫn rất bơ thờ,
 Tuy thắm thiết mà dường như trốn chạy,
 Tuy ngọt ngào nhưng quá sức cay chua!
 Tình yêu Chúa dẫn con lên đỉnh núi
 Núi tình người chất ngất giữa dương gian
 Tình yêu Chúa đưa con vào bão nổi
 Của phút giây cùng cực khô khan.
 Đôi mắt Chúa nhìn con như cuốn hút
 Mảnh linh hồn bé nhỏ rất bơ vơ
 Bàn tay Chúa quá dịu hiền ve vuốt
 Mái đầu con xoa tóc ngu ngơ.
 Đây hình hài ba mươi năm tạo dựng
 Chúa nuôi con, Chúa chờ đợi lâu rồi
 Con có muốn điểu Chúa luôn ước muốn,
 Con sống chẳng, cuộc sống Chúa kêu mời?

Cả thế giới đang chuyển mình khắc khoải
 Trong si cuồng, trong cám dỗ mê man
 Có nghe tiếng từ nghìn xưa vọng lại
 Lời hứa muôn đời cứu chuộc, Cha ban?

Trên thánh giá Chúa từ lâu hấp hối
 Con hấp hối dài có buốt nhói tim con?
 Đinh xuyên thủng xác thân Người nhức nhối
 Có làm con, tuổi trẻ bớt than van?

Con khát cháy cổ họng Người khô bỏng
 Có giúp con ngưng uống cạn men đời?
 Lời phó thác cuối cùng vang vọng
 Có sáng lên niềm tin cậy tuyệt vời?

Xác tàn tạ rũ trên tay Mẹ Thánh
 Có nhắc nhở con giây phút cuối đời
 Mắt nhắm kín, rã tan trong huyết lạnh
 Mọi mê say đắm đuối buông trôi...

Ôi cõi sống phải chăng là cõi chết
 Chết từng ngày và chết cuối cung đường?
 Ôi theo Chúa phải đâu là mãi miết
 Đuổi theo từng ảo ảnh trốn đau thương?

Chết là hết hay chết là sống mãi?
 Là trở về trong biển ái không cùng?
 Chúa đã đến phục sinh từ cõi chết
 Dem ta vào trong mầu nhiệm vô song...

TRÊN BIỂN ĐỜI LÊNH ĐÈNH

Con nhìn Chúa, Chúa nhìn con sâu thẳm
 Ánh mắt lạ kỳ cuốn hút con theo
 Con theo Chúa, Chúa ung dung tiến bước
 Con dùng dằng ngả nghiêng theo cảm dỗ muôn chiều.

Con gọi Chúa, Chúa hiền từ quay lại
 Không một lời nhưng đã nói bao nhiêu
 Ánh mắt Chúa, ôi tình yêu cực đại
 Nâng con lên từ muôn đợt thủy triều

Con chới với giữa sóng đời xô đẩy
 Tay quơ quào mong bám víu vào đâu
 Nhưng hụt hẫng... từng cánh rong trôi giạt
 Cảnh củi khô, con cứ ngỡ là phao

Có đến không, một thuyền nan bé nhỏ
 Vớt con đang chết đuối giữa biển đời
 Có kịp không, một bàn tay cứu độ
 Làm hô hấp, con nổi lại làn hơi

Chúa đến đó
 Tung lưới chài tóm gọn
 Rút con lên như cá giữa biển khơi
 Con ngắc ngoải giữa tôm càng, mực ống
 Chúa vớt con lên,
 Con chết lịm lâu rồi...

Rất oai nghiêm
 Người dựng con xốc ngược
 Cho nước ọc ra từ bụng căng phồng
 Tuôn ra tuôn ra những gì lổ nuốt
 Thứ đưa con vào cõi chết hư không.

Rất quyền lực,
 Người áp môi nóng bỏng
 Truyền cho con hơi thở hồi sinh
 Con rừng mình hoang mang mở mắt
 Biển và trời trải rộng mênh mông

Kìa ai đó?
 Đôi mắt nhìn thăm thẳm
 Nhắc nhở con, bão tố qua rồi
 Vòng tay ai đang truyền con hơi ấm
 Xua tan đi giá lạnh cuộc đời
 Con uể oải muốn xuôi tay nhắm mắt
 Trôi dạt vào trong một giấc ngủ dài
 Nhưng mạnh mẽ, Người lay con thức dậy
 Cho con ăn, và con đã phục hồi...

Mau đứng thẳng
 Con ơi,
 Vững chân như tượng đá
 Nhìn xem kia, còn phải cứu bao người

Lưới quá nhỏ
 Một người không đủ sức
 Mau tung thêm lưới nữa, góp nhiều tay
 Đến khi
 Mẻ lưới đã đầy
 Thuyền ta chứa nặng
 Những lời hoan ca
 Tung hô Thiên Chúa là Cha
 Xót thương nhân loại hải hà ban ơn
 Chúng ta quay mũi thuyền nan
 Thênh thênh ghé bến bình an đón chờ...

SÁNG MỘT NIỀM TIN

Ồi lạy Chúa, giữa cơn mưa tầm tã
 Chúng con về tụ hội nơi đây
 Dù ướt át, tóc rũ mềm toi tả
 Mà trong tim hơi ấm đã dâng đầy

Tiếng ríu rít em bé vui tập hát
 Tiếng xôn xao của người lớn chuyện trò
 Tiếng thốn thức của nhịp tim rộn rã
 Hòa thành âm thanh kỳ diệu trong mơ

Màu áo trắng đẹp như tình chớm nở
 Còn trinh nguyên, e ấp hẹn hò
 Nét môi khép, riềm mi cong rủ thấp
 Trán bình an phẳng lặng như tờ

Hôn thê Chúa ngõ ngang đón đợi
 Nụ hôn đầu dâng hiến đời thơ
 Từng khúc nhạc thấm tận hồn ngây ngất
 Tình trao ban không mất mát bao giờ

Giọt nước mắt rơi thấm trong hoan lạc
 Môi run run thề hứa chuyện trăm năm
 Từ phút ấy quyết dẫn thân theo Chúa
 Bao táp phong ba vùi dập, không màng...

Cao cả quá, tình người vươn tột đỉnh
 Đến tận nguồn thiện hảo uống no say
 Gai góc không làm chồn chân rướm máu
 Hoa lá bên đường
 Không lạc bước hươu nai...

Đi đi mãi hướng về phía trước
 Rũ bỏ sau lưng ngày tháng đoạ đày
 Đi đi mãi, dẫu đường dài khắp khểnh
 Chói sáng tim ta phúc lạc ngày mai

Rồi sẽ đến miền cỏ xanh êm ả
 Có suối reo hoa quả trĩu trên cành
 Rồi sẽ có bàn tay hiền dịu
 Mực tử ân cần ve vuốt chiên mình

Rồi sẽ đến miền chan hoà ánh sáng
 Hoa nở đầy đồng, bướm nhõn như bay
 Sữa mát mật thơm mềm môi uống mãi
 Rồi cất cao tiếng hát thơ ngây

Ca tụng Chúa, Cha quyền năng âu yếm
 Khéo léo dẫn đưa con nhỏ trở về
 Miền phúc lạc của tình yêu bất biến
 Xua tan ngày qua bóng tối ê chề...

MẸ TÔI

Mẹ là con gái nhà nghèo đêm đêm dệt vải
 nuôi em

Mẹ nuôi bà ngoại già yếu hom hem,
 Vốn liếng cha ông nghìn xưa để lại là câu tứ
 đức tam tòng.

Tuổi xuân qua mau mẹ không nghĩ câu bóng xế
 ngang đầu

Rồi trâu cau xanh ngắt chè bọc giấy hồng dẫn
lối về đâu?

Mẹ búi ngùi theo cha khép mình trong bốn
phận làm dâu.

Lấy chồng gánh vác giang sơn nhà chồng,
Mẹ vất vả ngày đêm, tất bật trong bếp ngoài đồng
Nào nổi ba mươi côm, nào mâm trong mâm ngoài
thu vén cho xong
Cơm lành canh ngọt mẹ yêu cha một dạ một lòng.

* * * *

Hỡi ơi,
“Thuở trời đất nổi cơn gió bụi,
Khách má hồng nhiều nỗi truân chuyên”

Mẹ già em dại,
Bỏ lại bên sông.
Phận gái theo chồng
Nước mắt đành chảy ngược vào trong...

Một đi không trở lại
Bên nách lữ con thơ
Giữa chợ đời xuôi ngược
Tình phu thê hững hờ.

Không quản long đong nuôi con khôn lớn
Lưng mẹ chưa còng tóc đã bạc như bông
Nhìn con yên bề gia thất,
Mẹ đẹp dạ tha lỗi lòng.

Từ trên cõi sáng,
Mẹ thương nhớ con không?

HOÀI HƯƠNG

Quê hương ơi, rời xa từ dạo ấy
 Chưa một lần được biết chốn chôn nhau.
 Hơn năm mươi năm từ lia cuống rốn
 Xa làng thôn chưa biết đến niềm đau!

Thương bố mẹ một đi không trở lại,
 Hẫng lòng quê càng vương vấn khôn nguôi.
 Mẹ khóc ngất khi nghe tin bà ngoại
 Già yếu hom hem nay khuất núi rồi.

Trong mộng muội của hồn nhiều tuổi dại,
 Đường như còn ánh mắt rất dịu hiền.
 Đôi môi thân yêu ăn trầu cắn chỉ
 Ru những lời rất mực êm đềm.

Vòng tay ấm và bờ vai rất mỏng
 Mái đầu xanh nũng nịu dựa bao lần
 Bàn tay nhỏ mân mê tìm tóc trắng:
 “Bà ơi, tóc đen sao cứ ít dần?”

Đột ngột từ đâu đất bằng dậy sóng
 Bố trong Nam đã vội nhắn lời ra
 Mẹ ngơ ngẩn ra vào như chiếc bóng
 Biết làm sao cho vẹn cả đôi bề?

Vai đeo khăn gói sang sông
 Mẹ kêu mặc mẹ, theo chồng cứ theo!
 Để rồi ra đứng ngơ sau
 Trông về quê mẹ ruột đau chín chiu...

Mẹ mất bà,
 và rồi con mất mẹ...

Quê cũ lại càng xa ngút ngàn xa
 Con đau đáu mong một lần trở lại
 Tìm bóng hình đã mất những ngày qua.

Lá chưa rụng mà hồn vương về cội
 Nghe một lời giục giã rất âm thầm
 Những trần trở không thôi vẫy gọi:
 “Nơi chôn rau cắt rốn, phải về thăm”!

Thăm đất, thăm người, thăm hồn sông núi
 Thăm những hàng cây nghiêng bóng ven hồ
 Chùm quả sấu khơi nỗi niềm nhung nhớ
 Hoa chuông vàng lay động giấc mơ xưa

Con sẽ về, sẽ về thăm đất Bắc
 Và viếng thăm lăng, mộ của tiền nhân.
 Trong dòng đời không không, sắc sắc,
 Chút tình con xin trao gửi muộn màng

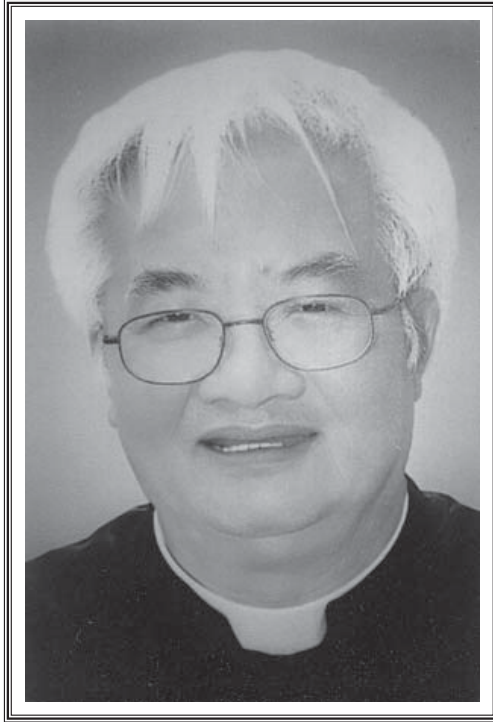
SUỐI ĐỜI

Ôi lạ Chúa từ hư vô muôn thuở,
 Suối tình yêu ngưng đọng tạo nên con:
 Khi lóng lánh sáng trong như bích ngọc
 Và có khi sôi réo bọt ắn nắn!

Như suối nhỏ uốn mình qua lau lách,
 Lá vàng khô rơi rụng lối rêu mòn,
 Từng vũng lội đục ngẫu rêu váng vất,
 Con uốn mình trong lãng phí thanh xuân.

Rồi thức tỉnh reo vui cười với nắng
Băng băng vượt qua ghềnh đá, tuôn dào
Muôn bọt trắng- nụ hoa đời chớm nở
Dâng hiến nhiệt tình tuổi trẻ xông xáo.

Trôi chảy mãi, chảy về nơi biển rộng
Của tình yêu Chúa tạo dựng nên con.
Bao rác rến trút vào nơi xoáy nước,
Bao bọt ngẫu gạn sạch để nên trong.
Con ôm ái hoà tan nghìn sóng nhỏ
Vĩnh viễn đắm trong biển ái minh mông

SAO VƯỜN DẦU

Tên thật: Giuse Ngô Mạnh Điệp, sinh ngày 15-7-1948, tại Liễu Đề, Trục Ninh, Nam Định, tu học tại Tiểu chủng viện Sao Biển Nha Trang và Đại chủng viện Xuân Bích, Huế. Thụ phong linh mục: 7-9-1975. Đã cộng tác với các báo: Đức Mẹ Hằng Cứu Giúp, Công giáo và Dân Tộc.

CUỘC TRÙNG PHÙNG VỚI TÊRÊXA HÀI ĐỒNG GIÊSU

Đi mãi, cuối đời tôi lại được hội ngộ với chị thánh Têrêxa Hài Đồng Giêsu. Ngày xưa còn bé, mái trường Sao Biển ở gần Dòng Kín Nha Trang. Năm nào cũng thế, đến mừng một tháng mười, ngày lễ Chị, tôi lại nhận được những cánh hồng Têrêxa mệnh mang ân tình ...

Tại sao lại những cánh hồng? Là bởi người nữ tu “yêu” ấy đã báo trước khi về trời sẽ mưa hoa hồng cho nhân thế, những hoa hồng của tình yêu.

Người nữ tu “yêu” ấy đã khám phá ra ơn gọi của mình là tình yêu từ tư tưởng của Phaolô trong đoạn thư 1 Côrintô 13,1-7: “Giả như tôi có nói được các thứ tiếng của loài người và của các thiên thần đi nữa, mà không có đức mến, thì tôi cũng chẳng khác gì thanh la phèng phèng, chũm choè xoang xoảng. Giả như tôi được ơn nói tiên tri và được biết hết mọi điều bí nhiệm, mọi lẽ cao siêu, hay có được tất cả đức tin đến chuyển núi dời non, mà không có đức mến, thì tôi cũng chẳng là gì. Giả như tôi đem hết gia tài, cơ nghiệp mà bố thí hay nộp cả thân xác tôi để chịu thiêu đốt mà, không có đức mến, thì cũng chẳng ích gì cho tôi.

Đức mến thì nhẫn nhục, hiền hậu, không ghen tương, không vênh vang, không tự đắc, không làm điều bất chính, không tìm tư lợi, không nóng giận, không nuôi hận thù, không mừng khi thấy sự gian ác, nhưng vui khi thấy sự chân thật. Đức mến là tha thứ tất cả, tin tưởng tất cả, hy vọng tất cả, chịu đựng tất cả ...”

Những cánh hồng của Đức Mến, của Tình Yêu mệnh mang hương sắc và giăng mắc khắp trời ... bởi vì “em hiểu rằng Tình Yêu bao trùm mọi ơn gọi ... và Tình Yêu là tất cả;

nó bao trùm mọi nơi, mọi thời ... Tất một lời: Tình Yêu tồn tại mãi ...” (Thủ bản Tự thuật).

Người Nữ Tu “yêu” ấy chỉ có mặt trong cuộc trần này vồn vện 24 năm trời nhưng quả thực Tình Yêu tồn tại mãi. Nó tồn tại từ cái ý tưởng Dòng Kín cận kề bên Chứng Viện để cầu nguyện cho linh mục và ứng sinh linh mục trong cánh đồng truyền giáo của Giáo hội.

Rồi tôi thành linh mục. Thánh Lễ đầu tay tôi dâng cũng tại Dòng Kín. Chị Em trong Dòng đã gần như ngầm hiểu rằng: những con người này là của Têrêxa ... Hình như lễ phong chức lần ấy – mừng 7 tháng 9 năm 1975 – là thánh lễ truyền chức đầu tiên và cũng là cuối cùng trong ngôi nhà nguyện của Tiểu Chứng Viện Sao Biển ... Sau đó cơ sở ấy không còn nhưng Tình Yêu vẫn tồn tại: Dòng Kín thì vẫn còn đó cho đến hôm nay... Kể “ẩn mình” ở lại để truyền năng lực cho người “ra đi” ...

Sau mười bốn năm rưỡi trên cánh đồng Quảng Thuận, ngày 15 tháng 8 năm 1989 tôi lên đường nhận nhiệm sở mới, và gặp lại Têrêxa, vì Chị là vị thánh Bổn Mạng của giáo xứ mới, Song Mỹ. Chị phụ trách cộng đoàn nữ tu ở đó ước nguyện có được năm chỉ vàng sấm cái máy vắt sữa để chị em đỡ phải đi làm rầy vắt vãi! Năm chỉ vàng ư? Làm sao có được đây! Tôi nhớ ra và gợi ý với chị phụ trách: “Thánh bổn mạng Têrêxa rất đáng yêu! Chị hãy cùng tôi nói chuyện với Têrêxa! Hẹn Chị trong vòng ba ngày sẽ trao cho Chị năm chỉ!” Một lời hứa liều! Thế mà chỉ qua hôm sau thôi, cha Trăng Thập Tự từ Đà Lạt về trao tận tay một bì thư với ba lượng vàng làm thành nhẫn và vài chữ của Đức Cha Bartôlômêô Nguyễn Sơn Lâm. Vị giám mục đi nước ngoài về

và một cha giáo cũ của tôi ở Pháp gửi cho tôi một số tiền người ta xin lễ, được đổi ra vàng! Thế là Têrêxa đã đãi ngộ “cố nhân” ngay ở những ngày đầu gặp lại! Cộng Đoàn Emmanuel có được cái máy vắt sữa mong ước và nhà thờ Song Mỹ có được cây đàn mới cho những cử hành Phụng Vụ! Ôi một sự đãi ngộ bằng “phép lạ!” ... Phép lạ này nối tiếp phép lạ khác cho đến khi nhà thờ Song Mỹ được đại tu... và trở thành ngôi thánh đường đầu tiên của tỉnh Ninh Thuận có lẽ khánh thành hoành tráng... Ngôi thánh đường với thánh hiệu Têrêxa Hải Đồng Giêsu ...

Rồi qua những năm tháng mịt mù lo toan, hình như tôi không còn nhớ Têrêxa bao nhiêu ... Năm 2000 khi lang thang nơi đất khách, tại một quảng trường ở Manila, Phi Luật Tân, tôi bất ngờ được dự buổi lễ cung nghinh và tôn vinh vị thánh nữ trẻ tuổi vừa được phong hàm Tiến sĩ Hội thánh... Hàm tiến sĩ cho công trình Con Đường Thơ Ấu trừ danh của Chị mà biết bao người đã sống, đã cảm nghiệm và nhận ra rằng nó mang lại nhiều lợi ích cả tinh thần lẫn thể xác... Tinh thần thì còn gì bằng việc luôn thấy mình sống ấu thơ trong vòng tay che chở của Cha, của Mẹ: một sự ấu thơ trưởng thành của tín thác... Thể xác là sự nhơn nhơn trong cuộc đời dù ở bất cứ hoàn cảnh nào, bất cứ môi trường nào ... Tất cả là những bước nhảy nhót trên mọi nẻo đường quê với hoa, với chuồn chuồn và bướm bướm ...

Thế rồi cuối năm 2011 này, tôi lại trùng phùng Têrêxa Hải Đồng Giêsu ở một nhiệm sở mới là giáo xứ Cầu Bảo... Ở mốc thời gian năm 2011, Têrêxa đã 114 tuổi ... Kiểu như trần gian vẫn thường tôn vinh: mừng 114 năm ngày sinh của Têrêxa Hải Đồng Giêsu! 114 năm cho người Nữ Tu yêu và

65 tuổi đời cho một fan ... của con đường thơ ấu lãng mạn,
nên thơ ...

Một đại tá phi hành gia, Ron Garan, cũng là fan sùng kính Chị thánh Têrêxa. Anh đã đến Dòng Kín New Caney, bang Texas, xin thánh tích của Chị để mang theo trên con tàu vũ trụ Discovery – 2008. Garan đã thả thánh tích của thánh nữ vào quỹ đạo trái đất. Với vận tốc 17.057 dặm / giờ, trong hai năm, thánh tích Têrêxa đã đi được gần 300 triệu dặm: xa hơn một chút so với hành trình Chị từng muốn đi trong cuộc đời ngắn ngủi của mình. Garan còn muốn mang thêm thánh tích Têrêxa vào chuyến bay tới Trạm Không Gian Quốc Tế trong năm 2011 này, để tặng cho vũ trụ!

Têrêxa: xin chào ...

Hợp rồi tan – tan rồi hợp ...

Vẫn ngọt ngào ...

Vì Tình Yêu – chỉ Tình Yêu – làm nên tầng tầng lớp lớp

Những con người ... ra đi ... mang Tin Mừng

Đến những nẻo đường

Không bao giờ nghĩ tới!!!

Diệu vợ! diệu vợ!

Cánh buồm mơ ước của người Nữ Tu “yêu”

Sớm – chiều

Trong khung cảnh của Nhà Kín

Đã bông no gió lộng của biển khơi muối chín ...

Cái lãng du của những tay dệt thơ bằng cuộc đời ...

Với Tình Yêu không bao giờ vơi ...

Vơi sao được!

Dù ngược ... rồi ... xuôi ... xuôi ... rồi ... ngược ...

*Ta vẫn là ta của miệt mài tít thác – của hoa dại bên đường
– bươm bươm – chuồn chuồn*

*Dù chớt bể – mưa nguồn ...
Vẫn như thế: con đường thơ ấu...
Nhẹ nhàng – hiền hậu ...
Và ngọt ngào ...
Têrêxa: xin chào!*

SAO VƯỜN DẦU

Giáo xứ Cầu Bảo, Tháp Chàm, 22 tháng 10 năm 2011.

TUYỂN THƠ

CON ĐƯỜNG NĂM 33 TUỔI

Có phải đường này lên núi kia,
Đường này rộn rã bước ai kia...
Mà sao người người hung hãn quá
Máu trộn mồ hôi bỗng đầm đìa

Có phải đường này ai đã đi,
Đường này giã chết tuổi xuân thì
Băm ba năm vội như là mộng
Một kiếp làm người có nghĩa chi.

Có phải đường này xa tít xa,
Buổi chiều ai đó rất mặn mà:
Dặn lời tha thứ đòi hung hãn
Cần cỗi thành rừng bát ngát hoa.

NGƯỜI đo – đường đây – ta ngắt ngay
Thì ra Tình Chúa vẫn đong đầy
Cho chén lòng ta tràn chan chứa,
Bỗng mắt môi mình choáng váng say!

Chắc chắn rồi đời sẽ đẹp hơn
Gác bỏ một bên những oán hờn
Người ta như muốn mình khổ mãi
Còn CHÚA muôn đời vẫn xuống ơn

TUỔI LINH MỤC 15

Ninh Sơn 07-9-1990

Ta lại nghe tiếng sóng thổi thúc
 Tiếng sóng vỗ trên biển hồ Galilê
 Tiếng sóng rất cận kề
 Như nhắc nhở bóng hình AI thuở ấy:
 THẤY đấy!

Không còn nữa tuổi đời của Simon
 Để hấp tấp nhảy tòm
 Xuống nước!

Bảo rằng đời ta có xuôi, có ngược
 Thì cường điệu quá con người mình!...
 Và có gì đâu một mảnh đất hồi sinh ...
 Từ những mục nát của dòng đời biến đổi.
 Bảo rằng đời ta vững lầy – vững lộn
 Càng thấy hay hay một chút hào hùng.

Cái hào hùng của SÓNG NƯỚC bệnh bông
 Của mái chèo đời thênh thang SÓNG NƯỚC!

Chẳng xuôi mà cũng chẳng ngược,
 Chỉ bệnh bông thế thôi.
 Cái bệnh bông của LỖI
 Đưa bước chân lão ngư của cái nhảy tòm
 Xuống nước!

Rồi một lần nào đó trở ngược
 Sau câu hỏi: Quo vadis Domine?
 Câu hỏi với một chút nảo nề
 Nhưng rất đời siêu nhiên và phó thác.

Hoan lạc?
 Phải, hoan lạc lắm chứ mảnh tình ta!

BÊN HỒ XUÂN HƯƠNG

Đà Lạt 16-7-1993

Hai mươi lăm năm: gặp lại nhau,
 Lặng lẽ nhìn nhau: bạc mái đầu!
 Gợn sóng trên vành môi, khoé mắt,
 Vết nhăn trên trán cũng hằn sâu!

Hai mươi lăm năm chẳng đợi chờ
 Chiều nay mình bỗng thấy như mơ
 Ngồi lại bên nhau: tình rong ruổi,
 Cho nhau một đôi chút bất ngờ!

Cái dòng rong ruổi những trần ai
 Em vẫn là em mãi chốn này
 Vẫn là em: sống cho người khác!
 Kẻ đến, người đi: ai có hay?

Còn ta vẫn là ta đó em,
 Vẫn là ta đó: rất yếu mềm,
 Là ta: tọc lụy, trần ai lắm,
 Là ta và một chút của em!

Bởi vì ta vẫn đeo đuổi NGƯỜI
 Với NGƯỜI ta vẫn thấy đời tươi
 Vẫn yêu nhân thế, yêu tha thiết
 Nên vẫn miệt mài mãi không thôi.

Em vẫn ngàn năm đục rồi trong!
 Ai biết cho ai một tấm lòng...
 Thôi nhé bên nhau chiều nay nữa,
 Rồi chẳng đợi chờ, chẳng ngóng mong!!!

KINH CẦU BUỔI CHIỀU

Con đường thật buồn với tàn cây rất cổ
 Bóng ngựa già nhìn dòng nước trôi xa
 Loài lục bình thường mong ước mặn mà
 Trôi đi mãi ngẩn ngơ lòng cổ mã
 Đâu bờ bến thấy đời hoang vắng vả
 Ê chề rồi ngàn thiên lý xa xôi
 Ngựa đã sầu ngày tháng cũng đơn côi
 Lòng cổ mã có ai người tri kỷ
 Dòng nhiệt huyết đã cạn mòn dững khí
 Gươm rã rời mà đời vẫn cung đao
 Non nước còn kêu gọi máu anh hào
 Mà vó ngựa đã chồn, đường muôn dặm.

Ôi Tạo Hóa trong cuộc đời đã thắm
 Những tan hoang vẫn chổng chất quê hương
 Ngựa đã già mà người cũng tang thương
 Ngày đâu nữa bóng câu loang biển biệt
 Hồn quê đó vẫn ngàn năm tha thiết
 Làm được gì cho non nước mai đây!

Con cầu xin cho đất Mẹ sum vầy
 Ngày rất thánh dệt thơ thần tưởng niệm
 Ruộng đất trở hoa cày thay cung kiếm
 Máu anh hào làm nguồn sống quê hương.
 Như người xưa xin cuối nẻo thiên đường
 Con nhắm mắt cho con về an nghỉ!

VĨNH AN

*Tên thật Gioan Nguyễn Văn Sơn - sinh 1948 tại Sài Gòn
 - Tốt nghiệp Đại học Đà Lạt - Cử nhân triết học Tây phương
 - Cộng tác với báo Công giáo và Dân tộc, làm thơ và viết
 đoản văn - Hiện sống tại Giáo Xứ An Nhơn, quận Gò Vấp
 Sài Gòn,*

Địa chỉ 409/98/5 Lê Đức Thọ P. 16, Quận Gò Vấp. TP HCM

ĐT: 0937-9937-04

Email: vinhan_son@yahoo.com.vn

NGÀI LÀ NGUỒN THƠ CỦA TÔI

Dòng họ tôi vốn là một dòng họ đạo gốc ở Thanh Hóa, nhưng khi cha tôi vào Nam năm 1940 để lập nghiệp, ông đã “thả nổi” đời sống đạo. Nhà vẫn có bàn thờ Chúa nhưng không ai đi lễ. Thậm chí tôi là trai út không được rửa tội dù mẹ tôi rất mộ đạo. Mẹ tôi sau khi sanh tôi thì lâm bệnh nặng, tôi được hai tuổi bà qua đời. Mấy năm sau tôi được kế mẫu là người ngoại giáo chăm sóc.

Khi vừa đậu tú tài, tôi ghi danh học triết ở Văn Khoa Sài Gòn. Lúc đó gia đình tôi lâm vào khủng hoảng vì đứa em cùng cha khác mẹ tôi hư hỏng, nghiện xì-ke làm bầu khí gia đình rất căng thẳng và đau buồn. Cuối năm học dự bị tôi quyết định lên Viện Đại học Đà Lạt học tiếp để tránh bầu khí căng thẳng bất an trong gia đình. Tôi vào Đại Học xá, thui thủi một mình không bà con thân thuộc. Vừa nhớ nhà vừa cô đơn tôi cảm thấy mình vô cùng lạc lõng. Trong lúc đó, hàng ngày tôi thấy sư huynh Kế cũng cô đơn, cũng xa nhà nhưng lúc nào cũng vui tươi, thảnh thỏang còn kéo vĩ cầm cho một vài đĩa chúng tôi nghe. Lần đầu tiên tôi mới trực diện với một người có đức tin đúng nghĩa. Điều này nhắc tôi nhớ lại đạo gốc của gia đình. Sau đó hai năm, khi tôi có bằng cử nhân, tôi đã nhờ Giáo sư Nguyễn Khắc Dương giúp tôi trở lại đạo. Thầy Dương trình bày câu chuyện của tôi với cha Albertô Nguyễn Văn Hòa, lúc đó đang dạy triết học Đức ở Viện Đại học Đà Lạt. Và như Chúa đã an bài trước, ngày 15-8-1973, đúng vào ngày lễ Đức Maria Hồn Xác Lên Trời, tôi được cha Hòa rửa tội tại nhà thờ Mai Khôi.

Từ giây phút đó, tôi có thể nói Đức Giêsu đã mang đến cho tâm hồn tôi sự ấm áp và niềm an ủi, như thể lời tuyên phước: “Ai than khóc ấy là phúc thật vì chúng sẽ được an ủi vậy”. Với thời gian Người trở thành người bạn an ủi nâng đỡ tôi trong mọi việc, nhất là trong những nghịch cảnh cuộc đời. Thời cuộc thay đổi, tôi không được đi dạy học, lúc đó

một người bạn giới thiệu tôi vào coi thư viện cho báo Công giáo và Dân Tộc. Nơi đây tôi có dịp đào sâu giáo lý đức tin, và quen biết nhà thơ Lê Đình Bảng. Từ đó tôi tập tành làm thơ để bày tỏ lòng kính yêu thần phục của tôi đối với một Thiên Chúa đã an ủi tôi, tôi ngợi khen lòng lân tuất và thương trí của Người. Tôi cũng ngợi khen Đức Mẹ vì từ khi trở lại đạo, tôi không còn thấy mình mồ côi mẹ nữa nhưng lúc nào cũng có Mẹ chăm sóc, phù hộ tôi và gia đình tôi. Ít lâu sau khi tôi trở lại đạo cha tôi rời cả gia đình tôi cũng hoán cải và sống đạo nghiêm chỉnh không nhạt nhẽo như trước kia.

Về sau tôi được Lm Trăng Thập Tự khích lệ việc làm thơ khi chọn đăng thơ tôi trong cuốn hợp tuyển đầu tiên thuộc loại này là Góp Nhặt Thơ Công giáo Việt Nam. Tôi rất biết ơn cha về việc này vì nó đã tạo thêm cho tôi sức bật và niềm tự tin khi làm thơ. Nói một cách chính xác, chính thơ đạo đã đến với tôi chứ không phải tôi đến với thơ đạo. Tôi nghiệm thấy rằng, khi tôi lắng lòng trước một đoạn Phúc Âm và lắng tai nghe giáo huấn của Đức Kitô nói cùng tôi với tất cả tâm tình yêu thương của Ngài, thì tôi có thể viết ra ít nhất một vài câu thơ cho một bài thơ mới, như là lời đáp trả của tôi cho Ngài. Vì thế thơ tôi có vẻ như lời của người thực hành suy niệm. Từ đó tôi khám phá một điều lý thú: Ngài chính là NGUỒN THƠ tuyệt mỹ, còn thơ tôi có được là nhờ kín mức bằng cái khả năng rất giới hạn của tôi. Do đó có những lúc tôi nghĩ phải đọc một kinh Chúa Thánh Thần trước khi làm thơ, giống như những người thực hành Lectio Divina thường đọc kinh ấy.

Tôi cảm ơn Chúa đã cho tôi thi hứng, thi tứ từ Nguồn Thơ bất tận của Ngài. Tôi nguyện không phụ lòng thương xót đó khi tôi còn sức lực, khả năng và sự minh mẫn.

14-03-2012

VĨNH AN

TUYỂN THƠ

TRỜI VÀ ĐẤT

Khởi nguyên Đất ở cùng Trời
 Vì chung tội lỗi Đất Trời xa nhau.
 Địa đàng mất dấu còn đâu!
 Đất Trời man mác một màu tang thương.
 Đất đi Trời nhớ diên cuồng;
 Đất đi xa mãi quên đường về quê.
 Trời đi tìm Đất mãi mê;
 Nhớ thương Trời đổ ê chề cơn mưa.
 Trời yêu Đất mấy cho vừa,
 Sai bao ngôn sứ tìm đưa Đất về.
 Trăm luân Đất đã bội thề,
 Trời sai Con Một cỡi mê làm người.
 Mang thân phàm để cứu đời
 Chết treo thánh giá cứu người trần gian,
 Phục sinh hiển trị huy hoàng,
 Nổi duyên Trời-Đất phụng loan vĩnh hằng.
 Chút lòng bập bẹ kinh dâng
 Ngợi khen bể ái nguồn ân khôn cùng.

ĐỨC MẸ MARIA LÊN TRỜI

Giọt nước sương thu thấm cõi trần,
 Trắng rằm bay bóng giữa thình không.
 Mẹ phần trống trải còn hương dầm:
 Mẹ về trời mây chói ngọc thân.
 Trái đầu mùa thế nhân điểm phúc,
 No ơn thiêng, phỉ ý thiên đàng.
 Xác hồn Bà đây phút vinh thăng,
 Mời phương lạ du dương nhã nhạc.

Xác hồn Bà rạng ngời như Thánh Thể,
 Vô lượng quang tỏa sáng chín tầng trời.
 Muôn tơ đồng đang hồi hộp im hơi,
 Bỗng đồng thanh chúc mừng câu vạn tuế.

Đạo thiên thần đón Bà lên trọng thể,
 Đội triều thiên mười hai cánh sao vàng.
 Đầu tựa mặt trời, chân tựa mặt trăng,
 Tà áo Mẹ cùng sắc trời một vẻ.

Kìa diễm lệ cầu vồng cao bảy sắc,
 Bao thánh nhân quỳ bái rải vô vàn
 Hoa thắm tươi thành mưa hoa sực nức,
 Rơi liên hồi qua chín lớp không gian.

Bà tiến lên oai hùng và cả thể,
 Đẹp đường bao và lẫm liệt đường bao.
 Cờ thập giá trước đoàn quân ra trận,
 Muôn vạn vì sao lấp lánh chiến bào.

Tấu lạ Bà trí lòng con cảm tạ,
 Lời ngợi khen như mật của ngàn hoa.
 Nghe tiếng con khẩn nguyện thiết tha,
 Mẹ lân ái cứu con qua sóng cả.

Con theo Mẹ đến bến bờ sáng tỏa,
 Lên thiên đàng Mẹ mở lối ngọc châu,
 Rõ ràng hơn thang Giacóp nhiệm mầu,
 Nơi Thiên Chúa Ngôi Ba từng giáng hạ.
 Tấu lạ Bà đền thiêng Chúa Cả,
 Nơi hồn con chiêm ngưỡng Chúa từ bi.
 Dắt tay con qua mọi lối hổ nghi,
 Cùng Thiên Chúa Ba Ngôi chờ sum họp.

Mẹ Mừng Triệu này đây đàn muôn điệu,
 Điệu huyền thay và ngọt lịm như thơ.

Ôi, bình an và vinh hiển không ngừng,
Trời đất mãi ngợi khen Bà diễm phúc.

TRÊN THÁNH GIÁ

Có cách nào con hiến máu cho Ta?
Con thấy đó Ta cạn dần máu thánh
Ta hấp hối và bạn bè xa lánh,
Cạnh Gioan, dòng lệ Mẹ chan hòa.

Hơi thở Ta giờ đây lên cơn suyễn,
Sau làn mây bầm tím, mắt tối mờ,
Ta đang thấy xoáy sâu dần vực thẳm
Một màu đen dính máu đặc tội khiên.

Xin thương xót, Cha ơi! và tha thứ!
Họ đã làm quá đổi tự nhiên,
Không biết việc tay mình hung dữ,
Chất nặng thêm ách tội tổ tông truyền.

Có cách nào con hiến máu cho Ta,
Ta muốn đổ tận cùng dòng máu thắm;
Của hy tế trên đồi cao thiết lập,
Vì Tình yêu xin lặp lại muôn lần.

Con sẽ thấy máu và nước chảy,
Nước tạo sinh từ thừa khởi nguyên.
Ta hiến cả đất trời làm cửa lễ,
Con thì sao có dám muốn thông phần.

Ta chỉ muốn kéo dài thêm đôi phút,
Nhìn đón đau khuôn mặt Mẹ dấu yêu.
Hình ảnh cuối khi Ta lìa cuộc sống,
Được mang theo qua những mộ phần.

Có cách nào con hiến máu cho Ta?
Có cách nào con sống tiếp thay Ta?

LÊ QUỐC HÁN

Tên thật: Giuse Lê Quốc Hán, sinh ngày: 16-4-1949 tại xóm Châu Long, xã Kỳ Châu, huyện Kỳ Anh, tỉnh Hà Tĩnh, thuộc giáo xứ Đình Cầu, giáo phận Vinh. Hiện sinh hoạt tại giáo xứ Cầu Rằm, giáo phận Vinh.

Phó Giáo sư Tiến sĩ Toán học. Hội viên Hội Nhà văn Việt Nam. Nhà giáo ưu tú. Hiện công tác tại: Khoa Toán Trường Đại học Vinh.

Tác phẩm thơ: Lời khẩn nguyện (1996), Bến vô cùng (1999), Mạc khải (2004), Bất biến (2009).

ĐTDD: 0983-160-449

Email: lequochandhv@gmail.com;

HÀNH TRÌNH ĐỨC TIN VÀ THI CA

Theo lời kể của mẹ tôi, hôm đó là đêm trước lễ Phục Sinh, người đang dự lễ thì thấy trở dạ. Người vội trở về nhà và sinh ra tôi. Sau khi sinh ba ngày, tôi được đưa vào nhà thờ xứ đạo Dinh Cầu làm lễ rửa tội và được đặt tên thánh là Giuse. Khi còn nhỏ, tôi thường vào nhà ở cha xứ chơi và đọc Cựu Ước (lúc đó thường gọi là sách Sấm Truyền), còn Tân Ước (Phúc Âm, nay gọi là Tin Mừng, và Thánh Thư) thì nghe giảng và đọc ở nhà thờ. Các bài giảng của cha xứ có sức hấp dẫn rất mạnh và ảnh hưởng rất nhiều đến đức tin trong xứ đạo chúng tôi. Đặc biệt với sự cảm hoá của ngài, cha tôi – vốn là lương dân – đã gia nhập vào đạo Thiên Chúa lúc tôi tròn 10 tuổi.

Tôi may mắn được Thiên Chúa ban cho một năng khiếu toán học đặc biệt. Nhưng do quan niệm hẹp hòi của chính quyền địa phương lúc đó, mặc dù thi vào Chuyên Toán Đại học Tổng hợp Hà Nội vượt điểm tối đa (20,5 điểm/20), tôi vẫn không được vào thẳng đại học mà phải về tham gia lao động sản xuất ở địa phương. Những ngày sống ở quê hương,

tôi chơi thân với thầy Giuse Nguyễn Tiến Lợi (sau này thầy được thụ phong linh mục). Lúc đó thầy đã chịu đến chức Năm, nhưng do chiến tranh, Đại chủng viện Vinh đóng cửa, thầy cũng phải trở về quê sản xuất. Thầy khuyên tôi nên đặt lòng tin vào Thiên Chúa và Đức Mẹ, ắt có ngày Chúa và Mẹ sẽ đoái thương mình. Nghe lời thầy, tôi chăm chỉ cầu nguyện và sáng tác nhiều bài thơ ca ngợi lòng nhân từ của Chúa và Mẹ. Các bài thơ này được gộp thành hai tập thơ mỏng chép tay *Dải áo Mẹ* và *Tràng Mân Côi*, được nhiều tín hữu quê tôi chuyền nhau đọc.

Sau ngày thống nhất đất nước (1975), tôi được giáo sư Lê Văn Thiêm xin cho vào học Đại học sư phạm Vinh và được giữ lại làm cán bộ giảng dạy khoa Toán của trường. Cũng cần nói thêm rằng trong khoảng hai mươi năm (1970-1990) tôi không làm thơ và chẳng quan tâm đến văn chương nói chung. Tuy nhiên lòng tin vào Thiên Chúa và Đức Mẹ thì không hề giảm sút. Dù ở đâu, trong hoàn cảnh nào, tôi vẫn chăm chỉ đi lễ, đọc kinh và chưa một lần chối bỏ mình là người Công giáo.

Năm 1991, tôi được nhà trường cho đi học nghiên cứu sinh để làm luận án tiến sĩ Toán học. Không hiểu sao trong thời gian ấy, tôi thường nghĩ toán mãi không ra mà chỉ nghĩ ra toàn... thơ! Bài thơ đầu tiên *Lời khẩn nguyện* đăng trên báo Tiền phong chủ nhật (số 5/1991) có thể được xem là dấu hiệu mở đầu thời kỳ sáng tác mới của tôi. Các độc giả nói chung và các nhà phê bình văn học đều cho rằng thơ tôi đậm chất tâm linh Thiên Chúa giáo. Khi đọc tập thơ đầu tay của tôi, cố thi sĩ Trinh Đường đã có nhận xét khá tinh: “Lê Quốc Hán với *Lời khẩn nguyện* độc lập một cách viết như núi Hai Vai quê anh, một vai gánh nhẹ nổi mình

và nỗi đời, một vai gánh nặng Vũ trụ và Tâm linh, một con đường vô tận hướng về Lẽ Huyền Vi” (Báo Văn nghệ, số 11/1998). Mở đầu bài *Một tiếng thơ tâm linh* đăng trên tạp chí Gio-o.com (Mỹ), nhà phê bình văn học Hà Quảng viết: “Lê Quốc Hán vừa là một nhà toán học vừa là một thi sĩ, nhưng điều đáng nói hơn là cả hai phương diện sáng tạo đó của con người anh đều được hiển trưng dưới ánh sáng Đức Tin”. Điều đó cũng dễ hiểu, bởi niềm tin vào Chúa và Mẹ đã chảy trong mạch máu tôi từ ngày sinh ra. Dù viết về đề tài nào, thơ tôi cũng hướng về Nước Trời, nơi tôi hy vọng sẽ có ngày đặt chân tới. Đêm đêm tôi thường cầu xin: phút từ biệt cõi tạm, đôi cánh Đức Tin và Thi Ca sẽ nâng linh hồn tôi bay về nơi đó.

Thành phố Vinh, tháng Mân Côi năm 2009

LÊ QUỐC HÁN

TUYỂN THƠ

CON NGƯỜI

Khởi thuỷ vất từ bùn, hiện tại sinh bởi máu. Trĩu nặng trên vai hai phần tốt – xấu. Mang đôi cánh thiên thần và móng vuốt quỷ sứ. Nửa đốn hèn muốn át nửa thanh cao.

Ngẩng mặt nhìn trời mơ tới những vì sao. Hai cánh tay đưa lên thành ngọn đuốc. Ánh mắt hướng về phía trước. Mũi bàn chân hướng về phía trước. Chỉ đôi tai nghe được phía sau mình.

Đa tình nhất trong những giống đa tình. Trái tim tách làm hai ngăn và gõ nhịp suốt đời không ngủ. Đôi môi mang hình dáng bông hồng vừa nụ, sớm trao nụ cười đêm gửi nụ hôn.

Thiên liêng nhất: linh hồn, vĩnh hằng nhất: tình yêu, phù du nhất: của cải.

Nhỏ bé, bình thường, lớn lao, vĩ đại.

Nếu không có con người vạn vật chẳng sinh sôi.

Nếu không có con người trái đất hoá mồ côi.

CÔNG BẰNG

Cát trắng và sao xanh
rải đều trong trời đất.

Hoa hồng và gai sắc
mọc chung trên một cành.

Nụ cười và nước mắt
chia đều cho em – anh.

Thiên đường và địa ngục
muôn đời còn giao tranh.

LỜI KHẤN NGUYỆN

Ngày xưa ta thường bảo.
Em: Đức Mẹ đồng trinh
Anh: con chiên ngoan đạo
biết sớm chiều cầu xin.

Rồi bỏ em lặn lội
Anh đi tìm công danh
Mỗi lần về xưng tội
Em là Chúa lòng lành

Nếu một lần phản bội
đem tình ta đóng đinh.
Xin nguyện ngày Phán xét
Em quan toà công minh.

HẠT BỤI

Phải ngày xưa chúng mình là hai hạt bụi, ở hai vì tinh tú xa xôi, một ngày kia qua hơi thở Chúa Trời, quần quai hoá đôi linh hồn bất diệt.

Hai hạt bụi chẳng thể hoà làm một, nên suốt đời vờ vập ở bên nhau. Đôi linh hồn sinh bởi một phép mầu, nên muôn kiếp muốn tan vào một biển.

Nơi trần thế có biết bao cuộc hẹn, cuộc hẹn nào bí hiểm hơn tình yêu? Phút gặp nhau mằm đau khổ vội gieo, giờ ly biệt lại hẹn mùa nẩy lộc.

Hai hạt bụi hoá thành hai hạt ngọc, đậu âm thầm trên gương mặt trái xoan. Vì tình anh như ngọn sóng dâng tràn, mà tim em nông sờ như sỏi nhỏ.

Đôi linh hồn sinh từ nơi hơi thở, nên đêm ngày muốn trao lửa cho nhau. Rồi cả gan bắt chước phép nhiệm mầu, để tái

tạo bản sao mình gửi lại.

Dầu cát bụi sẽ trở về cát bụi, có hề chi khi ta đã gặp nhau.
Để biết yêu biết ca hát nguyện cầu, biết nuôi dưỡng đôi linh
hồn bất tử.

Xin Chúa Trời hãy rộng lòng tha thứ, khi chúng con muốn
vươn tới gương Người. Dao tình yêu tách hạt bụi làm đôi,
thổi vào đó một linh hồn bé bỏng.

BÍ ẨN

Anh thương sao quê em
gió ào quăn tà áo
gió bắc uốn trắng liềm
đáng từng nghiêng hướng bão.
Nửa đời đi tìm Đạo
mòn tay gỡ Phúc âm
hương trầm bay mờ ảo
rơi trắng đầu hoa râm.
Vẫn tìm hoài bí ẩn
giữa miền đất nhấp nhô
lòng em sao tĩnh lặng
thoảng hương sen mặt hồ.

VĨNH HẰNG

Mùa thu lá vàng gác cửa nụ cúc hé nở mặt mờ.
Gió lật bìa nâu cuốn vở thả hồn dạt bến mơ.
Gió đông nhuộm hồng mắt úa khóc người táo tác tìm người.
Cành bàng cong mình nhóm lửa cầu mong nhen lại nụ cười.
Một năm mấy lần thay áo vạn vật sinh diệt vô thường
Mừng còn chút tình hư ảo vĩnh hằng bên Đấng Chí Tôn.

MỘT NGÀY

Một ngày sống lương thiện
đất trời cao rộng hơn
trái tim xanh vượt biển
ai càng thêm cánh buồm.

Một ngày sống lương thiện
sông thời gian êm trôi
thuyền tâm linh ghé bến
rửa sạch trong bụi đời.

Một ngày sống lương thiện
lá vàng không nở rơi
mặt trời không nở lặn
người không nở xa người.

GIẤC NGỦ

Đêm đêm khi vầng trăng vừa tắt, những ngôi sao trở gót về nhà, con thuyền tâm linh về hòn đảo rất xa, nơi sẽ được ủi an và cứu rỗi.

Một Thiên Chúa hào quang chói lọi, nghiêm trang và uy quyền, mạnh mẽ và rắn rỏi, lái con thuyền vút nhanh như một mũi tên. Qua mỗi đại dương thì dừng lại, lặng yên và ngẫm ngợi.

Trên cánh buồm ghi những việc hôm nay đã làm những lời đã nói: trong sáng- vô tư - hiền từ- giả dối ... chúng tạo thành những làn sóng ngược nhau muốn lật úp thuyền.

Chúng tôi vượt qua những biển đen, nơi những nữ thần đầu người mình cá đang say sưa tấu bài ca biển cả và hồng làm mê hoặc hồn tôi.

Chúng tôi băng qua những sa mạc mênh mông không một

dấu chân người, chiến đấu với bầy nhân sư đói mỗi hung dữ;
lướt qua những cánh rừng hoang vu giấu mặt bầy quỷ sứ,
đang âm mưu cướp đoạt con thuyền.

Với niềm tin trinh bạch thiêng liêng làm ngọn lửa soi đường
lướt tới, con thuyền đã cập bến bình yên trước giờ bão nổi,
trước tiếng gà giục già bình minh.

LÒNG MẸ

Sớm hôm chuỗi hạt mẹ lần
xin con rửa sạch bụi trần gian gieo
Ngày con lạc giữa núi đèo
Lời kinh sám hối men theo cứu về.

Linh hồn đã vượt sông mê
đêm đêm mẹ vẫn trở về bên con
Bàn tay héo chuỗi hạt mòn
Riêng tình mẫu tử vẫn còn vẹn nguyên.

Sông đời sóng gió ngả nghiêng
Mẹ trao tràng hạt làm thuyền con sang.

BỐN KHÚC CA NGẮN VỀ MẸ

KHÚC MỘT:

Mỗi khi buồn tôi thường hỏi mẹ: mẹ ơi mẹ sinh ra năm nào?
Bà ngoại bảo mẹ sinh ra năm Dậu, nên suốt đời phải bói đất
nuôi con.

Sinh Tân Dậu mẹ còn quá trẻ, Đinh Dậu quá già; nhưng con
hằng tin những lời mẹ kể, chín mười năm chưa nói dối một
lần

KHÚC HAI:

Mỗi khi buồn tôi thường hỏi mẹ: mẹ ơi mẹ sinh ra ở đâu?
 Sinh trên một con thuyền ngược dòng Ngân Phố, nên suốt đời lên thác xuống ghềnh.

Chín mươi năm chưa tìm ra bến đỗ, mơ một lần hái được mặt trời xanh.

Nghe lời Chúa đời này là tạm, mẹ vẫn tin gương vỡ lại lành.

KHÚC BA:

Mỗi khi buồn tôi thường hỏi mẹ: ai là người mẹ yêu nhất trên đời?

Mẹ ôm tôi vào lòng âu yếm: vương quốc tình yêu không biên giới rạch ròi.

Nhưng mẹ ơi vì sinh hạ một người, mẹ đã nhỏ bao nhiêu giọt máu.

để nuôi nấng và dạy dỗ một người, mẹ đã vắt kiệt mồ hôi và cạn khô nước mắt, đánh mất cả sắc đẹp lẫn tuổi trẻ.

Cây Thánh Giá và vòng quế.

mặt trời bé bỏng của mẹ.

KHÚC BỐN:

Mỗi khi buồn tôi thường hỏi mẹ: cái gì mẹ quý nhất trên đời?
 Chiếc áo trắng thường ngày mẹ mặc, không phải khoác lên đôi vai trần thể xác, mà khoác lên nơi thiêng liêng nhất linh hồn.

Phút Chúa gọi hoá thành đôi cánh, nhẹ nhàng bay về cõi vĩnh hằng.

MÂY HÀN

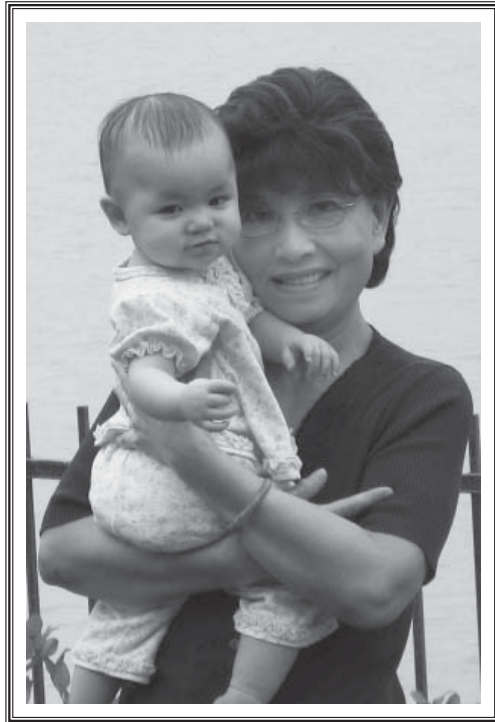
gửi M. V. H.

Gió lật từng trang sử
 xào xạc đỉnh Luỹ Thầy
 hồn thơ Hàn Mạc Tử
 Tam Toà mây trắng bay

Thành phố như bàn tay
 vuốt tóc buồn Nhật Lệ
 thức cùng nhau đêm nay
 mai chân trời góc bể

Nửa đời xa quê mẹ
 cát chảy trắng bàn tay
 vẫn mơ về gốc rễ
 Tam Toà mây trắng bay.

** Nhà thơ Tam Toà ở thành phố Đồng Hới là nơi nhà thơ Hàn Mạc Tử được rửa tội lúc sơ sinh.*

AN TRINH

Tên thật: Anna Phạm Thị Dịu, nay là Anne P. Trịnh sinh năm 1949 – tại Nam Định - Trước 1975, dạy học. Nay định cư tại Houston, Texas, Hoa Kỳ – ở nhà lo việc nhà, trông cháu, hằng tuần hát lễ và giúp việc nhà thờ.

antrinh06@yahoo.com

CHUỖI MÂN CÔI HUYỀN DIỆU

Tôi được lớn lên trong một gia đình Công giáo, may mắn có thân mẫu hiền lành đạo hạnh. Đậu tú tài, tôi xin đi tu nhưng ba mẹ không cho vì là con út và đã có người chị đang ở trong một tu viện trên Đà Lạt. Học Chính trị Kinh doanh dở dang, tôi về Sài Gòn học Văn Khoa rồi lập gia đình. Sau tháng tư 1975, hoàn cảnh tôi bi đát lắm. Tôi vượt biên với đứa con gái rất nhiều lần và qua bao gian nguy khổ sở. Một lần từ thuyền nhỏ chuyển lên tàu lớn, bị rơi tôm mất đứa con, tôi đã nhảy ào xuống, cuống quýt quơ cào, ôm lại được cháu, hai mẹ con sặc nước suýt chết trước khi người ta vớt lên.

Nếu không có Chúa, không có Mẹ Maria làm sao tôi có thể vượt qua được những sóng gió vùi dập. Nếu không có chuỗi Mân Côi, làm sao tâm hồn tạ tội của tôi được những câu kinh thâm thi liên lí khâu lại cho lành lặn. Thời gian này, mẹ tôi đã mất, ba tôi yếu đau, có bao nhiêu vàng chỉ biết dốc ra lo cho tôi qua Mỹ đoàn tụ với chồng và đứa con trai 4 tuổi.

Được định cư, vợ chồng chúng tôi ra sức “cày”, chăm chút lo cho hai cháu nhỏ, mong chúng nên người có đạo đức cũng như có khả năng phấn đấu, đứng thẳng giữa cuộc đời. Với những thử thách, vất vả, ai đã nâng đỡ chúng tôi về cả vật chất lẫn tinh thần, nếu không phải là Chúa Toàn Năng, nếu không phải là Mẹ Maria từ bi nhân ái. Chúa cho chúng tôi quá nhiều, tôi chưa làm gì để xứng đáng, tôi đang là kẻ mang nặng ơn nghĩa Chúa, tôi ước ao được xứng đáng với những gì Chúa ban cho tôi.

Mộng ước của tôi khi về hưu là vào ca đoàn để có thể ca tụng ngợi khen thánh danh Chúa với mọi người và làm việc

nhà thờ. Tôi đã thực hiện được ước mộng đó. Chúa đã ban ơn, làm những phép lạ nhân tiền rất nhiều lần để cứu tôi. Vì tôi hơi yếu đuối, nhút nhát nên ông xã tôi thường đứng ra bao che lo lắng cho tôi thái quá, đi đâu anh cũng muốn lái xe đưa tôi đi. Thậm chí đến chỗ làm, nếu không trùng với giờ bắt buộc phải làm việc, anh cũng đòi đưa với đón, do đó tôi lái xe rất tệ, lên xe là run, là loạng quạng. Dầu thế, có những lúc anh bận phải làm việc mà tôi lại nhất quyết đi đến chỗ tôi muốn đi, bao nhiêu lần tưởng tai nạn xảy ra mà rồi không sao cả.

Trong lúc lái xe, nếu không đọc kinh thì tôi hát “Kinh Hòa Bình” hoặc hát những bài về Đạo tôi tự nghĩ ra (Nếu có chồng tôi thì hai đứa thường thường lẫn hạt với nhau, ít nhất là năm chục xong mới nghe radio hay nói chuyện). Và ngay cả khi ông xã tôi lái xe, nhiều lần hai vợ chồng đã hoảng hồn vì được thoát chết trong đường tơ kẽ tóc.

Và mới đây thôi, tôi bị một người bạn học lớp nhỏ hơn, ở trường cũ ngày xưa, bịa đặt vu khống những chuyện dễ sợ. Cô gửi nhiều email nặc danh, như muốn khủng bố tinh thần tôi, muốn phá vỡ hạnh phúc gia đình tôi. Cô gọi điện thoại cho chồng tôi, nói có người vợ như tôi mà không bỏ thì quá ngu ngốc. Nhưng vì chuyện xảy ra thế nào, chồng tôi biết hết, anh ấy đồng ý cho phép tôi làm để giúp người ta, nên chỉ nghe mấy lần đầu, những lần sau chúng tôi bỏ ngỏ không nhắc phen nữa. Và không hiểu sao, càng bị khủng bố kiểu ấy, hai chúng tôi càng thương yêu nhau, càng săn sóc an ủi nhau nhiều hơn; cùng bảo nhau cố gắng chịu đựng và tha thứ.

Nếu Chúa không ban ơn thì làm sao chúng tôi có được sức mạnh tinh thần ấy. Chuỗi Mân Côi luôn nhắc nhở tôi “... Chúa Giêsu chịu đội mạo gai, ta hãy xin cho được chịu mọi sự sỉ nhục bằng lòng”. Vì thế, dù nhận bao nhiêu điện thư đầy những lời chửi bới vô căn cứ, tâm hồn tôi vẫn cảm được hạnh phúc trong sự thử thách của Chúa. Nếu có lúc nào sững sờ sợ hãi trước những lời lẽ lạ lùng kinh khủng, tôi liền vội vàng cầm chuỗi Mân Côi, những câu kinh nhiệm mầu giúp tôi dịu lắng thư thái bình an.

Vâng nếu không có Chúa, tôi chắc chắn không được những ngày tháng hiện tại cả về vật chất cũng như tinh thần. Và, không nhờ chuỗi Mân Côi, có thể tôi đã mất hết ơn nghĩa Chúa để rồi bị chìm đắm trong sự hận thù oán ghét.

ANTRINH

TUYỂN THƠ

MẸ TÊRÊXA

Kính thưa Mẹ – Cho con theo gương Mẹ
 Dù tiên tài danh vọng mãi bủa vây
 Và đam mê ích kỷ vẫn còn đầy
 Thích ươn lười nhưng lại nhiều ham muốn.

Nhìn điều hay con cũng thấy lời cuốn
 Muốn đổi thay để hữu dụng cho người
 Không hổ người sinh ra giữa cuộc đời
 Đã được sống với rất nhiều may mắn.

Kính thưa Mẹ – Quyền năng một vị Thánh
 Thay đổi con – Xin Chúa thay đổi con
 Cho con không lo sợ mất hay còn
 Biết dâng hiến mọi sự trong tay Chúa.

Và biết yêu mọi người chung quanh nữa
 Thấy ai cần không quay mặt làm ngơ
 Trước hiểm nguy không lẩn lữa đợi chờ
 Trong gian khổ luôn vui cười cố gắng.

Kính thưa Mẹ – Đẹp như ngàn tia nắng
 Mà lòng con là mưa lũ mịt mù
 Chiều khô con bắt giông tố phải ngưng
 Xin cảm hóa tâm hồn con trong sáng.

Con vui mừng vì từ nay xứng đáng
 Sống mọi ngày cao đẹp giữa tình yêu
 Một tình yêu trải rộng đủ mọi chiều
 Không biên giới như mẹ xưa đã sống

TẬN HIẾN

Con hân hoan tiến gần lên cung thánh
 Chúa Toàn Năng đang âu yếm đợi chờ
 Cho phép con thực hiện một giấc mơ
 Với tình yêu trọn vẹn đời tận hiến.

Ngày hợp hôn Chúa trao con vương miện
 Giữa thánh nhạc lóng lánh những hạt châu
 Trong hồng ân Vị Cha Cả nhiệm mầu
 Con cúi xuống cho dịp cơn chất ngất.

Cảm tạ Ngài, tình con dâng chân thật
 Trái tim yêu đỏ thắm lời nguyện cầu
 Một gửi trao tha thiết đã từ lâu
 Được đón nhận hôm nay quá trọng đại.

Thế gian ơi... Ngàn hoa xin hợp lại
 Những ngày hồng hạnh phúc cất cao lên
 Cùng đêm đen nặng trĩu bao ưu phiền
 Hãy hoà tấu khúc nhạc thần diệu vội.

Để từ đây tấm gôi ơn phúc lợi
 Quyết một lòng con bền vững cây trồng
 Theo chủ chiên con gặt lúa tràn đồng
 Tung ánh đuốc chiếu soi đêm u tối.

Đạp chông gai đường đời đi vạn lối
 Con hát ca chúc tụng Chúa từ nhân
 Đã chết đi để cứu rỗi thế trần
 Nay vinh hiển trên tòa cao Thiên Quốc.

BỜ VỰC

Lạy Chúa, tâm hồn con trĩu nặng
 Những tiếc thương, những buồn tủi không cùng
 Đường tương lai sao mờ ảo mông lung
 Đêm thao thức và ngày dài trống vắng.

Bởi vì đâu niềm vui thành cay đắng
 Những sẻ chia đọng lại ứ không trôi
 Lòng tái tê quặn thắt nhói từng hồi
 Thuốc nào chữa và ai cho cầu cứu.

Bờ vực thăm con không nơi bám víu
 Cố nhào lên sao tay mỗi rã rời
 Đầu nâng cao nhưng ý chí đánh rơi
 Bao mâu thuẫn dày vò tim tan nát.

Niềm tin xưa nay nguyên vị chua chát
 Chuyện yêu đương giờ là khối hận đời
 Con xin mau được đến lúc tắt hơi
 Để nhắm mắt cho tan cơn thống khổ.

Con chẳng mong chữa lại điều lầm lỗi
 Xóa tên con ra khỏi sổ trần gian
 Nụ hoa khô chưa kịp nở đã tàn
 Không oán trách dù gió mưa tàn nhẫn.

Chúa khoan dung xin giơ tay đón nhận
 Hồn thương đau ung rữa đã rụng rời
 Tiếng van xin khẩn khoản thoát đầu môi
 Bao ngang trái thôi từ đây chấm dứt.

THÁNG SÁU TRỜI BUỒN

Tháng sáu trời buồn – Con mất cha
 Mất nguồn thác đổ rất khoan hòa
 Mất dòng suối ngọt tràn lai láng
 Kín đáo, không cùng... bao thiết tha

Tháng sáu mưa nhiều – Ngập ngàn sông
 Ôn cha dưỡng dục biển mênh mông
 Dẫu rằng đánh đổi cả mạng sống
 Hạnh phúc cho con cũng vui lòng.

Có phải cuộc đời chẳng nghĩa chi
 Nên cha cứ đành bỏ ra đi
 Để con tức tưởi trong thương tiếc
 Nước mắt lưng tròng khóc biệt ly!

Vẫn biết cha rũ sạch nợ trần
 Thênh thang, thanh thản nhẹ bước chân
 Về nơi vĩnh cửu bên nhan thánh
 Hưởng phúc muôn đời – Đấng Từ Nhân.

Vẫn biết cha được Chúa gọi về
 Thoát vòng tục lụy lắm u mê
 Nhưng sao con đốn đau lòng thế
 Như giấy trắng trong bị rách lề.

Vẫn biết nhắm mắt – Cha lìa đời
 Là hết – Là xong kiếp con người
 Khổ ải trầm luân miền cát bụi
 Mà tiếng lòng con vẫn nghẹn lời... .

Cha ơi! – Cha ơi!

GIÁNG SINH NÀY VẮNG CON

Giáng sinh này nhà thiếu vắng con
Niềm vui trong mẹ như héo mòn
Con chim bao năm rời tổ ấm
Có còn nguyên vẹn đôi cánh non.

Ngẫm nghĩ đến con mẹ đau lòng
Ngàn trùng xa cách mẹ trông mong
Một ngày chân mỗi con dừng bước
Nhiệm vụ ký kết con làm xong.

Cửa trước nhớ con đóng im lìm
Tháng ngày lặng lẽ như cuốn phim
Không có âm thanh không hình ảnh
Mà mẹ ngồi đây vẫn cố tìm.

Vườn sau cây lá đã tả tơi
Dù mẹ không để nước mắt rơi
Bao nhiêu giọt lệ mẹ nuốt hết
Nhưng hoa vẫn sống nước chết rồi!

Mùa đông gió lạnh càng lạnh thêm
Thần thờ mẹ đứng ngóng ngoài hiên
Ngắm ánh sao khuya còn le lói
Thương quá con ơi – dạ chẳng yên.

Tối sớm thành tâm mẹ nguyện cầu
Hải hành vạn nẻo con tới đâu
Xin Chúa sáng êm và gió lặng
Người người buông súng -

Bắt tay nhau...?!

THÀNH THỜI TA VỀ

Nhắm mắt hân hoan với nụ cười
 Thành thời ta về... Các con ơi
 Trần ai cát bụi – Không vương vấn
 Trả nợ vừa xong một kiếp người.

Bao năm tháng ấy cuộc lụy đời
 Thăng trầm vất vả đã qua rồi
 Nhìn lại không khác chi bọt nước
 Cuối cùng cũng chỉ trắng tay thôi.

Hành trang mang theo có chẳng là
 Những điều ta làm chẳng cho ta
 Mà cho tất cả những người khác
 Để lại dương gian một món quà.

Một gói tin yêu cho gia đình
 Con tim rộng mở biết hy sinh
 Thành tâm xây dựng, không giả dối
 Trọn vẹn trao đi đủ nghĩa tình.

Một gói thân thương cho mọi người
 Chia nhau giọt nắng vàng thơm tươi
 Lung linh sưởi ấm màu cây cỏ
 Tô thắm ngàn hoa nét tuyệt vời.

Cả trận mưa buồn cũng chia nhau
 Chia những ưu tư, những tủi sầu
 Sáu mươi năm lẻ như cái bóng
 Ôm giữ khư khư được gì đâu.

Những điều thiên hạ thường thiết tha
 Sắc đẹp – tiền tài – danh vọng.... là:
 Không, không, có, có – Toàn hư ảo
 Đến giây phút này cũng buông ra.

Thôi nhé các con – Đừng xót xa
 Vui lên – Đừng để dấu lệ nhòa
 Sẽ vững bước chân giề đưa tiễn
 Và hãy cùng nhau cất tiếng ca...

Tiếng nhạc trên đường tới mộ phần
 Nhè nhẹ êm ru tẩm nhục thân
 Cho cánh hồn bay về đất mới
 Quê Trời nơi phúc thật thên thang.

ĐÀ LẠT KỶ NIỆM

Nhớ sáng nào mình hẹn nhau đi lễ
 Trời Đà Lạt mây tím mờ mờ sương
 Đỉnh đồi xa ẩn hiện nóc giáo đường
 Ngôi tháp nhọn với quả chuông nho nhỏ.

Con đường dài ướt nhẹ từng dấu cỏ
 Tiếng gót giấy gõ nhẹ lối vòng quanh
 Yêu thương trong chiếc áo lụa màu xanh
 Em thủ thủ... “Mặc áo này
 là em chiều anh đấy nhé”.

Gió nghịch ngợm vờn áo em nhè nhẹ
 Quấn chân anh rồi lại bay xa xa
 Thông vi vu đây đó như hòa ca
 Một khúc nhạc nghe du dương khó tả.

Cả không gian xanh tươi trong màu lá
 Giọt sương đêm tròn mộng dính ngọn cây
 Chim rủ nhau ríu rít tiếng gọi bầy
 Gọi cả nắng ấm thêm một ngày nữa.

Em thành khẩn thiết tha cầu xin Chúa
 Cho tình mình mãi mãi như buổi đầu
 Dù cuộc đời, em biết lắm khổ đau
 Nhưng Chúa ạ – cho tụi con đẹp ý.

Những Chủ Nhật êm đềm quá anh nhỉ
 Tay trong tay dọc theo lối bờ hồ
 Sóng lăn tăn... trên mặt nước nhấp nhô
 Mình cùng ngắm và ngỏ lời hứa hẹn.

Mắt anh nhìn làm em thêm bẽn lẽn
 Ai nói rằng say đắm mái tóc dài
 Thả ngay vai là thể ước một mai
 Không lấy anh... sẽ chẳng lấy ai được.

Nếu ông Trời bắt một đứa đi trước
 Thì đứa kia phải ở vậy suốt đời
 Em mắc cỡ cúi mặt giấu nụ cười
 Anh được thể huyền thuyên vì thích thú.

Còn nhiều lắm những kỷ niệm ngày cũ
 Vẫn sống hoài sống mãi trong tim em
 Cả trận mưa khi phố mới lên đèn
 Mình ướt hết vì cây dù quá nhỏ.

Rồi quán chè cuối con dốc ngày đó
 Hai đứa ngồi dẹt thảm mộng thương yêu
 Tình cho nhau đắm đuối đã rất nhiều
 Nhưng đoạn cuối cũng chỉ là ngăn cách.

Ngày dần qua... Có ai buồn ai trách
 Hỡi người ơi – Anh có buồn em không
 Bao năm rồi, anh có vẫn đau lòng
 Niềm ray rứt trong em chưa chịu ngủ.

Vết thương này đến nay còn mưng mủ
 Đà Lạt buồn – Đà Lạt kỷ niệm xưa
 Ôi Đà Lạt – Biết nói sao cho vừa
 Và cho hết
 Những dấu yêu muôn thuở ấy.

HOA MÂN CÔI

Trời hỡi tôi biết làm sao đây
 Đón đau bực dọc cứ chất đầy
 Danh dự bấy lâu bị bôi nhọ
 Trước những vu khống trắng trợn này.

Ta sẽ đáp lại thật chua cay
 Ta sẽ vạch mặt cho biết tay
 Ta sẽ quyết liệt dùng lời lẽ
 Tranh cãi đến cùng sẽ thắng ngay.

Đanh đá như ai hay bỏ qua
 Có cần thiên hạ phải hiểu ra
 Có cần phân giải niềm oan ức
 Phơi bày tất cả nỗi lòng ta.

Tức tưởi đêm thâu vũng lệ sâu
Tâm tư mỗi lúc càng chìm sâu
– Hiện thân quý dữ?
– Hay con Chúa?
Giằng co hai ngã... Biết đi đâu!!!

Soi sáng cho con... Cúi gập đầu
Thống thiết van xin, con khẩn cầu
Chẳng lẽ mất đi ơn nghĩa Chúa
Bao nhiêu hồng ân thánh nhiệm mầu.

Trân trọng nâng niu chuỗi Mân Côi
Ngọt ngào trong tim tiếng Chúa tôi
Nước mắt trào dâng... Ôi sung sướng
Khóc vui từng giọt thi nhau rơi.

Đóa hoa tha thứ nở trên môi
Tươi thắm “Thưa vâng, con nghe rồi
Lấy oán trả oán, hờn oán mãi
Hiền hòa đối xử, đẹp ý Người”

ĐỖ THẢO ANH

Tên thật: Maria Têrêxa Đỗ Hồng Diễm

Sinh và lãnh bí tích Thánh tẩy tháng 11 năm 1949 tại Đức Thọ, Hà Tĩnh - Định cư tại giáo xứ Hòa Yên, Cam Đức, Cam Lâm, giáo phận Nha Trang - Qua đời ngày 30-12-2011.

Đã cộng tác với các báo Thiếu Niên Tiền Phong, Hát Lên Mừng Chúa, đài Chân Lý Á Châu và các website: gpnt/diendan, dunglac.org, thanhlinh.net, menchuayeunguoi.net

TÌNH CA LOÀI CỎ MỌN

Ở tuổi đôi mươi, tôi không chăm đi lễ ngày thường và cũng không hay đọc kinh cho lắm. Tâm hồn tôi còn lang thang với những mộng mơ mông lung của tuổi mới lớn. Cho đến một ngày, Chúa bỗng đi nhẹ vào đời tôi, như cơn gió thoảng, Người quyến rũ tôi. Người gieo vào lòng tôi những cảm xúc ngọt ngào êm ái với những bản thánh ca tôi nghe trong giáo đường, đặc biệt với những bản thánh ca được phổ nhạc từ thánh vịnh 22. Hình ảnh Người Mục tử nhân lành chăn dắt đoàn chiên giữa đồng cỏ xanh tươi, bên dòng suối trong lành đầy chất mộng thơ, êm đềm làm rung cảm trái tim tôi. Tôi cũng ngây ngất với bản *Tôi kết hiệp* của cha Hoàng Diệp. Từ những bài thánh ca, tâm hồn tôi đột ngột biến đổi. Tôi đi lễ hàng ngày, và tôi luôn tưởng niệm về Chúa.

Lúc đó, tôi ở Đà Lạt. Tôi thường một mình đi lên ngọn đồi ở phía sau nhà, trong tĩnh mặc, giữa thảm cỏ xanh lốm đốm những loài hoa dại, tiếng thông reo vi vu, bầu trời xanh biếc, tôi cảm nhận được sự hiện diện êm ái của Chúa. Tôi hát cho Người nghe và Người ru tôi với biết bao triu mến, những tâm tình thánh ca. Và tôi đã thâm tín, hay đúng hơn, Chúa đã làm cho tôi thâm tín rằng, cuộc đời tôi, từ đó, đã thuộc về Người, trọn vẹn và vĩnh viễn.

Thiên Chúa thường dẫn chúng ta đi trên những nẻo đường bất ngờ. Lúc còn bé và chỉ mới đây thôi, tôi vẫn nghĩ mình là một con người thích hợp với sự hoạt động. Tôi mong được tham gia vào các công tác xã hội. Sau những đổi thay trong tâm hồn, bất ngờ, đột ngột nhưng đầy xác quyết, tôi có đến tìm hiểu ơn gọi ở một tu viện và ở đó trong thời gian ngắn. Những ngày tháng này, tôi luôn luôn cảm thấy trong lòng một sự khắc khoải và rất nhiều người đều có

nhận xét rằng tôi không thích hợp với linh đạo của nhà dòng đó. Bởi đó là một dòng chuyên về các hoạt động giáo dục, bác ái, trong khi tâm hồn tôi bỗng yêu thích cuộc sống trầm lặng. Sau này tôi không còn nghĩ đến việc sống trong một tu viện, vì mỗi khi nghĩ đến điều này, tôi lại cảm thấy một sự xáo trộn, bất an trong tâm hồn, và tôi xem như đó là dấu chỉ của Chúa. Người đã có những ý định riêng cho tôi.

Tôi luôn cảm tạ sự quan phòng kỳ diệu của Chúa, có thể nói rằng trong suốt đời tôi, Người không để tôi có những bận tâm lo toan về vật chất, Người lại ban cho tôi một nếp sống yên tĩnh, đó là những yếu tố cần thiết để tôi có thể sống theo ơn gọi của riêng mình. Tâm hồn tôi rất bình an, và tôi tin rằng ít ra trong hiện tại, Chúa Giêsu muốn tôi sống một mình, thanh lặng với Người, như tôi đang sống, và bởi vì đó là thánh ý của Người, nên tôi không có gì phải lo lắng theo như những lẽ thường tình. Nhiều năm tháng đã trôi qua. Tôi không bao giờ cô đơn vì Chúa Giêsu yêu dấu đã lấp đầy mọi khoảng trống trong trái tim tôi. Thỉnh thoảng tôi nhận được thư của một vị linh mục lão thành kể với tôi về các hoạt động mục vụ của ngài, ngài làm việc rất nhiều và đi khắp nơi để rao giảng Tin Mừng. Tôi rất vui khi nhận được những tin tức đó và tôi nghĩ mình không thể làm được như thế, cả những hoạt động giáo lý cũng không phải là điều Chúa muốn ở nơi tôi. Nhưng tôi cũng rất vui trong tâm tình của Thánh nữ Têrêxa Hải Đồng Giêsu: Không hề gì, vì đã có các anh chị em tôi làm thay cho tôi rồi, phần tôi, nhiệm vụ của tôi là ở gần kê bên Chúa (Thánh Têrêxa). Như Maria Mađalêna, ở bên chân Chúa, tôi xin cầu nguyện cho tất cả anh chị em của tôi, cách riêng cho những ai đang hoạt động trên cánh đồng truyền giáo.

ĐỖ THẢO ANH

TUYỂN THƠ

NHẠC KHÚC CỦA CHÚA

Trong góc vườn nho nhỏ
 Người và ta hẹn hò
 Lá đong đưa sân nắng
 Ta ươm đầy giấc mơ

Ô này là lạ chưa
 Gió đâu về nhiều quá
 Dạt dào cơn bão lá
 Bão rất êm rất xinh

Lá xanh tươi chao mình
 Vỗ tay mừng gió hát
 Gió chuyển sang phiên khúc
 Nhè nhẹ nhè nhẹ thơ

Ngàn giọt nắng nhấp nhô
 Vờn nhau trên sóng nhạc
 Gió bỗng thẹn giấu mặt
 Gió nấp đâu đây thôi

Sao lặng im gió ơi
 Ta đang mê em hát
 Chiều ta em dịu dặt
 Bài ca mới du dương

Thôi im nào, gió thương
 Hồn ta xao xuyên lạ
 Người bên ta, gần quá
 NHẠC SĨ THÁNH ta yêu

BƯỚM XINH

Bướm xinh nhấp nhảnh lân la
 Bướm ơi bướm biết lòng ta mơ gì?
 Xinh xinh bướm đổ tường vi
 Tim ta một nỗi niềm gì biết không?
 Ta mơ ... Ta ước ngập lòng
 Thân ta biến đổi ở trong Thân Ngài
 Ta con kén nhỏ miệt mài
 Với Ngài dệt mộng hoá loài bướm xinh

DÂNG HOA

Tháng năm hạ sáng yêu kiều
 Đất trời rực rỡ mĩ miều hoa xinh
 Lạy Bà Đức Nữ uy linh
 Tôi dâng hoa cả lời kinh nguyện cầu
 Bà gương nhân đức nhiệm mầu
 Nâng cành hoa trắng cúi đầu tôi thưa
 Xin Bà gìn giữ hồn thơ
 Trắng trong chớ để vương nhơ bụi trần
 Cho tôi yêu sống lặng thầm
 Với người, với Chúa chẳng tôn nâng mình
 Lạy Bà hoa tím đơn xinh
 Tôi dâng lên với ơn xin khiêm nhường
 Rực màu ngọn lửa mến thương
 Bà ơi hoa đỏ sắc hương nồng nàn
 Xin ban lửa mến ngập tràn
 Ngày đêm nung nấu chút tâm can này

XUỐNG NÚI

Cứ ở lại đây thật là tốt lắm
 Xin làm ba lều ... Phêrô như mơ
 Tôi cũng muốn ở mãi núi Tabor
 Chiêm ngưỡng Người nơi thánh đường diệu vợi

Muốn uống mãi nguồn suối trong mát rượi
 Lòng bên lòng Tình Quân rất dấu yêu
 Muốn tiếp ngủ giữa nội cỏ phì nhiêu
 Tim ngân nga những cung đàn tình ái

Giá cứ ở đây, êm đềm mãi mãi
 Giá đừng bận bịu bao việc đời thường!
 Nhưng tiếc quá hỡi Người rất mến thương
 Tôi phải giã từ thánh đường, xuống núi

Dặm bước đi tiếng Người khe khẽ gọi
 Người sẽ cùng xuống núi với tôi đây
 Mỉm cười thật ý nhị, tay cầm tay
 Người bên tôi mọi nẻo đường cuộc sống

VIẾT CHO CHIM ÉN

Đàn chim én di cư về đâu nhỉ
 Bầu trời chiều nay rất đổi trong xanh
 Ta dõi trông tìm nét vẽ thanh thanh
 Cánh chim hôm nào mùa xuân rộn rã

Trời rất rộng em đùa bay cho thoả
 Đã có Chúa thương lo em no lòng!
 Đàn chim trời vô tư ơi biết không
 Trang thánh sử Chúa kể về em đó

Ngạc nhiên sao? Ta làm em bỡ ngỡ
 Chúa yêu em nhiều, em hãy mừng reo
 Oi cánh én nhỏ nhỏ chẳng biết gieo
 Cũng chẳng biết cắm liềm mà hái gặt

Chiều bàng khuâng nhớ đàn chim vắng mặt
 Ở phương nào bầu trời có xanh trong
 Ta vững tin tình yêu Chúa quan phòng
 Vẫn dõi theo em, oi loài chim nhỏ bé

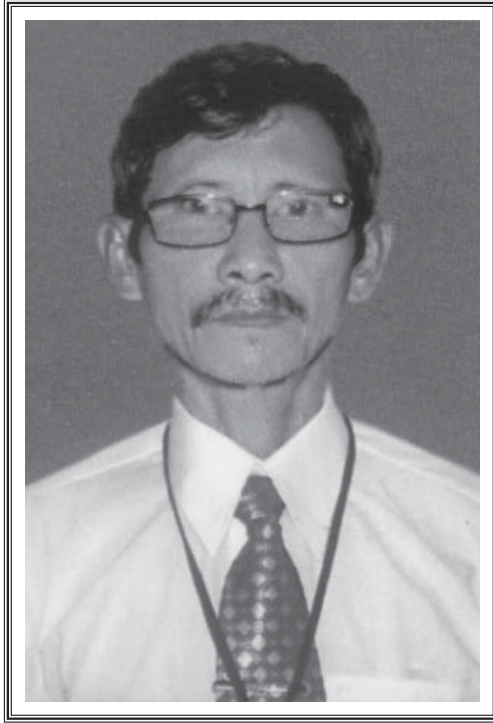
ĐƯỜNG NHỎ

Tôi xin Người cầm tay tôi
 Lối nào Chúa dẫn lên đời ước mơ?
 Thương tôi bé bỏng ngây thơ
 Người dìu lối tắt ai ngờ, tình yêu

Tôi yêu. Tôi chỉ biết yêu
 Từ yêu mà học những điều điểm trang
 Cho xinh nhân đức khế khàng
 Ngọc châu tôi sắm, khuyên vàng tôi mua

Con đường nhỏ đẹp nên thơ
 Cỏ hoa ngập nắng bên bờ tự do
 Tôi hồn nhiên chẳng toan lo
 Thánh Linh hiện sủng ngậm no phút này

Đôi xinh ẩn hiện đâu đây
 Tựa vào Tim Chúa lòng đầy cậy trông
 Tôi thâm tín mình là không
 Chúa là tất cả đỡ bồng tôi lên.

THẾ NHÂN

Tên thật: Phêrô Bùi Mùa - Bút hiệu: Thế Nhân - Sinh: 10-10-1950-Ấn Đức, Hoài Ân, Bình Định - Lãnh bí tích Thánh tẩy năm 1975 tại Giáo xứ Hiệp An, Giáo Phận Phan Thiết.

Tác phẩm:

- *Tâm tình năm tháng (1990)*
- *Hương thời gian (1994)*
- *Tử sinh trên đồi Gon-gô-tha (2010)*

Điện Thoại: 01203911515.

CẢM NGHIỆM ĐỨC TIN QUA TÌNH THƯƠNG “BÀ ẤY”

Mất cha từ khi lên chín, mẹ còn trẻ chưa gánh vác hết một gia đình, tình thương kể từ đó khác nào lá mùa thu. Em đứa bảy, đứa năm, đứa ba, đứa một tuổi, được người dưng nuôi hoặc “đi ở”, canh em, chặn bờ, cắt cỏ.

Phong kiến, chiến tranh kết thúc qua đi gần trọn chặng đường nửa thế kỷ, mỗi khi nghĩ lại không khóc mà nước mắt cứ trào. Nước mắt không phải giọt sầu bất hạnh mà là giọt lệ hạnh phúc vì luôn cảm nghiệm đức tin qua tình thương của “Bà ấy”. Bà ấy như một động lực mạnh mẽ hút lấy tôi vào vòng xoáy yêu thương của Bà, mà cũng chính là tình thương của Thiên Chúa, Chúa Giêsu Kitô hôm qua, hôm nay và mãi mãi.

Mấy đời ai “ở đợ” không no đòn mà no cơm. Sau ba năm chịu nhiều sự bất công của chủ, cậu bé mới tuổi mười hai phải quyết định cuộc đời mình, dù không biết phải quyết định làm sao!

Phường không cha mẹ sống đầu đường xó chợ thì chắc hẳn rồi, đời no tùy thuộc vào sự ranh mãnh trong mỗi cá tính.

Ai biết trong cái rủi thường đi đôi với cái may, Cậu bé đánh giày no đòn của những kẻ cùng chung số phận, nằm quần quai nơi một góc chợ đêm. Ai khiến xui hay “Bà ấy” xót xa, chỉ đành đưa lối một người Bùi Chu Phát Diệm họ Phan tên Trác Tuấn, lính độc thân có đạo Thiên Chúa, dẫn về gởi vào viện mồ côi quân đội ở Pleiku, nhờ các dì Dòng Mến Thánh Giá cho ăn học tại Trường Tư thực Trung tiểu học Thánh Phaolô, sau lưng tòa án cũ đường Hoàng Diệu nối dài.

Ai ngờ ai ngờ thời gian như cây đàn rất nhiều nhịp phách thay đổi vui buồn. Tám năm sau người anh tinh thần đó cũng ra đi biệt, thế là mồ cô vẫn hoàn mồ cô. Người ta nói: “mồ cô thì tội lắm”. Đúng vậy, trong mắt đời cân chẳng mấy gam nặng.

Chưa hẹn chưa hò, thế mà rồi “Bà ấy” thương gửi đến một ngày nắng nhuộm đôi má hồng, đôi mắt đầy cảm mến của một người con gái lớn hơn ba tuổi. Người con gái ấy dạy cho đọc kinh, hát nhạc đạo và nói cho nghe về một trái tim khoan dung độ lượng của ông Giêsu và bà Maria nào đó, có phải vì? hay? mà thuộc vanh vách các kinh Kính Mừng, Tin Kính, Sáng Danh.

Chiến cuộc 1975, người con gái ấy cũng biệt. Loạn ly ai cũng như ai, còn giữ được mạng sống là muôn vàn ơn phước. Giờ đây không anh trai hay chị gái mà chính “Bà ấy” với trái tim rục cháy. Chỉ một lời cầu xin, một lời kinh Kính Mừng, Sáng Danh, là “Bà ấy” đã cho đôi khát thành no nê, thoi thóp tuyệt vọng lại vui mừng hy vọng giữa núi cao rừng sâu, một mùa hè với một con người chưa từng trải kinh nghiệm.

Người xưa nói với con cháu: Đã phúc thì không họa, có họa nhờ phúc đỡ nâng, tại sao không biết trồng cây, khi đời luôn là bão tố? và nếu trồng cây vào những lời kinh đó mà không để lại chút gì vết nào trong lòng, dù họa hay phúc cũng chẳng ích gì.

Tháng 3 năm 1975, trước giờ lễ, “Bà ấy” trao tận tay cho cha Phêrô Nguyễn Văn Hiếu quản xứ Hòa Vinh một người chỉ còn cái xác sót lại vài hơi thở. Cha chăm sóc vết thương, gọi điện xin Trạm xá Hàm Tân nay là Tân Hải đem về chữa trị.

Thói thường, được chiều lắm lúc bị hồng, bởi luôn muốn thông dong. “Bà ấy” biết thế nên quyết định giam con người này vào trái tim yêu thương của Đức Giêsu Kitô.

*“Giam trong bể ái nhiệm huyền tình yêu
Chiều như chẳng phải là chiều.... ”*

Tháng 7 năm 1975, một ông anh tinh thần thứ hai, người Sài Thành họ Trần tên Công Gương, giới thiệu với cha Phêrô Dương Đình Thiện quản xứ Hiệp An, Giáo Phận Phan Thiết, một người con. Người con đó bây giờ vẫn hành trình với đức tin ân huệ, đức tin kỳ duyên và luôn cảm nghiệm về một mẫu nhiệm tình thương của “Bà ấy”.

*Ngàn năm nữa chỉ riêng con hiểu biết
Ôi tình thương Mẹ mẫu nhiệm thế nào.*

Thanh Xuân, tháng 11 năm 2009

PHÊRÔ BÙI MÙA

TUYỂN THƠ

CÂY THẬP GIÁ XƯA

Chẳng thà bỏ cuộc theo em
 Còn hơn chối bỏ cái tâm ngay lành
 Ông Giêsu bị đóng đinh
 Bao nhiêu hồng hách tan thành bụi Tro
 Một nghi đi với mười ngờ
 Cái tâm kẻ thắng tôn thờ cái tôi

Chẳng thà hư cặp con người
 Còn hơn hồng cả cuộc đời mai sau
 Tháng Tư nắng tát mặt ao
 Thương con chiến chiến kêu gào giọt mưa
 Nhìn lên cây thập giá xưa
 Tâm can bỗng giọt dấm chua rùng mình.

XIN MẸ - GIỮA CÔI VỀ

Đau ai người không sợ
 Đói ai kẻ chẳng lo
 Chưa chào đời đã nhiễm thể bụi tro
 Nên hành trang con mang theo chỉ là hơi thở
 Giữa côi về... muôn vẻ thực mơ

Hơn nửa đời mà chưa học thuộc chữ ngờ
 Mãi đoán nhầm do số phận
 Trời cao lồng lộng làm sao đếm
 Đất rộng mênh mông làm sao đo
 Hướng hồ hơi thở con chỉ là một dấu chấm mờ
 Giữa côi về... cứ quay quắt ngu ngờ

Ôi Maria! đâu mới là nơi cội phúc

Đâu mới thật nguồn mơ

Mách cho con lối rẽ

Chỉ cho con bến bờ

Con đói lắm tiếng cười môi mẹ

Con khát nhiều ánh mắt mẹ thương

Đùm bọc con như đùm một thổi đường

Giữa cõi về... đờ chát đắng khói sương.

NGUYỆN CÙNG THẬP GIÁ

Tình Cha

Quả đất lăn tròn

Con đây đó mãi

Mà còn muốn đi

Tình Cha

Đêm gấm ngày suy

Tâm luôn hưng phấn

Không khi nào lia

Mai sương

Đợi bóng

Trưa chia

Nguyện cùng

Thập giá

Làm tia

Nắng ngàn...

THÁNG SÁU MÀU ĐỎ LỬA

Tháng sáu màu đỏ lửa
 Đèn nhà châu lất lay
 Giáo đường ô cửa vắng
 Có một gã ăn mày
 Ngồi nhai lời với Chúa
 Để tháng ngày qua đi
 Xin Trái Tim đỏ lửa
 Đốt nóng tấm lòng si

Tháng sáu màu đỏ lửa
 Trời lạnh giữa ban trưa
 Có một người góa bụa
 Úp mặt khóc như mưa
 Trái Tim mùa đỏ lửa
 Dâng hết khối tình xưa.

TÌNH CHUỖI HẠT

Giàu sang
 Anh sắm sợi vàng
 Khó nghèo
 Em chỉ...
 Yêu tràng hạt thối
 Diều tình chi hồi anh ơi
 Duyên ai nấy gặp giữa đời mà yêu
 Mong sao rạng sáng đến chiều
 Đem bình yên khoả lấp đều hai ta
 Đường về
 Dù có bao xa
 Em tin hạt chuỗi Đức Bà đỡ nâng

TRÁI TIM KHỔ GIÁ

Lối xưa
 Khổ giá
 Không còn
 Chuông chiều thỉnh thoảng chạm hồn nghiêng chao
 Thu như thu chếch chén sầu
 Gặp khi chiếc lá - gam màu của tôi
 Nằm hanh hong giữa bụi đời
 Sao bon chen nổi mà ngoi lên nhìn

Nếu không có một trái tim
 Nơi cây khổ giá dụ hiền Giêsu
 Tôi gầy gò chiếc lá thu
 Gãy từ ngọn gió đòn thù bão giông...
 Chưa đi đến cõi ước mong
 Chưa về tận cõi nơi lòng sinh ra
 Ngược nhìn vũ trụ bao la
 Biết là... đâu đó quê nhà của tôi

Chiều nay
 Khổ giá
 Lên đời
 Vén tà dương rộng chân trời bình minh
 Hồn tôi như một con tin
 Giam trong bể ái nhiệm huyền tình yêu
 Chiều như
 Chẳng phải là chiều
 Khi cây khổ giá tỏa thiếu quang thiêng.

MAI SAU

Chúa làm thình
 Tôi làm thình
 Gỗ cây Thập giá
 Cũng tình liêu xiêu
 Trong điu hiu
 Ngoài điu hiu
 Chung quanh vắng lặng
 Một chiều nắng phai
 Chúa thả dài
 Tôi thả dài
 Thương hỏn ai gục ngã ngoài phố đêm
 Thấy không em - nghe không em
 Sáng nay lẽ sớm vắng thêm một người
 Tại sao em cứ hỏi tôi?
 Mà không trực tiếp hỏi người em tin
 Danh Ngài có thể chứng minh
 Mai sau còn có tên mình hay không?

TRÁCH GÌ HƠN TRÁCH MÌNH

Đất công nắng, công cả mưa
 Oằn lưng công cả bốn mùa buồn vui
 Chúa công Thập giá - công tôi
 “Vì tình yêu thí mạng người chẵn chiên”
 Ai có duyên? - ai vô duyên?
 Chắc em thừa biết nỗi riêng lòng mình
 Chúa có tình - em có tình
 Hai người - sao gọi riêng mình khổ đau

Trách gì hơn trách mình đâu
 Qua cầu mà chẳng thương cầu lao đao.

ĐỂ

Để chiều ngắn
 Sớm mai dài
 Để đời con được cùng Ngài ra đi
 Để Lời Chúa được thực thi
 Nơi người Chúa tỏ - cách ly với người
 Chân đạp đất
 Đầu đội trời
 Chung nhau hơi thở mà vời vợi xa
 Đi vào thế giới người ta
 Năm châu bốn bể phải nhà Chúa không?
 Sao con
 lòng cứ đau lòng
 Tị hiềm không cởi lại tròng cổ nhau
 Áo cơm mà nặng thế sao?
 Hay trong con mắt có màu trắng đen?
 Thương người
 chẳng thể
 ngoi lên
 Chúa ơi!
 Ngài để ngọn đèn
 chốn nao?

GỬI NGÀI

Nếu Ngài
 Như lá mùa đông
 Con xin đắp mộ bên dòng thời gian
 Nếu Ngài
 Là hạt mưa tan
 Con xin xây bể nhân gian sẵn dành
 Chúa đồng nghĩa với: Sáng Danh
 Miệng con luôn ngậm âm thanh ngọt ngào
 Chúa đồng nghĩa với: Tối Cao
 Môi con luôn mở kính chào! Thánh Ân
 Đây là hạt bụi gian truân
 Chúa cho bay xuống hồng trần mọc lên
 Mấy ngàn năm chẳng tuổi tên
 Bọc trong hơi thở nỗi niềm hoài thương
 Dõi theo từng giấc miên trường
 Cuồng phong lá đổ con đường người qua
 Mặt Trời non - Thân đất già
 Chiều qua
 Vất kiệt
 Lệ ra
 Gửi: Ngài.

LÝ VIỆT THẮNG

Lý Việt Thắng chỉ là bút hiệu, tên thật là Joseph Nguyễn Quang Khởi sinh năm 1950 tại Thái Bình, lớn lên tại Sài Gòn hiện đang sống và làm việc ở Hoa Kỳ.

HÃY ĐẶT TRỌN NIỀM TIN NƠI NGÀI

Chỉ một vài hàng chữ ngắn ngủi, làm sao tôi có thể nói cho bạn hiểu một cách thấu đáo về Đức Giêsu Kitô được?

Ngài chính là hơi thở, là sự sống muôn loài, là văn minh tiến bộ nhân loại, là chân thiện mỹ muôn chúng sinh. Về mặt thể lý, bạn và tôi không thể chạm đến Ngài; nhưng Ngài vẫn luôn hiện diện giữa chúng ta, vẫn đồng hành với niềm vui và nỗi khổ đau của muôn người. Cho dù chúng ta không tin tưởng, không kêu cầu đến Ngài, thậm chí chúng ta còn báng bổ, xua đuổi Ngài ra khỏi cuộc đời... thì Ngài vẫn luôn thứ tha, yêu thương chăm sóc và nâng đỡ chúng ta trên khắp vạn nẻo đường chông gai của trần thế .

Hãy lắng đọng tâm hồn, hãy tâm sự với Ngài và nói với Ngài bằng trọn vẹn niềm tin: “Lạy Chúa Giêsu Kitô con yêu mến Ngài!” Chắc chắn Ngài sẽ thương ban tất cả những gì mà bạn hằng mong ước.

Bạn không tin tôi ư? Chính cuộc đời của tôi đã minh chứng điều đó. Với một thể xác gầy gò, bệnh hoạn cộng với tâm hồn yếu đuối, lực học thì nông cạn, vì thế nên tôi không tin mình có thể làm gì được. Thời gian cứ lặng lẽ trôi, cuộc sống đối diện với muôn ngàn sóng gió, tôi thật sự hụt hẫng và rơi vào tuyệt vọng khôn cùng. Chính giây phút đau thương ấy, tôi đã chạy đến với Ngài để cầu xin và phó thác. Như một phép mầu, tôi thấy tâm hồn thật bình an, bao lo lắng muộn phiền đều tan biến cho dù nẻo đường tương lai vẫn mịt mờ ảm đạm, bao khó khăn vẫn luôn chực chờ; nhưng tôi không còn sợ hãi nữa vì tin chắc rằng Chúa sẽ đồng hành và chiến đấu cùng tôi, và kể từ giây phút ấy

cuộc đời của tôi đã đổi khác. Mỗi một chặng đường, mỗi một khúc quanh trong cuộc sống, mỗi một nhu cầu trong gia đình, tất cả đều được giải quyết êm thấm. Ngài đã không hiện ra để làm phép lạ; nhưng Ngài đã thực hiện nhu cầu của từng cá nhân qua bàn tay của những người khác.

Bạn không tin tôi ư? Hãy thử một lần rồi bạn sẽ biết.

Còn về những bài thơ của tôi, chẳng qua chỉ là những hạt bụi bé nhỏ tầm thường trong vũ trụ mênh mông, chúng chỉ là những cảm xúc thô thiển vang vọng lời cảm tạ tình yêu thương vô lượng mà Ngài đã dành cho tôi. Xin hãy cùng tôi ca tụng Thánh Danh Ngài.

LÝ VIỆT THẮNG

TUYỂN THƠ

HOÀNG HÔN ÁO TRẮNG

Trắng cả hoàng hôn trắng núi đồi
 Trắng nhìn Thập giá máu tuôn rơi
 Trắng buồn thù hận lòng nhân thế
 Trắng hát ngợi khen tình Chúa Trời
 Trắng khóc phận người nhiều sóng gió
 Trắng thương kiếp sống lắm đầy vơi
 Trắng thể son sắt hồn trinh trắng
 Trắng gọi yêu thương giữa cuộc đời

ÁO ĐỎ PHỤC SINH

Đỏ thắm tình yêu con Chúa Trời
 Đỏ thơm hy lễ chết cho đời
 Đỏ roi thù hận hồn tê tái
 Đỏ áo nhục hình xác tả tội
 Đỏ núi Can-vê chiều tắt nắng
 Đỏ chân Thánh giá đêm buồn rơi
 Đỏ khăn liệm trắng mồ hoang lạnh
 Đỏ ánh phục sinh chiều rạng ngời

VINH QUANG CHÚA PHỤC SINH

Vì yêu nhân loại Chúa hy sinh
 Thập giá treo thân gánh nhục hình
 Giải thoát muôn dân vòng tội lỗi
 Đỡ nâng trần thế chốn điêu linh
 Thương đau vang vọng lời tha thứ
 Thù hận điên cuồng tiếng nện đinh
 Thần chết ngả nghiêng cười chiến thắng
 Không ngờ Ngài sống lại quang vinh

NGƯỜI CHA NHÂN HẬU

(Lc 15: 11-24)

Thương mến nhân gian Chúa gọi mời
 Từng giây chờ đợi vẫn không ngơi
 Đường trần vui thú vờ quên lãng
 Dương thế đi hoang chẳng đáp lời
 Thập giá ngàn năm còn đẫm máu
 Tình Ngài muôn thủa vẫn khôn vơi
 Bầu trời sụp đổ trắng sao vỡ
 Cha vẫn yêu con đến trọn đời

NGUYỄN TÂM THƯỜNG

Tên thật: Giuse Nguyễn Trọng Tước, sinh 19-4-1951, tại Quang Bửu, Việt Yên, Bắc Giang, thuộc giáo xứ Đào Ngạn, giáo phận Bắc Ninh. Thụ phong linh mục 1989. Đã cộng tác với Nguyệt san Đức Mẹ Hằng Cứu Giúp.

Tác phẩm: Tinh thơ thập giá, Mùa hoa trên thánh giá gỗ, Nước mắt và hạnh phúc, Chúa biết con cần Chúa, Đường về thượng trí, Đường đi một mình, Mùa Chay và con sâu bướm, Đi tìm kẻ trừ tà, Những trang nhật ký của một linh mục.

THẬP GIÁ VÀ THÁNH GIÁ

Tôi thấy thập giá khắp nơi, trên mộ bia trong nghĩa trang, trên tháp cao nhà thờ, bên bàn thân lễ, trên ngực áo, bên vành tai, trên tường đá. Nhiều thập giá quá. Đức Kitô bị đóng đinh trên thập giá. Thập giá đã mặc nhiên được coi như biểu tượng của Kitô hữu. Nơi nào thấy thập giá, người ta nghĩ ngay nơi ấy có đạo Chúa. Vậy có thể nói nơi nào có thập giá, nơi ấy có Đức Kitô không?

Tôi không nghĩ vậy.

Trước khi Đức Kitô bị đóng đinh đã có thập giá rồi. Người Rôma dùng thập giá để lên án tử hình cho các tội nhân. Bấy giờ, ở đâu có thập giá là có sự chết. Người ta sợ hãi thập giá. Bóng thập giá là tử thần. Thập giá ở đâu có khốc than ở đó. Bởi thế, nếu nói đâu có thập giá là có Chúa thì kiểu nói ấy e rằng rất hàm hồ. Hôm nay, nếu nói nơi nào có bóng thập giá là nơi ấy có vết chân người Kitô hữu thì có thể đúng. Nhưng làm sao dám khẳng định nơi nào có Kitô hữu là có Chúa hiện diện? Người ta có thể dùng thập giá để đấu tranh. Đã chẳng có những xứ đạo mất bình an chỉ vì xây cất nhà thờ đó sao? Không phải cứ có bóng thập giá là có sự hiện diện của Chúa.

Biểu tượng và ngẫu tượng

Những gì tôi thấy hôm nay, thập giá trên tháp chuông cao, thập giá trên bàn thờ nhà tôi, thập giá ở cổng giáo đường, nhiều khi rất là vô nghĩa. Tôi quá quen thuộc với biểu tượng nên biểu tượng có thể trở thành ngẫu tượng. Khi tôi mặc nhiên cho rằng nơi nào có thập giá là có Chúa thì tôi có thể chỉ nỗ lực xây dựng nhiều thập giá. Điều này dễ rơi xuống hố sâu nguy hiểm. Biểu tượng bao giờ cũng mang hai

đặc tính. Đặc tính thứ nhất của biểu tượng là cái nhìn thấy. Vì thế, thập giá có thể bằng xi măng, bằng đá, bằng đồng, bằng vàng. Đặc tính thứ hai là biểu tượng ấy phải diễn tả một thực tại không nhìn thấy ẩn đằng sau. Điều này gian nan chứ không đơn giản. Một thực tại vắng mặt thì có thể diễn tả bằng một biểu tượng. Nhưng không phải cứ có biểu tượng là có thực tại vắng mặt. Và bi đát hơn nữa là người ta có thể đánh lừa bằng biểu tượng. Gởi tặng cánh hoa là gởi biểu tượng để chuyển ngữ một tình cảm không nhìn thấy. Biểu tượng ấy chỉ đúng nghĩa khi có tình yêu ở phía sau. Như thế phải có tình yêu trước. Biết bao người tặng hoa nhưng không tặng tình yêu. Biết bao người nhận hoa mà trao lầm trái tim vì ngỡ rằng có tình yêu ở đằng sau cánh hoa.

Điều đó cũng đúng với thập giá. Thập giá là biểu tượng thì tôi phải đi tìm thực tại đằng sau biểu tượng. Nếu tôi gọi thập giá là biểu tượng hiện diện của Chúa mà thật sự không có Chúa thì lòng yêu mến biểu tượng ấy thành ôm giữ ngẫu tượng. Quá quen với não trạng thập giá là biểu tượng hiện diện của Chúa, nên ta ít tự hỏi nếu không có sự hiện diện của Chúa thì tôi đang ôm giữ gì. Không còn là biểu tượng hiện diện của Chúa, nếu không là ngẫu tượng thì ta gọi là chi?

Lý do các thượng tế đưa ra để kết tội Chúa Kitô là vì Ngài nhận mình là Con Thiên Chúa. Theo họ, Đức Kitô đã phạm thượng vì xúc phạm đến Thiên Chúa. Còn họ thì phải bảo vệ Thiên Chúa (x. Mc 14,60-64). Chính trong hành động nhân danh Thiên Chúa để bảo vệ Thiên Chúa họ đã kết án Thiên Chúa. Chính khi họ bảo Đức Kitô phạm thượng, họ đã phạm thượng. Gian nan là ở đấy. Quá gần Thiên Chúa nên ngỡ Thiên Chúa ở rất xa. Càng đợi trông một Thiên Chúa ở xa mà Ngài lại ở gần thì sự xa cách ấy lại càng xa hơn nữa.

Do đấy, kẻ ôm giữ thập giá là biểu tượng chứ chưa chắc có sự hiện diện của Chúa mà họ cứ khăng khăng tin rằng họ đang ôm giữ Chúa thì làm sao mà nhận ra sự xa cách ấy. Cho nên họ tưởng rất gần Chúa mà thật sự rất xa. Từ biểu tượng đến ngẫu tượng, họ tưởng rất xa, mà lại hoá quá gần.

Từ thập giá đến Thánh giá

Ba cây thập giá dựng lên trong chiều ấy. Đức Kitô ở giữa hai tội nhân. Trong ba cây thập giá ấy chỉ có cây ở giữa là *thánh* giá. Khi Đức Kitô tắt thở trên cây thập giá, Ngài đi vào Phục Sinh thì cây thập giá khốn khó ấy thành cây cứu rỗi và trở nên *thánh*. Chất *thánh* ấy là tình yêu, là đau khổ, là sự chết, là vinh quang. Không có tình yêu thì thập giá không phải là Thánh giá.

Nhìn lại những bến bờ đã đi qua của thập giá và Thánh giá, ta thấy khi thập giá trở thành Thánh giá rồi cũng không có nghĩa cứ thoáng nhìn là nhận ra Thánh giá. Vẫn có một khác biệt rất lớn. Câu chuyện hai người trộm bị đóng đinh cùng với Chúa chứng minh điều đó. Một người nhục mạ Chúa: “Ông không phải là Đấng Kitô sao? Hãy tự cứu mình đi, và cứu chúng tôi với.” Người kia nói: “Mày đang chịu chung một hình phạt, vậy mà cả Thiên Chúa, mày cũng không biết sợ! Chúng ta chịu như thế này là đích đáng, vì xứng với việc đã làm. Chứ ông này đâu có làm điều gì trái!” Rồi anh ta thưa với Đức Giêsu: “Ông Giêsu ơi, khi ông vào nước của ông, xin nhớ đến tôi.” Đức Giêsu nói với anh: “Hôm nay anh sẽ được ở với tôi trên Thiên đàng ” (Lc 23,39-43).

Một người nhìn thấy thập giá là Thánh giá. Một người thấy Thánh giá chỉ là thập giá.

Phân biệt thập giá và Thánh giá không đơn giản. Lại càng không giản đơn khi ta quá quen biểu tượng trong một nào trạng mù mờ. Trước Thánh giá thật mà còn không nhận ra Thánh giá thì trước những Thánh giá giả vấn đề còn gian truân tới đâu. Nếu không biết yếu tố làm nên chất Thánh, nếu không tìm yếu tố làm nên chất Thánh, nếu không sống yếu tố làm nên chất Thánh thì ta không có Thánh giá. Cả một bến bờ cuộc sống chỉ là ngẫu tượng.

Chúa bảo: “Cứ dấu này mà người ta nhận ra chúng con là môn đệ Thầy, là chúng con hãy yêu thương nhau” (Ga 13,34-35). Dù vậy, chúng ta cũng vẫn có một biểu tượng cho sự hiện diện của đạo Chúa, đó là Thánh giá.

Biểu tượng là để người khác nhìn. Tôi sống trên quê hương tôi thì biểu tượng là ngôn ngữ nói với những người cùng một quê hương ấy. Tôi phải dùng ngôn ngữ nào dễ hiểu và chính xác cho thực tại là Chúa ở sau biểu tượng? Trên một quê hương nghèo đói thì biểu tượng để nói về Chúa là bác ái, chia xẻ cảnh khổ cùng. Giữa tuổi chán nản với lí tưởng hoà bình, nhân quyền, buông xuôi theo lối sống cho qua ngày thì biểu tượng là trái tim nhiệt thành, can đảm, yêu đời. Giữa cảnh các bé thơ thất học không có trường lớp, thầy cô thiếu lương, thì sự hiện diện của Chúa không là biểu tượng thập giá to hay nhỏ, mà phải là Thánh giá có tình yêu, dẫn thân cho Tin Mừng bằng con tim tận tụy như Chúa đã rung cảm một chiều nọ bên đồi vắng: “Ta thương đoàn dân này... Ta không muốn để họ đói...” (Mt 15,32).

NGUYỄN TÂM THƯỜNG

(Trích Viết Trong Tâm Hồn)

TUYỂN THƠ

HÃY LÀ MARIA

Ngày nào đó nếu em có ghé lại
 Em đừng mang hương táo thơm nồng nàn
 Tôi chưa quên chuyện trái táo gian nan
 Táo ngọt lịm nhưng nghìn năm tằm tối

Nếu ngày mai có ghé lại thăm tôi
 Em hãy đem cành huệ trắng ươm bông
 Mảnh tim tôi là đất đang đợi trồng
 Sương cầu nguyện sẽ làm hoa rộ nở

Rồi mỗi sáng khi nắng dội đèn thờ
 Tôi đốt hương kính dâng tình thập giá
 Sẽ đem theo một giỏ đựng đầy hoa
 Rải bàn thờ cho ngát hương thơm tỏa

Nếu Chúa thấy tình hoa sao đẹp quá
 Hoa vẹn toàn Chúa nhận bằng hai tay
 Tôi sẽ nói với Chúa như thế này:
 “Đất của con nhưng do nàng trồng đấy”

Đó em thấy những tình thơ cao cả
 Đẹp như rừng có lá nở quanh năm
 Như biển xanh lấp lánh ánh trắng rằm
 Tình óng ả sẽ nghìn thu sáng mãi

Ngày nào đó nếu em có ghé lại
 Đừng đem theo hương tóc của Eva
 Đừng nũng nịu như bướm đố dành hoa
 Chúa buồn lắm nếu hoa thành cỏ dại

Ngày nào đó nếu em có ghé lại
 Bằng linh hồn thiếu nữ Maria
 Hãy mỉm cười trong duyên dáng thật thà
 Tôi cuộc đất còn em trồng hoa thánh.

CHO TÔI BIẾT LẮNG NGHE

Một lần tôi ước mơ
 Thay thế tình thập giá
 Bằng áo lụa thêu hoa
 Là đời tôi vất vả
 Vì cô đơn xót xa

Bằng tất cả chân tình
 Cho tôi biết cầu kinh
 Trong buổi chiều tắt nắng
 Cho tôi biết thỉnh lặng
 Lắng nghe cõi lòng mình

Chúa Kitô cô đơn
 Trên thập giá tượng vàng
 Người con gái đốm đáng
 Lấy Ngài làm nữ trang

Chúa Kitô cô đơn
 Nơi thập giá nhẵn vàng
 Trên tay thầy thượng phẩm
 Đầy ngạo mạn vênh vang

Yêu thương là khổ nạn
 Thánh giá là gian nan
 Cho tôi biết thiết tha
 Chấp nhận tình thập giá
 Là già tử vinh hoa

Trong căn nhà hiu quạnh
Cơm chiều chẳng đủ ăn
Cha lao tác nhọc nhằn
Gánh nặng mẹ lầm lũi
Âm thầm mẹ khóc tủi
Trên vách đất xiêu đổ
Trông cây thập giá gỗ
Niềm an ủi quanh năm

Xa xăm buồn hoang dại
Cô gái điếm về già
Cuộc đời đã ruồng bỏ
Chỉ biết nhìn thập giá
Thương phận mình xót xa

Cho tôi được thật thà
Bước theo thánh giá gỗ
Là chấp nhận đau khổ
Bên bờ lau đá sậy

Cho tôi được nhìn thấy
Quá nhiều thập tự giá
Có những tình yêu giả
Có những thánh giá thừa

Cho tôi biết chọn lựa
Thánh giá là gian nan
Không phải thập tự vàng
Trên vùng ngực hở hang
Giêsu chết lặng im
Trong nỗi buồn câm nín.

CHIỀU BÊN QUÁN TRỢ

Con nhìn con trên quán trợ cuộc đời
 Quán thưa khách mỗi người đi một ngã
 Chiều xám nặng ôi đường về thập giá
 Bầy ngựa hồng đã rũ bả chân bon

Con ngồi đây bên quán vắng chiều hôm
 Trời mờ tối bên bìa rừng tội lỗi
 Con thấy sợ thấy bồi hồi bối rối
 Quay ngựa về hay rong ruổi trường chinh

Rừng âm u quán trợ con một mình
 Con thắc mắc nhưng không lời đáp trả
 Chúa như chết, chết thật trên thập giá
 Chiều âm trầm trĩu nặng một niềm thương

Nếu tiếp tục lên đường về thượng trí
 Đường thì dài mà lắm quăng hồ nghi
 Lắm mưa mùa sa mù nẻo tương lai
 Vó ngựa này có cuồng say mãi mãi

Nhưng bỏ Thầy đời con biết theo ai
 Con hỏi nhỏ nghe lòng hiu quạnh quá
 Đường siêu bạo ôi đường về thập giá
 Chúa chẳng nhìn chẳng nói chỉ lặng thinh

Trong cô đơn con tự hỏi lòng mình
 Tình chỉ đẹp khi âm thầm đau khổ
 Dang tay mãi trên gác lầu chuông gõ
 Như thập giá nhện giăng phủ mặt mày

Quán trợ buồn con mỗi mệt chiều nay
 Ngựa lững thững chán chường từng bước nhỏ
 Thấy trước mặt một đường đời lộng gió
 Con u hoài nghi ngại quá Chúa ơi.

**TA THÈM MỘT TÚT ĐẠN
TA YÊU MỘT THỎI ĐỒNG**

Người ơi có cho không
 Ta xin một thỏi đồng
 Để đúc cây thập giá
 Người ơi cho ta nhé
 Người ơi có cho không
 Cho ta một thỏi đồng
 Để tạc cây thập giá
 Người ơi đừng tiếc nhé, người ơi có cho không
 Thập tự giá làm bằng đồng trời giông bão ta không lo
 Trời mưa to ta không sợ
 Thập tự giá tạc bằng đá có thể vỡ
 Thập tự giá làm bằng cây có thể gãy
 Thập tự giá làm bằng đồng trời giông bão ta không lo
 Trời mưa to ta không sợ
 Vì Khổ giá tạc bằng đá nên đã vỡ
 Vì Khổ giá tạc bằng cây nên đã gãy
 Thập tự giá làm bằng đồng trời giông bão ta không lo
 Trời mưa to ta không sợ
 Hôm qua đã đại khờ

Lỡ đúc quả chuông bé
 Ôi tiếng kêu quá khê không nghe tiếng hòa bình
 Cho ta một thỏi đồng
 Cho ta xin tút đạn
 Ta tạc một quả chuông
 treo đỉnh tháp giáo đường
 cho reo lên lời ca
 cho vui cây thập giá
 cho ru lên hòa bình.

Như một lời trần tình
 Ta xin người thối đồng
 Người ơi có cho không
 Mong ta có bấy nhiêu
 Ta đâu dám xin nhiều
 Cho ta một thối đồng
 Người ơi có cho không
 Không cho ta sẽ liều
 Ăn cắp cho mà xem
 Ta thèm một tút đạn, ta yêu một thối đồng
 Người ơi có cho không, có cho không người ơi.

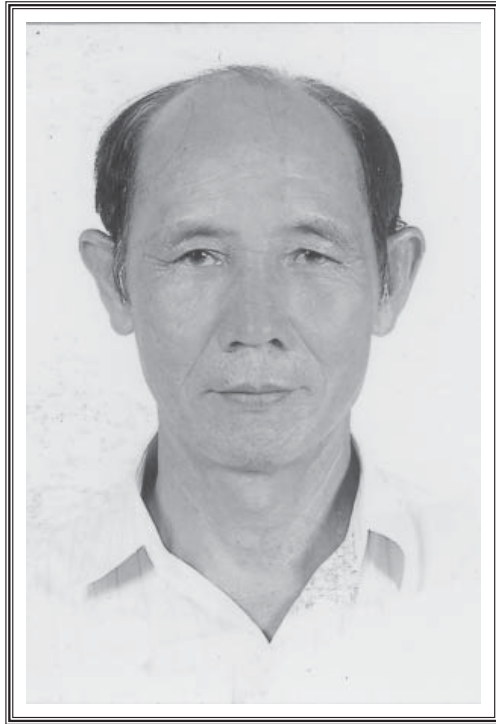
MÙA LÚA CHÍN

Chiều đang xuống bên kia đồi
 Chiều đang lặn
 trong ánh mắt người thợ gặt buồn xa xôi
 Ôi lúa thật rộng
 Lúa mênh mông
 Chiều đang xuống bên kia đồi
 Màu lúa mùa chín vàng ối
 Bên bờ đồi soải nắng
 Người thợ gặt lắng lặng nhìn trời
 Sợi nắng hanh rơi trên đồi chiều mùa thu cô độc
 Những sợi nắng như đang già từ cuộc sống
 Giữa đồi chiều mênh mông
 Người thợ gặt đứng trông cánh đồng
 mà như cõi lòng bụi ngùi dậy sóng
 Những chùm bông trụng mùa vàng óng
 Những chùm bông trĩu nặng ước mơ
 Những chùm bông rộ nở hạnh phúc ngày mùa

Rì rào hơi thở
 Ngọt ngào như những lời thơ
 Từng nhánh lúa vàng đợi chờ sum suê hạnh phúc
 Gục đầu bên nhau
 Rạo rực
 Rì rào tình tứ

Từng nhánh lúa vàng hân hoan trong màu áo mới
 Rộ nở niềm vui thành lời:
 - Bác nông phu ơi,
 Con đợi theo chân bác về chung tiệc ngày mùa
 trong sân đúc vua
 Người thợ gặt đứng trông lúa mùa
 mà như cõi lòng bụi ngùi dậy sóng
 Đôi tay quá ngắn
 Cho một ước mong
 Như chú ngựa hồng
 Xôn xao trước mặt đường trường gõ móng
 Nắng đang tắt trong lòng
 Người thợ gặt đứng buồn xa xôi
 Nắng đang tắt chung quanh sườn đồi
 Lúa chín thật vàng
 Màu vàng bát ngát thênh thang
 Người thợ gặt dang tay thật rộng
 Cánh đồng vẫn cứ bát ngát mênh mông
 Bông lúa nào theo chân bác về
 Bông lúa nào ở lại – Ủ ê – Muộn phiền
 Cánh đồng vẫn cứ bát ngát mênh mang
 Từng chùm bông vàng
 Trĩu nặng ước mong
 Hy vọng ngày mùa

được nghe nhạc hồng trong sân đức vua
 Hy vọng ngày mùa
 được chung rượu mừng trong đền thánh Chúa
 Chiều đang xuống bên kia sườn đồi
 Người thợ gặt bồi hồi cúi xuống hỏi lòng:
 Tay ta quá ngắn
 Làm sao gặt xong lúa đồng?
 Chiều đang xuống bên kia sườn đồi
 Bồi hồi – Người thợ gặt cúi xuống nhủ lòng:
 Trăng sẽ lên đêm nay
 hay ta ở lại
 Như vó ngựa say tương lai
 gõ mái móng thồ trên con đường dài
 Hay ta trở lại
 Như vó ngựa say đường trường
 gõ mái móng thồ bằng nhạc yêu đương
 Chiều đang xuống bên kia sườn đồi
 Người thợ gặt bồi hồi bên rừng thu sang
 Những cánh gió mỏng man
 Lại ru gió vàng rộ nở niềm vui thành lời:
 Bác nông phu ơi,
 Con đợi theo chân bác về
 chung tiệc ngày mùa trong sân đức vua.

ĐỖ VĂN

Tên thật: Gioan Baotixita Đỗ Văn Tích - Bút danh: Đỗ Văn và Tiểu Muội - Sinh ngày 10-09-1951, tại Ninh Bình.

Giáo viên môn văn

Địa chỉ: 124/1B, Gia Tân 2, Thống Nhất, Đồng Nai

Điện thoại: 061-3764-856 -

Email: tichdo1951@yahoo.com.vn

Đang cộng tác với: Đồng Xanh Thơ (Dững Lạc, ĐXT Xuân Lộc, Thi Ca Cầu Nguyễn, Chương Trình Mục Vụ Chuyên Đề TGP Sài Gòn.

BÀN TAY CHÚA QUAN PHÒNG

Là giáo dân của giáo xứ Bạch Lâm, Giáo Phận Xuân Lộc, tôi sinh ra ở miền Bắc xa xôi, nhưng lớn lên, trưởng thành tại miền đất đỏ hiền lành và thắm đậm tình người, tình Chúa bao la Gia Kiệm thân thương. Từ khi di cư vào Nam đến nay, tôi đã chọn nơi này làm quê hương. Đất lành chim đậu, quê tôi với những tháp chuông nhà thờ cao vút, sáng chiều ngân nga làm rung động lòng người.

Tuy bị thương tật vì chiến tranh, mất bàn tay phải, nhưng bù lại, Thiên Chúa và Mẹ Maria đã yêu thương, quan phòng luôn giúp đỡ tôi. Cuộc sống của chúng tôi được Chúa ban cho hàng ngày dùng đủ, con cái đã khôn lớn, lập gia đình, đều là giáo viên và cuộc sống ổn định. Về tinh thần, chúng tôi được sớm tối cận kề nhà thờ, có điều kiện sống đạo, dạy bảo con cháu nên người tốt, trở thành những Kitô hữu tốt lành.

Thật ra, trước năm 1975, tôi đã làm thơ về đạo, về xã hội, có vài tập thơ cho nhà trường. Thời đó, tôi dạy ở trường Trung học Gioan 23 ở Mỹ Tho. Chúng tôi dùng thơ văn để nhắc nhở, hướng dẫn các em học sinh sống sao cho tốt, có lòng nhân ái vị tha, yêu thương, giúp đỡ nhau.

Hiện thời, tôi đang dạy tại trường Trung học Đông Du, khi có dịp, tôi vẫn mang thơ văn Công giáo vào lớp (đây là khu vực mà 99% Công giáo). Vì sống ở miền quê, khó khăn về thông tin, nên tôi ít biết về sinh hoạt tôn giáo ở các địa phương khác. May mắn thay, Chúa đã dẫn dắt tôi đến với vài cuộc thi thơ văn Công giáo và tôi được biết đến qua những giải thưởng. Tôi được mời tham gia Đồng Xanh Thơ và nhóm Thi Ca Cầu Nguyện.

Tôi kể ra như vậy để thấy rằng tất cả đều do bàn tay Chúa quan phòng, sắp đặt, chỉ đường dẫn lối cho tôi. Tình yêu thương và lòng nhân ái của Chúa và Mẹ Maria đã củng cố đức tin cho tôi, các Đấng đã nâng đỡ, dìu dắt tôi từng bước đến với thi ca Công giáo, để tôi có điều kiện làm sáng danh Chúa và Mẹ. Tôi cảm nhận được chính đức tin làm trụ cột cho tôi, thúc đẩy tôi thêm lòng kính, tin, cậy, mến và giúp tôi sống bác ái hơn qua những vần thơ. Với suy nghĩ nông cạn này, tôi chỉ biết cố gắng sáng tạo, tìm tòi thật nhiều những lời hay, ý tốt, những vần điệu sao cho đẹp lòng Chúa và Mẹ, để ca khen, chúc tụng làm vinh danh các Đấng, để cuộc sống thêm ý nghĩa, sống có ích, sống cho Tin Mừng, được mọi người yêu mến và mến yêu mọi người như lời Chúa đã dạy.

ĐỖ VĂN

TUYỂN THƠ

SINH NHẬT MẸ

Gia đình nghèo
Thôn xóm đìu hiu
Mẹ chặt chiu từng củ khoai, trái bắp...
Mùa nước nổi
Lục bình lên xăm xấp,
Ngập nửa nhà
Tràn qua đập
Mênh mông!

Cha thả lưới trên đồng
Chiếc ghe nhỏ bênh bồng,
Nghe văng vẳng tiếng hò
Không đúng điệu...

Mẹ bây giờ gầy yếu
Lui cui hai bữa sớm chiều
Chúng tôi lớn lên
Thương mẹ thật nhiều...

Tôi, cô giáo mầm non
Hai đứa em còn đi học
Nhìn cha mẹ lấm than, khó nhọc
Nhiều lần nước mắt tuôn rơi!

Sắp đến ngày sinh nhật mẹ tôi
“Mẹ chỉ muốn con đưa đi lễ”
Theo lời mẹ kể,

Mấy tuần nay chưa được đến nhà thờ
 ... Gói quà nhỏ bọc kín cả hồn thơ
 Tôi nhìn mẹ quì đọc kinh chăm chú,
 Chiếc áo dài đã cũ,
 Qua mấy mùa nước nổi... tả tôi!

Mẹ ơi!
 Ánh mắt mẹ nhìn tôi
 Như muốn hỏi
 Tôi ghen ngào không nói...
 Mẹ mở gói quà, dòng lệ rưng rưng.
 Ôi, nước mắt vui mừng hay xúc động!

Mẹ không mặc, gói vào, nói trống:
 “Mẹ mặc ngày con gái mẹ vu quy”.
 Tôi quay vội mặt đi
 Xấu hổ...

Khi nhìn lại mẹ vẫn quỳ chăm chú
 Miệng đọc kinh, chiếc áo ôm trong lòng.
 Mẹ của con, mẹ có biết hay không
 Con yêu mẹ mệnh mỏng hơn biển cả!

MẸ QUÊ

Sau cơn mưa, đất ướt mềm,
 Mẹ già đội nón ra vườn chăm rau...
 Gầy gò..., tấm áo bạc màu
 Tay làm, miệng nhắm nguyện cầu cho con.

Nắng lên – bóng nhỏ nghiêng tròn.
 Ngồi tay, bát nước chè ngon ấm lòng.
 Hiên nhà, cháu bé chờ trông
 Đường làng vài kẻ gánh gồng...lao xao.

Có ai lách cổng đi vào,
 Mắt vui – Mẹ khẽ thì thào:
 Con tôi!

MẸ VỀ TRỜI

Sáng hôm ấy, cửa Thiên Đàng rộng mở
 Các Thiên Thần hớn hở đón trông ai!
 Tay cầm hoa
 Diễm lệ, tà áo dài
 Nhạc trời nhịp, sao mai dâng lời chúc.
 Kính lạy Bà – Bà đầy ơn phúc
 Không bợn nhớ trần tục: Mẹ Chúa Trời.
 Sáo ru êm, đàn dịu dặt, chơi vui...
 Tung hô Mẹ. Những lời kinh tuyệt diệu!
 Những khoảng đời đã qua nay rạng chiếu
 Thuở khiêm nhường, đầu cúi xuống: “Xin vâng”
 Sống dư tràn
 Đầy ơn Chúa
 Đỡ nâng,
 Cùng bạn Thánh nuôi Giêsu bé nhỏ.
 Cuộc đời Mẹ bao thăng trầm, sóng gió
 Chỉ âm thầm chịu khó, chẳng than van.
 Sớm tối bên con, sống cảnh cơ hàn
 Có nhiều lúc ruột gan sầu héo úa.
 Dưới thập giá
 Treo hình hài con Chúa
 Mẹ lặng thinh, giàn giụa lệ thương đau.
 Vai Mẹ đây, con tắt thở gục đầu
 Tê tái quá, địa cầu như tan vỡ !
 Để hôm nay

Cửa Thiên Đàng rộng mở
 Đón Mẹ về hồn xác ở bên con.
 Bỗng trăm cung nhạc véo von
 Mẹ lên trời - Mẹ luôn còn bên ta.

TIẾNG VỌNG TÌNH THƯƠNG

Mưa lất phất, rừng cây còn ngái ngủ
 Con vẫn quỳ nhìn lên Mẹ yêu thương.
 Mái đầu xanh giờ đã xám bụi đường.
 Tim chai đá, lòng vẫn vương tục lụy.

Đã lâu lắm con quên rồi: Chân lý!
 Sự nghiệp, tiền tài, vị kỷ, tham lam,
 Hưởng thụ, vinh hoa... như ngựa bất kham
 Có tất cả. Chỉ thiếu tình thương Mẹ!

Cũng đôi lúc, ngược về thời thơ bé
 Mẹ dắt con đi lễ thánh đường xa,
 Mẹ bên con quỳ gối tượng Đức Bà
 Miệng lầm nhảm Maria đầy phúc...

Mẹ dạy con thế nào là hỏa ngục
 Sống ra sao để lên được Thiên Đàng.
 Con nhìn lên ánh mắt Mẹ nghiêm trang
 Nhưng tha thiết trào dâng đầy xúc cảm.
 Con lớn lên... Quê hương mình u ám
 Chiếc thuyền nan trôi dạt giữa phong ba.
 Cứ dấn thân vào chước quỷ, mưu ma
 Để chiếm lấy vinh hoa và danh vọng.
 Nhưng Mẹ ơi! Hôm nay hồn vang vọng
 Con một mình lạc lõng đến Tà Pao. .
 Đoàn hành hương ra về từ lúc nào
 Con ở lại... nghẹn ngào bên chân Mẹ.

Hình như có tiếng thắm thì, nè nhẹ...
 Mẹ nhìn con như san sẻ, cảm thông.
 Maria, Mẹ nguồn mạch cây trồng
 Trái tim Mẹ – Trái Tim hồng rạng rỡ.

Ôi lạy Mẹ! Nhận đũa con lầm lỡ
 Đã trở về đây... nức nở... ăn năn!

MẸ AN BÌNH

(Tượng đài Đức Mẹ ở đèo Bảo Lộc, trên quốc lộ 20)

Mẹ đứng đó, giữa đại ngàn rừng núi
 Tiếng rì rào dòng suối chảy êm êm...
 Nắng lung linh rạng rỡ xé màn đêm.
 Tà áo trắng – Mẹ càng thêm diễm lệ!

Ôi lạy Mẹ, sinh Ngôi Hai Cứu Thế
 Mẹ loài người – bất kể giáo, lương.
 Hai bàn tay huyền diệu của yêu thương
 Mẹ dẫn lối chỉ đường cho lũ khách.

Có những ngày mưa, giọt buồn rả rích
 Trước linh đài u tịch – vắng – hoang sơ.
 Gió từng cơn chao đảo ngọn đèn mờ

Mẹ dõi mắt...đón chờ đoàn con đến.
 Tiếng xe ồn ào, trên tay nhang nển
 Đoàn khách nguyện cầu về bến bình an.
 Mẹ Maria, Nữ Vương đại ngàn

Tim mở rộng, Mẹ trao ban ơn phúc.
 Đỡ nâng mọi người, khắp nơi, mọi lúc
 Mẹ nhân lành, con kín múc hồng ân.
 Trên vạt nẻo xa, trắc trở, phong trần...
 Con xin Mẹ từ nhân...con cây Mẹ!

LIỀU GIANG

Tên thật: Têrêxa Nguyễn Thị Liễu, sinh năm 1951 tại thị xã Rạch Giá, Kiên Giang, học trung học Rạch Giá. Bút danh Liễu Giang.

Lãnh bí tích Thánh Tẩy ngày 05-05-1979 tại nhà thờ Tạ Tác Đà Lạt.

CHÚA ĐÃ Ở CÙNG TÔI

Tôi đã cầm bút lên rồi lại để xuống không biết bao nhiêu lần. Tôi không biết bắt đầu từ đâu, viết như thế nào, bởi thật sự tôi có nhiều điều muốn nói, nhiều điều muốn chia sẻ. 33 năm theo Ngài quả là không lâu, nhưng cũng là không ngắn. Niềm vui, nỗi buồn, hờn giận, tin yêu, mọi thứ trải dài trong cuộc sống của tôi từ khi có Ngài.

Tôi muốn kể một câu chuyện ngày xưa.

Khi đứa con gái lớn của tôi ốm nặng (bé 6 tuổi), bé được điều trị từ ấp đến huyện, lên tỉnh. Khi lên đến bệnh viện tỉnh thì bác sĩ đã từ chối. Chúng tôi đã van xin bác sĩ cứu chữa, đồng thời lúc đó, cô em chồng tôi là Thái Quý đề nghị để cô nhờ linh mục dâng lễ xin ơn chữa lành và xin được rửa tội cho cháu. Tôi đã gật đầu và trao con tôi cho ông Giêsu vô hình nào đó một cách vô thức. Vậy mà một tháng sau con tôi khỏi bệnh. Tôi thật sự kinh ngạc. Tất nhiên sau đó bé phải chính thức nhập đạo và học giáo lý. Tôi trở thành bạn của con, cùng hát, cùng học những bài kinh kệ. Tôi thật ngạc nhiên khi đọc đến sách Matthêu 28,20: “Và này Ta sẽ ở cùng các con mọi ngày cho đến tận thế”, và tôi đã hỏi Thái Quý những điều ngớ ngẩn. Rồi Quý giới thiệu cha Võ Tá Khánh cho tôi học giáo lý dự tòng.

Tôi đã theo Ngài chỉ vì niềm tin rằng Ngài ở cùng tôi mọi ngày. Tình yêu tôi dành cho Ngài thật đơn giản. Mỗi khi đi lễ, tôi muốn đến sớm một chút để có thể chào Ngài và kể hết những điều vừa trải qua, xin Ngài chỉ bảo, thứ tha, và được nghe Ngài chúc bình an. Tôi đã sống bình an trong Chúa để vượt qua biết bao thử thách, khủng hoảng. Và tôi biết rằng mọi thứ tôi vượt qua được đều vì niềm tin rằng Chúa ở cùng tôi mỗi sáng thức dậy, nơi mỗi người tôi gặp.

Cuối cùng tôi xin cảm ơn cha Võ Tá Khánh đã dẫn đưa tôi đến với Chúa, đã khuyến khích tôi làm thơ tán tụng Ngài. Cảm ơn Chất đã cho vợ theo đạo, cảm ơn Quý và những người bạn.

Và tôi cũng muốn viết lại 3 câu thơ của cha Khánh mà tôi và các bạn nhóm chia sẻ ở nhà thờ Rạch Giá rất thích:

*Kiếp theo Ngài là một kiếp long đong
Được không công thì cũng hãy cho không
Đã lãnh nhận hãy sẵn sàng hiến lại.*

LIỄU GIANG

TUYỂN THƠ

Ô HAY

Ta về bụi cuốn lưng đôi
Vông cơn gió ngược rối bời tóc mây
Thênh thang hộp ngậm trời say
Bùng lên ý định cuồng ngậy phiêu bồng

Tan đi ánh mắt vời trông
Cho ta chết ngộp với lòng đón đau
Đời không một chút vui nào
Ngày hồng bỗng đã nhuộm màu thê lương

Đường xa trắng toát mù sương
Trắng khuya dẫm dãi tang thương buốt người
Ta rơi vào mê lưới trời
Vẫy vùng rồi cũng rã rời xuôi tay

Xua hỗn cổ tích phôi phai
Mấy nghìn năm cũ còn đầy Thánh kinh
Thêm hoang lạng ngắm riêng mình
Ô hay! Có phải mối tình thiên thu .

HỮNG HỒ

Theo chân muôn bước tìm về
 Nhưng ta chỉ đứng bên lề cuộc vui
 Tình như men rượu say vùi
 Hẹn hò rồi để ngậm ngùi riêng ta

Một lần thôi đã xót xa
 Bao nhiêu ngày tháng trôi qua hững hồ
 Chờ người mộng cũ thờ ơ
 Đợi người lòng chớm hoang vu những chiều

Tiệc tan, hồn ngẩn quạnh hiu
 Nến tàn, nhạc tắt, kinh chiều chơi vơi
 Khép lòng nở nụ môi cười
 Vỡ tan trong sóng người đời thế thôi .

XIN CHO TÔI

Gió sương nhuộm ướt vai gầy
 Vành trăng soi bóng bao ngày buồn tênh
 Nửa đời trôi giạt lênh đênh
 Và Ngài là mối ưu phiền đầy thôi

Ta tìm muôn nẻo trời ơi
 Về đâu rồi cũng cao vời nhớ nhung
 Đường trần gánh nỗi long đong
 Ba mươi năm lẻ chưa xong chút gì

Ngài ơi một nhánh cuồng si
 Mọc trong số kiếp dậy thì đốn đau
 Gặp Ngài thấp thoáng lo âu
 Có quên chăng những nét sầu chơi vơi

Cho ta giây phút tuyệt vời
 Cho ta sống mãi với lời Thánh kinh
 Yêu Người như chính thân mình
 Yêu Ngài yêu trọn mỗi tình gian nan

TIẾNG THẦM

Với con

Dìu con suốt quãng đường mê
 Bụi mù thổi thốc mẹ về lối xưa
 Học thầy, học đạo cho vừa
 Phúc âm Chúa sẽ dẫn đưa vào đời

Dan áo

Mũi kim dệt áo len người
 Bàn tay khô nứt vế vời mai sau
 Thời gian tựa chiếc bóng câu
 Suối nguồn tuôn chảy nhiệm mầu tình yêu

Chiều xa

Chút buồn gửi áng mây chiều
 Đồi loang sương khói tiêu điều ráng phai
 Rừng vang vang tiếng thở dài
 Trời cao thăm thẳm đọa đày giá băng

Riêng mình

Chúa ơi mưa bão ngoài sân
 Trong con một nỗi băng khuâng dịu dàng
 Hoa kia đập nát tan hoang
 Phần con là chuỗi bàng hoàng xót xa

Tiến người

Sáng nay người ấy đi xa
 Công trường nắng cháy màu da dạn dày
 Con xin tha thiết ơn Ngài
 Ủi an người trọn tháng ngày gian nan

Phó thác

Thì thôi cũng trót dở dang
 Lo chi những chuyện bẽ bàng phù sinh
 Gọi tôi Ngài chẳng vô tình ...

BÀI THƠ CHO CON

Ngủ đi gối mộng thơ dài
 Nghe mùa thu chở tháng ngày buồn tênh
 Ta ngồi đợi bóng trắng lên
 Ru con đẩy giấc mơ rên bướm hoa
 Này con đừng nhớ xót xa
 Cười ngoan như tuổi ngọc ngà ấu thơ
 Kệ đời gian dối ơ thờ
 Chân khuyên nhanh nhẩu cho vừa Chúa yêu
 Theo ta vất vả trăm chiều
 Đường quê mà ngõ xa liều nẻo hoang
 Người đi còn mãi lo toan
 Thương con bé bỏng cơ hàn với ta
 Ngủ đi mộng với lời ca
 À ơi tiếng hát nuốt nà thâu đêm
 Quên đời một khúc kinh êm
 Dâng Ngài tất cả tình riêng thuở giờ

CHÚA ƠI

Bóng đêm ụp xuống thêm hoang
 Về đây rồi cũng bàng hoàng nhớ thương
 Cho con ánh mắt hiền lương
 Chúa ơi xoá nốt mê thường oan khiên

MẸ ƠI CON CẦU NGUYỆN

Đưa con đi lễ chiều
 Trời tháng sáu buồn hiu
 Mưa nhiều hơn năm trước
 Đường dài như đăm chiêu

Con mình theo tuổi lớn
 Câu hỏi khác hơn xưa
 - Mẹ ơi con cầu nguyện
 Như thế nào bây giờ?

Cho Bố về với Chúa
 Cho Bố dắt con đi
 Bạ bè con mấy đứa
 Có ba sướng ghê đi

Hình như là con gái
 Mê Bố hơn mê ai
 Đường xa không thấy ngại
 Nếu tên Bố nhắc hoài

Đưa con vào nhà nguyện
 Đưa con vào tình yêu
 Mẹ quỳ bên hai đứa
 Dạy từng câu thương yêu

Con đọc kinh thứ nhất
 Xin Ngài ban bình an
 Bố làm xong công tác
 Trên quãng đường gian nan

Kinh thứ hai con đọc
 Cho Bố biết tin Ngài
 Bố không còn cô độc
 Bố đưa con hàng ngày

Kinh thứ ba xin Chúa
 Cho con nên bé ngoan
 Để miền xa Bố nhớ
 Con Bố, Chúa thương nhiều

Đưa con về xóm nhỏ
 Chiều lan mây xa xa
 Hai con cùng đọc nhỏ
 Kính mừng Maria ...

ĐÁNH MẮT

Anh là ai và tôi là ai
 Cùng ăn cùng ngủ cùng mê say
 Áo cơm cơm áo lo quay quắt
 Chúa ở nơi nào Chúa của ai

Anh vẫn là anh, tôi là tôi
 Hai kẻ kiêu căng giữa cuộc đời
 Chúa là tình yêu hay ngang trái
 Hạnh phúc là gì hạnh phúc ơi

Tôi đã âm thầm những năm qua
 Nhớ nhung nhưng nhớ như kẻ già
 Trời ơi tôi sống hay đang chết
 Chúa ở cùng con Chúa đừng xa

Tôi biết một ngày không lâu đâu
 Hai ta sẽ nói vĩnh biệt nhau
 Nhắm mắt xuôi tay ai người trước
 Sao chẳng vì nhau chẳng vì nhau

Hay tại lòng mình chưa thật yêu
 Đa mang dăm đuối biết bao điều
 Nhưng tình mến Chúa e dè quá
 Chúa có khi nào Chúa dăm chiều

Tôi vẫn là tôi tuổi xế chiều
 Cô đơn quạnh quẽ ước mơ xiêu
 Tôi buồn tôi giận vì tôi đã
 Đánh mất người yêu của Chúa yêu.

CHẲNG LẼ

Chẳng lẽ chung đời mà đi riêng
 Tim người chai đá hay tôi điên
 Cà phê hứa bỏ thơ mến Chúa
 Lời nguyện hôm nào lời nguyện quên

Chẳng lẽ một đời ta yêu nhau
 Không chia được sao lời nguyện cầu
 Một chỗ bên tôi còn trống vắng
 Người chờ tôi đợi đến bao lâu

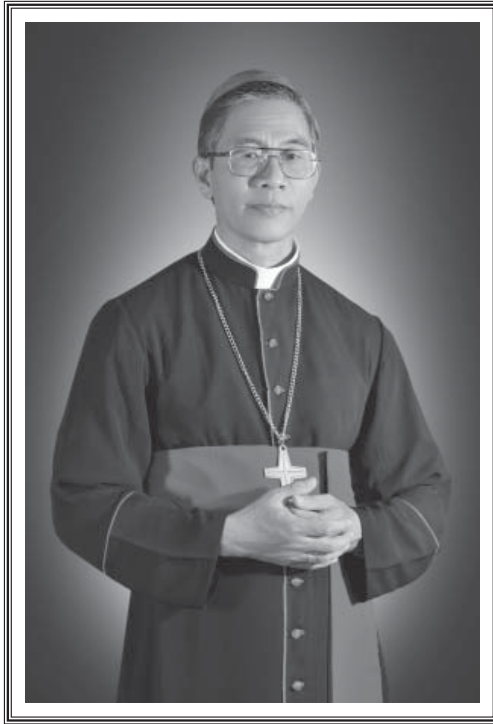
Chẳng lẽ suốt đời cứ thế sao
 Không thể cho nhau nỗi ngọt ngào
 Cùng quỳ bên Chúa trong nhà Chúa
 Thấm ước tình ta đến kiếp sau
 Chẳng lẽ ...

ANH VÀ EM

Anh đánh máy giùm em
 Bài thơ tình yêu Chúa
 Tiếng chữ kêu lọc cọc
 Như tiếng guốc bên thềm
 Em nhìn anh ...
 Mái tóc không còn xanh
 Nghiêng nghiêng dò chữ
 Bài thơ là của em
 Trình bày là của anh
 Chúa trả công cho anh hay cho em
 Nếu tính với từng người
 Theo điều có thể và không thể
 Em bắn khoản hỏi nhỏ
 Anh bao dung trả lời
 Chúa là của em
 Em là của anh
 Vì trong em có Chúa

QUÊN*. Tặng Chất*

Buổi sáng thức dậy uống vội ly cà phê quên đường
 Lòng đắng
 Đức tin của tôi mờ mờ ảo ảo
 Vội vã ra đi vội vã kiếm tìm
 Bóng hình xa khuất
 Phố xá đông vui tôi ở nơi này
 Uống ly cà phê có đường quên khuấy
 Mắt cay
 Vác thập giá theo Ngài
 Lao đao vấp ngã
 Ngài cho tôi bao nhiêu
 Lấy lại những gì...
 Tôi ở giữa đời thường
 Còn Ngài mãi trên cao
 Muốn uống chút gì cho lòng bớt khát
 Lại sợ quên đường, quên khuấy
 Môi mẫn
 Tôi mong người về
 Quên nhớ
 Chúa tôi ơi

NGƯỜI VIỄN KHÁCH

Tên thật: Matthêu Nguyễn Văn Khôi - Bút danh: Người Viễn Khách - sinh ngày: 13-10-1951 - tại Xuân Phương, Phước Sơn, Tuy Phước, Bình Định - Thụ phong linh mục ngày 10-5-1989 - Chánh xứ Nam Bình, Giáo sư thỉnh giảng tại Đại chủng viện Sao Biển Nha Trang. -- 2000-2005: Du học tại Đại học Giáo hoàng Urbaniana, Roma. Học vị: Tiến sĩ thần học luân lý. - 2005-2010: Chánh xứ Chính tòa Qui Nhơn, quản hạt Bình Định -Ngày 4-2-2010: Được tấn phong

Giám mục tại Qui Nhơn. Khẩu hiệu giám mục: “Tình yêu Đức Kitô thúc bách chúng tôi” (2Cr 5,14).

*Điện thoại: 0905-532-238
Email: mtnvkhoi@gmail.com*

NỖ LÒNG VIỄN KHÁCH

Sau bảy năm tu học tại Giáo Hoàng Học Viện Piô X Đà Lạt, cuối tháng 8 năm 1977, khi Học Viện bị giải thể, tôi cùng với các bạn phải ngậm ngùi rời xa mái trường thân yêu đã bao năm gắn bó, để ra đi với tờ giấy nhỏ trong tay do chính quyền thành phố Đà Lạt cấp: “Về gia đình làm ăn sinh sống chờ ngày chiêu sinh”!

Thế là mỗi người bắt đầu bước vào một chân trời vô định với một tương lai mờ mịt. Lý tưởng linh mục hầu như tan vỡ hoàn toàn. “Tương lai đang còn mang dấu hỏi, hiện tại đen ngòm một chấm than!”. Trong bóng tối mịt mờ như sờ được bằng tay ấy, tôi quyết định phải chọn cho mình một cuộc hành trình miên viễn như tổ phụ Abraham ngày xưa, và chấp nhận lên đường như một “người viễn khách” để đáp lại tiếng gọi của Chúa, một tiếng gọi khác xa những gì mình chờ đợi.

Không làm linh mục được thì tôi vẫn cứ sống lý tưởng ấy theo cách của tôi. Tôi quyết định tham gia lao động trong hợp tác xã nông nghiệp tại Gò Thị quê hương tôi, vừa để nuôi sống cha mẹ già, vừa để chia sẻ cuộc đời lam lũ của bà con trong xóm. Cuộc sống thật nhiều vất vả từ sáng sớm đến tối mịt, dãi nắng dầm mưa, với những công việc đồng áng nặng nhọc theo tiếng kèn gáo chát chủa.

Nhiều người cảm thấy ái ngại cho tôi, không biết tôi sẽ kiên trì với lý tưởng được bao lâu, nhưng họ vẫn khích lệ và âm thầm cầu nguyện cho tôi. Phần tôi, tôi cảm thấy vui khi được sống trong cùng hoàn cảnh với họ và tìm cách giúp đỡ họ trong đời sống đức tin. Sáng sớm tôi rủ nhiều người đi lễ. Trở về tôi cùng mọi người ra đồng. Chiều tối tôi rủ người ta đến nhà thờ đọc kinh. Sau giờ kinh, tôi kể chuyện Thánh kinh, hạnh các thánh, cổ tích đông tây, cho các em thiếu nhi. Cứ thế, từ ngày này sang ngày khác, từ tháng này sang tháng khác và từ năm này sang năm khác, chẳng có gì khác, ngoài những câu chuyện mỗi ngày mỗi khác để thu hút các em thiếu nhi đến nhà thờ đọc kinh.

Tôi tận dụng những lúc rảnh rỗi ít oi vào buổi trưa hay về ban đêm và ngày Chúa nhật để đọc sách, dọn bài suy niệm và giáo trình thần học để dạy các nữ tu Dòng Mến Thánh Giá Qui Nhơn, dạy giáo lý dự tòng và hôn nhân, dạy bình dân học vụ cho những người không biết chữ trong xóm và đi thăm viếng các gia đình.

Tuy nhiên, không có thử thách nào lớn cho bằng thử thách của thời gian. Thời gian cứ lặng lẽ trôi qua mà không hề đưa ra một câu trả lời hay ướm thử một hứa hẹn, cho dù một hứa hẹn mong manh. Thỉnh thoảng nghe tin các bạn từ phương xa: trừ một vài anh em may mắn được làm linh mục ít lâu sau ngày chia tay, số còn lại kể thì chuyển hướng, người thì ra đi khỏi nước, những người vẫn trung thành với ơn gọi tại quê hương ngày càng ít ỏi và đang vật lộn với cuộc sống khó khăn. Có lúc “người viễn khách” cảm thấy “chồn chân”, hoang mang chán nản như đi trong buổi hoàng hôn đang xóa mờ dần chân trời lý tưởng: “Lý tưởng ngày qua tươi sáng quá, làm sao giữ được trước phong ba!”

Vào các buổi tối, sau giờ kinh chung tại nhà thờ hay tại gia đình, tôi thích ngồi một mình bên ngọn đèn dầu nhỏ để cầu nguyện và suy nghĩ về cuộc sống, về ơn gọi. Rồi một hôm bỗng dưng tôi nảy ra ý tưởng cầu nguyện và suy nghĩ bằng những vần thơ, vừa để lưu lại những tâm tình và cảm xúc, vừa để có dịp chia sẻ với bạn bè. Những bài thơ đã ra đời trong cuộc kiếm tìm Thiên Chúa và ý nghĩa của cuộc sống. Và tôi cảm nghiệm được rằng chính những vần thơ ấy đã nâng đỡ tôi rất nhiều trong thử thách đức tin và ơn gọi.

Giờ đây, khi nhìn lại cuộc đời trong thời gian thử thách ấy, tôi mới cảm nghiệm được rằng Thiên Chúa đã muốn dẫn đưa tôi đi qua những ngõ ngách quanh co, những con đường sỏi đá, dưới nắng gắt mưa dầm, thậm chí trong những đường hầm tăm tối dường như không có lối ra. Nhưng có một điều tôi cảm nghiệm được là Ngài luôn ở bên cạnh và nâng đỡ tôi. Ngài có thể vẽ đường thẳng bằng những nét cong, như người ta vẫn thường nói, và tôi xác tín rằng mọi sự đều sinh ích cho những kẻ Ngài kêu gọi, như lời Thánh kinh đã dạy (x. Rm 8,28).

NGƯỜI VIỄN KHÁCH

TUYỂN THƠ

TIẾNG GỌI

Và Áp-ram lên đường xa đất tổ
 Gói hành trang không chứa tháng ngày qua
 Không cơ đồ sự nghiệp của ông cha
 Xa đất cũ ngày về không tiện hứa

Đường ơn gọi khác lối mòn luận lý
 Thoáng ngõ ngang mà hấp dẫn say sưa
 Khi vô biên cuốn hút mảnh linh hồn
 Và vô nghĩa mọi chương trình tạm bợ

Đường ơn gọi mở đầu bằng bước nhảy
 Từ an toàn vào bất ổn liên miên
 Cho chân bớt bám ghì trên bất cứ...
 Để tâm hồn khỏi bận vướng đa mang

Và Áp-ram lên đường xa đất tổ
 Tiến về vùng hứa địa vẫn miên man
 Thoảng đó đây Ngài âm thầm xuất hiện
 Là an toàn gõ nhịp bước lang thang

NỖI LÒNG MƯA NẮNG

Mưa ơi sao không rơi
 Trong nắng hồng phơi phới
 Cho bớt vẻ thô lương
 Cho sầu thương dịu vợi?

Hay lòng mưa cao thượng
 Không nở để ánh dương
 Vì mưa mà bớt sáng
 Vì mưa mà đau thương?

Sao nắng không chói lọi
 Trong mùa đông u ám
 Cho ngày khoan đi vội
 Đêm trường bớt đơn côi?

Hay bởi nắng tế nhị
 Không vui đùa âm ỉ
 Khi mưa khóc nghẹn ngào
 Giã từ mây ra đi!

ĐÈN KHUYA

Hình như tôi còn thức
 Bên đèn khuya lim dim
 Tiếng côn trùng rả rích
 Bỗng trầm khúc nhạc đêm

Tôi muốn thức trọn đêm
 Bên ngọn đèn bé nhỏ
 Chờ đợi Ngài đến gõ
 Mời Ngài vào nghỉ đêm

Mà sao Ngài chậm thế?
 Tôi chờ đã mỏi mê
 Đèn cạn dầu leo lét
 Ngồi lâu chân đã tê

Đèn ơi đừng vội tắt
 Ôi đèn khuya đêm thâu!
 Ngài ơi, con tin chắc
 Ngài sẽ đến không lâu.

CHÀNG HỌA SĨ DẠI KHỜ

Lạy Chúa, Ngài là vẻ đẹp tuyệt mỹ
 Mà con là chàng họa sĩ vụng về
 Muốn đem chút tài năng ra để vẽ
 Khuôn mặt Ngài bằng những nét nên thơ
 Nhưng lần nào cũng như bao lần khác
 Con ngây người nhìn lại tác phẩm mình
 Ôi tác phẩm con nghĩ rằng tuyệt tác
 Chỉ nhạt mờ một hình bóng u minh
 Tại vì Ngài là vẻ đẹp tuyệt đối
 Mà con là chàng họa sĩ dại khờ
 Muốn diễn tả vô biên bằng tương đối
 Đóng khung Ngài trên giá vẽ trở vờ
 Nhưng dù sao con cũng không chán nản
 Vì lâu nay lòng con hằng thao thức
 Cho mai ngày được nhìn thấy tôn nhan
 Không giới hạn, không bóng mờ, sây sút.

VẾT ĐÁ

Vết hoang dã loang dần trên phiến đá
 Cuộc hưng tàn chưa đã giấc Nam Kha
 Màu thời gian đậm nhạt theo mưa nắng
 Ta dừng chân lặng ngắm khu rừng già

Bao hoang thú bao tuổi ngàn thảo dã
 Thân đại thụ phủ lấp vết nghìn xưa
 Hồn thiên cổ có về đây chẳng tá?
 Mà sao nghe thốn thức khúc sơn ca

Ta bước đi giữa ngàn muôn sỏi đá
 Cảnh núi rừng mấy độ ngại bóng câu
 Ta đưa tay khẽ nâng niu cành lá
 Ngắm bóng mình trong mấy giọt sương sa

Khuôn mặt ta chai lì như phiến đá
 Thuốc thời gian tẩy bạc lớp men thơ
 Bao nét cứng đào sâu thêm gò má
 Càng tăng phần rấn rỏi con tim ta!

LƯU DZOANH BẢO

Tên thật: Gioan Baotixita Lưu Văn Lộc - Bút danh: Lưu Dzoanh Bảo - Sinh ngày: 05-6-1952 – tại Trang Cảnh, Nghi Lộc, Nghệ An - Dạy tiếng Pháp - Giám đốc Công ty TNHH-TMDV Hợp Tác Trẻ, TP HCM.

Tác phẩm: Những mùa hoa cũ (Thơ, 1974)

Những báo đã cộng tác: Tuổi Hoa, Đức Mẹ Hằng Cứu Giúp, Tinh Thần, Tình Thương, Thông Reo.

Website đã cộng tác: Truyền Thông Công giáo, Everything meaning to you.

ĐT: 0903-867-047

Email: dzoanhbaoluuvanloc@gmail.com

ĐỨC KITÔ LÀ TẤT CẢ CỦA ĐỜI TÔI

Không ai yêu chúng ta cho bằng cha mẹ. Không ai yêu chúng ta cho bằng người tình. Nên chúng ta muốn làm tất cả cho cha mẹ, cho người tình. Thế nhưng, Đức Kitô lại yêu chúng ta hơn cả cha mẹ, hơn cả người tình yêu mến chúng ta. Người yêu chúng ta đến độ hy sinh thân mình trên cây Thập tự: “Không có tình thương nào cao cả hơn tình thương của người đã hy sinh tính mạng vì bạn hữu mình” (Ga 15, 13). Chưa đủ, Người còn lấy cả thân mình nuôi sống chúng ta, và âm thầm ở lại với chúng ta mọi ngày cho đến tận thế, ẩn thân dưới hình bánh rượu.

Đức Kitô là tất cả của đời tôi! Chân lý này đã đi theo tôi suốt cả cuộc đời, một chân lý đã nâng đỡ tôi, đã mang lại cho tôi sức mạnh để sống, kể từ ngày Chúa cho tôi làm người cho đến ngày hôm nay, khi cuộc đời gần xế bóng, và hầu chắc là cho đến giây phút Chúa gọi tôi về với Người!

Ngày tôi chào đời, mẹ tôi mang trọng bệnh, và chẳng bao lâu, mẹ đã già từ cuộc đời, khi tuổi đời còn rất trẻ, và lúc đó, tôi cũng chỉ mới được ba tháng tuổi. Thiếu hơi ấm, thiếu dòng sữa ngọt ngào, thiếu tình yêu mẹ, tôi như một cây non èo uột, khó mà chống chọi được trước ngọn gió sầu đông, thì Đức Kitô đã là dòng sữa, là tình mẹ cho tôi. Thế là tôi đã sống được, đã vượt qua được tuổi thơ cô cút, mỏng

manh và lớn lên nhờ bàn tay Chúa dẫn dắt qua tình yêu, sự đùm bọc của ông bà nội và của những người thân.

Tuổi thiếu nhi nghèo nàn và cô độc, sống với ông bà nội, không anh chị em, ít bạn bè, thì Đức Kitô lại là sự giàu sang, là anh chị em cùng lớn lên, cùng chuyện trò với tôi trong những hôm trời giông bão, là bạn bè cùng chơi và chia sẻ cho tôi miếng bánh khoai thơm ngọt tình quê hương của những ngày hai bữa cấp sách đến trường làng, bụng ăn chưa đủ no. Những ngày đi học bao đồng, những ngày đi học giáo lý, thì Đức Kitô không những là người bạn thân, mà còn là người thầy dạy dỗ tôi.

Tuổi thanh niên, ý chí quật cường, xây mộng tương lai, thì Đức Kitô là lý tưởng rạng soi và hướng dẫn tôi trên bước đường phụng sự Thiên Chúa và phục vụ anh em. Rồi có những lần nghi ngờ, thấy đời mình chỉ toàn màu đen tối, muôn vàn thử thách đắng cay, thì Đức Kitô là người bạn đường, là Thần Chân lý đánh tan sương mù tăm tối và dẫn tôi đến bến bình an.

Tuổi trưởng thành gánh vác trách nhiệm trong xã hội, trong lòng Giáo hội, thì Đức Kitô là thủ lãnh, là cố vấn cho đời tôi. Lời của Người vẫn vang vọng bên tai tôi: “Cho thì có phúc hơn là lãnh nhận” (Cv 20, 35). Sống là phục vụ, là cho đi, là làm tất cả cho Danh Chúa được hiển vinh, cho mọi người được hạnh phúc ngay ở đời này.

Và khi cuộc đời xế bóng, khi da môi tóc bạc, khi mỗi gối chôn chân, thì Đức Kitô vẫn ở bên cạnh tôi, vẫn nâng đỡ tôi, và không bao giờ bỏ rơi tôi. Người là nguồn trợ lực, là đôi chân, là cặp mắt, là chiếc gậy của đời tôi!

Phải, Đức Kitô là Tất cả của đời tôi!

LƯU DZOANH BẢO

TUYỂN THƠ

HÀNH KHÚC...

Buổi sáng.
 Những con chim thánng sáu,
 Rời lục địa mà đi,
 Bay về những chân trời xa thấu,
 Với tiếng kêu biệt ly!

Bàn chân ấy bé run yếu ớt,
 Hôn mặt đất bên đường.
 Đôi cánh sợ đại dương xanh lướtt,
 Vỗ một lần ly hương.
 Trước giờ thiên di, hồn se thấtt.
 Hàng chim nhỏ đi đầu,
 Khúc nhạc hùng vang lên diu dặt,
 Bỏ đất liền lại đằng sau.
 Có những con, rồi không trở lại,
 Về đô thị ngàn khơi.
 Nhiều con thấy hồn mình tê tái,
 Khóc lẫn cuối đây vơi.

Những con ấy, mai rời trường ngập nắng,
 Biết nên buồn hay vui?
 Tim thật nhiều trong quần áo trắng,
 Mà chân bước ngậm ngùi.

Tôi tự nhủ: mình là di điểu.
 Trước đây khoảng mười năm,
 Cũng hành khúc xa rời trường cũ,
 Cũng khóc rờng trên sân.

Tôi muốn những con chim bé ấy,
 Gọi tôi một cái tên:
 “Chim” như họ, để nghe run rẩy,
 Một vẫy chào linh thiêng!

ĐÊM ẢO MỘNG

Đêm chùng xuống trên tinh cầu bé nhỏ,
 Đêm đi về gieo bước nhẹ xôn xao.
 Hoa cỏ lá trong tiếng thở dạt dào,
 Kiếp giun trùng ngược nhìn trăng sáng láng.

Ta đã đợi mỗi mồn sao ló dạng,
 Ta đã chờ nghe tiếng hát thần thiêng.
 Ta đã mong qua tất cả ưu phiền,
 Như thuở nọ, bốn nghìn năm tổ phụ.

Nhưng đêm nay, em đến cùng tinh tú,
 Đêm hơi đêm, ta sung sướng điên hồn,
 Nhìn em cười trong áo cưới Chiên Con,
 Theo Người đến, như nhân tình vạn thuở.

Này cây cỏ, hãy lặng im tiếng thở,
 Lắng nghe Người rồi cất tiếng ca vang.
 Ca vang lên mừng Chúa bỏ Thiên đàng,
 Sinh xuống thế cứu gian trần cô độc.

Ôi trần gian, lâu đài, cùng vương quốc
 Sao mãi mê theo những chuyện chiến chinh?
 Sao không ngộ đêm thấp sáng thanh bình,
 Niềm tin tưởng một ngày mai giải thoát?

Này vui lên, cùng Sứ thần vang hát,
 Đón mừng Người như tiếng hát trẻ thơ.
 Đêm hơi đêm, em đẹp quá thần thờ,
 Hồn ta ghen, và thơ ta ấp úng!

CHUYỆN NGÀY NHỎ VÀ NGÀY NAY

Giờ thương biết bao,
Người bạn gái nhỏ,
Lớp nhất thuở nào,
Mộng mơ ngày đó.

Hôm giờ giáo lý,
Nàng gọi tôi ra,
Nhỏ to lí nhí:
Em có cái này... hay lắm!

Sang năm đệ thất,
Em sẽ tu luôn,
Làm Sơ giám đốc,
Có râu chuối hạt,
Và chiếc áo dòng.

Còn anh, nghe nói,
Anh thích làm Cha,
Mà nghịch như quỷ,
Anh chẳng thật thà,
Ở tu sao được, hử anh?

Chiều qua ngô ngành,
Nhận được tấm thiệp,
Tưởng ngày nàng khấn,
Đâu ngờ... thiệp tang!

Rưng rúc miên man,
Thương nàng áo trắng,
Chưa khoác màu đen,
Thơ ngây mộng tưởng,
Làm Sơ hiệu trưởng,
Đã vội ra đi...

Ở Chúa, Chúa ơi!
 Giờ thương kỷ niệm,
 Cửa thời gian quen,
 Con cầu ước nguyện,
 Cho nàng đêm nay.

NIỀM VUI TẬN HIẾN

Người đã gọi tên tôi,
 Giữa lòng đêm tăm tối,
 Như người tình thỏ thẻ
 Những đêm trường đơn côi.

Người đã cầm tay tôi,
 Nhấn nhủ biết bao lời:
 “Đường con đi đừng ngại,
 Ánh mắt Cha không rời!”

Người đã dẫn dắt tôi,
 Trên khắp cả núi đồi,
 Dưới bình nguyên, biển cả,
 Tới với hết muôn người.

Người đã gọi tên tôi,
 Vâng, tôi sẽ theo Người,
 Sống cuộc đời thừa sai,
 Đẹp niềm vui tận hiến,
 Suốt dọc đời tương lai!

GỌI TÊN NGƯỜI

Gọi tên Người là gì?
Là hoa nở đường đi,
Thơm ngát đẹp vô cùng,
Làm hồn em run run!

Gọi tên Người là gì?
Là gió hiền quê ngoại,
Đưa em vào giấc mơ,
Thênh thang chẳng bến bờ!

Gọi tên Người là gì?
Là bài ca ý nhị,
Trên đôi môi chớm nở,
Một nụ cười ngây thơ!

Gọi tên Người là gì?
Là đôi cánh chim bay,
Về quê hương đầu ái,
Làm hồn em ngất ngây!

Gọi tên Người là gì?
Là gương sáng rạng soi,
Cho tuổi đời non dại,
Biết chí khí hùng oai!

Gọi tên Người là gì?
Là lý tưởng huy hoàng,
Cho nòi giống da vàng,
Cho đất Việt minh mang!

Gọi tên Người là gì?
Là anh hùng vĩ đại,
Mà lòng em mơ tưởng,
Mà suốt đời mến thương!

Gọi tên Người là gì?
Làm sao em kể nổi,
Tên Người ôi vời vợi,
Em chỉ biết thương thôi!

MINH DUYÊN THẬP TỰ

*Tên thật: Maria Gioan Thánh Giá Phạm Ghy Tạc
 Bút danh: Minh Duyên Thập Tự-Sinh ngày 11-05-1952
 tại Thụy Hoàng, Nam Định-Thuộc dòng Xitô Thánh Gia Việt
 Nam - Vào Dòng ngày 11-5-1976 - Khấn dòng ngày 08-12-1978
 hiện là Viện trưởng Nữ Đan viện Thánh Mẫu Vĩnh Phước.*

*Điện thoại: 0919-785-994
 Email: mdttghytac@yahoo.com.vn*

HÔNG AN THIÊN TRIỆU

Tôi xin hết lòng tạ ơn Chúa đã cho tôi được hiện hữu làm người, làm con Chúa và Ngài lại dẫn tôi bước vào nẻo đường thanh thản của đức ái, nẻo đường nhập thể, tử nạn và phục sinh vinh hiển của Đức Giêsu Kitô trong ơn gọi đan tu chiêm niệm. Qua con đường này tôi đã nhận được tình thương cứu độ của Ngài.

Cảm tạ Chúa đã cho tôi được đàm thoại, được cảm nếm, được chiêm ngắm các kỳ công của Chúa trong tình thương vô bờ bến của Ngài qua thiên nhiên, qua vũ trụ bao la và muôn loài muôn vật trong đó.

Cảm tạ Chúa đã cho tôi lý trí, ý chí và tự do để có thể thực hiện thánh ý Ngài trong tinh thần của con cái. Dấu ấn đầu đời khó phai trong đời Kitô hữu của tôi, đó là mầm *đức tin* Chúa đã gieo vào lòng tôi từ thời thơ ấu, đã tăng trưởng tiệm tiến theo thời gian và qua từng biến cố thăng trầm trong cuộc sống. Nhất là giai đoạn thanh xuân, một giai đoạn ngập tràn những ước mơ và lý tưởng cao vời, thế nhưng đạt tới sao được khi trong tâm trí tôi luôn bủa giăng những vấn nạn của thân phận làm người. Nào là: con người là chi? sống để làm gì? chết rồi đi về đâu? Rồi những tiếng gọi thì thầm trong sâu thẳm cõi lòng tôi, những nỗi băn khoăn thao thức khôn vơi cứ bàng bạc trong mọi sinh hoạt của tôi. Còn bên ngoài thì đủ mọi sắc màu, đủ mọi lời cuốn réo gọi tuổi thanh xuân của tôi, có thể là những réo gọi tìm danh lợi thú để đáp ứng cho những nhu cầu còn đang trống rỗng trong tôi. Tương lai thì mờ mịt trong một xã hội vừa mới khôi phục nền hòa bình. Tôi chưa thể định hướng cho đời tôi được vì

Đức tin còn đang yếu ớt trước những thách mắc không lời giải đáp, tôi bắt đầu một cuộc tìm kiếm...

Thế rồi mùa hè 1973, một dấu ấn ghi đậm trong đời tôi khi tôi dự thi về môn vẽ chân dung, tôi chọn vẽ chân dung Chúa chịu nạn, không ngờ lại đoạt giải! Đứng trên hàng danh dự mà tôi như kẻ mất hồn. Tôi lướt mắt nhìn lên những bức tranh triển lãm trên tường, đến bức Chúa chịu nạn thì bỗng có tiếng phát ra từ đó: “Còn tình nào hơn thế nữa không con?” Vâng, “không có tình yêu nào lớn hơn tình yêu của người đã hi sinh tính mạng vì bạn hữu mình” (Ga 15,13). Ngay lúc đó trong tôi như có một luồng điện xẹt qua người. Vâng, bây giờ thì tôi đã hiểu, ánh mắt yêu thương của “Anh Chàng Giêsu” trên thánh giá đã choáng ngợp hồn tôi, đã cuốn hút tôi theo Ngài.

Sau “tiếng sét” của “Anh Chàng Giêsu” trên thánh giá, lời mời gọi sống và chết cho một mối tình đã làm đảo lộn đời tôi. Trước đây, tôi đam mê mọi màu, mọi thứ, chạy theo những bã phù vân và danh lợi thú của trần tục, nay chỉ còn yêu màu trắng thay cho cả mọi màu, và hòa mình trong nếp sống đơn sơ, nghèo khó, âm thầm khiêm tốn của các đan sĩ Xitô trong lòng Giáo hội. Như những cánh hoa đồng nội tươi nở giữa cảnh thiên nhiên trong khu rừng vắng, hay trong kẽ đá của miền núi cao, ít ai biết đến họ, nhưng từng giây phút, họ luôn hướng về Đấng Chân - Thiện - Mỹ trong lời kinh tiếng hát ca tụng Chúa, nguyện cầu và an bình trong hi sinh khổ chế. Sống đời Đan tu, họ lặng lẽ âm thầm chu toàn sứ mệnh của bộ rễ cây trong toàn thân cây Giáo hội, hoặc như Thánh Têrêsa Hải Đồng Giêsu đã xác tín: “ÔN GỌI CỦA CON LÀ TÌNH YÊU”, “CON LÀ TRÁI TIM CỦA GIÁO HỘI”.

Cảm tạ Tình Thương Chúa đã đoái thương tôi, phận hạt bụi nhỏ nhoi, mong manh và yếu đuối để nó được trở nên hạt bụi tuyệt vời, và hạt bụi được “vươn hình hài lớn dậy”. Vâng, hạt bụi tuyệt vời vì được Chúa yêu thương và cứu độ vô điều kiện. Giờ đây tôi như hạt bụi nhỏ nhoi được chìm vào trong đáy biển khơi Tình Yêu bao la của Thiên Chúa. Tiếng gọi yêu thương vẫn luôn vang vọng trong tôi, luôn thôi thúc tôi sống Mầu nhiệm tự hủy với Thầy Chí Thánh. Vì thế, sống trong ơn gọi Đan tu chiêm niệm là tôi tham gia vào mầu nhiệm Tử Nạn của Chúa Giêsu và loan báo niềm hoan lạc và sức mạnh của ơn Phục Sinh (Hiến Pháp Dòng Xitô, số 3). Ngày ngày như cậu bé Samuel, tôi thưa lên Chúa: “Xin Chúa phán, vì tôi tớ Chúa đang lắng tai nghe” (1Sm 3,9). Và khi nghe tiếng Chúa, tôi lại đáp lời: “Lạy Chúa, này con xin đến để thực thi ý Chúa” (Dt 10,7).

Với bài chia sẻ này, tôi chỉ ước mong nói lên niềm xác tín: Đức Kitô là đấng cứu độ duy nhất. Ngài là cứu cánh và cùng đích của chúng ta. Ngài đã yêu tôi và yêu nhân loại đến cùng (Ga13,1). Ngài đã gọi tôi theo Ngài để loan báo Tình Thương Cứu Độ cho nhân trần: “Hãy yêu như Thầy đã yêu” (Ga 13,34), và để đáp lại tình thương Ngài đã dành cho tôi, dù tôi vô vàn bất xứng và chẳng có công trạng gì trước nhan Ngài.

Nữ đan sĩ MINH DUYÊN THẬP TỰ

TUYỂN THƠ

BÀI THƠ THẬP TỰ

Trong đêm trường vắng lặng
 Tôi viết lên bài thơ
 Bài thơ Tình Thập Tự
 Thơ vắt từ nỗi đau
 Của một đời dang hiến
 Thơ vắt từ nỗi nhớ
 Của một kiếp hồng trần
 Thơ vắt từ nỗi buồn
 Của một đời thống hối
 Thơ vắt từ niềm vui
 Của đời được tha thứ
 Thơ vắt từ tim yêu
 Của tâm tình cảm tạ
 Thơ dịu ngọt đắng cay
 Quyện xoáy trong tâm hồn
 Trái tim yêu đắm máu.

NHẬP THỂ

Mùa đông năm ấy Chúa làm người
 Cam chịu cơ hàn chốn tanh hôi
 Hơi thở bỏ lừa sao đủ ấm
 Tắm thân bé bỏng của Ngôi Lời

 Ngày nay Thiên Chúa hóa thân phàm
 Trong kẻ đói nghèo rét lạnh căm
 Áo không đủ ấm mùa đông mặc
 Tắm thân gầy guộc mấy ai thăm

Quỳ đây khẩn nguyện Chúa thương tình
 Nhận chút lòng thành con kính tin
 Chúa đến trần gian đem ánh sáng
 Xóa tan mờ tối kiếp nhân sinh.

ĐÔI THIÊNG

Đôi vắng hôm nay tỏa nắng chiều
 Như màu lưu luyến của Tình Yêu
 Chúa đó con đây lòng quyến luyến
 Dâng mấy tình yêu cũng chẳng nhiều

Soli Deo¹, đôi vắng lặng im
 Chỉ một mình con hồn lẳng chìm
 Vắng nghe tiếng Chúa, đang mời gọi
 Dâng Chúa Tình Yêu Ngài kiếm tìm

Chợt thấy đôi thiêng gió lao xao
 Lòng con rộn rã như ngày nào
 Cha đã yêu con từ muôn kiếp
 Tay Cha, Ngài đã khắc con vào

Gọi nhớ tình Cha đổ máu đào
 Trên đồi Núi Sọ một chiều nao
 Cha chết để cho con được sống
 Cảm tạ Tình Cha quá dạt dào

Đôi vắng linh thiêng nhẩn nhủ thầm
 Con mau đáp lại mối Tình Thâm
 Hy lễ con dâng là Thập giá
 Âm thầm con vác mỗi ngày qua.

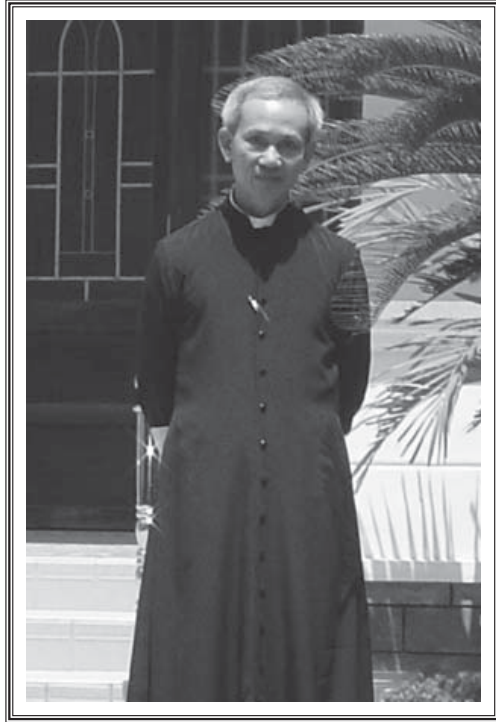
¹ Soli Deo (*Cho một mình Thiên Chúa thôi*): tên một ngọn đồi ở đan viện (TTT).

TÌNH THẬP TỰ

Người đã yêu em từ dạo đó
Thập hình núi sọ lãnh án treo
Đôi môi mấp máy tha cho họ
Ánh mắt yêu thương quá đăm chiêu

Người đã yêu em từ dạo đó
Tim Người thổn thức giữa trời cao
Dang rộng đôi tay chiều lộng gió
Nỗi lòng trao gửi thắm đường bao.

Người đã yêu em từ dạo đó
Máu tim tuôn đến giọt cuối cùng
Em uống cho say dòng máu đỏ
Người đã trao em men thắm nồng.

SƠN CA LINH

*Tên thật: Giuse Trương Đình Hiền - sinh ngày 08-7-1952
tại Trà Câu, Quảng Ngãi --Thụ phong linh mục 10-5-1989
- Quản hạt Phú Yên (2002) - Quản hạt Quảng Ngãi (2012)
- Làm thơ và viết nhạc với bút hiệu Sơn Ca Linh.*

*ĐTDD: 0914-038-038
Email: josdhien@yahoo.com*

ĐỨC TIN LÀ MỘT CHUYẾN ĐI DÀI

Từ khi Ngôi Lời vĩnh cửu chấp nhận “ra đi” khỏi cung lòng Thiên Chúa để dẫn thân vào đời, mang kiếp phận long đong của con cháu Adam, rồi sau đó, dẫn bước ra đi trên những nẻo đường cát bụi Palestina để tung gieo Tin Mừng Cứu độ, thì tất cả những ai mang “căn cước Kitô” cũng phải tiếp nối cuộc hành trình “ra đi” theo cách thế riêng biệt của chính mình.

Riêng tôi, cho đến mãi hôm nay, với 62 năm cuộc sống làm người và làm con Thiên Chúa, với 23 năm trong cuộc đời linh mục, tôi luôn vẫn cảm nhận được rằng: đời mình là một chuyến đi dài. Cuộc ra đi trước hết, đó chính là “ra đi khỏi cái tôi” của mình để tìm kiếm và vâng phục thánh ý của Thiên Chúa. Và rồi, mỗi ngày sống đó là mỗi bước lên đường để khám phá tình yêu, để nhận ra ân sủng và viết lại Tin Mừng bằng chính con người tầm thường, mỏng manh và yếu đuối. Trong cuộc hành trình đầy nhiều khê lẫn tất bật này, làm sao tránh khỏi những phút giây lạc lối, những ngã quy thảm thương, những thụt lùi hèn nhát... Thế nhưng, tôi vẫn luôn xác tín và cảm nhận sâu sắc rằng: Thiên Chúa vẫn mãi là “Người Cha già đang mở rộng vòng tay đón đợi”, vẫn mãi là “Rabbi Giêsu” luôn đưa tay ra để kéo tôi lên từ “biển sâu tăm tối”. Và vì thế, tôi tiếp tục ra đi để ít ra, không có những hoa hồng rực thắm bên “vệ đường cuộc sống”, tôi xin gieo những bông hoa dại giản đơn và khiêm tốn, như văn sĩ Michel de Montaigne (1533-1592) đã từng cảm nhận: “Si la vie n'est qu'un passage, sur ce passage au moins semons des fleurs”. Vâng,

*“Đời tôi là một chuyến đi,
Hành trang nào có, thôi thì gieo hoa”.*

SƠN CA LINH

TUYỂN THƠ

BÀI CA CỦA NGƯỜI LỮ HÀNH

Trên con đường mòn,
 Con đường mòn của kiếp nhân sinh
 Đã bao đời quen thuộc, chán ngấy!
 Tôi đã bước đi,
 Và bỗng thấy một chiều hoang dại...

Đằng trước, đằng sau
 Hàng hàng lớp lớp,
 Những đứa trẻ thơ ngây,
 Những mục già...còng lưng đếm bước.
 Những đôi tình nhân
 Tay trong tay, vòng ôm tha thướt,
 Và những lão ăn mày,
 Bao bị cồng kênh rách nát theo sau...

...Trên con đường mòn,
 Con đường mòn của kiếp nhân sinh
 Đã bao đời quen thuộc, chán ngấy!
 Tôi đã bước đi, và...
 Bỗng thấy tâm hồn sao tê tái.
 Quay lại đằng sau: Ôi nhạt nhoà quá khứ,
 Tuổi thơ, nụ hồng, mơ mộng... mù sương!
 Nhìn lại chung quanh: đồng không mông quạnh!
 Lớp lớp người hấp tấp cuốn nhau đi.
 Và phía trước: một màu xanh đen, chân trời tím ngắt!!
 Nẻo tương lai mịt mờ huyền hoặc...
 Và tôi lại bước đi,
 Trên con đường mòn của kiếp nhân sinh

Đã bao đời quen thuộc, chán ngấy!
 Bước chân giở tê tái,
 Và nỗi chán chường vây phủ con tim.
 Tôi nguốc mắt lên cao,
 Như thú hoang quờ quạng đi tìm,
 Tìm dòng suối mát, “rừng mơ”,
 Hay một bình minh cuối trời rạng rỡ...

Thì ô kìa!
 Ngài đang đứng đó,
 Như Mực tử, gậy cầm tay.
 Ngài đứng đó, dường như, đã bao giờ,
 Ngài vẫy gọi,
 Và sau đó...điều tôi sánh bước...
 ... Trên con đường mòn
 của kiếp nhân sinh đã bao đời quen thuộc.
 Đi bên Ngài tôi bỗng thấy bình an.
 Ngài nói khẽ, Ngài mỉm cười, yên lặng.
 Phần tôi,
 Con đường mòn bây giờ vui lạ!
 Lá xanh, hoa thắm, nắng tươi hồng,
 Trời bao la, chim reo hát trên không...
 Như đón mời chân tôi bước tới.

Và trên con đường mòn
 Của kiếp nhân sinh muôn đời quen thuộc,
 Ngài đã cho tôi
 Tìm ra “ý nghĩa cuối cùng”
 Của “những chuyện xảy ra”
 Trên con đường mòn:
 Đẳng trước, đẳng sau, chung quanh, khắp chỗ,
 Người ta đánh nhau, đập đầu máu đổ,

Người ta yêu nhau, phản bội, hận thù.
 Người ta đói, người ta no,
 Người ta giàu, người ta khổ.
 Người ta sinh ra một đời nặng nợ,
 Người ta loay hoay cơm áo gạo tiền,
 Người ta mù loà, què cụt, điếc, điên,
 Người ta nằm xuống, một đời, ngôi mộ!...

...Và trên con đường mòn
 của kiếp nhân sinh muôn đời quen thuộc.
 Ngài dẫn tôi đi hết sáng lại chiều.
 Ngài hát tôi nghe “ca khúc tình yêu”
 Và Ngài bắt tôi
 Phải học thuộc lòng từng câu từng chữ.

Thì ra đó là một bài ca
 Kể câu chuyện một “Người Hành Lữ”:
 Người Hành Lữ đó,
 Từ trời cao đã nhìn thấy khổ đau,
 Rồi cam tâm từ giã chốn “sang giàu”
 Ôm phận bạc hoá thân làm người thế.
 Và trên con đường mòn
 Của kiếp nhân sinh muôn đời chán ngấy
 Người đã đồng hành với hết thầy anh em.
 Đã chen vai sát cánh,
 Đã sục sạo đi tìm,
 Tìm ánh mắt, bờ môi khô mệt mõi.
 Tìm từng đôi vai chất đầy gánh tội,
 Tìm những con tim bao ngày tháng giá băng.
 Tìm những mảnh đời hoang,
 Điên dại khô căn...
 Người ôm hết trong vòng tay nhân ái...

Nhưng đoạn cuối của bài ca ấy,
 Tôi học hoài mà chỉ nhớ đôi câu:
 “Rồi có một đêm thâu,
 người ta xúm lại,
 bắt lấy Người trói chặt đem đi...
 Chiều hôm sau trên đồi nắng úa,
 Người bị giết,
 Treo trên hai thanh gỗ sồi treo lại...
 Nhưng chưa được ba ngày
 Người ta xôn xao bàn tán:
 “Rằng: Người đã sống lại rồi,
 Người đã chết cho chị, cho anh, cho tôi,
 Và đã phục sinh, hoàn thành ơn cứu chuộc...”

Tới đó, bài ca chấm dứt...
 Khi tôi thuộc rồi,
 Thì Ngài cũng lặng lẽ biến đi tự bao giờ,
 Bỏ lại mình tôi,
 Trên con đường mòn
 Của kiếp nhân sinh muôn đời quen thuộc.
 Vừa hát khế bài ca,
 Tôi một mình lê bước
 Nhưng hình như,
 Đang vọng lại Lời Ngài phía trước:
 “Nhập thể – yêu thương – hiến tế – giao hoà...
 Bài ca đó, viết đi, đừng bỏ cuộc,
 Từng nét chữ phải hoà theo nhịp bước,
 Phải thấm đầy ý nhạc yêu thương...”
 Và tôi cứ thế bước lên đường,
 Con đường mòn
 Của kiếp nhân sinh muôn đời quen thuộc...

HAI NGÀN NĂM THƯƠNG NHỚ

Kỷ niệm Chúa Giêsu 2000 năm tuổi

“Lời Thơ đó” hai ngàn năm thương nhớ!
Ta ngâm hoài mà sao vẫn chưa phai.
Có phải chẳng từ muôn đời duyên nợ,

Người yêu ta nên thơ vẫn nối dài?
“Lời Thơ đó” hai ngàn năm thương nhớ!
Dệt cung trầm bằng sức mạnh Thần Linh.
“Thơ Yêu Thương” mang cho đời hơi thở,

Và cho ta về tới bến thiên đình.
“Lời Thơ đó” hai ngàn năm thương nhớ!
Gọi ta về từ hoang dã căn khô,
Thấp trong ta niềm tin đã héo úa,

Và ru ta quên những vết đại khờ.
“Lời Thơ đó” hai ngàn năm thương nhớ!
Như triều dâng như suối ngọt xuôi về.
Như nắng Xuân bùng sáng những cơn mê,
Như “Bắc Đẩu” trong đêm mờ buốt giá.

“Lời Thơ đó” hai ngàn năm bất diệt!
Và những ngàn năm nối tiếp theo sau.
“Thơ” dài thêm vẫn yêu thương tha thiết,
Cho trần gian chóing ngợp khúc nhiệm mầu.

Ôi Giêsu, chính Ngài: Lời Thơ ấy!
Hai ngàn năm vọng mãi khúc tâm ca.
“Thơ yêu thương, Thơ cứu độ, An hòa”
“Lời Thơ đó”: hôm qua, hôm nay và mãi mãi”!

KHI PHÊRÔ ĐI LÀM GIÁM MỤC

Riêng tặng Em tôi ngày đi làm Giám Mục

Từ bãi biển Galilê,
 Tiếng gọi nào đã đưa anh lên đường thuở ấy!
 Để mẹ lại với tuổi già trống trải,
 Xa cha cùng tấm lưới, chiếc thuyền câu!
 Tiễn chân anh, người vợ yêu giọt nước mắt u sầu
 Mấy thằng bạn dân chài...vẫy tay thay lời giã biệt...

Anh ra đi mang theo cả trời thương da diết
 Thương quê, thương người, thương kiếp sống nhỏ nhoi.
 Tấm lưới, chiếc ghe, làm sao giải thoát thân phận tôi đòi?
 Thôi đành bỏ lại
 Để ra đi tìm cho được Vị Minh Quân Cứu Thế!

Và anh đã trở nên Tông Đồ như các sách Tin Mừng đã kể...
 Chính Anrê, người ngư phủ, bào huynh
 Sau một ngày ở lại tìm hiểu ngọn ngành
 Đã quyết định dẫn em đến cùng diện kiến
 Ngõ ngàng làm sao, không lẽ đây, một Đấng Mêsia hiện diện?
 Một Rabbi mà “cù bơ cù bất” thế sao!
 Hy vọng Thiên Sai đã mấy vạn thu rồi,
 Nay đổ lại trên một kẻ vô danh, một chàng “Thợ mộc”?...

Thôi đã quyết, theo thì theo cho trót,
 Dầu mệt nhòai, đói khát, vẫn cùng đi.
 Hiện tại bấp bênh, tương lai đen tối, lo gì,
 Con đường hẹp, phúc khó nghèo,
 Thấp thoáng cuối đường biết đâu là thập giá!

Sóng nước Biển Hồ bước chân nào vội vã,
 Tưởng chừng như chìm xuống giữa đêm đen.
 Bàn tay Thầy giữ chặt kẻ phàm hèn,
 Để dẫn dắt qua “bờ bên kia” trót lọt.

Rồi hôm nào trên Thabor chót vót,
 Cứ ngỡ rằng hạnh phúc chính là đây.
 Đâu có hay, đường thập giá nối dài
 Mà điểm hẹn sẽ là đau thương, chết chóc.

Mặc cho ai chối từ, quay lưng tìm lối khác
 Phêrô này xin ở lại, dầu lặn suối, trèo non.
 Lời ban sự sống, xin theo mãi vẹn toàn
 Cho dầu biết tấm thân mang đầy khiếm khuyết...
 Rồi đã đến những giờ đau thương, già biệt
 Bàn Tiệc Ly, ngõ ngàng, Thầy cúi xuống rửa chân!
 Con là ai, cát bụi phàm trần?
 Dám lãnh nhận nghĩa cử yêu thương tuyệt vời đến thế!
 Có ai ngờ, nỗi bi đát con đường thập giá
 Đã đập vùi thân bé bỏng đại khờ
 Vội vã chối Thầy như nỗi sợ của trẻ thơ
 Để theo mãi cuộc đời như dấu ấn của ăn năn sám hối!

Rồi bình minh Ngày Thứ Nhất sao mà đến vội.
 Xôn xao trong lòng, rộn rã bước chân vui
 Đêm đen đã qua, Thầy sống lại rồi,
 Đã lôi ai đó trở về từ cõi chết...

Rồi một sáng trên bờ hồ Tibêriát
 Vâng lệnh Thầy Phêrô lại buông lưới, ra khơi
 Bữa điểm tâm đơn, mà lòng dạ bồi hồi
 “Thầy biết hết mọi sự, Thầy biết con yêu mến...”

Con đường Phêrô đã chọn, đã đi và đã đến,
 Vâng lệnh Thầy tới tận chỗ nước sâu
 Cũng lại đôi cao, bóng dáng nhạt màu!
 Trên thánh giá ngược, giống như Thầy,
 Phêrô đã hát trọn bài ca hy tế...

EM KHÔNG HỀ GIÀ NUA ĐÂU NHÉ!

(Mến tặng cộng đoàn giáo xứ Đồng Tre nhân dịp kỷ niệm 110 năm hành trình sống đạo. Lễ Mẹ Lên Trời 2009)

Đồng Tre ơi!
 Đã mấy thu rồi ta không nhớ?
 Đã cùng em sánh bước đồng hành.
 Lúc vượt Trà Bường
 Khi qua Suối Tía...
 Những nẻo đường lầy lội Suối Mây
 Chim xanh vẫy gọi bên kia Đồng Đá...
 Chắc em vẫn không quên,
 Những đêm mùa đông sốt rét rừng vật vã
 Em xanh xao gầy guộc
 Để thân mình trần trụi những vết thương
 – Vết thương thuở xa xưa Bình Tây Sát Tả
 Máu ngập đường sỏi đá Cây Gia
 – Vết thương của bom đạn anh em một nhà
 Mấy chục năm mù lòa nổi da xáo thịt!
 – Vết thương của đói, nghèo, đốt nát...
 Bệnh tật, lằm than như theo mãi cuộc đời.
 Thế nhưng,
 Đồng Tre yêu dấu của ta ơi!
 Em vẫn trẻ, không già nua đâu nhé!
 Trăm năm qua, dầu thẳm trăm dâu bể,

Trong em vẫn tràn trào nhựa sống Thần Linh.
 Từng bước em qua,
 Dịu em, Người Mực Tử vô hình
 Luôn dẫn lối đưa em vào đồng xanh suối mát.
 Ngọt ngào lời ru, Mẹ Hiền giọng hát,
 Đức Nữ Đồng Trinh luôn che chở phù trì.
 Em nhé từ đây,
 Mỗi tế bào trong em, mắt mũi, tứ chi...
 Phải gắng sức trở nên những viên đá sống.
 Đồng Tre ơi!
 110 năm, em vẫn mãi là nhân chứng
 Kiên trung, hiệp nhất, bác ái, anh hùng
 Em vẫn trẻ,
 Em sẽ không bao giờ già nua đâu nhé!

BẮT DIỆT

(Dâng kính Thầy Giảng Anrê Phú Yên)

Có những trái tim muôn đời vẫn đập,
 Vẫn sáng qua bao thế kỷ mịt mù.
 Dù mưa đông hay gió lạnh chiều thu,
 Dòng máu thấm nhịp đều theo tiếng thở.

Có những bước chân muôn đời ghi nhớ,
 Núi không quên và sông vẫn nhắc hoài.
 Bước ngày xưa về để lại hôm nay
 Cho quán vắng sáng lên niềm hy vọng

Có những ánh sao muôn đời vẫn sáng
 Đêm qua đêm thức mãi hẹn người về.
 Sao gọi ai bưng tỉnh giữa cơn mê
 Khăn gói bước lên đường theo dấu cũ.

Có những ý thơ đã đi vào tuyệt đối,
 Thơ kết bằng muôn giọt máu tin yêu.
 Lời thơ vang theo tiếng nhạc đặt diu,
 Đang vẫy gọi hồn ai theo lý tưởng.

Vâng, tất cả đã trở thành thần tượng,
 Những con người sống trọn nghĩa Chúng Nhân,
 Đem máu tim đền đáp nghĩa thiên ân,
 Viết khúc nhạc tình yêu bằng hy tế.

Những người ấy qua muôn ngàn thế hệ,
 Vẫn sáng lên như tinh dầu rạng ngời.
 Như đuốc thiêng bùng sáng khắp muôn nơi,
 Những người ấy, CHÚNG NHÂN, muôn đời bất diệt...

ĐÊM THÁNH NGÀY XƯA

(Giáng Sinh 2010)

Tôi đã đi qua những “Mùa Đêm Thánh”
 Mùa Giáng Sinh ngày xưa trong ký ức tuổi thơ...
 Rộn rã nôn nao mà cho đến mãi bây giờ
 Cứ sống lại khi tới “Mùa Chúa Đến”.

Đèn ú, đèn sao, hay bài ca “Cao cung lên” vẳng tiếng...
 Trong góc nhà thờ hang đá nhỏ xinh xinh,
 Chúa Hài Nhi trong máng cỏ... ôi một chốn thanh bình
 Sao gần gũi thân thương với đời thường quê tôi thuở ấy!

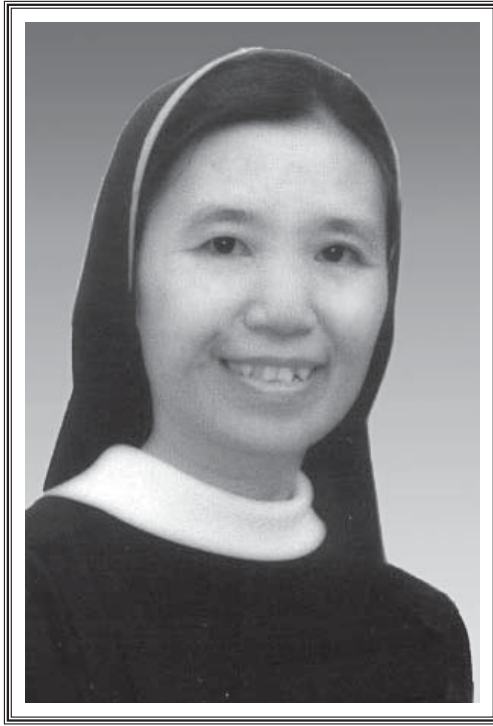
Rồi những “Mùa Giáng Sinh” đạn bom vang dậy,
 Thấp thỏm từng đêm canh thức giữa lo âu.
 Nhìn ánh hoả châu mà ngỡ như “Sao Lạ” thuở nào
 Khúc hát “Silent Night” mang theo nỗi ước mơ hoà bình da diết.

Rồi tuổi thơ qua trong chiến tranh biên biệt
Mất quê hương và xa luôn máng cỏ với đèn sao,
Khúc hát “Cao cung lên” dịu vợi thuở nào
“Mùa Đêm Thánh” hồn nhiên thanh bình còn đâu nữa!

Rồi lại đến những mùa đông rét buốt,
Quê hương ngập tràn sóng nước mênh mông.
Đêm thánh về trong những kiếp phận long đong,
Hang đá tối tăm với đôi chiếc đèn dầu leo lét!

Và hôm nay, Đêm Thánh lại một lần trở lại
Phố xá ngập tràn rục rờ điện giăng.
Mua sắm, ăn nhậu, người ta đua nhau mừng “lễ hội Noel”
Và không thấy vang lên bài “Cao cung lên” đâu nữa!

Kỷ niệm Giáng Sinh xưa, đêm nay về chan chứa
Đã quá nửa cuộc đời mà mới mãi không thôi.
Máng cỏ, đèn sao, bài “Cao cung lên” đó còn mãi trong tôi
“Mùa Đêm Thánh tuổi thơ” theo hoài qua năm tháng...

DIỆU HƯƠNG

Tên thật: M. Gaudentia Bùi Xuân Huệ - Sinh ngày: 25-12-1953, tại Ninh Bình - Nữ tu Dòng Chị Em Con Đức Mẹ Mân Côi Chí Hòa - Nhập Đệ tử viện Mân Côi: 1966 - Khấn dòng: 1973.

Email: gaudentiaxh@yahoo.com

GẶP GỠ THIÊN CHÚA QUA NHỮNG DÒNG THƠ

Thiên Chúa, một nghệ sĩ vĩ đại, đã tạo dựng nên muôn vật hữu hình và vô hình, cho mỗi loài có nét đẹp riêng. Trong đó, con người là một tác phẩm tuyệt vời của Người, được ban cho khả năng cảm nhận những huyền nhiệm vô biên qua vũ trụ hữu hình, cảm nhận vẻ đẹp tuyệt đối qua cuộc đời dương gian.

Khi bước vào cuộc sống làm người, tôi bắt đầu đáp trả lời mời của Thiên Chúa. Lời đáp trả ấy kéo dài suốt cuộc đời, nhưng được lặp lại rõ nét hơn qua từng biến cố, từng khoảnh khắc gặp gỡ, đụng chạm đến Người, để lại trong tâm hồn những kỷ niệm và nỗi nhớ khôn nguôi, về một Thiên Chúa gần gũi với tôi hơn cả chính tôi với bản thân mình.

Thực vậy, mỗi biến cố buồn vui trong đời là một lần Người viếng thăm, là một lời mời gọi, là những ân huệ chất đầy... để rồi những lời tạ ơn, những tâm tình đáp trả không sao nói cho cùng...

Những dòng thơ dưới đây là những gì tôi muốn nói. Những dòng thơ ghi lại những phút giây gặp gỡ Người, ghi lại những cảm nghiệm về một Tình Yêu vĩnh cửu luôn hiện hữu và đồng hành với con người, ghi lại niềm xác tín về một Thiên Chúa đầy yêu thương và thành tín!

DIỆU HƯƠNG

TUYỂN THƠ

NGỌT NGÀO TÌNH YÊU

Con yêu Chúa như bình minh yêu nắng ấm
 Mãi đi tìm một hình ảnh trong mơ
 Suốt một đời trong thao thức đợi chờ
 Tâm hồn con ngấn ngơ niềm hạnh phúc
 Chợt nhận ra lúc vắng hồng thức giấc
 Nhớ đến Người lòng ngây ngất hương say
 Vẫn thơ con có thể chấp cánh bay
 Khi tình Chúa cho con nhiều thi vị...
 Con yêu Chúa chân thành và giản dị
 Như dòng thơ con đan kết mỗi ngày
 Như cuộc đời: sớm - tối mãi vẫn xoay
 Có Người, đời tan dần sâu lắng
 Dẫu nhiều khi tâm hồn con trống vắng
 Chúa lấp đầy những khoảng trống bơ vơ
 Như sóng biển hôn bờ cát ngây thơ
 Bờ cát mềm đợi chờ trong nỗi nhớ!
 Sóng dạt dào - ngõ đời dang bão tố
 Nhưng không phải, tình Chúa thật nồng say
 Diu con lên tận đỉnh núi mây bay
 Và yêu con như ngàn mây yêu cánh gió!
 Tâm hồn con ví tựa con thuyền nhỏ
 Lướt nhẹ trên triều sóng mãi dâng cao
 Đưa con đến bến tình yêu ngọt ngào
 Cho con quên cõi trần nhiều giông tố!

LỜI CẦU GHETSÊMANI

Con đã nghe dạy nhiều lần cách cầu nguyện:

Lời cầu nguyện tuyệt vời trong kinh Lạy Cha

Với tâm tình trù mến thiết tha

Với tin yêu mỗi ngày con tụng niệm

Nhưng chưa bao giờ con cảm nghiệm

Nỗi ê chề mất mát với hoà nghi

Như khi đọc lời nguyện Ghetsêmani

Lúc Con Người cúi mình phủ phục van nài

Trong nỗi cô đơn sợ hãi

Trước vực thẳm xa cách giữa Thiên Chúa

và tội lỗi nhân loại!

Vất kiệt sức tàn

Rồi tha thiết nài van:

– Xin cho con khỏi ướng chén này

Chén cuộc đời tràn nỗi đắng cay

– Xin cho con khỏi ướng chén này

Chén hy sinh của lời mời hôm nay

– Xin cho con khỏi ướng chén này

Chén từ bỏ quên mình trong yêu thương thẳm lặng...

Nhưng rồi Người đã ướng cạn chén đắng

Trong một chiều mùa hạ khi trời tắt nắng

Chén đắng đầy tràn

Người đã ướng cạn

Trong nỗi bàng hoàng trong niềm đau miên man:

– Sao Cha làm được mọi sự

mà lời cầu xin vẫn bị chối từ?

– Sao Cha làm được mọi sự

mà con vẫn không thoát khổ hình thập tự?

– Sao Cha làm được mọi sự
 mà đường con đi hôm nay vẫn gai góc ngập đầy
 thương đau vẫn đồng hành cùng nỗi đắng cay?
 Con không hiểu được điều này!
 Rồi một đêm thức dậy,
 Con nhớ lại lời cầu chiều ấy,
 Lời cầu nguyện Ghetsêmani:
 – Xin cho con tuân hành Thánh Ý
 Cho dù con phải chết đi
 Cho dù con chẳng hiểu gì
 – Xin cho con tuân hành Thánh Ý
 Bởi có ai đo được chiều sâu Thượng Trí
 Có ai cân được trọng lượng tình yêu
 cao sâu, nặng nhẹ là bao nhiêu?
 Chỉ biết rằng thảm kịch đời Can-vê
 Đã xảy ra vào một đêm mùa hè
 Sau những lời cầu vang lên trong lặng lẽ
 Tưởng như bị bỏ rơi...
 Nhưng Người đã yêu vượt quá sự chờ đợi:
 “Bởi yêu thương nhân loại quá đỗi,
 Thiên Chúa chẳng dung tha chính
 Con Một Người” (Ga 3,16)
 Đó là mẫu nhiệm tình yêu
 Ngàn đời vẫn còn huyền nhiệm
 Ôi, đẹp thay lời cầu nguyện
 Vang lên từ cõi lòng Đấng Thượng Trí
 Mỗi khi con chẳng được như ý
 Con nhớ đến lời cầu Ghetsêmani
 Trong hết mọi nẻo đường con bước đi
 “Xin cho con tuân hành Thánh Ý” (Mt 26,42)

MỘT THOÁNG THIÊN ĐÀNG

Có một thoáng thiên đàng ta tìm thấy
 Giữa cõi trần, một miền đất tha hương
 Nơi có những hạt giống của tình thương
 Được gieo vãi vun trồng trong màu mỡ
 Có một thiên đàng làm ta ngỡ ngàng:
 Trong tâm hồn khi ta sống yêu thương
 Nơi dừng chân của Vị Khách Hiền Lương
 Người ngự đó cho hồn thôi giá lạnh
 Có một thiên đàng trong từng lời thánh vịnh
 Như hương trầm tỏa khắp khung trời chiều
 Quyện tâm tình chúc tụng với tin yêu
 Dâng lên Chúa như lời kinh muôn thuở
 Ta còn thấy một thiên đàng rộng mở
 Khi Người đáp lại những lời nguyện xin
 Khi tình yêu Thiên Chúa đã đoái nhìn
 Ta cảm nghiệm Người vẫn luôn hiện diện
 Có một thoáng thiên đàng luôn ẩn hiện
 Trong từng ngày cuộc đời nhẹ lướt qua
 Vì Thiên Chúa, Người hằng yêu thương ta
 Người tỏ tình bằng muôn ngàn phương cách
 Có một thiên đàng giữa dòng đời hiu quạnh
 Khi tình người bừng sáng giữa khổ đau
 Khi tin yêu thấm đượm tiếng kinh cầu
 Ta nhìn thấy thiên đàng trong cuộc sống
 Có một thiên đàng luôn luôn sống động
 Thật đơn sơ nơi chính cuộc đời này
 Ta tìm được trong từng mỗi phút giây
 Ta bắt gặp trong nụ cười ánh mắt
 Thiên đàng có thật - khi ta yêu nhau!

TÌNH KHÚC THÁNG MẸ

Tháng Mẹ về, lòng con bỗng rộn rã
 Vang trong lòng một tình khúc thiết tha
 Từng lời kinh, từng bước mẹ đi qua
 Cuộc đời con hừng đông và đêm tối
 Vui Sáng Thương Mừng, quỵện tròn một khối
 Lời kinh nào cao vút lúc tuổi thơ
 Lời kinh nào đượm tình Chúa mộng mơ
 Lời kinh nào trầm lắng lòng sám hối!
 Trên đường về tình mẹ hằng đưa lối
 Dẫn đường đời rờn rợn bóng tương lai
 Bước chân vào sa mạc với đêm dài
 Hay lúc đời nở hoa màu hạnh phúc
 Mẹ vẫn kề bên, quyền năng, phúc đức
 Biến đời con – từng giọt lệ đau thương
 Nên chuỗi ngọc lung linh ánh thiên đường
 Cửa mùa Thương nổi hai bờ: Trời – Đất
 Mẹ bước qua những nẻo đời ẩn khuất
 Trên đường về dấu chân Mẹ còn đây
 Một niềm tin dần lớn lên mỗi ngày
 Từ Bêlem đến đồi cao Thập giá
 Mẹ luôn luôn vẫn một lời đáp trả
 Suốt cuộc đời trọn một tiếng “Xin Vâng”
 Suốt cuộc đời trong lặng lẽ âm thầm
 Từng bước một – Mẹ đi tìm Thánh Ý
 Bước chân Mẹ qua ngàn muôn thế kỷ
 Kết đời mình thành chuỗi ngọc quang vinh
 Cho đoàn con tử muôn nẻo hành trình
 Tìm về trời, lần bước theo tràng chuỗi
 Ngày qua ngày giữa cõi đời dong ruổi
 Bước thẳng trầm Mẹ cũng đã trải qua
 Vượt ngàn trùng đi vào cõi bao la
 Mẹ hoàn tất chuỗi Hồng Ân Cứu Độ.

VẤN TRỌN MỐI TÌNH

Viết cho các Linh Mục của Chúa

25 năm, thuyền đời chưa cập bến
 Còn căng buồm vượt sóng giữa trùng khơi
 Đã trải qua bao giông tố cuộc đời
 Vẫn vững vàng trong tình trời nhập thể
 Giữa cuộc đời qua ngàn muôn thế hệ
 Chọn cho mình một chỗ đứng thiêng liêng
 Giữ trong tim tất cả những nỗi niềm
 Của nhân thế với bao là mơ ước
 Tâm hồn anh luôn hướng về phía trước
 Và vươn lên như ngọn tháp giáo đường
 Là dấu chỉ cho những khách hành hương
 Trên hành trình tìm về Xuân Cứu Độ
 Anh hiền ngang đi bên đời lộng gió
 Giữ bầu trời xanh mãi đến thiên thu
 Giữ cho đời thoát khỏi bến phù du
 Luôn thẳng bước đi về miền phúc thật
 Lòng ôm ấp trọn khối tình Trời-Đất
 Giữa cuộc đời bao sóng gió nổi trôi
 Đời cần anh trong những lúc buồn, vui
 Có anh, đời xanh thêm niềm hy vọng
 Anh mang theo một tình yêu thâm lặng
 Đan kết thành một tình khúc yêu thương
 Xua tan đi những cay đắng đời thường
 Hồn rét lạnh dậm đường xa ấm lại
 Cho Tình Người vươn cao bừng sáng mãi
 25 năm, rong ruổi vẫn miệt mài.

BUI HỒNG AN

*Têrêsa, Nguyễn Kim Lệ-sinh ngày 11-8-1953 tại Sài Gòn
- Lãnh bí tích Thánh tẩy ngày 23-11-1975 - Thọ may áo dài.*

ĐT: 0945-878-529; (08) 3875-5058

Email: nguyenkimlevn@yahoo.com

ĐỐI TƯỢNG CỦA SỰ CỨU RỖI

Tôi sẽ ngủ mãi trong giấc mơ của đời mình, nếu Người không đến lay tôi dậy . Tôi sẽ tỉnh dậy trong nỗi khốn cùng của niềm đau thân phận, nếu Người không ướp tôi bằng tình yêu!

Trong sự tỉnh thức và niềm cậy trông, tôi đi tìm ý nghĩa của tình yêu và khởi sự khám phá bản thân mình.

Đây là một hành trình nhiều gian nan vất vả, không chút dễ dàng và dễ chịu!

Đến bây giờ ở vào tuổi hơn 58, sau hơn 36 năm kể từ ngày rửa tội, tôi vẫn còn đang cất bước trong hành trình đó .

Tuy nhiên, tôi đã trưởng thành hơn trước rất nhiều, bởi tôi đã biết để lại trên đường đi nhiều thứ không cần thiết .

Tôi nói với Người lời cảm tạ mỗi khi nhận được sức mạnh và ánh sáng, tôi cũng nghe Người đáp lại rằng: “Khi con nhận ra hạnh phúc của con thì Ta mãn nguyện”.

Tôi hiểu, chính tôi mới là đối tượng của sự cứu rỗi, chứ không phải là bất cứ gì khác!

BUI HỒNG AN

TUYỂN THƠ

TIẾNG GIÓ

Người đã đến âm thầm trong cuộc sống
 Tiếng thì thầm vang vọng mỗi trái tim
 Người thoáng hiện nhẹ nhàng như giấc mộng
 Nhưng kêu mời sắt đá ở lòng tin

Người đã nói lời tình yêu muôn thuở
 Âm vang còn vọng mãi với thời gian
 Người minh chứng bằng trái tim rộng mở
 Lưỡi gươm đâm xuyên suốt phũ phàng

Người vẫn sống theo nhịp đời vẫn tới
 Máu vẫn luân lưu như nhựa trong cành
 Người là gốc cũng đồng thời ngọn mới
 Cung dưỡng ân tình và lý tưởng xanh

Người vẫn gọi lời mời như tiếng gió
 Thoảng đưa cành xào xạc lá tâm tư
 Ai biết được đời mình như nhánh cỏ
 Để mà nghe mà ngấm lại bao giờ

Người đã chết như một tên tử tội
 Trên cao kia trơ trọi một hình hài
 Người sinh ra giữa trần gian phản bội
 Phận thấp hèn tìm kiếm trái tim ai

Người yêu hơi tôi cúi đầu thăm nguyện
 Cát bụi này xin hiểu nghĩa thua vâng
 Một trái tim non một hỗn xao xuyên
 Những bước chân đời vụng dại hiến dâng.

ME

Người con gái mọn hèn trong nhân loại
 Một ngày kia được thiên sứ truyền tin
 Tròn mắt ngọc nhiên đôi điều đã hỏi
 Rồi cúi đầu tự nguyện xin vâng

Kể từ ấy Thánh Thần ngự xuống
 Ân sủng ngày xưa mở lối quay về
 Người con gái một lần mang sự sống
 Để muôn đời nhân loại bớt nhiều khê

Chân bước vội lên đường theo tiếng gọi
 Chút hành trang đơn giản một niềm tin
 Người con gái nhẹ nhàng lên tiếng nói
 Chúc tụng quyền năng và ca ngợi hồng ân

Rồi từ đó có một người phụ nữ
 Rất bình thường giữa cuộc sống trần gian
 Trong thinh lặng Người kiếm tìm ngôn ngữ
 Của một tình yêu khiêm hạ đến ngõ ngang

Người phụ nữ học từng chương cuộc sống
 Bằng con tim rộng mở với bàn tay
 Bao thử thách gian nan đòi thực mộng
 Vẫn một lòng trông cậy chẳng hề lay

Bao biến cố nâng bước Người đi mãi
 Con đường xa dài lắm những nhọc nhằn
 Bao khoảnh khắc trái tim chùng tê dại
 Lưỡi gươm nào đâm thấu chẳng bắn khoãn

Bao ánh sáng niềm vui rồi bóng tối
 Mặt trời đâu chỉ thấy một chiều buồn

Trong im lặng tái tê hồn một nỗi
 Quặn thắt từng cơn đòi đoạn can trường

Người phụ nữ một lần vâng hẹn ước
 Là một đời trôi giạt với dòng sông
 Bởi biết tình yêu cội nguồn con nước
 Nên tin thuyền đời đến bến hồng ân

Người phụ nữ tuyệt vời trong nhân loại
 Một ngày kia là Mẹ của muôn người
 Đôi mắt thiết tha nhìn con kêu gọi
 Hãy học tình yêu học nghĩa vâng lời.

ÂN SỬNG

Những sợi nước từ trời rơi xuống
 Chiếc lá xanh được rửa sạch bụi trần
 Màu rất mới tinh khôi dù sớm muộn
 Vẻ đẹp ngàn đời hiện hữu thanh tân

Những sợi nước từ trời tuôn đổ
 Mảnh hồn con cần gột rửa lỗi lầm
 Chốn trần ai còn bước đi nhẫm chỗ
 Bởi con là người tối dạ mê tâm

Những sợi nước những tơ trời rất mảnh
 Chỉ thoáng qua ai biết được vô cùng
 Mỗi cuộc đời thâm sâu lòng kiêu hãnh
 Ai cũng cần để rửa tẩm thủy chung

Như nai khát đi tìm dòng suối
 Con trở về tìm lại mái nhà xưa
 Cha vẫn ngóng trông từng giờ mong mỏi
 Con bước mau về cho nắng hạn gặp mưa

NGÀY XƯA VÀ BÂY GIỜ

Có một ngày buồn trên đồi Sọ
 Ba cây thập tự bóng đổ dài
 Một người tắt thở hồn trao gió
 Là đã sang trang chuyện trần ai

Có những ngày buồn trong cuộc sống
 Rất nhiều thập giá trĩu đôi vai
 Không ai tắt thở chiều gió lộng
 Nên vẫn một đời cũ đắng cay

Đã biết chiều xưa Người tận hiến
 Bước cùng cho đến cõi hư vô
 Tử thần quanh quẩn vùng giao chiến
 Đẩy xác thân ai xuống tận mồ

Đã biết chiều nay còn chiến trận
 Ác thần đây đó vẫn rong chơi
 Có ai thức tỉnh liễu thân phận
 Tự bước về không hiến cuộc đời

Đã có một ngày trời rất mới
 Cửa mở rộng mở nắng hồng loang
 Từ trong cõi chết Người đi tới
 Mở mắt cho ta thấy thiên đàng

Sẽ đến một ngày ta thấu đạt
 Chết là chân lý để phục sinh
 Duy nhất con đường không thể khác
 Sống là biết vượt chốn u linh .

CƯỜI

Từ con tỉnh giấc mê đời
 Sầu thôi sắc tím xanh ngời bình yên
 Thoảng về trận gió siêu nhiên
 Bềng cơn ảo mộng ngả nghiêng đến đài
 Phù du trọn kiếp trần ai
 Triền miên một thuở đọa đày tẩm thân
 Gẫm suy nửa kiếp nhân trần
 Hồng ân tuôn đổ mở dần từ tâm
 Ngoảnh nhìn một chặng trầm luân
 Nuốt trôi chén đắng cạn dần ly cay
 Xòe bàn tay rách bàn tay
 Đôi bàn chân đã nát đầy gai chông
 Tàn phai một thuở má hồng
 Hiểu ra một cõi hư không kiếp người
 Từ cao Chúa mỉm miệng cười
 Vì con mê ngủ nên đời hoang mang

HÀNH TRANG CÒN LẠI

Con cần bút xin Thánh Thần ngự xuống
 Để lời con tương tự khói trầm hương
 Theo gió thoảng tỏa bay về muôn hướng
 Như cánh hồng nhung tung xuống tự thiên đường

 Con thức tỉnh đếm tình yêu rất lặng
 Thấm qua đời sau vết rạn tâm linh
 Ánh lửa bùng lên giữa đêm chợt sáng
 Rọi suốt hồn con tia nắng bình minh

Con nhẹ bước rảo qua đường thiên lý
Đôi bàn tay buông thả hết hành trang
Giữ lại trong tim Lời Cha tri kỷ
Đường hẹp chiều nay gió thoảng mênh mang

Phút thiêng liêng con nói lời cảm tạ
Gửi về Cha lời thơ nhỏ đơn sơ
Muốn nói rằng tình yêu Cha phép lạ
Là đóa hồng nhưng nở thật giữa cơn mơ

Rồi sẽ đến ngày cuối cùng của đất
Cát bụi con trở về lại Eden
Nhận từ Cha vòng tay yêu đã mất
Và khung trời xưa miên viễn bình yên .

NGUYỄN TÂM HIỀN

*Tên thật: Maria Phanxica Assisie Nguyễn Thị Hiền
Bút Danh: Thiên Tâm - Sinh ngày: 30-7-1953 tại xã Văn Thư,
huyện Thạch Hà, tỉnh Hà Tĩnh.*

*Thuộc Hội Dòng Xitô Thánh Gia Việt Nam, Nữ Đan Viện
Thánh Mẫu Vĩnh Phước - Khấn Dòng: 08-12-1978.*

ĐTDD: 01677-200-411.

Email: frantamhien76@yahoo.com.vn

TÌNH CHÚA YÊU TÔI

Có người bạn ngoài Kitô giáo đã hỏi tôi, làm sao tôi có thể tin được những điều trong đạo Công giáo dạy mà không thắc mắc gì, hay tại vì tôi đã sống từ bé trong một gia đình Công giáo, nên không thấy vấn đề. Cũng có những người bạn cùng đạo, rất ngạc nhiên khi biết tôi đi tu trong một Đan viện. Họ cho rằng tôi có một đức tin thật mạnh vào Thiên Chúa, và đức tin của tôi là một sự nâng đỡ đức tin cho họ.

Thật ra, không hẳn như vậy. Mang trong mình một khát vọng khôn nguôi, tôi thao thức đi tìm cho mình một hạnh phúc giữa cuộc đời, nhưng tìm mãi, tìm hoài chẳng thấy. Tôi tham gia vào nhiều sinh hoạt của các hội đoàn, dần thân vào những cuộc chơi của tuổi trẻ, nhưng càng tìm vui, tôi lại càng cảm thấy tâm hồn trống rỗng, lạc lõng. Đã có một thời tuổi trẻ, tôi sống gần như người không có niềm tin, giữa những người bạn không cùng niềm tin.

Chính trong thời gian đó, Thiên Chúa đã đến với tôi. Người đến với tôi trong sâu thẳm của tâm hồn, như một lời gọi thật thâm kín từ bên trong. Người đến với tôi bằng một sự giằng co, ray rứt, khắc khoải khôn nguôi. Tâm hồn tôi dường như chẳng bao giờ được yên, cứ nóng bừng như có lửa đốt cháy, cứ mãi đau đáu, cứ mãi khát khao hướng về một cái gì đó thật xa thẳm thẳm, thật sâu hun hút, mà chung quanh không thể lấp đầy.

Cho đến một ngày, khi ngọn lửa nóng trong lòng đã ngút cao, khi lời gọi trở thành một sự thúc bách không thể cưỡng lại được, tôi đã cất bước ra đi vào Đan viện. Từ đó, tâm hồn tôi như được bơi trong một đại dương bình an sâu lắng. Tôi cảm nghiệm được điều Thánh Augustino đã nói: “Lạy

Chúa, Chúa sáng tạo nên con cho Chúa, tâm hồn con sẽ khắc khoải mãi cho đến khi được nghỉ an trong Chúa”.

Không phải tôi đã yêu mến Thiên Chúa, nhưng chính Người đã yêu thương tôi. Người ban cho tôi ân huệ được làm người, và được làm con Thiên Chúa. Chính Người đã đi bước trước đến với tôi, trong khi tôi còn mải rong chơi giữa cuộc trần. Người đã gọi tôi đi theo Người, và làm cho đời tôi có ý nghĩa, dù Người biết rõ phận tôi cát bụi, vô vản bất xứng và mong manh, chẳng làm được gì nếu không có ơn Người trợ giúp.

Thế nên giờ đây, tôi muốn nói được như Thánh Phaolô: “Hiện nay, tôi sống trong xác phàm, là sống trong niềm tin vào Con Thiên Chúa, Đấng đã yêu mến tôi và hiến mạng vì tôi” (Gl 2,20b). Thế nhưng không phải cho tôi mà thôi. Tôi xác tín rằng, Thiên Chúa yêu mến bạn và yêu mến mọi người, yêu mến từng người. Thiên Chúa muốn cho tất cả chúng ta được sống viên mãn trong hạnh phúc và tình yêu, bây giờ và mãi mãi, qua cái chết tự hiến trên thập giá và sự sống lại vinh quang của Đức Giêsu Kitô, Con của Người.

Trước tình yêu vời vợi của Thiên Chúa, tôi chỉ biết hiến dâng cuộc đời, như một lời đáp lại tiếng gọi yêu thương của Người, và ước mong sao cho cuộc đời tôi, sẽ trở thành một bài ca không ngừng dâng lên Thiên Chúa lời cảm tạ tri ân:

*“Hong ân Thiên Chúa bao la,
Muôn đời con sẽ ngợi ca ơn Người”.*

THIÊN TÂM

TUYỂN THƠ

SAO CHÚA GỌI CON?

Chúa biết con rất đổi tâm thường
 Có hiểu gì đâu nghĩa yêu thương
 Sao Chúa vẫn gọi con theo Chúa
 Hòa điệu yêu đương khúc miên trường?

Chúa biết là con chẳng ra gì
 Thân phận bọt bèo có là chi
 Sao Chúa vẫn gọi con theo Chúa
 Chôn chặt trong con khối tình si?

Chúa biết là con rất yếu hèn
 Đam mê nghiêng ngả đã bao phen
 Sao Chúa vẫn muốn con theo Chúa
 Canh cánh chờ con sẽ vươn lên?

Chúa biết rằng con phản bội nhiều
 Lòng nào yêu Chúa có bao nhiêu
 Sao Chúa vẫn yêu con đến thế
 Tô điểm hồn con nét mỹ miều?

Chúa biết lòng con dễ đổi thay
 Khổ đau ập đến sẽ lung lay
 Sao Chúa vẫn muốn con yêu Chúa
 Chén đắng trao ban lại đong đầy?

Chúa biết tình con rất mong manh
 Tựa như sương sớm vội tan nhanh
 Sao Chúa vẫn muốn con yêu Chúa
 Mong đợi nơi con chữ Tín Thành?

Ôi tình yêu Chúa quá lạ kỳ
 Con chẳng tin con một chút chi
 Sao Chúa dám tin con như thế?
 Ray rút lòng con đã chai lì.

Bởi Chúa yêu, con dám đánh liều
 Dẫn thân theo Chúa chốn tịch liêu
 Ngày đêm âm thầm đời Dâng Hiến
 Tập tễnh học hoài một chữ YÊU.

HẠT BỤI

“Hạt bụi nào đã hóa kiếp thân tôi?”
 Để đường trần lòng cảm thấy đơn côi
 Khi nghĩ đến một mai về lòng đất
 Tấm thân này sẽ tan rã phai phôi.

Hạt bụi nào Chúa nắn đúc nên con?
 Để ngày nay tim con phải héo hon
 Vì da diết nhớ Bàn Tay Sáng Tạo
 Đã khắc ghi một Hình Ảnh trong hồn.

Hạt bụi nào Chúa đã gửi vào đời?
 Nhẹ nhàng thang để làm chúng Nước Trời
 Nhưng nhìn lại đôi chân còn dính đất
 Xác với Hồn cứ giằng kéo chơi vơi.

Hạt bụi nào nằm dưới đáy vực sâu?
 Mà Chúa thương đã cất nhắc lên cao
 Nên cuộc đời dù lấm lem bùn đất
 Tận đáy lòng luôn ngưỡng vọng Trời cao.

Hạt bụi nào thấm yêu ánh mặt trời?
 Để hồn này giờ đau đón khôn vơi
 Vì say đắm Ánh Mặt Trời Công Chính
 Chẳng bao giờ được thấy ở trên đời.

Nhờ Chúa thương Hạt Bụi được làm người
 Dẫn thấy mình nhỏ nhất giữa đất trời
 Một mai kia sẽ về làm cát bụi
 Vẫn tràn vui với hy vọng lên Trời.

Con biết mình có vô số lỗi lầm
 Nhưng tin rằng Chúa sẽ chẳng để tâm
 Vì thân Bụi quá mong manh bé nhỏ
 Chúa chỉ nhìn, đủ làm nó biến tan.

Xin nhộm con trong Ánh Sáng lòng hương
 Để thân con không làm bẩn môi trường
 Được Thần hóa do quyền năng của Chúa
 Biết khiêm nhường phả sinh khí yêu thương.

CỌNG CỎ VÀ MẶT TRỜI

*“Bên kia những đám mây đen dày đặc,
 tôi tin rằng Mặt Trời Công Chính của tôi
 vẫn chiếu sáng” (Thánh Têrêxa HĐ Giêsu).*

Có một cọng cỏ yêu Mặt Trời
 Ẩn trong thung lũng rất xa xôi
 Đêm đêm ngóng đợi bình minh đến
 Nhưng chẳng mấy khi thấy Mặt Trời.

Mỗi sáng Mặt Trời ngự trên cao
 Tỏa nắng muôn nơi dậy đón chào
 Tàng cây đại thụ che khuất bóng
 Cọng cỏ rướn mình trong đón đầu.

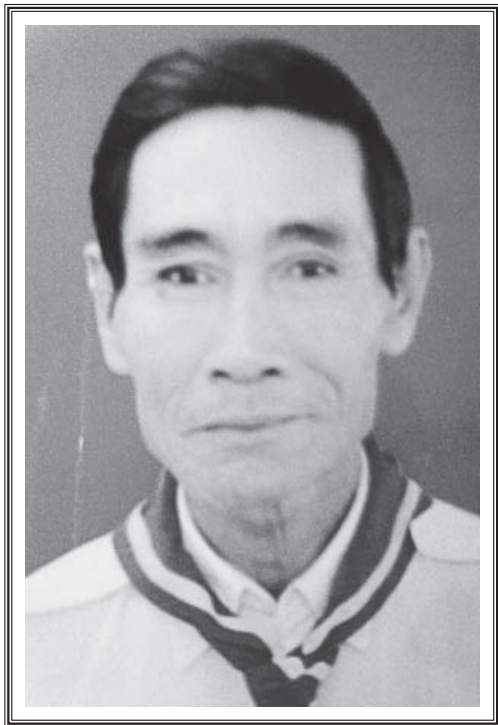
Chỉ biết cúi đầu cầu gió lay
 Cảnh cây đại thụ sẽ đổi thay
 Xuyên qua kẽ lá, nắng vờn xuống
 Cọng cỏ đấm mình trong ngất ngây.

Đó là giây phút sống nhất đời
 Cọng cỏ được ở với Mặt Trời
 Giây phút hấp thu nguồn sinh lực
 Để vượt qua ngàn nỗi chơi vơi.

Có những buổi mai kín mây đen
 Buổi chiều mưa bão thét gào lên
 Cọng cỏ vật vờ trong buốt giá
 Mặt Trời vắng bóng suốt ngày đêm.

Có thấu cho chẳng hỏi Mặt Trời
 Tình yêu chờ đợi suốt một đời
 Biết đến khi nào “mặt giáp mặt” *
 Cọng cỏ thỏa thuê ngắm Mặt Trời?

*(1Cr 13, 12)

TRẦN ĐỨC XUÂN

*Tên thật: Giuse Trần Đức Xuân - sinh ngày: 17-4-1953
tại Ba Bình, Vĩnh Linh, Quảng Trị - Hiện là giáo lý viên giáo
xứ Thuận Lợi, giáo phận Ban Mê Thuột.*

ĐTDD: 01689-524-469

HÀNH TRÌNH ĐỨC TIN

“Nhưng khi Con Người đến, liệu Ngài còn thấy lòng tin trên mặt đất nữa chăng?” (Lc 17,8b)

Tin Chúa hay không thì tôi không dám chắc bởi đức tin phải có việc làm, mà việc tôi làm thì khi được khi mất, khi trúng khi trật. Nhưng tôi dám chắc một điều, hành trình thế tạm Chúa dìu tôi đi. Quả là như thế. Bởi khi ngoái đầu nhìn lại hành trình cuộc sống tôi cảm nhận cách rõ nét rằng: tôi đây thực sự chỉ là kẻ vô tài bất tướng, hay nói cụ thể hơn thì tôi thật bống bậy súa, kém cỏi mọn hèn cả trong lãnh vực học vấn cũng như trong công cuộc mưu sinh kiếm sống cho mình và cho gia đình. Vậy mà Chúa đã ban cho gia đình tôi mọi điều may lành thành đạt vượt quá ước mong.

Biết mình thua kém mọi người nên tôi đã chọn Chúa để gửi gắm cuộc đời và tìm học cho biết cách tìm thánh ý Chúa trong đời. Câu thánh vịnh đáp ca trong thánh lễ ngày mồng một tết Nguyên đán đã mách bảo tôi điều đó: “Hãy kí thác đường đời cho Chúa, Tin tưởng vào Người, Chính Người sẽ ra tay”

Tôi biết được Đấng quan phòng khả tín đó là nhờ vào nền tảng giáo dục của gia đình từ tấm bé. Tôi luôn cảm tạ Chúa đã ban cho tôi một người cha cần mẫn khôn ngoan đã luôn nhắc bảo và khuyến khích con cái chuyên chăm kính sách lễ lược hằng ngày. Cảm ơn Chúa đã ban cho chị em tôi một người mẹ chân chất hiền từ, luôn dạy bảo con cái đi theo đường ngay nẻo chính, chú tâm tuân giữ giới luật Chúa truyền.

Năm cuối cấp tiểu học, tôi vào tu học ở tiểu chủng viện Hoan Thiện Huế được một năm. Niên khóa 1964-1965. Dù chỉ với một năm vấn vỏi, cơm nhà trường chưa kịp dính

chân răng, nhưng cũng đã để lại trong tâm trí tôi những dấu ấn linh thánh, làm nền tảng cho đời sống tâm linh của tôi sau này.

Những năm trung học đệ nhất cấp tại trường Thánh Tâm Quảng Trị, các thầy dòng Thánh Tâm cũng góp phần vun đắp cho tâm hồn tôi tinh thần sống đạo cách hài hòa và trung tín.

Khi khôn lớn trưởng thành, bốn ba trong đời binh nghiệp hoặc sau giải phóng khi đã lập gia đình phải bươn chải mưu kế sinh nhai thì trong mọi hoàn cảnh, dù thuận lợi hay khó khăn ngăn trở, chút vốn liếng đức tin được hun đúc từ gia đình, từ chủng viện, từ trường dòng đã giúp tôi trung thành với đời sống Kitô hữu.

Sau ngày đất nước thống nhất, tôi về sống với gia đình, làm người Công giáo cách lặng lẽ âm thầm. Cho đến một đêm, đêm lễ Giáng Sinh năm 1976, tôi thần thờ lủi thủi đi dự buổi diễn nguyện canh thức Giáng Sinh ở nhà thờ Giáo Xứ Vĩnh Bình, thấy các bạn trẻ trong ban giáo lý múa hát, diễn hoạt cảnh cách vui vẻ hăng say, còn tôi thì cảm thấy mình cô đơn lạc lõng giữa đám đông giáo dân mà chừng như xa lạ. Tôi chợt nghĩ: Tại sao không? Mình cũng sẽ làm giáo lý viên với người ta, như người ta. Đầu năm 1977 tôi chính thức tham gia vào sinh hoạt của ban giáo lý giáo xứ Vĩnh Bình.

Trong thời điểm này, tôi có cơ may tiếp xúc với Cha Trần Xuân Thứ. Tôi được ngài giới thiệu về tu hội “Hy Vọng” với tinh thần của quyển “Đường Hy Vọng” do Đức Cha Thuận viết trong lúc bị giam cầm. Cha Thứ tặng cho tôi quyển sách Đường Hy Vọng và bộ sách Lữ Hành Đường Hy Vọng nữa. Vốn coi Đức Cha Thuận là thần tượng từ lúc

học ở tiểu chủng viện Hoan Thiện mà lúc đó Ngài là giám đốc, tôi đọc ngẫu nhiên các tác phẩm của Ngài và chọn “Đường Hy Vọng” làm kim chỉ nam trong hành trình sống đạo của mình.

Chính “Đường Hy Vọng” đã củng cố và nâng đỡ niềm tin, cũng như hướng dẫn tôi phương thế phụng sự Chúa cách hiệu quả trong đời sống tông đồ giáo dân mà tôi đã chọn, cụ thể là phục vụ thanh thiếu niên trong phong trào giáo lý.

Từ đó đến nay gần 35 năm liên lỉ gắn bó với việc dạy và học giáo lý. Chúa đã luôn nâng đỡ dắt dìu tôi, giúp tôi trung thành với lí tưởng của mình đã chọn, dù giữa dòng chảy cuộc đời không phải là không có gian nan thử thách lắm khi làm mình rủn chí nao lòng... Bây giờ ở tuổi “Lục thập bất đáo đình trung”, có lúc muốn “treo gươm gác bút vui cùng gió trăng”, nhưng sao nghe lòng vẫn nặng nợ với lớp trẻ đang chơi với giữa biển đời mông quạnh. Tôi cầu xin Chúa ban thêm sức khỏe thể lý và tinh thần để phục vụ giới trẻ cho đến lúc không còn sinh lực để sớt chia nữa mới thôi. Ước mong là thế. Chỉ sợ hồn con lỡ bội thề....

JOS TRẦN ĐỨC XUÂN

TUYỂN THƠ

SÁM HỐI

Đêm trầm mặc cõi thanh không huyền diệu
 Nẻo thiên đường soi chiếu lửa tin yêu
 Hồn tê mê rung nhạc sóng thủy triều
 Tâm lặn ngập biển chiều hoang trầm vắng
 Hăm tám năm với tay tìm trái cấm
 Mãi khước từ chân lý vắng thâm tâm
 Cuộc bể dâu luôn biến đổi thăng trầm
 Hồn què quặt lún sâu vòng tự mãn
 Lạc nẻo thâm u giọt tình trút cạn
 Đốt tuổi hồng trong lạc thú truy hoan
 Đốt thanh xuân trong quá khứ hoang đàng
 Khô vốn liếng cuối đỉnh đời than thở
 Đêm buốt giá xoắn xao lòng trần trở
 Dĩ linh hồn nức nở tiếng đàn tơ
 Thoáng ăn năn run rẩy trái tim khờ
 Đêm tỉnh giấc chuyển mình rung suốt nhạc
 Lửa tin yêu sáng soi đời hoan lạc
 Ánh huy hoàng chiếu rọi cõi nhân sinh
 Giữa đêm đen lấp ló một niềm tin
 Sa suối lệ ngược nhìn lên Thượng Đế
 Ôi lạ Chúa! Đáng càn khôn Chúa Tể
 Lắng tai nghe con kể lẽ tội tình
 Xin nhân từ cứu vớt vạn sinh linh
 Đang giã giũa đấm trầm mình trong tội
 Xin cứu giúp thân phàm hèn yếu đuối
 Dẫn đưa về nường nấu cõi huyền siêu
 Bỏ sức cho bằng suốt ngọt tình yêu

Bên lòng Chúa biết bao điều diệu vợi
 Phút linh thiêng. Con gục đầu thú lỗi
 Lượng khoan hồng, nguồn cứu rỗi ân ban
 Ngược trông lên, con khẩn thiết nài van
 Xin giải thoát khỏi muôn vàn tội lụy
 Tội bủa vây tâm hồn con lâm bĩ
 Thoát ngục tù tâm no phỉ tình cha
 Ôi tuyệt vời tình Chúa quá bao la
 Ơn sám hối, tội chan hòa phúc lộc.

TRỐN TÌM

Tôi mãi kiếm tìm Ngài trong cuộc sống
 Đốt thánng ngày theo tuổi lớn khôn mau
 Ôi Thiên Chúa, Người ẩn náu nơi đâu?
 Xin tỏ hiện phỉ tình con ngưỡng vọng

Tôi đã kiếm tìm Ngài trong trời rộng
 Ngất cao xanh lấp lánh những vì sao
 Giữa đêm trường lẫn khuất mãi trên cao
 Đêm thăm thăm nhiệm mầu xa xôi quá

Tôi đã kiếm tìm Ngài trên biển cả
 Mênh mông trời ôm sóng nước nhấp nhô
 Ánh chiều tà vương vãi nắng hanh khô
 Vẫn không thấy Ngài nơi mô hiện diện

Tôi đã kiếm tìm Ngài trong cung điện
 Giữa huy hoàng tráng lệ chốn xa hoa
 Nơi ngai vàng rực rỡ nét nguy nga
 Ngài biệt bóng cõi mù xa vắng lạnh

Tôi đến kiếm tìm Ngài trong thanh lặng
 Nơi giáo đường trầm bổng tiếng cầu kinh
 Giữa đám đông nghe lạc lõng riêng mình
 Nghe chua xót bởi nhân tình cạn kiệt

Cõi trầm luân linh hồn như rữ liệt
 Mắt lệ nhòa tôi tha thiết nài van
 Nỗi đau nào hòng xé nát tâm can
 Tâm rên rỉ lạy Ngài xin mau đến

Người tưởng đoái ngấm hồn đơn triu mến
 Sưởi ấm lòng no thỏa nỗi chờ mong
 Đến bên tôi như những kẻ đói lòng
 Đang tất bật lê thân hòng mưu sống

Tôi đã gặp được Ngài chiều gió lộng
 Đốc Đồi Mây cây nặng trĩu đè vai
 Đẫm mồ hôi hơi đứt quãng mệt nhoài
 Môi cắn chặt cổ đều chân bước mãi

Tôi đã gặp dáng Người trên nường rẫy
 Lưng cúi khòm đều nhất cước trên tay
 Mặt trời trưa đốt cháy tấm thân gầy
 Vui cam chịu cuộc đời đầy bi thống

Tôi bắt gặp dáng Ngài như muốn khóc
 Đốc Bà Đen thở gấp bỏ hơi tai
 Đầu gối run chân vẫn bước mệt nhoài
 Vai rát bỏng, mắt cay xè chất đắng

Dấu chân Ngài hằn sâu trên cát trắng
 Đoạn đường về từ Hòa Nghĩa giữa khuya
 Thân guộc gầy run lẩy bẩy trong mưa
 Lê bước nhọc kíp chợ phiên mờ sáng

Tôi đã thấy bóng Ngài xiêu lửa nắng
 Nổi đuôi bò quần áo rách tả tơi
 Mặt lấm lem, tóc vàng cháy rối bời
 Tay vuốt má dòng mồ hôi nhễ nhại

Tôi lại gặp tấm thân gầy quằn quại
 Giữa chợ đời bươn chải chạy ngược xuôi
 Vắt mồ hôi nước mắt bán cho đời
 Mù cơm cháo dưỡng nuôi đàn con dại

Ngài hiện diện ở gần bên luôn mãi
 Trong cõi lòng vang vọng tiếng lương tâm
 Lửa yêu thương soi chiếu cõi nhân trần
 Luôn ấp ủ muôn cõi lòng đơn giá

Ngài ở đó nào phải ai xa lạ
 Nơi những người vất vả sống quanh ta
 Trẻ mồ côi tôi tả sống không nhà
 Người cùng khổn kẻ già nua bệnh tật

Rất có thể Ngài là người lữ khách
 Kẻ lỡ đường xin ẩn dật qua đêm
 Đón tiếp ta nơi những kẻ mọn hèn
 Là tiếp đón Đấng dựng nên vạn vật...

Ngài là đường, là sự sống, sự thật
 Yêu thương là giới luật mãi muôn đời.

LỜI RU THÁNG 10

Con đã về đây giữa tháng mười
 Dâng lời trình tự tổ khúc nô
 Trang trải nỗi lòng bông hoa thắm
 Góp nhặt từ sâu thẳm cuộc đời

Thương xót đoàn con Mẹ nhấn lời
 Siêng năng lẫn hạt chuỗi Mân Côi
 Ăn năn đến tội đừng xao nhãng
 Sùng kính Mẫu tâm Mẹ Chúa Trời

Lời Mẹ truyền lưu hết mọi thời
 Vọng vang nhấn gởi khắp muôn nơi
 Qua bao thế kỷ còn nguyên vẹn
 Giá trị Mân Côi mãi tuyệt vời

Cứu rỗi ơn ban hết mọi người
 Ban phát dư đầy chẳng cạn với
 Kho tàng tích chứa nguồn ơn phúc
 Nâng đỡ chở che kẻ rã rời

Hân hoan đáp trả tiếng kêu mời
 Đoàn con lẫn hạt chuỗi Mân Côi
 Ngôi Hai nhập thể. Yêu trần thế
 Bên Mẹ con theo Chúa vào đời

Thương khó con cam chịu với Người
 Máu đào tuôn nở đóa hồng tươi
 Con đường Núi Sọ con theo tới
 Thập giá dang tay cuối đỉnh đời

Chúa đã vinh quang sống lại rồi
 Thánh Thần hiển trị khắp muôn nơi
 Vinh quang ân hưởng ai tri chí
 Hoan hỉ vui bên Mẹ trên trời

Ảo ảnh trần gian lắm đổi dời
 Bơ vơ lạc lối giữa mù khơi
 Tìm về bên Mẹ con nương náu
 Thơm ngát hương kinh giữa tháng mười

TÂM GIAO

Có những niềm vui thật nhẹ nhàng
 Cửa lòng mở rộng trái thênh thang
 Buồn vui cuộc sống đồng thông cảm
 Chén rượu tâm giao uống nư tràn

Chen vai thích cánh – Cùng tâm huyết
 Vững bước can trường dạ hân hoan
 Lý tưởng cao vời đưa nhau tới
 San sẻ tình thương Chúa thiện toàn

HỒN XUÂN

Hãy thổi vào xuân một chút hồn
 Chút chiều bên lển ánh hoàng hôn
 Chút mai nắng phấn hồng đôi má
 Chút gió thẹn thường thắm môi son

Hãy gửi vào xuân một chút tình
 Mối tình xuất phát tự con tim
 Con tim, ấp ủ toàn nhân thế
 Nhuộm thắm sắc hồng cội nhân sinh
 Hãy khoác cho đời chút màu xanh
 Chồi non mà mượt mượt cây cành
 Búp xuân nở nụ vàng mai thắm
 Điểm tuyết đất trời, sương long lanh

Vui mừng rạng rỡ bước vào xuân
 Bốn bể chung xây một mộng lành
 Chung tay tái thiết làng quê mới
 Chung kết muôn lòng một tình thân.

CHỈ NHƯ LÀ

Ta như là hạt sương
 Long lanh bao điều ước
 Mãi chỉ là giọt nước
 Tan biến vào hư không

Ta như là con sông
 Xuôi dòng về biển cả
 Qua bến bờ xa lạ
 Chan hòa và bao la

Xin được làm loài hoa
 Mượt mà và bé bỏng
 Thân tràn trề nhựa sống
 Thắm sắc hồng yêu thương

Một trái tim đại dương
 Một tấm lòng biển cả
 Như thế là ta đã
 Sống làm người Kitô.

MÙA HOA

Được mùa hoa thánh đường
 Khắp phố phường rộn nỏ
 Nghe chuông trong hơi thở
 Nhắc nhở một niềm tin
 Thánh đường lớn đẹp xinh
 Vắng lời kinh sáng tối
 Thánh giá buồn ngóng đợi

Hấp hối chuông chiều xa
Cũng nhịp chiều ngân nga
Tuồng chững như xa lạ
Người ngược xuôi tất tả
Vạn ngã đường mưu sinh
Tìm lợi lộc công danh
Hồn chông chênh lặn ngụp
Cái sự đời vinh nhục
Phủ chụp lên niềm tin
Thánh giá cắm trong tim
Thấm thiết một chữ tình
Ngôi thánh đường kiên vững
Giữa giông bão phù sinh
Thánh giá ở trong tim
Hay uy linh thánh điện
Dấu trái kinh nguy biến
Xin một đời trung trinh

THÚY NGA

*Tên thật: Lucia Nguyễn Thị Thúy Nga - Bút danh: Ngân
Thy Thụy Uyển - Sinh ngày 03-3-1953 tại Sơn Quang, Sơn
Tĩnh, Quảng Ngãi - Thuộc Hội Dòng Mến Thánh Giá Đà Lạt
- Khấn lần đầu: 1975 - Khấn trọn: 1981.*

ĐT: 0169-3900-809

Email: thuynga53qn@yahoo.com

TÌNH YÊU CHÚA MUÔN ĐỜI CON CA TỤNG

Tôi sinh ra và lớn lên trong một gia đình trung lưu nơi thôn quê tĩnh mịch của Miền Trung hiền hòa, có khung cảnh hữu tình: gần núi xanh, biển biếc, sông trong lành soi bóng hàng dừa xanh, lũy tre làng ríu rít tiếng chim hót đón chào bình minh, đồng lúa chiều rì rào với những cánh cò trắng bay chao lượn như vẫy chào hoàng hôn và tạm biệt mặt trời khuất dần sau rặng núi.

Những cảnh thiên nhiên và những kỳ công tuyệt vời bàn tay Chúa tạo dựng như thế mà mắt đã được ngắm nhìn, tai đã được lắng nghe, với trái tim nhạy cảm tôi thấy Tình Chúa quá tuyệt vời: Bao la trong nhỏ bé, cao vời nhưng thăm sâu, vĩ đại mà đơn giản. Chúa đến với tôi từng bước rất đẹp, Chúa đi vào đời tôi bằng những tiếng ru nhẹ nhàng, tha thiết và cấp bách khiến tôi khó mà từ chối.

Tôi cảm nghiệm được Tình Ngài theo từng nhịp sống, theo từng lứa tuổi của đời tôi: qua tình gia đình, cha mẹ, anh chị, họ hàng và bạn bè; từ làng quê, Tổ quốc cho đến Giáo hội và Thế giới hoàn vũ. Tất cả đều nói với tôi: Tình yêu của Chúa thật tuyệt vời; Ngài luôn sáng tạo, xây dựng, liên kết, phát triển và đổi mới đời tôi, cho tôi niềm vui và hy vọng. Nhờ Tình yêu của Chúa, tôi mới được hiện hữu và hiện diện đến ngày hôm nay. Tôi muốn ca tụng Chúa không ngừng vì tất cả những gì Ngài đã ban tặng cho tôi. Tôi muốn chia sẻ với tất cả mọi người niềm vui vì được làm con Chúa, được biết Chúa, được sống trong tình thương và ân sủng của Chúa.

Nhiều lúc tôi phải thốt lên rằng: Lạy Chúa, may mắn quá, gia đình con được biết Chúa để có niềm hy vọng và sự an bình. Càng về sau, tôi càng nghiệm ra rằng: Đức Tin

là một gia tài quý giá không phải do mua tậu bằng của cải hay bằng sức lực con người, nhưng là ơn Chúa ban không... Trải qua bao thăng trầm của cuộc sống: vì chiến tranh, loạn lạc, thay đổi môi trường... gia đình tôi vẫn kiên vững đức tin vào Chúa và ngày càng hơn khi các anh chị tôi được ơn biết Chúa và các thế hệ cháu chắt sau này vẫn giữ được đức tin vào Chúa. Xin tạ ơn Chúa.

Với những cảm nghiệm yêu thương về Tình Chúa đã dành cho tôi và những người thân thương, tôi muốn dùng lời thơ, tiếng hát để cảm tạ, ngợi khen và chúc tụng Chúa. Hơn thế nữa, tôi muốn chia sẻ đến tất cả mọi người những rung cảm chân thành của tôi để cùng mọi người cảm tạ, chúc tụng, tôn vinh tình Chúa, liên kết tình người trong yêu thương, vui tươi và an bình vì luôn có Chúa ở cùng.

THÚY NGA

TUYỂN THƠ

DÂNG MẸ MARIA

Maria đây linh hồn đơn bé
 Quý bên Người đây giọt lệ yêu thương.
 Vì giờ đây con đã quyết lên đường,
 Đường Thánh Giá can trường con dẫn bước.
 Maria vì sao mai mộng ước,
 Con dâng Người đây cả một trời mơ.
 Tuổi trắng tròn gom trọn vẹn lời thơ,
 Tươi đẹp như vầng trăng mười sáu.
 Maria xin cho con ẩn náu,
 Trong cánh tay hiền diệu Nữ Trinh.

TẤT CẢ LÀ HỒNG ÂN

Tình yêu Chúa vượt núi non
 Cùng Cha với Mẹ cho con vào đời
 Tình yêu Thiên Chúa không ngại
 Soi con từng bước, gọi mời con theo
 Dù con thân phận bọt bèo
 Mỏng manh như sợi tơ treo đầu cành
 Như làn sương sớm mong manh
 Như mây trôi nổi bồng bềnh muôn phương
 Tình Ngài chan chứa yêu thương
 Gọi con theo Chúa và nương bóng Ngài
 Đời con đổi mới từ đây
 Hai lăm năm Khấn tưởng ngày vừa qua
 Tình Ngài tuôn đổ chan hòa
 Tình con giọt nước nhạt nhòa biển khơi

Cúi đầu lạy Chúa Đất Trời
 Tạ ơn Cha Mẹ nuôi đời con lên
 Hội Dòng thương mến không quên
 Ngàn năm xin được đáp đền Hồng Ân

KHÔNG ĐỀ

Ngước mắt cao cung chiêm bầu trời rộng
 Mây xanh hồng rực sáng ánh bình minh
 Sương ban mai tràn ngập đội an bình
 Lên vạt vật sau đêm dài an giấc.

Vườn, đồi, rừng tiếp nhau xanh ngăn ngắt
 Vườn lên cao, sừng sững vẻ oai hùng
 Và ngàn cây, muôn hoa lá vui rung
 Cùng hòa điệu cùng chung lời tán tụng.

Dưới chân núi xa xa là biển rộng
 Màu đại dương phản chiếu ánh trời hồng
 Ôi! Muôn vàn sắc thắm tỏa mệnh mông
 Lòng say mến, dâng cao lời thơ mới.

MẸ VẪN ĐỨNG

Mẹ vẫn đứng dang cánh tay chờ đợi.
 Những đứa con còn lạc lõng chơi vơi.
 Những cánh chim bạc gió bốn phương trời.
 Những cánh bướm xa khơi không bến đỗ.
 Mẹ vẫn đứng chấp đôi tay cứu độ.
 Lặng nhìn con yêu dấu: cung chiêm.
 Trong yêu thương trong sâu lắng con tim,
 Trong tất cả hòa đồng cùng vũ trụ.
 Mẹ vẫn đứng vẫn vững lòng thạch trụ,

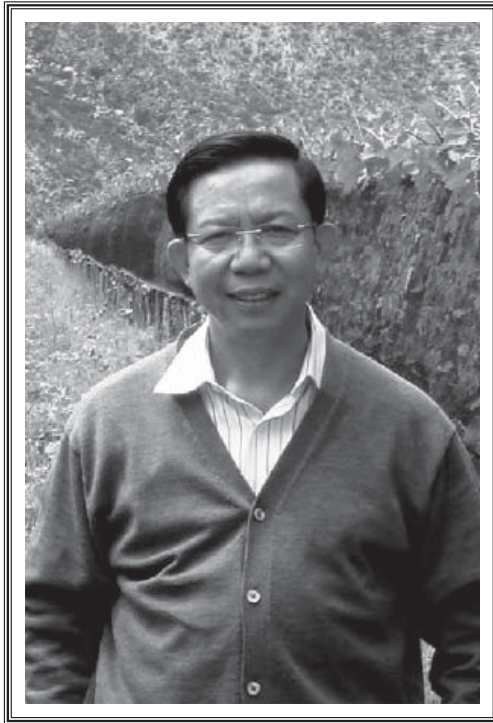
Một cõi lòng nếm trọn nỗi thương đau.
 Một trái tim đầy ắp những giọt sầu,
 Thành sông cả nối liền ra biển rộng,
 Cho yêu thương hòa tan thành sức sống,
 Cho muôn lòng chung hiệp một Tình Cha.

TRĂNG TU VIỆN

Bầu trời lấp lánh đầy sao,
 Ánh trăng vàng vạc lên cao sáng ngời.
 Trăng vào Tu Viện thăm chơi,
 Trăng lên trăng đậu trên nơi cảnh dừa.
 Trăng xuyên vào cả song thưa,
 Hành lang Tu Viện có vừa cho trăng?
 Trăng cười lấp lánh đầy sân,
 Trăng soi vườn ổi, bóng lẩn vườn hoa.
 Tượng đài Đức Mẹ trăng qua,
 Trăng soi rõ Mẹ đậm đà nét yêu.
 Trăng nằm sóng soãi yêu kiều,
 Đường đi lối lại ngập nhiều ánh trăng.
 Trăng gần cửa sổ bán khoán,
 Trăng thì thắm hỏi phải chẳng được vào.
 Xin mời vị khách trên cao,
 Phong lưu trong sáng thanh tao cõi lòng.
 Tâm hồn ta vẫn ước mong,
 Mến trăng nhiều lắm ngóng trông trăng hoài.
 Trong lòng mơ ước một ngày,
 Cùng trăng đi khắp nước mây sông hồ.
 Giờ mời dừng lại Viện Tu,
 Cùng trăng dạo khúc thiên thu quê trời.

SAY NHÌN VÀ CẢM NHẬN

Cảm tạ Chúa cho con đôi mắt sáng,
Để ngắm nhìn vinh quang Chúa nơi nơi.
Cho đôi tai con nghe rõ tuyệt vời,
Bao lời Chúa hằng vang trong mọi lúc.
Tiếng chim hót, tiếng thác rừng trong đục.
Tiếng đại dương luôn thúc giục không ngơi.
Tiếng cười vui lẫn than khóc mọi thời,
Tiếng thương mến vẫn gọi mời nhân thế.
Tiếng lòng con luôn thì thầm kể lể,
Mong đáp đền tình trời bể bao la.
Cho tim con luôn rạo rức hòa ca,
Lời Hằng Sống, Lời Yêu Thương không ngắt.
Con ước mong được biến tan thành Nước,
Nước Tình Yêu, Nước Nguồn Sống vô biên.
Để cùng Nước con đi khắp mọi miền,
Tưới mát, giải khát làm tốt tươi muôn vật.
Nước khiêm tốn chọn ở nơi thấp nhất,
Nước hiền hòa, mềm mại lách qua khe.
Nước miệt mài lắm lũ ra đi
Không từ chối và không đòi hỏi
Bình an cho đi, bình an về nguồn cội
Hiến dâng một đời trong nỗi biết ơn.

TRẦN PHÙNG LINH DUYÊN

Tên thật: Đa Minh Trần Phi Hùng - Bút hiệu: Trần Phùng Linh Duyên - Sinh năm Quý Tỵ 1953 tại Làng Lê Xá Huyện Ân Thi, Tỉnh Hưng Yên - Cựu Chủng Sinh Giáo Phận Xuân Lộc - Hiện định cư với gia đình tại Bang Virginia, Hoa Kỳ.

Địa chỉ hiện tại:

11816 Washington Street, Fairfax, VA 22030 – USA.

Tel & Fax: (703) 934-8242

E-mail: tranalpha@aol.com

Tác phẩm: Dưới Bóng Mát Cuộc Đời (thơ, 1972), Từ Đó Yêu Thương (thơ, 1973), Mười Hai (thơ, 1976), Ngày Ấy Hôm Nay (thơ, 1978), Ly Hương (thơ, 1980), Có Một Điều Khó Nói (tập truyện ngắn, 2000), Bên Đó Bên Đây (thơ, 2010)

NHƯ TÂM TÌNH MẾN YÊU

Ngạn ngữ La Tinh có câu “Nemo dat quod non habet” “Không ai có thể cho cái mình không có”. Nếu ta không yêu Thiên Chúa, không mến Đức Mẹ, ta không thể nói cho người khác, càng khó hơn nếu chúng ta muốn làm thơ về Chúa hay về Đức Mẹ.

Thơ là vẻ đẹp của ngôn ngữ sau khi được trau chuốt từ suy nghĩ, tâm sự hoặc qua hình ảnh đời thường. Thơ cũng là phương tiện để diễn tả tình cảm hay ý nghĩa của cuộc sống. Thơ Đạo dường như còn là một sự soi sáng. Viết xong một bài thơ về Chúa hay về Đức Mẹ, người cầm bút cảm thấy như vừa nhận được một ơn Chúa ban.

*

Con cảm tạ Thiên Chúa, biết ơn Đức Mẹ đã cho con biết yêu Chúa, mến Mẹ từ lúc thiếu thời để rồi con đã ghi lại những tâm tình đó khi con mới biết làm thơ:

*Con không biết từ bao giờ biết Mẹ
Nhưng thuộc tên khi vừa biết nhìn đời
Phải không Mẹ từ ngày con thơ bé
Vẫn gọi thầm “Mẹ yêu của con ơi”*

Những câu thơ con viết cách đây ba bốn mươi năm bây giờ đọc lại con vẫn thấy bồi hồi, vẫn thấy con bé bỏng dưới cánh tay Mẹ luôn chăm sóc, đỡ nâng:

*Ngày xưa con tập nói
 Một vài tiếng đầu đời
 Nhìn trời con đã gọi
 Chưa rõ lời “Mẹ ơi”*

Con vẫn mong được viết về Chúa và Mẹ như những tâm tình biết ơn Chúa, biết ơn Mẹ đã nâng đỡ, ủi an con suốt cả cuộc đời.

TRẦN PHÙNG LINH DUYÊN

TUYỂN THƠ

CON VẪN GỌI TÊN MẸ

Ngày xưa con tập nói
 Một vài tiếng đầu đời
 Nhìn trời con đã gọi
 Chưa rõ lời “Mẹ ơi”

Mẹ trần gian bú mớm
 Mẹ trên trời ban ơn
 Con bây giờ đã lớn
 Suốt đời không quên ơn

Với đôi bàn tay trắng
 Chập chững bước vào đời
 Bao lần lòng trống vắng
 Bao lần nước mắt rơi

Con gọi thầm tên Mẹ
 Cầu xin trong trầm tư

Dù tuổi con còn trẻ
 Đã mang nhiều thói hư
 Con không quên cầu khẩn
 Muốn đưa cả đôi tay
 Vì đời con lận đận
 Khổ đau biết bao ngày.

MẸ LA VANG

Mẹ La Vang nơi khô cằn sỏi đá
 Đêm thâm u Mẹ là ánh sao trời
 Niềm cậy trông qua một ngày vất vả
 Lời cầu kinh hoà trong gió chơi vơi

Mẹ La Vang ánh mắt đầy nhân ái
 Thương đàn con khôn lớn lúc loạn ly
 Mẹ dẫn lối chỉ đường thời vụng dại
 Đến bây giờ ơn Mẹ vẫn khắc ghi

Mẹ La Vang cạnh dân nghèo khổ cực
 Tìm miếng ăn giữa cuộc sống lầm than
 Bên Mẹ yêu dù gặp nhiều khổ nhục
 Đàn con vui với Mẹ để bình an.

Mẹ La Vang qua bao nhiêu năm tháng
 Vẫn thương yêu che chở lúc tù đày
 Thời gian qua như mây trời phiêu lãng
 Mẹ mãi là chốn nương tựa từ đây

Mẹ La Vang trải qua nhiều thời đại
 Thuở thanh bình hay những lúc chiến tranh
 Mẹ còn đó với thời gian mãi mãi
 Ban muôn ơn vì Mẹ rất nhân lành

CÁT GIANG

*Tên thật: Phêrô Lê Mến - Bút danh: Cát Giang
Sinh năm 1954 – tại An Nhiên, Hà Tĩnh - Hiện ở Tuy Hòa,
Phú Yên - Cựu chủng sinh Tiểu Chủng Viện Làng Sông Quy
Nhơn - Tú tài IBM - Các bút danh khác: Giang Kiều, Tú Chóp*

...

Email: lemenpy@yahoo.com.vn

MỘT MÓN QUÀ CHO KHÔNG

Đức tin Kitô giáo của tôi là một gia tài ông bà tổ tiên để lại, cho nên niềm tin vào Thiên Chúa trong tôi là một tặng vật nhưng không. Chẳng cần tìm kiếm, chẳng phải đổ mồ hôi hột nước mắt, trước khi tôi biết suy nghĩ thì niềm tin đó đã hiện hữu. Cụ thể nhất là chỉ vài ngày sau khi sinh, tôi đã được cha mẹ đưa tới nhà thờ nhận bí tích rửa tội với lời tuyên hứa qua người đỡ đầu: Thưa con xin từ bỏ ma quỷ và những dối trá của nó. Thưa con tin vào Thiên Chúa Ba Ngôi, tin Giáo hội Công giáo duy nhất thánh thiện, công giáo và tông truyền, con tin vào đời sau ... và con nguyện tin đến trọn đời .

Từ nhỏ đã được hít thở bầu không khí đức tin ấy nên đương nhiên “niềm tin trong tôi cần thiết như chính hơi thở”, và nó cũng tự nhiên như là tình yêu quê hương trong mỗi người. Nếu đánh mất niềm tin đó là tôi đã đánh mất chính mình, tôi sẽ tựa như một cái cây bị nước lũ cuốn mất gốc, trên đường trôi ra biển cả, dẫu cho lá vẫn còn xanh nhưng thực ra cái cây ấy đã chết rồi. Sống không niềm tin là sống không hơi thở.

Chẳng ai lại đem đặt câu hỏi rằng tại sao mình yêu quê hương thì với tôi cũng vậy, chẳng bao giờ tôi đặt câu hỏi tại sao mình tin vào Thiên Chúa. Tôi tin vì tôi đã tin.

Dẫu thế, qua những tri thức và suy luận đạt được, tôi biết rằng niềm tin của mình có một căn bản về lý luận, về lịch sử và là một thuộc tính của con người .

Niềm tin trong tôi không bắt đầu từ vô vọng, từ cái chết mà nó bắt đầu từ cội nguồn của mọi hy vọng, và là khởi nguồn cho sự sống. Chính niềm tin đó làm cho nỗ lực sống

của mỗi người có ý nghĩa, có mục đích và làm cho mọi cố gắng hướng thiện của nhân loại không trở nên uổng công vô ích .

Xin Thiên Chúa gìn giữ và củng cố niềm tin nơi chúng con mọi ngày trong đời sống.

CÁT GIANG

TUYỂN THƠ

CÁT SÔNG

tôi là một hạt cát sông
 dềnh theo con nước lớn rờng bãi hoang
 nằm im giữa những bờ vàng
 ngàn dâu bể vẫn hân hoan với đời
 đâu là bụi cát mà thôi
 vẫn xin được góp đôi lời ngợi khen
 tạ ơn trời đã thương xem
 ban muôn vô lượng trăng đêm nắng hồng
 ... chiều qua có ngọn thu phong
 một trời vàng bướm đầy dòng sông tôi

AN BÌNH ĐÊM

có một đêm giật mình tôi thức giấc
 vắng bên tai có tiếng gọi con ơi
 nhìn chung quanh chẳng thấy một bóng người
 chỉ leo lắt ngọn đèn soi bóng tối
 lòng bàng hoàng vội vàng tôi quỳ gối
 và thân thưa ôi lạy Chúa con đây
 trong phút giây hỗn bồng thấy dâng đầy
 niềm an bình một đời đi tìm kiếm

LỜI NGUYỆN CẦU TẠI SAO

vẫn biết là thánh ý Ngài
 nhưng sao xa cách ước mơ con nhường vậy
 vẫn biết là thánh giá cuộc đời
 nhưng Ngài ơi có cần phải vậy không
 vẫn biết đường lối Ngài vượt ngoài ngàn ý nghĩ
 nhưng một trí óc để phán đoán cũng là cái Ngài đã tặng ban
 vẫn biết ý định Ngài nơi số phận con người là khôn dò
 nhưng cuộc đời này thì Ngài ơi chỉ có một
 dấu biết tình thương Ngài dành cho con là vô bờ bến
 nhưng sao nỗi đau riêng giờ mãi vẫn chưa nguôi
 dấu biết đường đời con Ngài luôn cận kề dẫn lối
 nhưng sao bước chân giờ đã rã rời mà bến bờ vẫn còn tít xa

....

tựa trẻ thơ với những câu hỏi không ngừng
 mẹ ơi tại sao tại sao và tại sao
 con đây cũng muốn lời đáp cho những ẩn số cuộc đời
 những lời đáp cho bao tội ác khổ đau bất công và lầm lạc
 ước vọng ấy làm con quên rằng đời con đã được khởi đầu bằng một
 tình mến
 và quên rằng cái Ngài muốn nơi con là lời đáp lại bằng một tình mến
 nhưng không
 thì giờ đây
 xin Ngài hãy gieo vào lòng con một niềm tin trung phó thác
 một niềm tin rằng hạt giống phải mọc nát nếu muốn kết trái đơm hoa

.... .

Ngài ơi
 xin dạy con khúc hoan ca
 để con cất bước thôi là ... tại sao .

MÙA XUÂN TUỔI THƠ

Chúa ơi
 những mùa xuân tuổi thơ con
 là những mùa đông đói rét
 là gạo nắm bắp bao
 là rổ rau của cha là cơm nể của mẹ
 là chút cá mận chôn dưới đáy chén dành cuối bữa moi lên
 là miếng thịt nhịn thềm nhai thật chậm cho cái ngon lên men
 trong miệng
 là phong phanh manh áo vá tứ mùa
 là đôi chân trần lội nước giá lạnh đông, đạp cát nóng chang chang
 hạ
 là đầy túi những viên pháo xì ngày mồng một
 là hạt đậu phụng rơi từ bàn kẹo kéo trước cổng trường
 là con ong bầu nướng cháy đen thơm lừng trên đám lá muồng
 là bụi sam chua
 là ruột trái bần chải đỏ môi
 là con sông sau nhà thờ lên rủ nhau tắm
 là roi vọt dạy dỗ của cha
 là dầu xúc lằn roi của mẹ
 là tiếng chuông lễ sớm
 là bóng người âm thầm trên đường
 là tiếng kinh gà gật
 là ê a bài học
 là con diều bay miễn cát động
 là viên thuốc bồi gói giấy bạc bastos xịt khói trắng vèo bay hoả tiễn
 là khúc dứa khô làm đuốc soi phe ta phe địch xông vào ném cát
 là con đế gáy te te trong chiếc lon đặt đầu giường
 là những lần trốn học chui vào xó nhà hoang chẳng để làm gì

là cổ tích mẹ kể
 là lam lũ mồ hôi cha
 là thương yêu tỏ lộ của mẹ
 là niềm tin kiên vững trong cha
 ...mùa xuân tuổi thơ của con là một mùa đông dài
 nhưng mãi mãi là mùa đông hạnh phúc
 mùa đông sưởi ấm cuộc đời

TÌNH TỰ QUÊ HƯƠNG

quỳ gối đây con người tin Chúa
 ngập trong hồn lời đất nước khôn nguôi
 nói với Ngài bằng ngôn ngữ lúc chào đời
 và nghe Ngài nói cũng bằng ngôn ngữ ấy

tình tự đất nước dòng máu này tuôn chảy
 có đi đâu cũng chẳng khỏi cội nguồn
 và phải chăng Ngài cũng muốn con mãi là như vậy
 sống chết trên đời cùng với quê hương

niềm tin vào Ngài trong con như là hơi thở
 và tình yêu quê hương cũng là máu thịt xác thân con
 nguyện cho niềm tin tình yêu hơi thở cùng máu thịt được vuông tròn
 để con bước đi trong bình an như mơ ước

lòng vẫn nhớ hoài lời Ngài xưa tha thiết
 tất cả chỉ được cứu rỗi khi được treo lên
 làm sao con có thể bay lên mà không quê hương nhi
 xin hãy kéo con cùng cá đất nước này lên

này đứng trên S tự con hướng về Thập tự
 đứng giữa hữu hạn con mơ tới vô biên
 đi giữa vô thường con tiến về vĩnh cửu
 hạt mầm Ngài gieo thôi thúc mãi không ngơi

xin hãy thánh hóa lòng trí con trong niềm tin sự thật
 ban cho quê hương hạnh phúc bình an
 nghẹn ngào không nói nên lời ...
 nhưng tha thiết thì Ngài ơi chẳng bao giờ cạn

BẦY CHIM SẺ NHỎ

tựa trẻ thơ
 những con chim sẻ dưới mái nhà thờ
 thường xuyên ngủ gục khi xem lễ
 nhưng Chúa không buồn
 các thiên thần không trách
 vì chúng là
 những con chim se sẻ nhỏ ...
 thức giấc khi chuông nhất rung
 rồi lại gà gặt
 đến tận chuông nhì
 là lúc những con chim sẻ lớn cất tiếng từ tổ này sang tổ nọ
 «Dậy đi lễ! Dậy đi lễ!»
 bầy sẻ nhỏ liền ngửa cổ ríu rít lời kinh mai
 ríu rít lời chúc tụng
 và tiếng chúng thánh thót vang khắp vòm nhà thờ
 hòa cùng lời kinh từ các hàng ghế
 dâng lên ... dâng lên ...
 ... rồi ríu rít chúng ca bài ca nhập lễ
 ríu rít lời amen
 tới khi nghe lời Chúa « ... năm con chim sẻ đáng giá chỉ hai
 đồng bạc nhưng Thiên Chúa vẫn không quên... »
 rộn ràng chúng đáp
 ngợi khen Chúa!

mà lòng khôn xiết vui mừng
 rồi khi tiếng đàn phong cầm bài ca dâng lễ đặt diu vang
 không hiểu sao chúng lại buồn ngủ
 (ôi tiếng đàn nghe sao giống tiếng mẹ ru đến vậy)
 ... và lúc chúng nhắm mắt ngủ
 Chúa vẫn vui
 các thiên thần vẫn mỉm cười
 vì không gì đẹp hơn cảnh bầy chim sẻ ngủ
 dưới mái vòm nhà thờ giữa những lời ca thánh
 trong thánh thiện
 trong yêu thương
 dù chúng chỉ là
 những con chim se sẻ nhỏ ...

TẶNG ĐÁ MỘ HỒN

Ngài phục sinh sao ta không phục sinh
 tảng đá trần gian vẫn phủ kín mộ hồn mình
 tảng đá đời ta sao mà nặng thế
 lấp kín mộ hồn che cả phục sinh
 chiếu khắp trần gian nguồn ánh sáng huy hoàng
 phục sinh vinh thắng hồn ta sao chẳng thấy
 chẳng lẽ nguồn sáng kia lại không xuyên qua được
 tảng đá lấp ta dày hơn cả cuộc đời ta
 để bước chân đi lòng nghe nặng trĩu
 hát Alleluia mà giọng cứ buồn thiu
 nghe từng luồng gió lạnh suốt mộ hồn rít thổi
 âm u sóng vỗ người ơi điều hiu

này kiếp phù sinh vây phủ oan khiên
 giăng kín trần gian trăm nỗi muộn phiền
 đâu là điểm tựa để phiến mỡ ta nâng dậy
 đục vọng biếng lười nhát sợ tảng đá hỗn truân chiên

... vẫn hướng về Ngài giữa mịt mù cuộc sống
 vẫn đưa tay về Thầy chí thánh phục sinh
 dẫu không thuyền bè dẫu biển trời thì lồng lộng
 vẫn xin đẩy tảng đá mộ hỗn cùng Ngài bước vào mênh mộng ...

VẪN MÊNH MÔNG ...

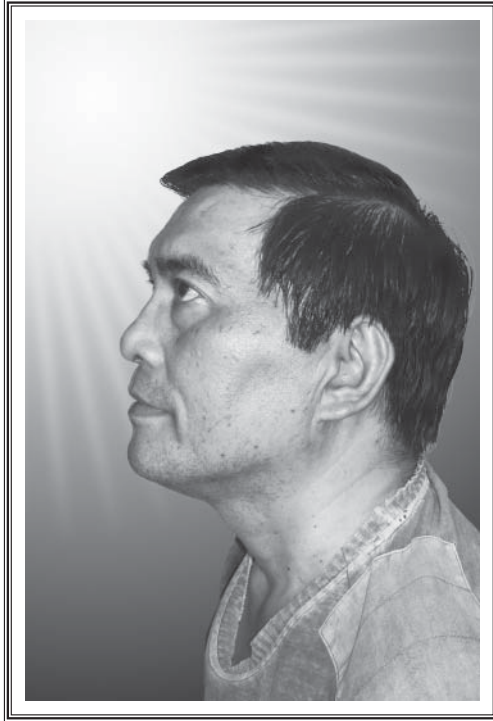
đã hai ngàn năm Chúa xuống thế
 hai ngàn năm lời chân lý tung gieo
 hai ngàn năm Ngài chết và phục sinh
 hai ngàn năm loài người đợi chờ ơn cứu độ
 vâng đã hai ngàn năm
 và hai ngàn năm là một quãng thời gian quá dài ...

quá dài những sứ mạng được sai đi trên cánh đồng truyền giáo
 quá dài những hy sinh quá dài tình thương quá dài nước mắt
 quá dài hy vọng quá dài thất vọng quá dài âu lo quá dài trông ngóng
 mà cánh đồng thì vẫn xa tít tận chân trời
 vẫn mênh mộng từ châu lục này qua châu lục nọ
 từ châu Âu qua châu Á,
 từ châu Mỹ qua châu Úc
 từ Trung Đông qua Hoa lục
 từ châu Phi xuống tới cực nam lên tới tận cực bắc

từ chốn phồn hoa đô hội tới ngút ngàn sơn cùng thủy tận
 vẫn mênh mông và mênh mông
 không nơi nào là không tồn tại những cánh đồng chờ đợi
 ôi những cánh đồng mênh mông chờ đợi
 ôi những con người chờ đợi mênh mông
 -- chờ gì và chờ cho tới bao giờ

khi hạt giống Ngài gieo đã mục nát bên vệ đường
 khi lời Ngài rao giảng đã lụi tàn trong gai chông sỏi đá
 trong đam mê trong tội lỗi
 khi những kẻ được sai đi vẫn ngủ yên trong nệm ấm chăn êm
 trong đầy dẫy thờ ơ
 và dư thừa phản bội
 khi sứ mạng không lời đáp trả
 khi môn đệ còn bất trung
 thì hỡi những cánh đồng mênh mông
 hãy cứ mênh mông ...

... mênh mông vẫn là mênh mông
 chờ đợi vẫn chỉ là chờ đợi
 hãy đi hãy đi và hãy đi
 Lời tung gieo đã suốt hai ngàn năm lẻ
 hoài vang vọng trên những cánh đồng truyền giáo
 bát ngát mênh mông
 Lời hoài vang vọng
 ... thì hỡi những cánh đồng mênh mông
 hãy cứ mênh mông ...

MẠC TƯỜNG

*Tên thật: Martinô Nguyễn Văn Tường - sinh năm 1954
Nguyên Quán: Phước Thuận, Tuy Phước, Bình Định - Hiện
sinh sống và làm việc tại Quy Nhơn.*

ĐTDD: 0905-677-994

Email: mactuongqn@gmail.com

TIẾN GẦN HƠN VỀ PHÍA THIÊN CHÚA

Tôi là một người có Đạo từ thuở nằm nôi. Tôi yêu thơ ca và tập tành làm thơ rất sớm. Thế nhưng đối với dòng thơ Đạo, tôi như một đứa con xa nhà trở về muộn màng khi tuổi chiều bóng xế.

Trước khi tình cờ vào trang mạng Dũng Lạc để may mắn gặp Đồng Xanh Thơ, tôi chỉ làm vài bài thơ Đạo cho riêng mình. Nghĩ lại, cái may mắn này chắc chắn là sự hướng dẫn của Chúa Thánh Thần. Chính Ngài đã dẫn đưa đứa con phiêu dạt trở về mái nhà thân yêu nơi nó sẽ được nuôi nấng bằng thần khí và được thỏa thuê bơi lội trong dòng sông Lời Hằng Sống.

Xin tạ ơn Thiên Chúa, xin cảm ơn Đồng Xanh Thơ và tất cả bạn bè thi hữu những người đã khuyến khích, động viên tôi trên con đường sáng tác. Để có được những bài thơ trích in trong tuyển tập này, tôi đã phải nỗ lực và cầu nguyện rất nhiều. Tôi biết rất rõ tôi chưa phải là một nhà thơ và càng chưa phải là một nhà thơ Đạo. Trước những ngọn núi cao sừng sững của nền thi ca Công giáo Việt Nam đương đại như: Xuân Ly Băng, Trăng Thập Tự, Lê Đình Bảng, v. v... tôi thấy mình chỉ là gò đống hoang vu.

Như đã thưa ở phần trên, tôi là người Đạo nôi, Đạo gốc, được thừa hưởng nền tảng đạo đức lâu đời của những bậc tổ tiên mà, theo truyền khẩu, đã tử đạo trong thời Văn Thân, và của ông bà, cha mẹ. Tuy nhiên đời sống đạo hạnh của tôi lại gặp gềnh khúc khủy như trong một bài thơ tôi đã viết:

*Lễ kinh sớm chiều lạnh nhạt
Niềm tin lên thác, xuống ghềnh
Tràng Mân Côi, còn mấy hạt!
“Kính Mừng” đêm đọc đêm quên*

Thế nhưng khi được may mắn lặn ngụp trong dòng thơ Đạo và vận dụng ngôn ngữ thi ca để ca tụng Thiên Chúa và tất cả những gì thuộc về Ngài, tôi lỡ mờ nhận ra càng ngày mình càng tiến gần hơn về phía Thiên Chúa, phía của bờ bến yêu thương.

Từ đó tôi chợt ngộ ra cái trật tự CHÂN-THIỆN-MĨ chỉ dành cho ai đó, còn phần mình phải chịu khó lội ngược dòng MĨ-THIỆN-CHÂN, may ra có được chút mong manh thành tựu.

Đang khi tôi lẫm đẫm bước đi trong vườn thơ Đạo, tôi lại có cảm giác mình thiếu nợ các thế hệ đàn em, con cháu. Vâng, một món nợ mà tôi đã vay của các bậc tiền nhân “ở thượng nguồn thi ca Công giáo Việt Nam”, của những bậc đàn anh và cả của những bạn bè đồng lứa.

Tôi hằng cầu nguyện, cộng tác và ước mong sẽ có nhiều hơn những tấm lòng quảng đại, những cánh đồng màu mỡ và nhiều hơn nữa những cơ hội cho lớp lớp mầm xanh thơ văn Công giáo Việt Nam, đâm chồi, nảy lộc và hoa thơm, quả ngọt sẽ đầy tràn trong khu vườn thơ văn Công giáo Việt Nam trong một tương lai không xa.

MẠC TƯỜNG

TUYỂN THƠ

XIN MẸ ĐI CÙNG CON

Mẹ trắng rằm rạng rỡ
Con leo lét ngọn đèn
Bốn mùa chong trần trở
Giữa đôi bờ trắng-đen

Mẹ là tàng cổ thụ
Con ngọn cỏ vô thường
Lao xao màu nắng cũ
Xin một lần yêu thương

Mẹ ngọc ngà châu báu
Con là đồng xu rơi
Dưới chân Người nường nấu
Hồn say tiếng ru hời

Mẹ đèn đài tráng lệ
Con gạch vỡ bên đường
Nằm nghe lời dẫu bể
Mơ ngày về cố hương

Con xin dâng lên Mẹ
Buồn vui thân phận người
Đường đời bao lối rẽ
Mẹ đi cùng con thôi

TUẦN THƯƠNG KHÓ NỐI DÀI

Đêm nghệt thở, mồ hôi đầm đìa máu
 Vua đất trời chợt xao xuyên tâm can
 Cuộc khổ nạn hãi hùng in năm dấu
 Chén tình yêu ôi! cay đắng đầy tràn

Đêm quỉ lộng, Chiên Lành mang thánh tích
 Những đòn roi, phỉ báng đến tột cùng
 Gà gáy lạnh, thoáng nhìn như hồn trách
 Nguyễn theo Thầy. Ai bội tín bất trung

Ngày đại ác, núi cùng đồi nghiêng ngã
 Con Chúa Trời chịu giày đạp, kéo lôi
 Đinh sắt, mào gai, lưới dòng, thập giá
 Nắng pháp trường, cơn khát cháy bờ môi

Hai ngàn năm nối dài tuần thương khó
 Người u mê ơn cứu độ vô tình
 Kẻ cuồng ngạo cậy bạo quyền thách đố
 Vốn diên rồ thập giá trọn hi sinh

THÁNH TÂM TÌNH CHÚA VÔ BIÊN

Thánh tâm suối nguồn an lạc
 Tội đời ngọn giáo thấu qua
 Giọt máu cuối cùng reo hát
 Yêu người thập giá nở hoa

Thánh tâm tình yêu rục lửa
 Xoá tan nhơ nhớp tội truyền
 Trời cao thiên đường mở cửa
 Cõi trần mơ giấc mơ tiên

Thánh Tâm tình trời bát ngát
 Đồng xanh chim lạc tìm về
 Suối trong quê nhà thơm mát
 Cho người đói khát thoả thuê

Thánh Tâm vĩ về nâng đỡ
 Khi con vấp ngã muộn phiền
 Trăm năm rộn ràng mấy thuở
 Bên người cười khóc hồn nhiên

Thánh Tâm nguồn ơn thần lực
 Cho con mạnh mẽ phi thường
 Vượt qua muôn trùng cơ cực
 Từng ngày học biết yêu thương

NHÁNH HUỆ LỪNG HƯƠNG THÁNH

Người đón nhận như chưa hề nghi ngại
 Thanh thân xin vâng, tay bế tay bồng
 Bỏ lại sau lưng gỗ ván thơm nồng
 Thân đất khách hồn mơ về cố quận

Đêm Ai Cập, bão mịt mùng mê trận
 Mắt nhân sư, ai biết, khóc hay cười?
 Chuyện áo cơm lao nhọc chốn quê người
 Thiếu trước hụt sau, nước sông, gạo chợ

Trời lặng gió, xe ngựa thổ nổi nhớ
 Lục lạc reo, chầm chậm bước qua thềm
 Mái nhà xưa, hoa cỏ dại tơ mềm
 Nghe quen quá, men rượu nồng, muối đất

Nazaret, rộn tiếng cười thánh thất
 Người rất người nuôi dưỡng Đấng Thiên Sai
 Người rất người làm bạn Mẹ Ngôi Hai
 Ôi kỳ diệu! Nhánh huệ lừng hương thánh

NHỚ MẸ

Viếng mộ mẹ ngày giỗ 25 năm

Mẹ là nắng ấm ngày đông
 Là cơn mưa hạ dịu lòng đất khô
 Mẹ là đồng lúa, nương ngô
 Nuôi con khôn lớn giang hồ rong chơi
 Mẹ là suối lệ tuôn rơi
 Khi con vấp ngã cuộc đời quay lưng
 Mẹ là hạt muối, lát gừng
 Cùng cha lặn lội cuối rừng đầu non
 Bây giờ mẹ đã không còn
 Cõi xa mẹ nghĩ có tròn giấc mơ?
 Chiều nay nhang khói bơ thờ
 Rưng rưng nhớ mẹ câu thơ chạnh buồn

MUỐI NHẠT

Có đôi lúc quên mình người có đạo
 Giữa chợ đời mê mải chuyện hơn thua
 ‘Con người sống đâu chỉ cần cơm áo’
 Biết vậy rồi vẫn sáng nắng chiều mưa
 Có đôi lúc đón hèn không dám nói
 Co rúm mình vì một chút hư danh
 Con sự sáng lại nương nhờ bóng tối
 Ngọn đèn ơi! Sao nắp mãi sau màn
 Có đôi lúc muối không còn là muối
 Biết lấy gì để ướp cõi nhân gian
 Lòng chai đá và tình yêu cần cỗi
 Mặn lên đi! Dầu có chút muộn màng

Có đôi lúc hạt giống nằm trơ cứng
 Cố giữ mình vẹn áo mào cân đai
 Máu tử đạo thấm một thời mình chứng
 Có lẽ nào năm tháng đã nhòa phai

Có đôi lúc nhìn lại mình hổ thẹn
 Người anh em mang thương tích trần mình
 Ngập ngừng mãi bao phen đành lỗi hẹn
 Xin một lần cúi xuống chạm dấu đinh

MAI MỐT EM VỀ

Mai mốt em về qua sông Jordan
 Nhớ mang theo vàng, nhũ hương, mộc dược
 Uớp lại vết thương hai nghìn năm trước
 Đòn thù xưa còn tươi rói vết hằn

Phía bờ tây, mẹ lắm lời nhục nhằn
 Còn vọng tiếng bà Raken than khóc
 Những đứa con tuổi trăng tròn, ngà ngọc
 Thịt da thơm, bom đạn vốn vô tình

Mảnh đất này dằng dặc nỗi điêu linh
 Ôi! Món nợ trước thêm dinh tổng trấn
 Baraba – Tiếng nhạo cười bất tận
 Lương tri ơi! Sao ngủ giữa ban ngày

Mai mốt em về, mắt có còn cay
 Đêm thức trắng, thắc thỏm chờ trao đổi
 Con người ta như món hàng trôi nổi
 Kê lại, người qua, chiến cuộc chưa tàn

Thôi xin người cùng giữ chút bình an
 Thành Thánh tội gì? Chia năm, xẻ bảy

Cầm bào bắt thắm, thân trần nắng cháy
 Người xưa ơi! Con khát đến bao giờ
 Ngày qua ngày, chờ mưa xuống thành thơ
 Sa mạc hát, vườn ôliu thơm ngát
 Samari, giếng khơi nguồn phúc lạc
 Bầy nai vàng nháy nhót giữa đồng xanh
 Mai một em về, sữa, mật chảy quanh
 Em cứ uống đến muôn đời no thỏa
 Cạnh sườn mở ra, ơn Trời lấp lóa
 Đường thanh bình, Thập Giá bóng nghiêng che

MẸ LA VANG

Hơn hai trăm năm thặng trầm lịch sử
 Mẹ La Vang, nguồn trông cậy ủi an
 Đạn nổ, bom rơi, máu lệ hòa chan
 Mùa ly tán, nhà tan đàn xẻ ghé
 Nón lá tả tơi, chân trần nứt nẻ
 Tiếng đàn bầu nghèn nghẹn, buốt tâm can
 Con bão đi qua, đấng ngắt mùa màng
 Bông lúa lép, chắt chiu từng hạt gạo
 Mẹ vẫn đứng giữa đàn con lương-giáo
 Mặc đên đài, thành quách có tan hoang
 Dầu cây đa ngày ấy đã không còn
 Nguồn nước mát vẫn tuôn tràn giếng ngọc
 Chúng con về, nài xin ơn mưa móc
 Tuổi ruộng vườn, bờ bãi đắm ơn thiêng
 Cúi xin Bà len lén chút tình riêng
 Khi trái gió, trở trời, con nương náu

Chúng con về, quỳnh hương, trắng mười sáu
 Quỳ dâng Bà, đây những muối cùng men
 Xin dâng riêng, con lem luốc, mọn hèn
 Đêm linh địa, câu kinh trào nước mắt

Những chuyến xe, người vào nam, ra bắc
 Mới gặp nhau như quen tự thuở nào
 Cả rừng người chung một mẹ trên cao
 Lời hò hẹn, mùa sim sau, trái chín

Người bước đi còn quay đầu bịn rịn
 Trời La Vang, chòm mây úa, nao lòng
 Mai một về, đừng buồn nữa dòng sông
 Cây có cội, nước có nguồn, có mạch

Hơn hai trăm năm phượng thờ, kinh sách
 Từng cảnh cây, cọng cỏ cũng linh thiêng
 Mẹ La Vang rợp bóng khắp mọi miền
 Xin khấu tạ! Nữ Vương trời đất Việt.

GIỌT MÁU SÁNG THIÊN THU

Em cùng tôi ngang qua thời cự ược
 Tháp Babel! tan giấc mộng trời gần
 Câu Kinh thánh vọng vang nghìn năm trước
 Dững sĩ tóc dài lụy trước giai nhân

Em cùng tôi vượt qua miền sa mạc
 Ăn manna nhưng nhớ góc địa đàng
 Bốn mươi năm đêm nằm ru câu hát
 Giấc mơ dài ngày chạm đất Canaan

Em cùng tôi ngóng chờ Giao Ước Mới
 Có “tiếng kêu trong hoang địa” gọi mời

Sông Giordan, người không còn biên giới
 Khi Chúa Trời ngự xuống giữa lòng người

Em cùng tôi dắt tay vào tiệc cưới
 Xứ Cana, Mẹ tha thiết chuyển cầu
 Chén rượu mới khởi đầu mùa gặt mới
 Dưới nắng vàng bông lúa lẫn cỏ lau

Em cùng tôi men theo đường thương khó
 Nghe đâu đây tiếng vó ngựa mịt mù
 Tiếng ai khóc, ai cười trên núi Sọ
 Ngọn giáo nào, giọt máu sáng thiên thu

Em cùng tôi vào trong ngôi mộ trống
 Tìm dấu đinh, bàn tay thọc cạnh sườn
 Bao khắc khoải, đường Emmau gió lộng
 Bước theo Ngài nghe cỏ lá ngát hương

Em cùng tôi qua đời thường phố chợ
 Học yêu thương, học quên những hận thù
 Em cùng tôi bao giờ còn hơi thở
 Nguyện yêu đời, yêu cả lá mùa thu.

CON QUÌ TRƯỚC MẸ LA VANG

Con quỳ đây, ngọn cỏ lòng
 Hừng đông sắp mặt thẹn thùng câu kinh
 Tiếng gà trưa, thoáng giật mình
 Tiệc chưa tan, rượu cạn bình, Mẹ ơi!
 Con quỳ đây, chiếc lá rơi
 Nếp vào lòng Mẹ bến đời bình an
 Chiều buông, khơi vụn tro tàn
 May ra còn chút lửa, mang về nhà

Con về đây mảnh trăng tà
 Nghiêng hôn bóng Mẹ trước tòa La Vang
 Mai kia nơi cửa thiên đàng
 Mẹ ơi thương nhận, con hàng cuối xa

CẦU NGUYỆN

Thân lạy Chúa, con ngọn đèn vô dụng
 Cạn khô dầu, giờ Chàng Rể quang lâm
 Đã có lúc gặp Ngài, con rỏ rúng
 Ôi! Vàng thau, làm sao khỏi lỗi lầm

Xin đừng thử, con vàng chưa đủ tuổi
 Lửa gian truân, con sợ lắm thưa Ngài
 Chén hơi đắng, con ngấp ngừng bối rối
 Thánh Giá nhẹ nhàng vẫn muốn chia hai

Khờ khạo quá, con nén vàng chôn kín
 Chẳng sinh lời, nằm meo mốc vô công
 Khi Ngài hỏi, miệng lưỡi đành câm nín
 Ngày trở về, rơi rớt, chắc tay không

Muôn cám dỗ, con ngàn cân sợi tóc
 Bụi đất này nguy ngập giữa chiêm bao
 Ôi, trái ngọt, địa đàng xưa, ai khóc?
 Đường về quê mờ mịt, biết phương nào?

Mùa lúa mới, con cần khô ruộng rẫy
 Con mưa rào làm sao đủ sinh sôi
 Xin tắm gội trong dòng sông Đức Cậy
 Phù sa về, mạ nhú sáng tinh khôi.

CHÚA LÀ TẤT CẢ

Chúa là câu hát đồng dao
 Dưới trăng rông rấn thuở nào
 Ê... a “thiên đàng, hỏa ngục...”
 Rộn ràng bước thấp, bước cao

Chúa là máng cỏ đơn sơ
 Vuông sân vàng – trắng rợp cờ
 Nghiêng chao lông đèn nín thờ
 Căng mình đón lửa huyền mơ

Chúa là châu lượt hàng năm
 Hào quang tỏa ngát trắng rằm
 Theo cha kiệu về xứ chính
 Đoạn đường ngày ấy xa xăm

Chúa là cây nến phục sinh
 Mẹ trao, giữ chặt bên mình
 Lễ tan còn vương mùi sáp
 Nồng nàn đêm thánh lung linh

Chúa là chiêng trống rền vang
 Đường quê chân khách rộn ràng
 Họ quê tung bùng bốn mạng
 Đầu làng, cuối xóm râm ran

Chúa là quê mẹ ngày thơ
 Dưỡng nuôi kinh sách, phượng thờ
 Hạt mầm gieo bay khắp cõi
 Ngày về hoa trái sum suê.

ĐÊM ẤY – BÂY GIỜ

Nếu đêm ấy con đi cùng Thầy
Chắc con cũng vội vàng bỏ trốn
Và bây giờ gặp người cùng khốn
Con tự bảo mình: Chẳng phải Thầy đâu

Nếu đêm ấy ở trong vườn cây dẫu
Chắc con cũng ngủ say mặc Thầy thao thức
Và bây giờ gặp người cùng cực
Con tự bảo mình: Chẳng phải chuyện ta

Nếu đêm ấy... con cũng đứng xa xa
Khi ai hỏi: Anh là môn đệ?
Và bây giờ gặp người túng thế
Con tự bảo mình: Chẳng phải người thân

Đêm ấy – bây giờ, con mãi phân vân
Có lẽ nào con đón hèn đến vậy
Có lẽ nào con mù lòa chẳng thấy
Giữa đời thường Chúa vẫn ở quanh con.

MẶC LỆ TUYỀN

Tên thật: Gioan Tăng Lôì Sáng, dân tộc Nùng - Sinh năm 1954 tại Túc Trưng, Định Quán, Đồng Nai - Bị bệnh phong, điều trị tại Bến Sắn - Tin Chúa năm 18 tuổi, lãnh bí tích Thánh tẩy ngày 1-11-1972 - Thuộc thi văn đoàn Nguồn Thương - Qua đời tại bệnh viện Da Liễu Tp HCM năm 1990. Di cốt giữ tại nghĩa trang Bến Sắn.

TUYỂN THƠ

MÙA KINH MỞ HỘI

Đây mùa kinh mở hội
 Trinh nữ đội mâm hương
 Thơ reo! cung bậc nổi
 Tán tụng ý tình thương.

Đàn ôi mau nhả tiếng
 Cho giao động đất, trời
 Kia! Chim câu mở miệng
 Mừng chân Chúa bấy ơi!

Sương rơi thành ngọc tốt
 Hoa, cỏ khép nép châu
 Tuổi lên men ngòn ngọt
 Rừng núi trở trần-châu.

Nay Vua Trời giáng thế
 Nhạc thánh rót tung hô
 Muôn thần quỳ trước bệ
 Nhân loại hiểu chừng mô?

Đêm nay ngàn phép lạ
 Đã xảy khắp muôn miền
 Tôi quỳ nghe thánh xá
 Rơi trúng túi người điên.

LÒNG HOAN HỈ

*Kỷ niệm ngày tôi chịu phép Rửa tội
Bến Sắt, lễ các Thánh Nam Nữ, 01-11-1972*

Giavê hỡi! Hồn con hoan hỉ quá
Xin dâng đây lời cảm tạ không khen
Chúa đã thương cho gọi đến con hèn
Vào mái-nghiã nhờ ơn trên phúc thánh

Mai, sáng mai con quỳ nghe vị Bánh
Chảy vào tim tình ý mạnh làm sao!
Say sưa ơi hồn, xác cũng nao nao
Con ngất trí lệ trào rưng cảm xúc.

Ơn tái tạo ngày nay trong cõi tục
Con xin dâng lời thệ ước chân phương
Con xin yêu mãi mãi một Thiên Đường
Muôn yếu đuối nhờ nương tay Chúa đỡ.

Đời bất hạnh con thôi hồn kiếp số
Mang thâm tâm: Đau khổ mạ toàn vàng
Con nhận rồi Sứ Mạng quá cao sang
Là thơ sắc một kho tàng rất trọng.

NGUYỄN CA NGUYỄN

Tên thật: Phêrô Đặng Xuân Thành, sinh năm 1954 tại Hải Phòng, nguyên quán ở làng Đan Giản, tỉnh Hà Đông trước kia. Học các chủng viện Thánh Giuse Qui Nhơn từ năm 1965 và Piô X Đà Lạt từ năm 1972. Sau 1975, làm công nhân ở Daklak, giáo viên ngoại ngữ, dịch thuật và biên tập sách tôn giáo tại Sài Gòn. Hiện nay là linh mục giảng dạy tại Đại Chủng Viện Hà Nội.

CHÚT TÂM TÌNH

Có thể nói hai phần ba cuộc đời linh mục của tôi (hơn 30 năm cho tới năm 2012) xoay quanh hai trục chính trong suy tư cũng như trong việc làm: Một là gắn bó với những con người “ngoài phố”, từ những người thân trong gia đình đến những sinh viên hay giáo viên tại trường lớp, những người làm công hay làm chủ, những người khác Đạo hay không Đạo, ngay cả những người có Đạo hay thuộc hàng ngũ những người tu hành cũng là những người sinh sống và tu trì “giữa đời”. Hai là gắn bó với công việc đào tạo (dưới nhiều hình thức như dạy ngoại ngữ hay thần học, viết lách hay dịch thuật, hướng dẫn tĩnh tâm hay đồng hành thiêng liêng). Bên ngoài có thể là những lựa chọn có phần nào do hoàn cảnh bắt buộc, nhưng sâu xa bên trong là đáp lại một lời mời gọi của Thiên Chúa – một lời mời gọi không phải chỉ bắt đầu với thái độ và lập trường của Giáo hội Công giáo trong công đồng Vatican II (đồng hành với nhân loại), mà đã có từ xa xưa qua cách ứng xử của Thiên Chúa với dân Do Thái trong lịch sử (nhập cuộc và hành động). Đó là lời mời gọi nhìn ra bước đi của Chúa trong chuyển biến lịch sử hết sức cụ thể của những con người, nghe ra tiếng nói của Chúa trong những động tĩnh hết sức tầm thường của những cuộc đời. Và cũng vậy, trả lời cho Chúa qua những câu nói ấp úng – những cử chỉ đơn sơ – những hành vi giản dị của con người... Phải chăng đó là công việc của một ngôn sứ có Đạo? Hay cũng là công việc của một người làm thơ tôn giáo?

NGUYỄN CA NGUYỄN

TUYỂN THƠ

BÀI THƠ TIỀN EM

Tặng Tịnh và các bạn.

Tiền em đi mà lòng nghe tê tái
 Vào đất lạ ai lại chẳng bồi hồi.
 Trái đắng kia đang chờ tay em hái
 Ngậm bồ hòn nào dễ hỏ em tôi.

Tôi nào dụ dỗ em, nào có
 Ép uống gì cho vỡ cuộc tình riêng.
 Em đã yêu và yêu cho tới đó
 Tiếng gọi Ngài em muốn đáp đền thêm.

Tôi nào muốn em gập toàn thập giá
 Nặng vai em cho chậm bước đặng trình.
 Tình yêu nào cũng đều là thế cả
 Từ thập tự mà trở đóa phục sinh.

Em đã bỏ bên này một mái ấm
 Sẽ gặp ở bên kia một thiên đường.
 Đã bỏ bên này một bóng dáng
 Sẽ gặp ở bên kia vạn tình thương.

Em đã tin thì Ngài làm sao nỡ
 Bỏ rơi em để chết đuối giữa dòng.
 Còn có tôi sẽ nương nhờ cánh gió
 Gởi theo em ánh mắt dõi chờ trông.

LẦN CUỐI CÙNG

Tặng những ai

sắp đi bước quyết định.

Đến rồi đoạn cầu nối
 Một sông với hai bờ.
 Bên kia là tiếng gọi
 Bên ni mãi đứng chờ.

Chờ trăng lên cho tỏ
 Để rõ bước chân qua.
 Hay chờ cho giông đổ
 Để ở lại bên nhà?

Lần này là lần cuối
 Ta gọi em đấy thôi.
 Chấn chừ là hẹn lỗi
 Và sẽ tiếc khôn nguôi.

Lần này là lần cuối
 Nhắm mắt và chạy mau.
 Cho rơi vào đêm tối
 Tiếng ai gọi đằng sau.

Đã đến bờ hò hẹn
 Ta cảm tạ em nhiều.
 Phút chờ mong đã đến
 Chờ đợi có bao nhiêu.

Tay còn chi ngẩn ngại
 Cắt đứt một con cầu.
 Để đi là không lại
 Để đến là không về.

TÀU ĐỜI TÔI

Tàu đời tôi bằng băng một chuyến
 Khoang chở vô vàn giấc mộng tươi.
 Nào ước mơ bắt từ sông từ biển
 Bao dự định nhặt từ bến cuộc đời.

Tàu tôi mở hết ga cho chạy
 Đua với gió với sóng nước mênh mông.
 Tôi chạy cứ như chẳng còn thấy
 Bãi đá ngầm hay từng đám rêu rong.

Và đã đến phút chẳng bao giờ đợi
 Tàu bể toang và vỡ hết cả khoang.
 Ước mơ thôi vụn tan thành bọt rối
 Dự định ôi nhòa nhạt với nước ngàn.

Bỗng sớm kia Chúa thương tình gởi tới
 Mảnh ván con cho tôi rướn bám vào.
 Từ tro tàn, Ngài đã khơi lửa mới
 Và trong tôi hy vọng đã xôn xao.

Đã có thời tôi ngu si tự nhủ
 Lướt sóng đi cần chi đến hoa tiêu.
 Biển có quen, sông cho dù có cũ
 Nhưng mấy ai dò được hướng thủy triều.

Tôi xuôi tay để mặc Ngài đưa đẩy
 Ra biển sâu hay dạt bến bờ nào
 Cũng là nằm trong vòng tim nồng cháy
 Lửa yêu thương ngàn ngụt bốc lên cao.

Nghe gì mẶn ở bờ môi
 Biển hay nước mắt đã rơi bao giờ.

TÂM SỰ GIOAN TẨY GIẢ

Tặng Anh, Khoa và các bạn - những người hơn một lần lần cảm nghiệm nỗi lòng của những Gioan Tẩy Giả (Ga 1, 19-39).

Sa mạc chiều mênh mông, mênh mông
tiễn người muôn đê cuối lên đường
tôi ngồi lại nếm nỗi sầu vạn cổ
một kiếp cô đơn gặm nhấm lòng.

Mật ngọt hôm nay thật đắng cay
ong ỏi thôi hút mật hôm nay
chừa cho hoa đẹp thêm ngày nữa
bè bạn với ta chốn lạc bầy.

Châu chấu chiều nay đã hết thơm
thả người bay nháy một góc rừng
thà đói hơn là sầu cô quạnh
bạn người không, bạn với côn trùng.

Đây Chiên Thiên Chúa, hỡi An-rê
này Gio-an hỡi, Chúa đã về
tôi nói mà môi run run lạnh
chẳng bởi hoài nghi, mà tái tê.

Vẫn biết mình chỉ là kẻ đưa đường
sao cứ bịn rịn nỗi vấn vương
vẫn biết Ngài là bờ, là bến
sao cứ mong dò ở lâu hơn.

hay Ngài cho cả con theo với
để thỏa lòng không, một ước mong

CAO HUY HOÀNG

Tên thật: Phaolô Maria Cao Huy Hoàng - Các bút danh: Paul Marie, Nguyễn Thanh, PM. Nguyễn Thanh, Từ Thánh Linh, PM. Cao Huy Hoàng, PM.CHH, Tuyết Mai Texas, TMT... Sinh ngày 10-4-1954, tại Sơn Tịnh Quảng Ngãi - Học Tiểu Chung Viện Qui Nhơn đến 1973 - Năm 1974 vào Chung Viện Truyền Giáo Lâm Bích Nha Trang rồi Đại Chung Viện Sao Biển Nha Trang đến 1978. - Lập gia đình 1979 và làm nông cho đến nay tại Hàm Thuận Nam, Bình Thuận.

Làm thơ từ Lớp Đệ Ngũ - 1972 cộng tác với Báo Đức Mẹ Hằng Cứu Giúp - 1975 bắt đầu viết Thánh Ca - Năm 2006 Chủ nhiệm Chuyên Trang Đồng Xanh Thơ trên Mạng Lưới Dũng Lạc (dunglac.org). - Đã viết khoảng 700 bài thơ, 600 bài thánh ca, và 300 bài suy niệm đăng trên các báo Công giáo và các Websites Công giáo.

pmcaohuyhoang@gmail.com

0989-774-007

CHÚA ĐÃ TÍN NHIỆM CON

Tôi vẫn luôn ý thức rằng tôi đã nhận được quá nhiều Hồng Ân của Chúa

- qua Cha Mẹ, với nhiều gương sáng đạo đức và tinh thần tông đồ

- qua Cha đỡ đầu, linh mục Phêrô Khổng Văn Giám, một người cha thánh thiện và luôn hướng tới việc truyền giáo bằng mọi cách

- qua Chứng Viện Qui Nhơn, qua các Cha Giáo, đã đào tạo hun đúc và trao ban những vốn liếng quý báu cho cuộc sống của tôi

- qua Chứng Viện Truyền Giáo Lâm Bích Nha Trang, nơi tôi thực hiện sự khởi đầu những tác phẩm dưới sự hướng dẫn của Đức Cha Phaolô Nguyễn Văn Hòa, Đức Ông JMT Nguyễn Thế Thoại, được sự đón nhận của các cộng đoàn

Giáo phận Nha Trang.

- qua đời sống gia đình, giáo xứ, giáo phận, và qua những đau khổ lớn lao của mình dọc hành trình dương thế.

Vì thế tôi bày tỏ lòng biết ơn Chúa qua những tác phẩm của tôi, suốt từ khi tập viết cho đến nay. Hơn một lần, có một linh mục đàn anh khuyên tôi đừng viết nữa. Tôi xem đó là ý Chúa. Tôi vâng lời ngưng viết một thời gian. Nhưng rồi, tôi không được bình an khi ngưng viết. Dẫu sao, tôi phải cảm ơn linh mục ấy, vì chính lúc ngưng viết, tôi hiểu sâu xa hơn về ơn gọi đặc biệt được sinh ra để làm thơ, để viết nhạc, để viết bài suy niệm... Tôi không được sinh ra để làm việc gì khác, nhất là việc kinh tế.

“Cho có phúc hơn là nhận”. Vì thế, tôi viết tiếp. Tôi vẫn vui và bình an khi được chia sẻ với mọi người chút tâm tình của tôi trên đôi dòng thơ, nốt nhạc, hay vài ý tưởng. Nhưng, xét cho cùng, không có gì là của tôi cả, nếu Chúa không ban cho.

“Sống và viết” vẫn gói lại trong tôi một ý chung nhất: Viết những điều mình đã sống và sống những điều mình sẽ viết.

Chúa đã gọi con vào ơn gọi làm thơ, không phải làm thơ cho Chúa nhưng làm thơ với Chúa. Không có bài thơ hay tác phẩm nào là của con. Tạ ơn Chúa đã tín nhiệm con để chuyển tải nỗi buồn, niềm vui, đau khổ, và hạnh phúc của Chúa đến cho mọi người.

PM. CAO HUY HOÀNG

TUYỂN THƠ

DẤU NHƯ LÀN SƯƠNG MỎNG

Em như làn sương mỏng
 Đậu trên bờ mắt anh
 Sớm tinh mơ yên lành
 Anh đi về đâu đó

Anh không như ngọn cỏ
 Hứng giọt sương vô tình
 Một giọt sương băng trinh
 Mát lòng anh cô lữ

Anh không lời tình tứ
 Dù sương rất long lanh
 Nhưng tình không mong manh
 Tạ ơn làn sương mỏng

Anh không buồn thất vọng
 Khi em muốn tan đi
 Ánh mặt trời lưu ly
 Sương trong anh tan ngấm

Mỗi sớm mai đẹp lắm
 Sương phủ vào mắt anh
 Đường phố vắng, yên lành
 Anh tìm về cung điện

Sương cùng anh cầu nguyện
 Cho ngày mới thêm hương
 Phục vụ vì yêu thương
 Dấu như làn sương mỏng...

CÔ GIÁO LÝ VIÊN CHƯA TỐT NGHIỆP

– “Thưa cô em có tội gì
Sao cô lại bắt em quì ở đây
Còn bảo em, phải dang tay
Nhìn lên Người ấy trên cây thập hình?”

– “Em quì một phút lặng thinh
Rồi em sẽ hiểu lòng mình nhiều hơn”

....

– “Được rồi, ngồi xuống đi cưng
Em nghe Chúa nói với lòng gì chưa?”

– “Thưa cô – Trời đã đổ mưa
Cho em về sớm, em chưa học bài”

– “Ừ, về em nhớ dang tay
Dang vòng tay rộng đón ai lỡ đường...”

– “Nhà em ở dưới miệt vườn
Mấy người hành khất vẫn thường qua đêm
Dẫu không chăn ấm nệm êm
Nhưng ai cũng ngủ bình yên giấc nồng”

– “Em về, mưa tạnh bên sông...”

BÀI THƠ VIẾT TIẾP

Sau đêm kinh hoàng ấy
Tưởng trắng ngủ quên
Không thềm thức dậy
Cho anh viết tiếp bài thơ...

Nhưng cái thức duyên sống lại bất ngờ...
 Ruộng quê vẫn thắm mấy bờ trắng sóng sánh
 Người quê vẫn đẹp mái tóc thề lóng lánh
 Hồ quê vẫn trinh trong như thuở xuân trinh

Có yêu em anh mới hiểu lòng mình
 Quê hương ơi ta vẫn còn ngồn ngũ
 Còn tiếng nói, còn người ham học chữ
 Để viết tình yêu lên đọt lá chuối non

Viết tình yêu vào những trái tim son
 Bằng nỗi nhớ, nỗi đau, và nỗi khát
 Một thuở Rồng Tiên, hồn quê Dũng Lạc
 Vẫn nguyên trinh, vẫn dào dạt hồn em

Trăng không ngủ quên,
 vẫn soái bóng dịu mềm
 Lời ru của Mẹ còn à ơi bên sóng
 Trái tim yêu bùng bùng lên sức sống
 Giữa đêm đời, nhưng không phải đêm đen

Viết tiếp bài thơ,
 hay thấp lên một ngọn đèn
 Tìm đồng-bạc-tình-yêu nào đã mất
 Tìm hồn xuân thuở cha ông vỡ đất
 Tìm bài đạo ca tâm thức thuở hồng hoang

Cảm ơn em,
 cảm ơn Mẹ thôn làng
 Lời ru à ơi tuổi thơ còn in dấu
 Lời tình yêu mỗi ngày thêm hiểu thấu
 Hãy cho nhau niềm tin và tình thương

VỀ VỚI TÌNH NÔNG

Hoa đời tan tác cánh nhung
 Tùng chiều lặng lẽ thẹn thùng nỗi đau
 Trần gian xơ xác một màu
 Bối vòng tục lụy ngọt ngào bùa mê

 Còn đi chưa thấy muốn về
 Dầu ngày tàn tạ đêm kể vực sâu
 Nửa khuya nghe vắng chuông sầu
 Vội vàng từng tiếng, buông mau dập đồn

 Trái tim lỗi nhịp, lời dẫn
 Mà nghe nuối tiếc bụi trần lao lung
 Đáng gì một đóa phù dung
 Mà đành cam chịu trầm luân muôn đời

 Tôi ơi có tội tà trời
 Sao chưa dám nói một lời ăn năn
 Tay Người Cứu Chuộc còn giăng
 Còn chờ ôm cả tội nhân vào lòng

 Tôi ơi đừng bước ruổi rong
 Tin yêu về với tình nông thiên thu

CHIỀU TRÊN ĐÔI SỌ

Trên đôi Sọ, chiều
 Đất động
 Núi đá vỡ tung
 Mồ mả chuyển rung, rợn rùng...
 Người lính phát ngôn
 thay cho những người thấy rồi mới biết:
 “Ông này là Thiên Chúa thiệt”

Thiệt thà,
 thiệt thòi,
 thiệt thân,
 thiệt tình yêu tha thiết
 Còn con,
 thản nhiên
 thản nhiên Chúa đã chết rồi

Cái lương tri hun hút
 của con ốc nhỏ nhoi
 Mặc dương thế,
 ai còn, còn,
 ai mất, mất
 Cứ cho là ngu dại,
 những con đẽ kêu gào trong ngục thất
 Cứ cho là điên rồ,
 những chiến sĩ thất trận thất thanh
 Cái lương tri con đâu,
 sao nín lặng cho đành
 Vì hoảng sợ bị đập tan tành vỏ ốc?

CHIẾC BÁNH

Vẫn chiếc bánh mỗi ngày
 Mà hôm nay, bánh thơm ngon lạ
 Bởi tay anh trao em
 với nụ hồng đẹp quá
 Anh mời em với tất cả tấm lòng

Vẫn chiếc bánh trên đường em ruổi rong
 Mà hôm nay, hương bánh nồng ngan ngát
 Bởi lòng em thực tình đang khao khát
 Muốn kiệt sức rồi thềm bánh lấm anh ơi

Vẫn chiếc bánh nhu mì nhỏ nhỏ thôi
 Mà hôm nay em sáng ngời hy vọng
 Bàn tay anh và trái tim anh nóng
 Hong đời em ấm lại những tin yêu

Còn có anh mỗi sáng mỗi chiều
 Chia sẻ với em lời yêu, tấm bánh
 Em đã tan đi nỗi buồn cô quạnh
 Và em tin có Thượng Đế trong đời

Chỉ có Thượng Đế, mới biết yêu thôi
 Và khiến lòng anh yêu như Thượng Đế

THƯ GỬI LINH HỒN MÌNH

Mình còn có nhau không
 Sao em im lặng thế
 Chiều đông, sương rất nhẹ
 Mà nặng trĩu cõi lòng

Mình còn có nhau không
 Sao ẩn hoài chưa hiện
 Đất trời đang bước chuyển
 Mà ta còn biệt tăm

Mình còn có nhau không
 Hỡi người em bé nhỏ
 Em, Linh Hồn muôn thuở
 Về với tôi nghe em

Xa nhau đã bao đêm
 Bước phù vân nặng nợ
 Tôi, lúc quên lúc nhớ
 Ruồng rẫy em linh hồn

Chiều từng chiều cô đơn
 Phù vân rồi tay trắng
 Lòng trống trơn, e thẹn
 Tôi đã mất linh hồn

Trời đã sắp vào xuân
 Về với tôi em nhé
 Dù tang thương đổ bể
 Tôi còn cần có em

EM VỀ MẶC ÁO BÀ BA

Em về mặc áo bà ba
 Đi qua ruộng lúa, đi qua cầu dừa
 Mấy lời bên lén thân thưa
 “Mẹ ơi có giống ngày xưa miệt vườn?”

Mẹ nhìn “bà nội” dễ thương
 “Con ơi nét đẹp quê hương nghìn đời
 Dù con đi khắp phương trời
 Lụa hồng, tóc nhuộm cũng người Việt Nam

Cũng máu đỏ, cũng da vàng
 Cũng nương đồng lúa, xóm làng, lũy tre
 Dù xa mấy dặm sơn khê
 Lòng con son sắt tình quê thấm nồng”

Sân bay chiều biệt, lệ tuôn
 Lời vàng Mẹ dạy con luôn ghi lời
 Rồi mai về lại xứ người
 Truyền cho con cháu những lời Mẹ yêu

CHÚA ƠI ĐỪNG BUỒN NỮA

Con có biết Chúa buồn
 Mỗi chiều nghe tiếng chuông
 Chạm ngân và chạm vọng
 Tiếng chuông bồi hồi buồn

Con có biết Chúa buồn
 Đợi chờ yêu mến con
 Con còn đang đâu đó
 Rong chơi rờng rã rong

Con có biết Chúa buồn
 Tuổi hồng phai phấn son
 Con vẫn chưa về được
 Trời đã tối bên sông

Con có biết Chúa buồn
 Chiều chậm từng tiếng chuông
 Thời gian cũng dừng lại
 Chúa đang đợi yêu con

Chúa ơi đừng buồn nữa
 Con đã hiểu Chúa rồi
 Dù đời con hoen úa
 Chúa chỉ yêu con thôi

Chúa ơi đừng buồn nữa
 Hãy cứ yêu con đi
 Đời con là của Chúa
 Dù con chẳng đáng gì

Thánh đường chiều im vắng
 Hồn con ngất lặng đi
 Chúa có tình yêu thật
 Tình yêu, trái tim si

CHO CON GỐI ĐẦU VÀO NGỰC CHÚA

Cho con gối đầu vào ngực Chúa
 Ngon giấc nồng say, giấc nồng say
 Ấm áp đời con trong cánh tay
 Rót bên tai lời tình khe khẽ.
 Hát nữa đi, đừng thôi! Chúa nhé!
 Cho con ngon giấc tới bình minh
 Đêm rất xinh ngày sẽ rất xinh,
 Con hạnh phúc, đời luôn có Chúa.
 Cánh hoa kia sớm nở, chiều héo úa
 Nhưng hồn con luôn mãi một mùa xuân
 Bởi tình yêu chan chứa đến vô ngần
 Ngày với Chúa, đêm bình an trong Chúa.
 Cho con gối đầu vào ngực Chúa
 Nghe nhịp tim rộn rã tình dâng...

SÔNG THƠ

Trên sông thơ có con thuyền nhỏ
 Chở bình yên tới tận cõi cao xa
 Giữa đêm đen con đom đóm lập lòe
 Chưa đủ sáng câu thơ chưa tròn nghĩa?
 Dầu cuồng phong muốn tung bay hồn vía
 Cho trầm luân chấm phết nửa đường thơ
 Vẫn an nhiên thanh thoát tới bến bờ
 Ô! cực lạc, trái phỉn đang chín mộng
 Thơm ngát thơm câu Thơ Tình bé bỏng
 Ủ sầu thương thành cực lạc thơm ngon
 Chén bồ đào chung mỹ tửu sắt son
 Ướp nồng thắm trái tim thơ tinh khiết.
 Trên sông thơ dòng không hề chảy xiết

Vẫn bình yên dẫu lúc nhật lúc khoan
 Người ngủ ngoan trên sóng vỗ rờ ràng
 Sóng của Thơ, Tình Thiên Thu bất tận.
 Tạ ơn Người, bó thơ đời lặn dận
 Tôi bỏ quên bên bờ tử sinh kia
 Chỉ còn đây nửa con chữ chia lia
 Mà hạnh phúc trọn bài thơ vĩnh cửu.
 Trên sông Thơ có con thuyền hạn hữu
 Chở trần gian về nguồn cội vô biên.

MÙA QUÊN

Mùa Chay hay mùa quên?
 Mùa quên ngời cao, nhớ đời dưới thấp,
 Quên điện ngọc xuống tận cùng cõi đất
 Quên chúc quyền, thương lưng nắng mồ hôi
 Quên mình đi để nhớ đến người
 Quên cô đơn, thương ai hiu quạnh
 Quên rét buốt, cảm người giá lạnh
 Quên ưu phiền, tưởng kẻ thương đau
 Quên công danh, nhớ kiếp bụi sầu
 Quên sự nghiệp, qua cầu gửi lại
 Quên thời gian, dừng chân mê mãi
 Quên không gian, một chỗ lặng thầm
 Quên xác thân, khao khát hồi tâm
 Quên cõi đất, vọng trời vĩnh cửu
 Quên phù vinh, ước gì hằng hữu
 Quên niềm đau, nhớ mãi niềm vui

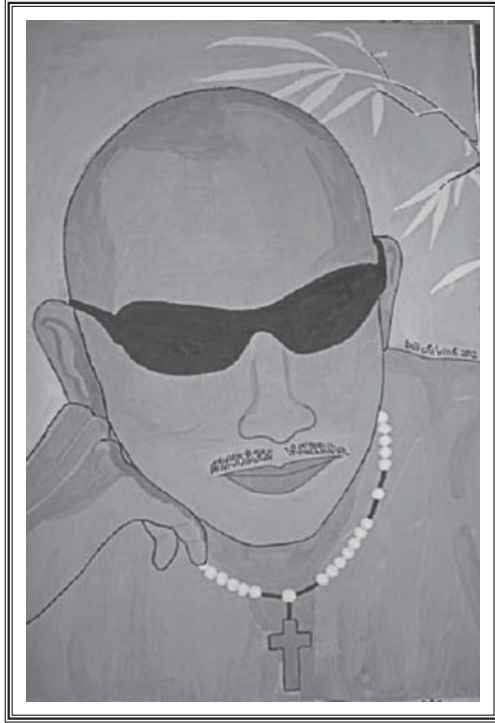
...

Làm sao cho tôi quên những ngậm ngùi
 Như chiếc lá vẫn vô tình rụng xuống
 Trái tim yêu là quên đi ước muốn...
 cho riêng mình, nhưng ước muốn cho ai

Làm sao cho tôi quên những đêm dài
 Để nhớ một bình minh đang ló dạng
 Trái tim yêu là quên đi thời hạn...
 Mà cứ yêu yêu mãi chẳng hề phai
 Làm sao cho tôi quên chốn tuyến đài
 Lòng tưởng vọng lối thiên thai rộng mở
 Trái tim yêu sẽ không còn bỏ ngõ
 Bởi một đời tôi đã sống cho trần ai
 Ai đã quên cảnh bồng lai, nhớ chín tầng địa ngục
 Quên cung ngà điện ngọc, nhớ lều du mục xa xôi
 Quên thiên hồng nhan, nhớ phận bạc nổi trôi
 Quên sắc thánh hương, nhớ thương đời bụi cát?
 Mùa quên ơi! hành hương hay phiêu bạt?
 Một đời người, xin trọn một mùa quên

TAN TRONG XUÂN

Em không dám gõ cửa thời gian
 Sợ mùa xuân đến vội
 Khi trong lòng còn đương giận dữ
 Chuyện ngắn dài trong cõi nhân sinh
 Chiều đông chí không ngẫu hứng tình linh
 Lạnh buốt trái tim phàm tục tử
 Không gõ cửa, không chờ, không đợi
 Xuân vẫn hồn nhiên đến kia rồi
 Xuân muốn em tan trong nắng Xuân người
 Em qui xuống đón mùa Xuân trọng thể
 Tình xuân phá xuống cõi lòng diễm lệ
 Nụ hôn nồng em đành chịu gửi trao
 Tạ ơn Xuân em chưa kịp ước ao
 Xuân muôn thuở vẫn ngọt ngào yêu dấu
 Tan trong Xuân lòng không còn giận dữ
 Chuyện ngắn dài của cõi nhân sinh

(Chân dung tự họa)

BÙI CHÍ VINH

Tên thật: Phêrô Bùi Chí Vinh, bút danh: Bùi Chí Vinh, sinh năm 1954 tại Sài Gòn.

Sau 1975 phụ trách trang Văn Hóa Văn Nghệ báo Tuổi Trẻ. 1978 đi bộ đội. 1980 xuất ngũ. Hiện là nhà văn, nhà

thơ, nhà báo, nhà biên kịch, diễn viên điện ảnh tự do.

Tác phẩm: Thơ Đồi Bùi Chí Vinh, Thơ Tình Bùi Chí Vinh (thơ), Yếu điệu thực nữ, Tóc tiên, Cỏ ven đường, Luật nhân quả, Tiểu thư, Anh hùng tử xứ, Ba trong một (tiểu thuyết), 5 Sài Gòn (bộ truyện phiêu lưu mạo hiểm thiếu niên gồm 40 cuốn), Hải Đại Bàng (bộ truyện tranh màu 15 cuốn), Z Men (bộ truyện khoa học viễn tưởng 3 cuốn), Tứ quái TKKG (bộ truyện 70 cuốn, phóng tác của nhà văn Stefan Wolf người Đức).

Email: buichivinh_nt@yahoo.com

ĐỨC TIN TÔI ĐƯỢC TRUI RÈN NHƯ THẾ ĐẤY!

Tôi thừa nhỏ thuộc họ đạo Tân Định, sinh hoạt Thiếu Nhi Thánh Thể rất siêng năng dưới sự hướng dẫn của các ma-sơ và các huynh trưởng.

Bằng đi hàng chục năm, tôi lớn lên trong một đất nước thời chiến và trở thành trai thời loạn, phải đấu tranh để tồn tại, phải cầm súng một cách miễn cưỡng bởi không còn con đường nào khác. Trải qua chặng thời gian bất hạnh như thế, tôi hầu như không còn tuổi trẻ, không có tương lai, chỗ dựa duy nhất là nhà thờ thì không có điều kiện để bước vào. Năm 1975 đất nước thống nhất, tôi chưa kịp dọn mình thống hối thì bị cuốn vào cơn biến động quá lớn của lịch sử. Tôi được mời công tác tại Thành Đoàn TP HCM, được mời vào Ban Biên Tập đầu tiên của tờ báo Tuổi Trẻ trong số ra mắt tháng 9-1975. Tôi làm việc ở đó đến năm 1978 thì một lần nữa lại phải lên đường cầm súng đánh giặc khi cuộc chiến tranh biên giới phía Bắc và Tây Nam nổ ra. Thú thật tôi

hoàn toàn xa thánh đường, dù vẫn âm thầm đọc kinh cầu nguyện..

Cởi áo lính, tôi làm đủ mọi nghề để kiếm sống, kể cả nghề khó nhọc nhất là bốc xếp trên ghe ở bến cảng. Từ một kẻ xa Chúa có điều kiện, tôi trở thành một kẻ đến với Chúa thường xuyên hết sức tự nhiên, như cá cần nước, như cây cỏ cần khí trời. Tôi bắt đầu trở lại thời kỳ hồn nhiên thuở còn sinh hoạt trong Thiếu Nhi Thánh Thể.

Hơn 40 năm chảnh mảng việc đạo, tôi bây giờ sẵn sàng tuyên xưng Đức Tin bất kỳ thời điểm nào. Tôi từng làm dấu Thánh giá khi xuất hiện trên truyền hình, từng ca ngợi và tạ ơn Chúa khi hùng biện trước công chúng, từng truyền bá các dụ ngôn của Người đến với những người chưa tin mà không hề lo lắng, sợ hãi. Tại sao tôi có những thay đổi 180 độ đến thế? Câu trả lời rất đơn giản: Chúa và Đức Mẹ luôn luôn có mặt trong mọi thành bại của tôi, từ thơ văn, tiểu thuyết, bộ truyện, các kịch bản phim, cho đến mọi công việc “vác thánh giá” để mưu sinh thoát hiểm. Tôi kể chuyện này có thể các bạn không tin, nhưng cứ mỗi lần bị đẩy đến đường cùng hoặc sắp “lên đoạn đầu đài”, tôi đọc kinh Lạy Cha (hoặc cầu xin Chúa và Đức Mẹ) là kể như mọi chuyện tai qua nạn khỏi.

Đức tin tôi được trui rèn như thế đấy!

Tháng 3-2012

PHÊRÔ BÙI CHÍ VINH

TUYỂN THƠ

Ở TRÊN LẦU CAO KHÓ NHÌN THẤY CHÚA

Ở trên lầu cao khó nhìn thấy Chúa
 Tôi lại tuột xuống rồi
 Và thưa em giữa nhóm người diêm dúa
 Có phải nhiều lần tôi đánh mất tôi
 Cái bóng tôi đi qua chát chúa tiếng cười
 Âm thanh pha lê nói lòng sắc cạnh
 Cái bóng tôi lạc giữa vùng áo xiêm đồng đảng
 Người nhìn người cốt ý để khoe nhau
 Không thể có nhan sắc ngậy thơ khi đôi môi thoa bốn lớp son màu
 Tôi sợ hãi bùng mặt hoài trốn tránh
 Đêm thánh vô cùng, tôi hát mà trái tim hiu quạnh
 Bao nhiêu năm chịu đựng buốt vô chừng

Mà sao đêm nay cũng đêm thánh vô cùng
 Ai đang hát và ai đang nghe ngóng
 Tôi chơi vơi trời hạnh phúc bao dung
 Em đang hát và tôi đang cảm động
 Có cái gì như thể băng quơ
 Như thể em nhìn tôi lóng lánh
 Đàn organ quá đổi thật thà
 Kia ngôi sao dẫn đường khỏe mạnh
 Tôi chột hiếu khi chính mình trốn tránh
 Là chính mình tôi hoảng hốt thôi
 Đừng tưởng rúc đầu vào ly bia lạnh lạnh
 Biết nhảy Tango là kiêu hãnh lắm rồi

Ở trên lầu cao là khó thấy Chúa Trời
 Nay em nhỏ quả tình như thế
 Không có đôi tay những người nghèo, đừng mong cuộc đời êm như mặt bể
 Bởi mồ hôi là chất muối rất đơn sơ

Cho nên cuộc cách mạng tình yêu của các nhà thơ
 Đơn sơ lắm mà chính là chân lý
 Khi Paulo Neruda phát biểu về thiên đường
 Em phải hiểu Chúa bỗng thành nghệ sĩ
 Trong máng cỏ Chúa ngắm ngạ quá vậy
 Sao Ba Vua lại cung kính tuyệt vời
 Có phải điếm báo trước cáo chung thời phong kiến
 Chỗ thiên đường dành con trẻ rong chơi?
 Khi Whitman tung ra tập thơ Lá Cỏ với loài người
 Các tu sĩ Thanh giáo đều lên cơn phẫn nộ
 Nhà thơ cô đơn gọi “Chúa ơi”
 Bởi nhân bản đang bị vùi xuống lỗ
 Họ đâu biết tình yêu từ máng cỏ
 Có cần chi mặt nạ trường giả đâu
 Chúa chẳng thích là một nhà quý tộc
 Ngài nai lưng chân thợ mộc, đúng không nào?
 Khó nhìn thấy Chúa ở trên lầu cao
 Quả như thế, quả tình như thế
 Hãy lẫn lộn với người thợ hồ
 Em sẽ thấy màu vôi diêm lệt
 Hãy lẫn lộn với người thợ lò
 Em sẽ thấy phép nhiệm mầu quá thể
 Chớ hòa mình cùng bọn sữa bơ
 Em sẽ buốt một thời như tôi nhé!
 Nào organ diu dặt nữa đi
 Đêm thánh vô cùng xui tôi rạo rức
 Những thiên thần đôi cánh uy nghi
 Điềm lành của thời kỳ sung sức
 Ai nghe ngóng và ai đang hát
 Tôi chơi với tim lại được mình
 Em ngoan ngoan và tôi ngơ ngác
 Giữa đất trời xanh quá là xanh!

GUITARE

Một bài thơ cho cây đàn
 Như bài hát cuộc đời ban cho mình
 Như là lúc mới làm quen
 Anh không đại dột yêu em bằng lời
 Anh ôm guitare lá lơi
 “Silent Night” dạo hết thời con trai
 Trong vườn hoa giấy vừa bay
 Khi rơi xuống, ở trong tay hồi nào
 Trong tay hoa ở rất lâu
 Trong anh, em ở bạc đầu chưa xa

*

Cám ơn nhạc, cám ơn hoa
 Cám ơn phụ nữ sinh ra loài người
 Cám ơn tất cả lúa đôi
 Biết nghe âm nhạc nói lời mỗi mai
 Biết anh mỗi bận so dây
 Là em đang dạo gót hài trong anh
 “Silent Night” tình yêu xanh
 Thiếu guitare sẽ trở thành... đen thui.

MẸ VÀ ÔNG THÁNH ĐA NGHI

Mẹ đã cho không con hai bàn tay
 Cám ơn Thượng Đế sinh ra mẹ
 Mẹ cũng có hai bàn tay như thế
 Bàn tay làm dấu thánh nhà thờ
 Bàn tay xoa đầu lúc con tập làm thơ
 Bàn tay tát nhẹ vào má con bên phải
 Sao mẹ lại không tát luôn má trái

Cho con lớn khôn như cây cỏ trong rừng
 Sao mẹ cứ muốn con là quả trứng trẻ con
 Và mẹ cứ mãi là mẹ Âu Cơ trong truyền thuyết?

*

Trên bàn tay mẹ tưởng rằng con đi hết
 Mà vẫn không qua đường chỉ của cuộc đời
 Những đường chỉ gầy như những nhánh sông trôi
 Trên bàn tay mẹ, con lội hoài không đến
 Mẹ đã hơn bảy mươi, hồi bàn tay của biển
 Biển bao dung tự tách để thành đường
 Biển Đỏ của ông Mũi-Sen, biển đỏ của văn chương
 Biển của triệu bài thơ làm về mẹ
 Trong mẹ có nhà thờ lại có thêm nhà trẻ
 Vừa có Chúa thiêng liêng vừa có bố bình thường
 Vừa có mười hai Thánh Tông Đồ vừa có sáu đứa con
 Vừa có bầu trời lại có luôn mặt đất
 Để con chạy nhảy suốt đời không sợ chật

*

Con đặt tay mẹ lên tay con
 Mẹ không muốn con thành thằng bé tí hon
 Bỏ vào rừng vì mẹ không nuôi nổi
 Mẹ ơi, chuyện cổ tích thường xảy ra khi trời tối
 Mẹ chớ lo âu kiếm một ngọn đèn cây
 Khi tay mẹ trong con, mẹ đã hóa ban ngày
 Mẹ hóa mặt trời, mẹ là ánh sáng
 Trong bóng tối, bàn tay con tìm bạn
 Hồi cô gái tôi yêu, bàn tay rất mịn màng
 Cô có dám như tôi, xòe năm ngón tay ngoan
 Đặt dưới tay mẹ trước khi mình đỏ mặt
 Và hồi Eva, người đàn bà thứ nhất
 Bàn tay của người có khác mẹ và em?

*

Cho nên tôi tin, tôi tin, tôi tin
 Như Chúa tin mẹ có cơn đau sinh đẻ
 Như mẹ tin Chúa có cơn đau trần thế
 Như con biết tin bàn tay mẹ thật thà
 Có thể nào con tập giống Thánh Tôma
 Đặt năm ngón vào cạnh sườn của Chúa
 Đặt giọt nước không đâu vào nơi sinh của lửa?

*

Lửa ở trên đầu chúng ta
 Vì luỡi lửa đã ở trên đầu Thánh Tôma
 Con có một thời làm ông Tôma tội nghiệp
 Con hào hứng đặt tay vào giấy viết
 Mà vẫn không hay lỗ hổng của cuộc đời
 Đặt vào tay em chỉ thấy chuyện lừa đời
 Đặt vào tay bạn chỉ thấy tình bằng hữu
 Đặt vào tay mẹ mới biết mình tham dự
 Mới hiểu mẹ Âu Cơ không khác mẹ Eva
 Mới hiểu chết đi nghĩa là đang sống lại
 Nghĩa là hoàn toàn như chuyện Thánh Tôma

ĐÊM CUỐI NĂM

Hãy đổ ra đường đi các em
 Đêm nay may phước nghỉ ngơi nghiêm
 Đêm nay tôi sẽ làm thi sĩ
 Hộ tống các em chẳng lấy tiền

*

Em chỉ tốn tiền mua bông giấy
 Vui vui thì thấy đại lên trời

Buồn buồn thì rắc đầu tôi vậy
 Tôi phải, làm ơn chớ cắn môi

*

Làm ơn vén tóc khi xem lễ
 Chúa đã sinh ra được sáu ngày
 Sáu ngày Chúa sống trên trần thế
 Biết rõ mình thuộc giống con trai

*

Biết rõ mình sẽ thành pho tượng
 Nhìn các em quý gối nhà thờ
 Và biết trước có tên thi sĩ
 Nhìn các em nững nịu làm thơ

*

Làm thơ cũng tựa như cuốn lịch
 Năm trút ra tờ cuối cùng rồi
 Tôi mới trút lòng tôi một ít
 Chờ các em thắt cổ thơ tôi

*

Các em ơi cho tôi giựt tóc
 Thú dây-leo-hạnh-phúc loài người
 Cho dù không cứng bằng dây cước
 Ngàn năm chẳng đứt được lúa đời

*

Các em ơi cho tôi nắm tay
 Tôi: chàng-tuổi-trẻ-thích-đu-bay
 Chia nhau đời sống không trọng lượng
 Thân thể nhiều khi thiếu dạ dày

*

Các em ơi cho tôi khêu chân
 Bàn chân đánh móng hãy chia phần
 Tôi thềm son đỏ trên mười ngón
 Giấu mãi thanh xuân dưới gấu quần

*

Các em đi đường phố giật mình
 Mỗi người là một nữ minh tinh
 Chân dài, ngực nở, đôi môi hé
 Đỏng đảnh mà ban phát ái tình

*

Tôi sẽ vũ trang bằng sức khỏe
 Cõng các em qua những vũng lầy
 Bế các em đặt vào ghế đá
 Xong rồi tôi mọc rễ như cây

*

Cây xòe một chiếc dù độc đáo
 Che các em mãi mãi ấm đầu
 Như được một chàng trai ba xạo
 Choàng tay ôm kể chuyện chiêm bao

*

Các em đến tận cùng trái đất
 May ra thì gặp được thiên đàng
 Nhưng mà trời sáng, em yêu ạ
 Lối về nên chú ý ... công an!

NGÀY ADAM GẶP EVA

Em xuất hiện như mặt trời
 Xua đi những cơn u ám
 Anh đang buồn thiu một hoàng hôn xám
 Bỗng đổi màu thành xanh

*

Từ đó một ngày có ba buổi bình minh
 Nắng buổi nào cũng thơm tho mùi mật
 Từ đó không còn giới hạn của ngày và đêm
 Em đã xoay chiều trái đất

*

Thì anh chính là một hành tinh buồn bã nhất
 Lần đầu tiên biết giá trị nụ cười
 Em đi rón rén như nhan sắc
 Dạy cho anh nói tiếng loài người

ĐIỀU RĂN THỨ 11

Em đã thờ phượng bầu trời
 Bằng điều răn thứ nhất
 Tôi cũng đã yêu thương mặt đất
 Bằng năm điều răn sau cùng
 Chúng ta cũng đã đợi nhau gần 8 năm
 Để bày tỏ tình yêu khác giống
 Trong khi nhân loại đã đợi nhau 2012 năm
 Tiến về hang đá Bê-lem để làm người gác cổng

*

Chúa không muốn tôi thành con lừa
 Người cho tôi chân tay, mặt mũi
 Chúa rất muốn em là con gái
 Để sau này có nhẫn cưới đeo tay
 Tôi đã yêu em một cách rất con trai
 Như Adam yêu Eva lịch sự
 Có thể toàn bộ xương sườn tôi cứng chứ
 Nhưng phần-xương-cụt mất đi lại mềm mại hiền lành
 Phần xương ấy mang nỗi buồn Đức Mẹ
 Tan lễ nhà thờ, mỗi biết gọi: anh, anh ...

*

Chúa không trực tiếp dạy chúng ta đọc kinh
 Nhưng tôi và em đã thành lời cầu nguyện
 Chúng ta yêu nhau nhỏ như hai con kiến
 Lớn như hai con voi và vừa phải cõ ... con người
 Em đã biết thờ phượng bầu trời
 Bằng điều răn thứ nhất
 Thì làm sao tôi chẳng biết yêu thương mặt đất
 Bằng năm điều răn sau cùng

*

Và tất nhiên chúng ta yêu nhau
 Chúng ta yêu nhau ở một góc địa cầu
 Thành phố ta ở chỉ lớn bằng dấu chấm
 Bên trong dấu chấm, tám triệu người đang sống
 Mới hai người yêu nhau, còn lại mấy triệu người
 Ôi, tôi hứa mãi yêu thương mặt đất
 Cho lòng em hằng nhớ đến bầu trời

CHỖ CỦA ANH

Giữ anh một chỗ ở Lâm Đồng
 Trồng trên đồi một đám cỏ non
 Trước sau anh cũng là con ngựa
 Té ngã vào nơi có cội nguồn
 Trước sau em cũng là ngọn cỏ
 Đến chết lòng anh vẫn cúi hôn

*

Một chỗ cho anh nghe Đà Lạt
 Nghe Blao, nghe cỏ, nghe tình
 Giữ anh một chỗ cho anh hát
 Về cơn động đất ở trong anh
 Giữ anh một chỗ cho anh khóc
 Bằng lời thơ nhòe hết mặt em

*

Ở đó anh quên mất kẻ thù
 Và không ai biết được anh đâu
 Nếu họ nhìn anh thành thi sĩ
 Em có làm cô đi hái dâu
 Nếu họ nhìn anh thành con ngựa
 Đám cỏ đồi em trốn chỗ nào?

*

Ở đó anh quên hết mọi người
 Cúi chào anh một thuở rong chơi
 Chúa đã chào đời trong máng cỏ
 Em làm ơn mang cỏ lên đồi
 Anh sẽ trượt chân vào chỗ đó
 Có tình, có cỏ, có em thôi

PHẢN ỨNG SINH HỌC

Chúng tát vào má phải của Giêsu
Giêsu chĩa má trái

Chúng tát vào má ta bên phải
Ta không làm Giêsu

Ta tập trung một thể hệ căm thù
Để chĩa ra... quả đấm!

ĐÊM HÔN PHỐI

Kia, “Oui Devant Dieu”
Mau quỳ xuống dưới bàn thờ đi em

Đừng cắn tay đừng ngó lên
Trước khi chớp mắt đừng quên liếc chàng

Lát chàng nâng ngón tay ngoan
Nhớ hôn mặt nhẵn nói thắm “anh ơi”

Lát môi chàng chạm vào môi
Nhớ suýt khe khẽ “suốt đời nghe anh”

ĐOÀN XUÂN DŨNG

Tên thật: Giacôbê Đoàn Xuân Dũng - Bút danh: Bethania, Bình Nhật Nguyên - Sinh và lãnh bí tích Thánh tẩy năm 1955 - tại Nha Trang, Khánh Hòa.

Hiện thường trú: 09 Trương Định, Nha Trang, Khánh Hòa - Thuộc giáo xứ Phước Hải, Giáo phận Nha Trang.

Học tại Chuẩn viện La San, Nha Trang và Đại học Y khoa Huế, Đại học Y khoa Hà Nội, Đại học Y Dược TP. HCM; là bác sĩ chuyên khoa 2, chuyên khoa y học cổ truyền. Hiện

phục vụ tại Bệnh viện Giao thông vận tải Nha Trang.

Các tác phẩm về thơ, văn đã viết: Tập làm thơ - Nguyễn Xuân Văn – một nhà thơ lục bát chuẩn mực - Tiếng suối reo: thơ và các cung bậc cảm nhận (viết chung với An Thiện Minh)

ĐTDD: 0935-551-618

Email: bacsixuandung_yhctnt@yahoo.com.vn

SỰ HIỆN DIỆN THINH LẶNG

Cảm nếm hương vị thánh thiêng và dịu ngọt của Tình Yêu, đó là khát vọng hạnh phúc của một đời người, nhưng để lắng nghe được tiếng Tình Yêu và sống trọn cho Tình Yêu Giêsu là một hành trình tràn đầy thao thức của việc buông bỏ và thình lặn đi vào trái tim, cho từng rung động nhỏ nhất và tinh tế nhất bật mở thành những dòng nhạc kỳ diệu của Sự Hiện Diện cao vời.

Thật vậy, mang thân phận cùng khốn của nguyên tổ, sinh ra trong tội và lớn lên trong lầm lỗi, trái tim nhân loại này đã đánh mất Nguồn Hạnh Phúc Vĩnh Cửu. Thế nên biết bao tháng ngày, trái tim trần trở đã loay hoay cho một tình yêu ở ngoài mình, mang đầy những xung động bất toàn, khiến con đường của Tình Yêu chông chênh lại càng chông chênh hơn.

Tuy nhiên, trái tim trần trở vẫn ghi dấu và in đậm trong mình Hơi Thở nhiệm mầu của Tình Yêu từ muôn thuở. Bởi thế, khát vọng Tình Yêu Tuyệt Đối mãi luôn lay động cho một cuộc hành trình kiếm tìm và trở về Miền Thanh Trong, nơi kín mức thỏa thuê hương vị Tình Yêu không bao giờ với

ạ. Ôi! Giêsu – tiếng Tình Yêu thấm đẫm dịu ngọt bờ môi!
 Ôi! Giêsu – tiếng Tình Yêu gọi mời khắp khởi trái tim!

Vâng! khi đặt mình “cô tịch” trước Thánh Thể và khi để hồn mình “tan” trong Thánh Thể, trái tim trần trở như bưng nở một sức sống mới: sự vọt trào của niềm vui thình lặn tìm được Sự Hiện Diện cho chính mình. Tình Yêu Giêsu không ở phía trước hay phía sau như một điều xa lạ, nhưng là Sự Hiện Diện mật thiết ngay tự bên trong: Sự Hiện Diện sâu thẳm của một Ngôi Vị trong ngôi vị, một Trái Tim sống cho trái tim.

Không gì của trần gian có thể tinh lọc tâm hồn sâu đậm và bình an hơn việc lắng nghe Sự Hiện Diện thình lặn của Thánh Thể. Sự thình lặn tràn đầy yêu thương đó là cả Nguồn Sống ôm lấy mọi bất toàn của trái tim trần trở, để tắt cả mọi nhặt nhạnh của cuộc sống đời thường như kết tinh và lắng đọng lại tận đáy lòng, và bỗng chốc tâm hồn như nâng cao trong cõi mênh mông, lắng nghe dòng nhạc bất tận của sự giải thoát chính mình trong sự kết hiệp mẫu nhiệm với Tình Yêu Giêsu. Trong sự thình lặn ấy, trái tim trần trở gặp được sự thình thặng của vạn vật, gặp lại chính mình và bỗng chốc tắt cả như được tỏa sáng, được sống lại trong ánh sáng chói ngời của Sự Hiện Diện yêu thương đáng tôn thờ đó và tất cả là sự bật mở của tiếng lòng đầy cảm khái trong nguồn thơ ân sủng!

Không gì của trần gian có thể chiếu tỏa tâm hồn sáng ngời và thanh trong hơn việc sống Sự Hiện Diện thình lặn của Thánh Thể. Sự thình lặn ấy bao phủ mọi tiếng động của trái tim, bao hàm mọi chân lý và biểu lộ như một ánh quang sáng ngời của Ngôi Lời Hằng Hữu.

Tự bản chất yếu đuối và giới hạn, trái tim trần trở không thể tự mình đi vào “cô tịch” để cảm nếm bất cứ ân tứ nào của Tình Yêu! Chính Sự Hiện Diện Tối Thượng, Sự Hiện Diện thình lạng của Thánh Thể sẽ ùa tới và mở toang tất cả cho trái tim trần trở thụ cảm mọi độ rung Tình Yêu theo mức độ của nhịp đập khao khát.

Đó là Một Dấu Lạ vĩ đại ở bên trên cung đời vọng ngoại và hào nhoáng của trái tim trần trở, vượt quá mọi điều so đo và tính toán nhỏ nhen của đường trần. Dấu Lạ đó là một “dấu chỉ” hài hòa và hiệp nhất, một nguồn mạch của Sự Sống Vĩnh Cửu đang tuôn chảy dạt dào cho trái tim trần trở, để khi đắm mình trong Sự Hiện Diện ấy, tâm trí lắng nghe sự thình lạng của Tình Yêu và trái tim trở thành dòng nhạc hiệp thông liên lý trỗi khúc hoan ca của cung đời biến đổi nên Một trong Giêsu.

GIACÔBÊ ĐOÀN XUÂN DŨNG

TUYỂN THƠ

NẾU CON

Con không làm thơ hay
Nếu tình không phụ bạc
Con không thể soạn nhạc
Nếu tình chẳng ngát hương
Con không biết yêu thương
Nếu lầm đường lạc lối
Con đi vào bóng tối
Nếu chỉ biết đam mê
Con quên bẵng câu thể
Nếu bỏ Người tình cũ
Con chỉ là khí cụ
Nếu biết sống khiêm cung
Con được Chúa tin dùng
Nếu bằng lòng vâng phục
Con sống đời linh mục
Nếu biết sống khiết trinh
Con biết yêu Chúa mình
Nếu đừng khinh người khác
Con sẽ không thoái thác
Nếu chẳng sợ hy sinh
Con vui chịu nhục hình
Nếu can trường thủ thách
Con trở nên thanh sạch
Nếu con, nếu như con...

MARIA! HUYỀN NHIỆM Ạ!

Maria! Ôi một huyền nhiệm ạ!
 Con không là kiến trúc tạo hương hoa
 Không điêu khắc tạc gấm vóc hài hòa
 Không họa sĩ tô ánh trắng ngời đẹp.
 Là thi sĩ trong tứ thơ khép nép
 Hòa ý nhạc dạo ca khúc yêu thương
 Ghép đời con thành tuyệt phẩm Thiên đường
 Chúc khen Bà Maria đầy phúc ạ.
 Bà là ai? mà Chúa Trời cao cả
 Phải hạ mình nhờ Thiên sứ truyền tin
 Bà là ai? mà thần thánh khẩn xin
 Chờ giây phút mọi đất trời khao khát.
 Bà là ai? mà muôn loài phải hát
 Bà là ai? mà muôn vật phải khen
 Bà là ai? chín phẩm cũng mọn hèn
 Phải nương mình trong ân tình lắng đọng.
 Bà là ai? mà vũ hoàn hy vọng
 Cho Ngôi Hai được cư ngụ lòng Bà
 Là Hiền Thê của Đấng Thánh Ngôi Ba
 Là Ái Nữ của Ngôi Cha cả sáng.
 Dù đất trời thấp muôn sao tỏa rạng
 Dù chứa chan thơ ý nhạc tung bay
 Cũng không làm hồn đắm đại ngất ngây
 Khi chiêm ngưỡng Eva đầy phúc ạ.
 Vì trong Bà có Nguồn Ôn khôn tả
 Chính Ngài là Chân Thiện Mỹ vô song
 Điểm phúc Bà có Tuyệt Đối trong lòng
 Là hy vọng muôn ngàn đời nhân thế.
 Chính lòng Bà tác sinh nên Thánh Thể

Cho người người được cảm nếm tình yêu
Luôn hiện hữu trong hy tế toàn thiêu
Vì yêu hết cả trần đời xúc phạm.
Maria Từ Nhân xin chứng giám
Xin đền bồi thay bất kính nhân gian
Xin tha thứ dù tội có ngút ngàn
Xin nát tan xác thân dù Vô Nhiễm.
Maria nơi đất trời tô điểm
Nét điểm kiều của thụ tạo được yêu
Chỉ có Bà mới an ủi được nhiều
Đấng Tình Yêu mà loài người quên lãng.
Maria chúa Nguồn Ôn Vô Hạn
Là Sao Hôm giữa đêm tối nguy nan
Là Sao Mai dẫn lối đến vinh quang
Là nhịp cầu náu hai bờ nối lại.
Con bước theo không chần chừ nghi ngại
Không buồn phiền không một chút lo âu
Bởi con tin nơi sức Mẹ nhiệm mầu
Mẹ đi đâu? Theo chân Người con bước.
Con ngược cao và hướng nhìn tới trước
Theo chân Mẹ từng bước vững hiên ngang
Thánh giá yêu là hạnh phúc ngút ngàn
Về Thiên Đàng cùng Mẹ con ngồi sáng.

XIN THẾ CHỖ

*(Tình cờ nhặt được một Thánh giá trong đồng rác
chỉ còn tro troi tấm bảng INRI)*

Con lượm sự nhục hình trong đồng rác
 Nó lẫn lộn trong mục nát cỏ cây
 Sự nhớ ứ làm hoen ố thân gầy
 Nhưng vẫn thấy toả lan nguồn ánh sáng.
 Con cúi xuống và ngơ ngàng choáng váng
 Khẽ nhặt lên, ôi! tình mến bỏ rơi
 Chỉ còn tro thập giá lẻ đơn côi
 Còn Ngôi Lời đã bị đem đi giết.
 Con trầm hồn cho trí khôn nhận biết
 Sự nhục hình đang rên xiết là ai
 Thập giá kia không còn thấy hình hài
 Hỡi Ngôi Hai! Tình ai phai hương sắc.
 Trên thánh giá lẻ loi đôi chữ khắc
 Còn gắn chặt danh thánh Chúa INRI
 Con nhặt lên để cảm mến điều gì
 Khi tình yêu bị khinh khi vứt bỏ.
 Hồn rung động con sững sờ đứng ngó
 Ai sẽ lo thế chỗ Chúa Giêsu
 Ai can đảm thay Ngài để ở tù
 Trên thập giá đắng cay bao nhục nhã.
 Con xin thay để làm muôn phép lạ
 Bằng thứ tha của tình mến bao dung
 Bằng hy sinh nối xa cách muôn trùng
 Cho Thiên Chúa cùng loài người gặp gỡ.
 Xác con đây xin đày trong tan vỡ
 Để hồn con luôn nhung nhớ INRI
 Hỡi INRI Ngài muốn con làm gì

Hãy nói đi điều tình yêu mong ước.
 Con sẵn sàng vâng phục không từ khước
 Vì hôm nay con nhất được kho tàng
 Trong nhục nhã nhưng chan chứa vinh quang
 Ôi Thiên Đàng ngay trần gian đau khổ.
 Giêsu ơi! cho con được thế chỗ
 Nếm khổ đau chia sẻ những ưu sầu
 Hãy đóng sâu và đóng cho thật đau
 Cho địa cầu mau được ơn cứu thoát.

CON LUÔN BẤT XỨNG

Con muốn trốn nhưng sao Ngài cứ gọi
 Kẻ lỗi lầm luôn bất xứng Chúa ơi
 Là bụi tro sao dám giảng Ngôi Lời
 Luôn là Đường, Sự Thật và Sự Sống.
 Con yếu đuối nhưng sao Ngài hy vọng
 Luôn tin con hơn cả chính con tin
 Thôi Chúa ơi đừng ép, cho con xin
 Con lấm tội chỉ bôi nhọ Danh Chúa.
 Con bất tài sao Ngài sai gặt lúa
 Chỉ làm hao vụn mùa của Chúa thôi
 Con phá hư bao công việc Chúa rồi
 Sao không phạt còn bắt con gánh vác
 Con bất trung và mãi luôn nhút nhát
 Chỉ ham chơi đàn nhạc với thi ca
 Luôn đổi thay không trọn nghĩa với Cha
 Phung phí cả rồi trở về tay trắng
 Con bất xứng sao Cha không trách mắng
 Còn ân cần ban phúc lộc chứa chan
 Cha hỡi Cha! Tội lỗi con muôn vàn
 Luôn bất xứng và mãi luôn bất xứng.

HÒA GIẢI

Chúa dạy rằng con không được dưng lễ
 Khi lòng con chưa tha thứ anh em
 Lễ con dâng Ta đâu thích nhìn xem
 Khi con vẫn giận hờn chưa hòa giải.
 Con sẽ nhịn thôi không hề tranh cãi
 Thiệt gì đâu khi nhường nhịn vì yêu
 Lợi gì đâu khi nằng sớm mưa chiều
 Chỉ khổ đau, lương tâm thêm ray rứt.
 Con tự ái nóng giận hay bực tức
 Nói những lời xúc phạm đến người thương
 Mãi coi mình luôn đúng chẳng lầm đường
 Rồi chê trách mọi người vô duyên cố.
 Chưa khiêm cung con sẽ luôn mắc nợ
 Lời dịu dàng sự thông cảm cùng nhau
 Lòng thứ tha nâng đỡ khi tủi sầu
 Niềm an ủi lúc cô đơn thất vọng.
 Hãy hòa giải cho tâm hồn lắng đọng
 Không buồn phiền không thù hận cách chia
 Trong tình yêu không ai được chia lìa
 Cho bình an Ba Ngôi luôn hiện hữu.

CHẶNG THỨ NHẤT: XỬ ÁN

Ngài thình lạng giữa rừng người la ó
 Giết nó đi kẻ phạm thượng đến trời
 Giết nó đi kẻ tự nhận Ngôi Lời
 Kẻ xưng mình từ trời cao xuống thế.
 Ngài trao phó mà không hề chống chế
 Không căm thù nhưng độ lượng thứ tha
 Ngài yêu mến trọn vẹn thánh ý Cha

Hiến tế cả linh hồn cùng thân xác.
Không trách móc kẻ quên ơn bội bạc
Họ lầm lạc ai dụ dỗ cũng đi
Họ u mê hòa theo chẳng biết gì
Họ khinh khi đem Ngài ra xử án.
Ngài như là nô lệ được buôn bán
Vì chức quyền vì địa vị trần gian
Vì uy danh vì lợi ích nghèo nàn
Không thở than Ngài hiến thân chấp nhận.
Con xét mình đã bao giờ hối hận
Chê anh em lời trách móc nặng nề
Khinh mọi người đổ tội lỗi gớm ghê
Còn đam mê của con thì giấu kín.
Đã bao giờ con yêu thương nhường nhịn
Không tranh đua không đố kỵ quyền hành
Không tham lam không tự ái ghét ganh
Lòng ưa thích hư danh lời nịnh hót.
Con yếu đuối Ngài ơi xin thương xót
Ban cho con sức mạnh của Thánh Thần
Biết hãm dẹp tính xấu tham si sân
Cho xác thân tâm hồn thanh thản tiến.
Cho con theo bước Ngài đời dâng hiến
Trong âm thầm phục vụ chết hy sinh
Trong tinh lặng cầu nguyện sống chân tình
Nguyện trung trinh cùng Ngài vì đức ái.

CHẶNG THỨ SÁU: IN DẤU

Mão gai xuyên thấu trái tim đau
 Vương miện nhục vinh mũ đội đầu
 Nhức nhối gai châm lòng tưởng nhớ
 Tình Người chung thủy khắc ghi sâu.

Sáng ngời vầng trán ánh quang minh
 U tối lấp che bởi tội tình
 In dấu mao gai người tử tội
 Giã từ lầm lỗi nguyện trung trinh.

Dịu dàng thấu suốt cõi lòng ai
 Đôi mắt bao dung vẫn miệt mài
 Tìm kiếm lầm đường về nẻo chính
 Cùng Ngài vượt qua mọi chông gai.

Còn đâu sống mũi đẹp cao cao
 Thẳng đứng hiên ngang nét tự hào
 Méo mó cong veo vì đập gãy
 Nỡ vùi dập Chúa, tội con sao?

Nụ cười hiền dịu tắt trên môi
 Chua xót tình đời khéo đãi bồi
 Trần thế mau quên ơn phúc hưởng
 Con xin tạ lỗi để đền bồi.

Mặt Người in dấu tâm hồn con
 Bê bết máu me sấu héo hon
 Tạc dạ ghi lòng tình tận hiến
 Mưa rơi nước chảy chẳng phai mòn.

ĐỜI THI SĨ

Con muốn mình trở thành một thi sĩ
 Dem suy tư cuộc sống hiện thành lời
 Ngẫm đổi thay biến ảo của trần đời
 Để chiêm ngấm lắng nghe Ngài nhẩn nhủ.
 Bao quyển rũ đời xa hoa lạc thú
 Thành ngục tù trói buộc những ước mơ
 Quạt ngã con đắm lụy cả hồn thơ
 Con thần thờ chẳng biết đường chọn lựa.
 Trong Đức Tin ngày rửa tội thể hứa
 Bỏ tà thần bỏ ma quỷ thế gian
 Nhưng Chúa ơi! Xác thịt thích nồng nàn
 Thích ủ an thích ngọt ngào môn trón.
 Con say mê quên anh em đau đớn
 Nơi xác thân quần quai vết thương đau
 Trong tâm hồn dần vật nổi khổ sầu
 Con đi đâu để anh em chịu nạn.
 Cùng chi thể sao con không cáng đáng
 Bao nhọc nhằn cùng gánh vác đỡ nâng
 Chăm sóc nhau quan tâm chút ân cần
 Như mỗi hạt con lặn thành ngàn chuỗi.
 Dem tin yêu cho những ai sầu tủi
 Trao bình an cho những kẻ đua tranh
 Rao chân lý ban niềm vui phúc lành
 Hướng lầm lỗi trở về đường công chính.
 Trong yêu thương quan phòng Cha đã định
 Con là thơ diễn đạt ý Ngài Lời
 Con là tình nối kết đất với trời
 Bằng cuộc đời yêu thương trong phục vụ.

M. J. VĨNH AN

Tên thật: Maria Giuse Trần Thị Nhung - Bút danh: MJ. Vĩnh An, Trầm Thu, Trúc Nhã - Sinh ngày 17-05-1955, tại xã An Hòa, huyện Trảng Bàng, tỉnh Tây Ninh, giáo xứ Tha La, thuộc Giáo phận Phú Cường - Hiện ngụ tại: 171 Yersin, Phường Phú Cường, Tx. Thủ Dầu Một, Tỉnh Bình Dương

Trước làm giáo viên. Hiện là giám đốc công ty TNHH MTV Lâm Nghĩa Phúc. Đang phục vụ công tác giáo lý viên tại Giáo xứ Chánh Tòa Phú Cường.

Sáng tác thơ đạo từ năm 1975.

Những báo và trang mạng đã công tác: Nguyệt san Thánh Nhạc Ngày Nay và trang web Cảnh Đồng Truyền Giáo.

ĐT: 0650-3813-886; 0918-228-758

Email: maryjosvian@gmail.com

SỢI TƠ TRỜI CHÚA ĐÃ GIÃNG

Mùa xuân đang về. Lại bắt đầu thời gian cho một năm mới. Nhìn lại những ngày đã trôi qua, dù êm đềm hay sóng gió đều là hồng ân. Tất cả góp lại cho đời tôi ngần ấy tháng năm yên hàn ấm áp trong tình yêu của Thiên Chúa.

Những buổi sáng bình minh ngập nắng. Những buổi chiều mưa buồn lê thê. Và nhất là những đêm đen thăm thẳm. Sao dường như luôn nghe có tiếng gọi nào từ trong sâu lắng, thật khê khàng mà vang động cả hồn. Cái gọi là tình yêu tưởng như mơ hồ không thực đã âm thầm lớn dần lên, mãnh liệt và tỏa hương thơm ngát: Tình Yêu Thiên Chúa.

Quá đổi diệu kì! Với tôi là một niềm hạnh phúc không bờ bến. Rất riêng tư. Một mình mình với Chúa.

Thưở mười mấy tuổi, giấc ngủ nửa đêm về sáng là chập chờn mong đợi một tiếng chuông. Tiếng chuông nhà thờ xôn xao giục giã. Các sơ bảo: “Đó là tiếng Chúa gọi”.

Vâng! Chúa đang gọi và chờ đợi nơi giáo đường thanh vắng khi mà mặt trời vẫn còn ngủ. Tôi luôn luôn trở giấc, rón rén bước ra, áp tai vào khe cửa, nghe ngóng đợi chờ. Tiếng chuông từ đỉnh tháp giáo đường hay tiếng chuông

đang vang lên từ trong sâu thẳm tâm hồn? Tiếng chuông âm vang với nỗi niềm khắc khoải chờ mong:

*Này đây con xin đến
 Dâng trọn lòng yêu mến
 Con bé nhỏ mọn hèn
 Về giữ mọi bon chen
 Gói hồn bên cõi mộng...*

Hạnh phúc biết bao. Trong bóng đêm, hồn tôi lên tiếng thì thầm... Tâm tình ấy đã theo tôi suốt mấy mươi năm cho đến khi dật nên bài *Trong đêm dâng Chúa*.

Chúa đến với ta âm thầm lặng lẽ mà thật huyền nhiệm. Không biết từ lúc nào, tâm trí tôi vương vấn biết bao sợi tơ trời mà Chúa đã giăng mắc vào tim, vào hồn. Trong mệnh mang tinh lặng, những sợi tơ ấy đã kết nên vần điệu từ những cảm xúc dạt dào trong tâm tưởng. Đó là món quà vô giá mà Chúa đã yêu thương ban tặng. Tôi không còn dật thơ cho trần thế mà chỉ mong được dật thắm tình Ngài.

Tình yêu Thiên Chúa đã chiếm lĩnh và biến đổi ta thật lạ lùng. Ngài cầm tay và dắt đi từng bước. Với biết bao thăng trầm trong cuộc sống, khi đối diện hoàn cảnh nghiệt ngã phải âm thầm chịu đựng, những đau đớn nát lòng, những oan khiên khôn giải... Biết bao lần muốn ngã gục buông xuôi, nhưng rồi lại nhìn lên hình ảnh Chúa gục đầu với vòng gai đâm máu, đớn đau tủi nhục, để có thêm nghị lực. Khi ấy cảm nhận lại những sợi tơ trời Chúa đã giăng trong hồn, những sợi tơ mong manh mà không thể đứt đã trói chặt con vào Ngài, cho con mạnh mẽ đứng lên. Đó là hồng ân trong muôn ngàn hồng ân. Và con đã mỉm cười khi nước mắt còn mặn môi để tiếp tục dật những bài tình thơ dâng Chúa:

*Con đau lắm mảnh linh hồn rướm máu
 Những vết thương mãi mãi chẳng chịu lành
 Về bên Chúa để cho hồn nương náu
 Được ủi an tìm lại một màu xanh...*

Tất cả là tình yêu. Ngài đã ban cho để ta có đủ sức gánh vác được những nỗi đau đớn, những chông gai nặng đầy trong cuộc sống, để vẫn được bình an tĩnh tại trong Ngài.

Cho đến bây giờ, mỗi sớm mai con bước ra khung cửa, dắt xe xuống lòng đường, cuộc sống tất bật cơm áo gạo tiền quay tít theo từng vòng bánh xe. Giấu mặt trong chiếc khẩu trang, nét vui hay vẻ buồn ẩn sau chiếc mặt nạ vải, hòa lẫn vào dòng người. Tim con, môi con cất vang lời ca, lời thơ dâng Chúa vì Ngài vẫn đồng hành với con giữa chợ đời xuôi ngược. Ngài vẫn nghe con dệt những vần thơ tha thiết từ trái tim đã đông đầy tình yêu của Ngài. Đêm về luôn có Ngài cùng con đi vào những thao thức âm thầm. Tơ lòng con lại dệt, hương tình yêu lại tỏa ngát trong hồn. Mặc kệ sóng gió cuộc đời lắm le quật ngã, cảm giác bình an phó thác trong tay Chúa thật tuyệt vời.

Lạy Chúa! Xin cho con luôn bước đi trong Chúa cùng với những sợi tơ vàng óng ánh để dệt mãi những vần điệu dâng Ngài. Cũng xin được gửi tặng đời một chút hương thơm và hơi ấm của tình yêu diễm tuyệt đang tuôn chảy từ Trái Tim Rất Thánh Giêsu.

Bình Dương 06-02-2012

M. J. VĨNH AN

TUYỂN THƠ

BÊN BIỂN

Trên lối nhỏ con về
 Nếp hồn bên bóng Mẹ
 Sóng buồn ru khe kẽ
 Biển hát bài minh mông.

Mắt Mẹ hiền dãi trông
 Đàn con còn xa khuất
 Bon chen bao được mắt
 Có chẳng là phù du.
 Lòng Mẹ buồn thiên thu
 Khi con tìm hư ảo
 Từng ngăn tim rướm máu
 Nhìn con lạc lối về
 Cuộc thế đầy bến mê
 Hồn trôi theo sóng vỗ.
 Nửa đời trong bể khổ
 Con tỉnh giấc muộn màng
 Từng dòng lệ chứa chan
 Cậy nhờ Mẹ an ủi.

Ánh tà dương khuất núi
 Con chấp tay nguyện cầu
 Sám hối từng đêm thâu
 Lời nghẹn ngào trần trối.
 Mảnh đời con sương khói
 Mẹ ban phút hồi sinh
 Về ru lại ân tình
 Trái lòng trên bờ cát.

Gió chiều reo khúc nhạc
 Hạnh phúc nào đê mê
 Theo lối nhỏ con về
 Gối hôn bên chân Mẹ
 Sóng hiền hòa ru khế
 Biển hát bài yêu thương ...

ĐÊM BÊLEM

Bêlem tuyết trắng
 Giá rét đêm trường
 Cánh đồng hoang vắng
 Đợi người tha phương.

Sao chọn nơi này
 Hạ sinh giáng thế!
 – Bởi làm hy lễ
 Nên tim đắng cay.

Rơm hèn máng cỏ
 Hơi ấm chiên lừa
 Hài nhi bé nhỏ
 Nôi hèn đong đưa.

Lời ru khe khế
 Ếm ái dịu dàng
 Trong vòng tay Mẹ
 Tình Trời chứa chan.

Lưng trời réo rắt
 Khúc nhạc Thiên Thần
 Hòa vang câu hát
 Đón mùa Hồng Ân.

Giêsu nhỏ bé
Giang rộng vòng tay
Lữ hành bao kẻ
Trở gót về đây.

Bêlem sương tuyết
Giá lạnh nổi hồng
Tình con hơi ấm
Dâng Ngài đêm đông.

TRẦN THU MIÊN

*Tên thật: Trần Văn Thành - Bút Hiệu: Trần Thu Miên
- Cựu Đệ Tử Sinh Dòng Xitô Châu Sơn, Đơn Dương, 1967-
1974 - Giáo Sư Xã hội học Đại học Dòng Tên Boston, Mas-
sachusetts USA và một vài Đại học khác tại Mỹ.*

*Cùng chủ trương đặc san Công giáo: Sử Điệp. Cộng tác
với Thế Kỷ 21, Văn Học, Văn, Mạng Lưới Dũng Lạc...*

*Tác phẩm: Mưa Nắng Sân Trường, Câu Kinh Tôi Đọc
Giữa Đời Tha Hương.*

THÁNH VỊNH 23 TRONG ĐỜI TÔI

“Làm ơn đợi tôi, đừng đi!” Vị giáo sư đứng tuổi vừa nói chậm rãi vừa nhìn tôi rất chân tình. Tôi đứng lại, ngược cổ nhìn ông hơi ngạc nhiên. Từ ngày sang Mỹ, lúc nào nói chuyện tôi cũng phải ngược cổ lên. Tự nhiên mang mặc cảm nhỏ bé, yếu đuối.

Tôi chưa biết phải trả lời thế nào thì ông ta đã kéo tôi vào lớp học. Cũng may đó là thời giờ rảnh rỗi nên tôi ngồi đến hết lớp. Phải mất vài tuần tôi mới biết mình học môn gì và tên vị giáo sư. Ông tên John Turner. Mọi người trong Đại học gọi ông Dr. Turner. Ông dạy môn truyền thông diễn giảng (oral communication) nên sinh viên trong lớp phải học đọc, học nói cho rõ ràng xuôi chảy. Có những lớp sinh viên phải học cách đọc tin trên truyền hình. Dĩ nhiên môn học này đã trở thành một cực hình cho tôi.

Bài thi cuối khoá gồm hai phần: viết và đọc. Riêng về phần đọc, mỗi sinh viên phải chọn một bài văn hay thơ để đọc thuộc lòng trước lớp. Điểm thi về phần đọc dựa trên cách diễn tả và trình diễn của sinh viên. Tôi thật sự lúng túng không biết phải chọn gì để đọc. Nhưng giáo sư Turner cho tôi quyển Kinh thánh dày cộm, in trên loại giấy quý với bìa da đen bóng loáng. Ông mở thánh vịnh 23 và bảo tôi, “Trần, đây là bài thi của em, tôi muốn em học thuộc lòng để đọc tuần tới.”

Đạo đó tôi chưa hiểu hết bài thánh vịnh. Lối văn cổ điển càng làm khó đọc, khó nhớ. Bản dịch tiếng Việt chưa đọc thì làm sao hiểu hết từng chữ từng nghĩa của bản Anh Văn cổ này được? Tôi bị bắt học thuộc lòng thánh vịnh 23 đúng thời mình “bỏ đạo”.

Tôi tập đọc và học thuộc thánh vịnh 23 bằng tâm hồn và con tim ngoại đạo. Mục đích duy nhất là được điểm cao. Trong những lúc lấm bầm học bài thánh vịnh, tôi chưa hề có ý nghĩ về hình ảnh một Thiên Chúa nhân từ như người chăn cừu chu đáo chăm lo bảo vệ đàn cừu của mình. Ngược lại tôi còn cho việc so sánh Thiên Chúa như người chăn cừu không hợp thời nữa. Vài ngàn năm xưa, hình ảnh này có lẽ là hình ảnh duy nhất giúp người Do Thái diễn tả Thiên Chúa của họ vì việc chăn nuôi cừu là một trong những việc quan trọng cho đời sống kinh tế của gia đình và xã hội thời ấy.

Không ngờ giáo sư Turner đã cho tôi món quà vô giá. Bài thánh vịnh tôi đã học đọc và trình diễn bằng trái tim bỏ đạo đã trở thành lời kinh nguyện lúc tuổi đời đang ngần lại. Hành trình tôi đi qua cuộc đời có những khúc rẽ thật vô tình cũng như lúc quay về thật bất ngờ, nhưng đúng lúc. Hành trình tâm linh và tôn giáo của tôi khởi đầu với lời kinh nguyện của mẹ, niềm tin thơ ngây hồn nhiên qua tuổi thơ rồi đến thời chới bỏ coi thường tôn giáo lúc hai mươi, và sự trở về e ngại của tuổi ba mươi, rồi quy phục và phó thác vào niềm tin tôn giáo khi đời khép lại những cánh cửa thanh xuân. Tôi trở về với thánh vịnh 23 trong lúc sửa soạn cho một cuộc di cư về California mùa hè năm 2001. Sau 13 năm làm việc ở một Đại học Công giáo của Dòng Tên tại Boston, tôi muốn tìm đời sống mới, chỗ ở mới, công việc mới, và California đã trở thành miền đất hứa của tôi. Cho dù sự thay đổi công việc và chỗ ở là điều tự chọn, tôi vẫn thấy mình lo sợ về tương lai và những gì không quen thuộc.

Trong một đêm trần trọc trước khi lên đường, tôi nhớ lại thánh vịnh 23 và đã quỳ xuống nền nhà lấm nhảm đọc lại bài thánh vịnh đã vùi quên trong ký ức. Bài thánh vịnh có

sức mạnh kỳ ảo lôi tôi ra khỏi sự lo sợ hoang mang. Rồi từ đó, mỗi lần phải đương đầu với những khó khăn trong đời sống, tôi vẫn đọc đi đọc lại bài thánh vịnh tuyệt vời này.

Tôi học được hai điểm quan trọng về thái độ cầu nguyện của tác giả bài thánh vịnh: Ngợi ca Thiên Chúa và phó thác tuyệt đối vào lòng nhân từ của Ngài. Tác giả cao rao rằng, ngày nào trong đời sống của mình cũng tràn đầy ân sủng và lòng thương xót của Chúa nhân lành. Câu kết thánh vịnh 23, mang cho chúng ta một niềm hy vọng vào đời sống vĩnh cửu, vào sự hiệp nhất với Thiên Chúa. Và tác giả xác tín rằng mình sẽ về ở nhà Thiên Chúa thiên thu mãi mãi.

Nếu bạn chưa bao giờ đọc thánh vịnh 23, tôi mời bạn hãy đọc với tôi. Bạn cứ đọc dù bằng con tim phản đạo, rồi đạo, hay khô đạo. Tôi tin rằng bài thánh vịnh này sẽ mang đến cho bạn sự bình an và hy vọng.

TRẦN THU MIÊN

TUYỂN THƠ

CÂU KINH TÔI ĐỌC GIỮA ĐỜI THA HƯƠNG

Câu kinh thống thiết năm nào
 trong cơn binh lửa nghẹn ngào ra đi,
 như kinh mẹ đọc thầm thì
 nghe đau rưng rức chỉ vì nhớ con.

Câu kinh đọc đã mỗi mòn
 những đêm xa xứ héo hon nỗi sầu;
 câu kinh đọc thuở ban đầu
 từ chân lưù lạc về đâu những chiều?

Câu kinh đọc bước vẹo xiêu
 cơn say không đủ hao tiêu nỗi buồn.
 Câu kinh đọc, giọt mưa tuôn
 ướt đời vất vưởng cô đơn lạnh lùng;

câu kinh đọc lúc khốn cùng
 nhìn quanh chỉ thấy mịt mùng xót xa;
 câu kinh đọc lúc nhớ nhà
 xin cho làng xóm, mẹ cha an lành.

Câu kinh đọc khóc cho anh
 bỏ thân giữa chốn rừng xanh xứ người;
 câu kinh đọc khóc cho đời
 Thuyền nhân mất xác làm mồi cá ăn.

Câu kinh đọc nỗi ăn năn
 chồng chia tay vợ bán khoản ngại ngần.
 Câu kinh u uất nhục nhằn
 vết thương em chịu dấu hằn thiên thu

nhìn con nhớ dáng kẻ thù
đêm đêm ác mộng, lao tù hãi kinh.

Câu kinh nghe rất tội tình
tiến nhau nằm chết một mình xứ xa.

Câu kinh ai khóc mẹ già
nhìn con cháu đã quên, xa cội nguồn.

Câu kinh tan nát đau buồn
gian truân vượt hết sao còn chia tay
nghĩa tình một thoáng mây bay
dù đời đã có một bầy cháu con.

Câu kinh đắng đót bồ hòn
trên môi lũ trẻ không còn mẹ cha.

Câu kinh đọc nỗi xót xa
khóc thân viễn xứ phong ba ghen lời
câu kinh đọc đến cuối đời
niềm cay đắng ngập khắp trời tha hương.

NỖI BUỒN GIÁNG SINH

Có gì trong tuyết trắng
làm cay mù mắt anh
đường chiều về hoang vắng
và lòng mình lạnh tanh.

Có gì trong hơi gió
buốt hồn anh đêm nay
đèn nhà ai lộng lẫy
Giáng Sinh về quanh đây.

Có gì trong ngõ tối
mà nghe lòng hoang vu
bước chân dường như mỗi
mong chốn về thiên thu.

Có gì trong tiếng hát
bài thánh ca nao nao
anh cúi đầu tan nát
nỗi nhớ nhà xôn xao.

Có gì trong ánh mắt
những mẹ già run run
câu kinh bờ môi xám
đời nhục nhằn chưa nguôi.

Có gì trong ánh nến
thấp sáng niềm lo âu
đời gian nan mê mệt
trắng xóa một mái đầu.

Có gì trong tiếng nói
nhẹ nhàng như tuyết rơi
sao lòng anh đau nhói
lời kinh lạnh bờ môi.

Có gì như tê tái
đã bao mùa Giáng Sinh
lòng vẫn còn e ngại
chưa tìm thấy an bình.

Có gì trên bước chân
mà nghe lòng nặng trĩu.

VÔ THƯỜNG

Như người đi trên tuyết
 để lại những vết giày
 đời dẫu nhiều cay nghiệt
 rồi cũng sẽ vụt bay.

Như người lo vun xới
 vườn hoa nở xuân sang
 hoa tàn khi đông tới
 đời tàn theo trái ngang.

Như loài ve sầu chết
 sau một mùa hát ru
 ta rồi đi cũng đến
 nơi chốn về thiên thu.

Như giọt mưa trên đá
 bốc nhanh thành hơi bay
 ta rồi quên bóng dáng
 những mảnh đời lất lay.

Như là thân cát bụi
 khi về với cỏ cây
 bao nhiêu điều mong ước
 sẽ tan thành khói mây.

KHÔ ĐẠO

Con vẫn đến nhà thờ
 dù niềm tin đã chết
 câu kinh đọc vu vơ
 lòng hoang lạnh ơ hồ.

VĨNH BIỆT CA

Nhớ về Linh Hồn Đại

Lung linh nến cháy hai hàng
 anh nằm yên giấc mộng vàng ngàn năm
 trần gian ghé vội qua thăm
 bây giờ trở lại xa xăm chốn nào?

Thương anh tiếng khóc nghẹn ngào
 câu kinh ray rút thì thào trên môi
 tiễn anh ra khỏi cuộc đời
 mộ phần lấp vội kiếp người vụt qua.

Những người ở lại xót xa
 hỏi anh có biết quê nhà ở đâu?
 Thiên Đàng hay chốn Nhiệm Mầu
 nhớ nhau chỉ biết đọc câu kinh buồn.

ĐI TÌM CỦA LỄ

Con không tìm của lễ cao sang,
 không dâng lên châu báu bạc vàng;
 bởi vì Chúa đâu cần những thứ
 từ con người cát bụi trần gian.

Con đi tìm nụ cười trẻ thơ
 hay trái tim chưa biết nghi ngờ,
 làm của lễ trinh nguyên thánh thiện,
 dâng niềm yêu mến không bến bờ.

Con đi tìm câu hát mẹ hiền
 nhẹ như cây xào xạc ngoài hiên
 ngọt như hương hoa vừa chớm nở
 dâng lên làm của lễ triển miên.

Con đi tìm câu nói ngọt ngào
đôi nhân tình vừa biết yêu nhau
đang đắm say những lời thề hứa
dâng lên làm của lễ dài lâu.

Con đi tìm tấm lòng hy sinh
của mẹ cha bỏ hết đời mình
nuôi dạy con không nề vất vả,
dâng lên làm của lễ chân tình.

Con đi tìm đôi mắt bệnh nhân
trong cơn đau vẫn cứ âm thầm
tin thiết tha, không hề than trách,
dâng lên làm của lễ thành tâm.

Con đi tìm ở những góc đường
người nghèo vất vưởng sống tha phương
đang cho nhau nụ cười thân thiện,
dâng lên làm của lễ tình thương.

Con đi tìm em bé đọc kinh
hai tay chắp lòng rất chân tình
không van xin và không khẩn hứa,
dâng lên làm của lễ nguyên trinh.

Con đi tìm góp những niềm vui
trong gian nan đời sống dập vùi
trong phong ba và khi nguy khốn,
dâng lên làm của lễ toàn thiêu.

VẤN CHỐI BỎ NGÀI

Con thấy Ngài mỗi ngày
 ở ngã tư trên đường quen thuộc
 quần áo tanh hôi đầu tóc rối bù
 mắt buồn hiu giơ tay xin tiền lẻ,
 nhưng lần nào cũng vậy!
 con quay đi ngoảnh mặt làm ngơ,
 đôi khi giật mình vì quên khóa cửa xe.

Chúa ơi con biết:
 kẻ không nhà là anh em con
 và hiện thân của Chúa,
 nhưng sao con cứ ngại
 chìa tay bắt hay mỉm cười thông cảm.

Con thấy Ngài
 ở công viên hay góc đường xó chợ
 mắt không hồn
 miệng cười nói vu vơ.

Ngài có lẽ vừa ra khỏi nhà thương
 quần áo nhăn nheo sau giấc ngủ cô đơn;
 ở Bệnh viện Tâm thần
 Ngài có bạn, có người chào hỏi
 giờ ra ngồi công viên
 thế giới mênh mông lạnh lùng tàn nhẫn
 vừa thấy Ngài là mọi người bỏ chạy
 Chúa ơi con cũng chối bỏ Ngài.

Con thấy Chúa
 trên giường bệnh ngặt nghèo
 nhưng con sợ lại gần thăm hỏi
 lỡ không may bị lây bệnh của Ngài.

Trong cuộc đời
 nhiều lần con lầm tưởng
 Chúa ở nơi điện các vàng son
 hay giáo đường nguy nga lộng lẫy
 nên con đã nhìn Ngài khinh thị
 ở góc đường hay xó chợ nghèo hèn.

Trong cuộc đời
 đã nhiều lần thấy Chúa
 nhưng làm ngơ quay mặt không nhìn.

CÂU KINH GIỮA ĐỜI

Xin yên lặng cúi đầu
 dâng lên Chúa lời cầu
 cho cuộc đời trần thế
 với bớt niềm thương đau.

Dâng lên tiếng trẻ thơ
 khóc trong nỗi đợi chờ
 mẹ cha giờ ruồng bỏ
 giữa cuộc đời bơ vơ.

Dâng lên tiếng người già
 run run phận xót xa
 đời không còn con cháu
 biết cậy nhờ vào ai.

Dâng lên tiếng thợ dãi
 người thất nghiệp co vai
 đứng xin tiền trợ cấp
 vợ bệnh con đau hoài.

Dâng lên tiếng tủi hờn
 rưng rưng trên đầu môi
 người vợ buồn số phận
 bị chồng mình bỏ rơi.

Dâng lên tiếng than phiền
 của người chồng đang ghen
 vì vợ mình tăng tịu
 với những người thân quen.

Dâng lên những niềm đau
 dâng lên nỗi u sầu
 bao gia đình tan tác
 hận thù xâu xé nhau.

Dâng lên Chúa lời kinh
 giọt nước mắt chân tình.

TẠ ƠN

Về Uyên-Sa, Minh-Ý, và Đại-Chí

Đêm con sinh ra đời,
 rời nhà thương
 bố trở về xôn xao, lặng lẽ
 quỳ giữa gian phòng chấp lại đôi tay
 đọc kinh tạ ơn bồi hồi rơi lệ
 lấm bắm đầu môi, niềm vui như sóng
 gặp bão xô bờ những đợt cuồng nhanh.

Chưa bao giờ bố nghĩ
về mẫu nhiệm làm người
như đêm con chào đời.

Lúc ôm con trong tay
nghe tiếng khóc ban đầu
rất nhẹ nhàng nhưng sức mạnh vô biên
bố run run nhìn con rồi nhìn mẹ
ôm trên tay bằng chứng của tình yêu
ôm trên tay niềm hạnh phúc không bờ
ôm trên tay một nhiệm mẫu tuyệt đối.

Xin tạ ơn tình yêu
cho bố mẹ gặp nhau
và xin tạ Ôn Trên
cho con làm kiếp người.

Đêm đầu tiên của con
bố thức trắng nằm chờ
ngày rước con về nhà
bố đọc kinh Lạy Cha
xin nhà mình dùng đủ
bố đọc kinh Kính Mừng
xin hồng ân Thánh Mẫu
độ trì cho đời con
từ nay mang kiếp người
biết buồn vui lo sợ.

Bố đọc kinh tạ ơn
xin con vui kiếp người.

ĐỂ LẠI CHO CON

Không để lại cho con
một gia tài giàu có,
nhưng để lại cho con
lời kinh đêm Mẹ đọc
âm thầm suốt một đời
cầu cho con khôn lớn.

Không để lại cho con
cửa nhà sang lộng lẫy,
nhưng để lại cho con
niềm tin như biển rộng

Không để lại cho con
tiền tài hay danh vọng,
nhưng để lại cho con
tình thương như mây trời
ngàn đời không thay đổi.

Mẹ đâu cần nơi con
đền công ơn nuôi dưỡng
Mẹ chỉ cầu cho con
làm người tim nhân ái.

Mẹ để lại cho con
câu kinh đọc một đời.

KINH BUỒN

Xin khoan tay cúi đầu
đọc lời kinh nguyện cầu
bằng hai dòng nước mắt
ướt đẫm đời thương đau.

Chúa ơi trên đường đời
trong bão tố tôi bởi
con mệt nhào xơ xác
câu kinh nhạt bờ môi.

Có khi nhìn xung quanh
thấy người người đua tranh
đời lo cho cơm áo
đã rách rưới tan tành.

Câu kinh đọc miệt mài
đường đi đã mệt nhào
lửa Phục Sinh tắt ngụi
con biết tin vào ai?

Đọc mãi câu kinh buồn
trong ray rút trầm luân
xin một đời khốn khổ
còn lại chút niềm tin.

MỤC LỤC

ĐÔI LỜI CỦA NHÓM SỬU TẬP	06
TRẦN UYÊN THI	09
TÂM TÌNH CHIA SẺ	10
Noel này	12
Bến bờ	13
LÊ ĐÌNH BẢNG	14
TÔI LÀM THƠ NGHĨA LÀ TÔI CẦU NGUYỆN	15
Hát từ ngôi mộ trống	18
Xin cho tôi lòng tin	19
Gió thổi hương Thần Khí	20
Sao Chúa vẫn yêu tôi	21
Hương trầm	23
Vào đền lễ hương	24
Vượt qua	24
Cầu mùa	25
Nước Trời như hôn lễ	25
Đôi bờ	26
Một chút tình cỏ hoa	27
Mượn lời cỏ hoa	29
Thanh xuân	29
Cơn mộng phù hoa	30
NGHINH NGUYỄN	31
NIỀM TIN VÀ TÌNH YÊU	32
Tôi tìm	33
Cho con vững bước	34
Nợ vào đời	34
Thu phân	35

Gặp người tiền sử trong tôi	35
PHAN NGÔ	37
NIỀM VUI KHÁM PHÁ	38
Vùng dương	40
Trong mỗi phút giây	41
Dòng cam lộ ban mai	42
HAI TÊ MIỆT VƯỜN	43
CHÚT TÂM TÌNH	44
Cảm nhận tình yêu	45
Sống cầu nguyện	45
NGÔ XUÂN TỊNH	47
CON ĐƯỜNG GẶP GỠ ĐỨC KITÔ	48
Bình minh mỗi gọi	51
Hành trình	51
Yêu đời	52
Lời kinh ban chiều	52
Xin làm một hạt phù sa	53
ĐIỆP LAN ĐÌNH	54
ƯỚC	55
Từ đó	55
Con đường tôi đi	56
Tình vào vũ trụ	57
Ai ngờ	57
Về nhà Cha	58
Đi lên	60
Một đời ca tụng	61

TRẦN MỘNG TÚ	62
CHẠM TAY VÀO ĐỨC TIN	63
Hành trình sa mạc	66
Mẹ và đời thường	67
Thập giá	68
Buổi sáng	68
Tiếng Người	69
Chúa và tôi	70
Đối thoại	71
Thong thả bước	73
Mùa Chay	74
Kính thơ	75
Đi qua vườn nho	77
Mặc khải đức tin	78
Lệ xám	79
Đêm vô tận	80
Mùa đông và Chúa	81
LÊ MINH BÌNH DƯƠNG	82
Nội cỏ thiên thần	83
Nét trinh nguyên	84
Ánh mắt kim cương	85
Tình thương của Chúa	85
Nắng mắt bình minh	86
PHẠM VĂN THÂN	88
CHÚA DẪN CON VỀ QUA MỌI NẾO CANVA	89
Dấu chấm hết	91
Hai đầu yêu thương	92
Đôi mắt	93
Khóc và cười	94

Lão tiêu phu	95
Lẽ là	95
Tình Chúa yêu con	96
Xin đừng rơi lệ	96
Bước vào miền ánh sáng	97
Chúa cùng con suốt quãng đời còn lại	98
Hai nửa nên một	99
HUYỀN THỊ KIM HẢI	100
ĐÂY LỄ DẶNG ĐỜI CON	101
Tiếng gọi đầu đời	106
Vòng tay yêu	107
Giọt nước	108
Nếu Mẹ là...	109
HOÀNG VŨ ĐAN THANH	110
Phút nhiệm mầu	111
Đêm tình yêu	111
Suy tư tình yêu	113
Lời hương thánh	115
Tình mây	116
Dấu tình	117
LÊ QUÝ LONG	118
VỚI NGÔN NGỮ THƠ ĐỜI	119
Mẹ Trà Kiệu	120
Chiều xuống	121
Ơn Thần Khí	121

NGUYỄN QUỐC HẢI	122
CẢM NGHIỆM ĐỨC TIN	123
Yên Lặng Tuyệt Vời	126
Niềm tin	127
Như những nụ hồng	128
Ngài gần ta	129
Một thoáng nhìn	131
TRẦN VẠN GIÃ	133
KHÁT VỌNG THƠ TÔI	134
Lời nguyện	135
Giao khúc tình yêu	135
Thánh ái	135
Thơ ơi	136
Chúa cũng từng lặn độn hướng chi con	136
Tâm sự với Ông Nguyễn Trường Tộ	137
Tâm ca sau lễ nửa đêm	138
Đạo	138
Hôn phối	139
Bài hợp xướng thánh vịnh 17	139
Chuông chiều	140
Tình người	141
XUÂN PHÚC	142
TẠ ƠN CHÚA VÀ ĐỨC MẸ	143
Đường đi có Mẹ	146
Lúa chín đầy đồng	147
DZUY SƠN TUYẾN	148
TÌNH YÊU VÔ BIÊN	149
Hạt bụi nhỏ	151

Mùa xuân bên Mẹ	152
Ngọn nến	153
Mẹ tôi	154
Nụ hôn	154
Ném	155
TRẦN QUANG CHU	157
GÓP MỘT LỜI KINH NHỎ BÉ	158
Đức Mẹ La Vang, trường thiên thánh vịnh	160
Giã bạn	163
Hành hương giáo phận Huế	165
Truyền thuyết La Vang	167
MÂY TRẮNG	173
ĐIÊN ĐÀM	174
Trắng	177
Đêm	177
Dấu ấn tình trời	178
Giao ước	179
Yêu thương là thể đó	180
Trường ca tình thương	181
Sữa trời La Vang	182
Có một lần nào đó	183
Fiat	184
Mẹ La vang	185
Đêm thánh Kontum	186
Tạ ơn	187
Bánh đời thường	189
Đến một lúc nào đó	190

NGUYỄN NGỌC HẠNH	192
Mộ đá tình yêu	193
Bàng hoàng trên đỉnh đồi chiều	194
Lòng dưới đồi xa	194
Bóng ai	195
Noel 1990	195
TRĂNG THẬP TỰ	197
TRĂNG VÀ THẬP TỰ	198
Rèm thưa	201
Sính lễ	201
Một chút	202
Nhấn	203
Trăng	203
Con có yêu ta hơn?	203
Ghetsêmani	204
Ghetsêmani	204
Theo Ngài	205
Thuyền và ai	205
PHẠM THỊ THÁI QUÝ	207
ABBA! CHA ỒI!	208
Mẫu nhiệm thương khó	211
Trên biển đời lênh đênh	213
Sáng một niềm tin	215
Mẹ tôi	216
Hoài hương	218
Suối đời	219

SAO VƯỜN DẦU	221
CUỘC TRÙNG PHÙNG VỚI TÊRÊXA HÀI ĐỒNG GIÊSU	222
Con đường năm 33 tuổi	227
Tuổi linh mục 15	228
Bên hồ Xuân Hương	229
Kinh cầu buổi chiều	230
VĨNH AN	231
NGÀI LÀ NGUỒN THƠ CỦA TÔI	232
Trời và đất	234
Đức Mẹ Maria lên trời	234
Trên thánh giá	236
LÊ QUỐC HÁN	237
HÀNH TRÌNH ĐỨC TIN VÀ THI CA	238
Con người	241
Công bằng	241
Lời khẩn nguyện	242
Hạt bụi	242
Bí ẩn	243
Vĩnh hằng	243
Một ngày	244
Giấc ngủ	244
Lòng Mẹ	245
Bốn khúc ca ngắn về mẹ	245
Mây hàn	247
AN TRINH	248
CHUỖI MÂN CÔI HUYỀN DIỆU	249
Mẹ Têrêxa	252

Tận hiến	253
Bờ vực	254
Tháng sáu trời buồn	255
Giáng Sinh này vắng con	256
Thảnh thơi ta về	257
Đà Lạt kỷ niệm	258
Hoa Mãn Côi	260
ĐỖ THẢO ANH	262
TÌNH CA LOÀI CỎ MỌN	263
Nhạc khúc của Chúa	265
Bướm xinh	266
Dâng hoa	266
Xuống núi	267
Viết cho chim én	267
Đường nhỏ	268
THẾ NHÂN	269
CẢM NGHIỆM ĐỨC TIN QUA TÌNH THƯƠNG “BÀ ẤY”	270
Cây thập giá xưa	273
Xin Mẹ - Giữa cõi về	273
Nguyện cùng thập giá	274
Tháng sáu màu đỏ lửa	275
Tình chuỗi hạt	275
Trái tim khổ giá	276
Mai sau	277
Trách gì hơn trách mình	277
Để	278
Gửi Ngài	279

LÝ VIỆT THẮNG	280
HÃY ĐẶT TRỌN NIỀM TIN NƠI NGÀI	281
Hoàng hôn áo trắng	283
Áo đỏ Phục sinh	283
Vinh quang Chúa Phục sinh	284
Người cha nhân hậu	284
NGUYỄN TÂM THƯỜNG	285
THẬP GIÁ VÀ THÁNH GIÁ	286
Hãy là Maria	290
Cho tôi biết lắng nghe	291
Chiều bên quán trọ	293
Ta thêm một tút đạn Ta yêu một thổi đồng	294
Mùa lúa chín	295
ĐỖ VĂN	296
BÀN TAY CHÚA QUAN PHÒNG	299
Sinh nhật mẹ	301
Mẹ quê	302
Mẹ về trời	303
Tiếng vọng tình thương	304
Mẹ An Bình	305
LIỄU GIANG	306
CHÚA ĐÃ Ở CÙNG TÔI	307
Ồ hay	308
Hững hờ	309
Xin cho tôi	309
Tiếng thầm	310
Bài thơ cho con	311
Chúa ơi	312

Mẹ ơi con cầu nguyện	312
Đánh mất	314
Chẳng lẽ	314
Anh và em	315
Quên	316
NGƯỜI VIỄN KHÁCH	317
NỖI LÒNG VIỄN KHÁCH	318
Tiếng gọi	321
Nỗi lòng mưa nắng	321
Đèn khuya	322
Chàng họa sĩ đại khờ	323
Vết đá	324
LƯU DZOANH BẢO	325
ĐỨC KITÔ LÀ TẤT CẢ CỦA ĐỜI TÔI	326
Hành Khúc...	328
Đêm ảo mộng	329
Chuyện ngày nhỏ và ngày nay	330
Niềm vui tận hiến	331
Gọi tên Người	332
MINH DUYÊN THẬP TỰ	333
HỒNG ÂN THIÊN TRIỆU	334
Bài thơ thập tự	337
Nhập thể	337
Đôi thiêng	338
Tình thập tự	339
SƠN CA LINH	340
ĐỨC TIN LÀ MỘT CHUYẾN ĐI DÀI	341

Bài ca của người lữ hành	342
Hai ngàn năm thương nhớ	346
Khi Phêrô đi làm giám mục	347
Em không hề già nua đâu nhé!	349
Bất diệt	350
Đêm thánh ngày xưa	351
DIỆU HƯƠNG	353
GẶP GỠ THIÊN CHÚA QUA NHỮNG DÒNG THƠ	354
Ngọt ngào tình yêu	355
Lời cầu Ghetsêmani	356
Một thoáng thiên đàng	358
Tình khúc tháng mười	359
Vẫn trọn mối tình	360
BUI HỒNG AN	361
ĐỐI TƯỢNG CỦA SỰ CỨU RỖI	362
Tiếng gió	363
Mẹ	364
Ân sủng	365
Ngày xưa và bây giờ	366
Cười	367
Hành trang còn lại	367
NGUYỄN TÂM HIỂN	369
TÌNH CHÚA YÊU TÔI	370
Sao Chúa gọi con?	372
Hạt bụi	373
Cộng cỏ và mặt trời	374

TRẦN ĐỨC XUÂN	376
HÀNH TRÌNH ĐỨC TIN	377
Sám hối	380
Trốn tìm	381
Lời ru tháng 10	383
Tâm giao	385
Hồn xuân	385
Chỉ như là	386
Mùa hoa	386
THÚY NGÀ	388
TÌNH YÊU CHÚA MUÔN ĐỜI CON CA TỤNG	389
Dâng Mẹ Maria	391
Tất cả là hồng ân	391
Không đề	392
Mẹ vẫn đứng	392
Trăng tu viện	393
Say nhìn và cảm nhận	394
TRẦN PHÙNG LINH DUYÊN	395
NHƯ TÂM TÌNH MẾN YÊU	396
Con vẫn gọi tên Mẹ	397
Mẹ La Vang	398
CÁT GIANG	399
MỘT MÓN QUÀ CHO KHÔNG	400
Cát sông	401
An bình đêm	401
Lời nguyện cầu tại sao	402
Mùa xuân tuổi thơ	403
Tình tự quê hương	404

Bầy chim sẻ nhỏ	405
Tảng đá mộ hồn	406
Vấn mệnh mộng ...	407
MAC TƯỜNG	409
TIẾN GẦN HƠN VỀ PHÍA THIÊN CHÚA	410
Xin Mẹ đi cùng con	412
Tuần Thương Khó nối dài	413
Thánh Tâm tình Chúa vô biên	413
Nhánh huệ lòng hương thánh	414
Nhớ Mẹ	415
Muối nhạt	415
Mai một em về	416
Mẹ La Vang	417
Giọt máu sáng thiên thu	418
Con qui trước Mẹ La Vang	419
Cầu nguyện	420
Chúa là tất cả	421
Đêm ấy – bây giờ	422
MẶC LỆ TUYẾN	423
Mùa kinh mở hội	424
Lòng hoan hỉ	425
NGUYỄN CA NGUYỄN	426
CHÚT TÂM TÌNH	427
Bài thơ tiễn em	428
Lần cuối cùng	429
Tàu đời tôi	430
Tâm sự Gioan Tẩy Giả	431

CAO HUY HOÀNG	432
CHÚA ĐÃ TÍN NHIỆM CON	433
Dẫu như làn sương mỏng	435
Cô giáo lý viên chưa tốt nghiệp	436
Bài thơ viết tiếp	437
Về với tình nồng	438
Chiều trên đồi Sọ	438
Chiếc bánh	439
Thư gửi linh hồn mình	440
Em về mặc áo bà ba	441
Chúa ơi đừng buồn nữa	442
Cho con gối đầu vào ngực Chúa	443
Sông thơ	443
Mùa quên	444
Tan trong xuân	445
BÙI CHÍ VINH	446
ĐỨC TIN TÔI ĐƯỢC TRUI RÈN NHƯ THỂ ĐẤY!	447
Ở trên lầu cao khó nhìn thấy Chúa	449
Guitare	451
Mẹ và ông Thánh đa nghi	451
Đêm cuối năm	453
Ngày Adam gặp Eva	456
Điều răn thứ 11	456
Chỗ của anh	458
Phản ứng sinh học	459
Đêm hôn phối	459

ĐOÀN XUÂN DŨNG	460
SỰ HIỆN DIỆN THINH LẶNG	461
Nếu con	464
Maria! Huyền nhiệm lạ	465
Xin thế chỗ	467
Con luôn bất xứng	467
Hòa giải	469
Chặng thứ nhất: xử án	469
Chặng thứ sáu: in dấu	471
Đời thi sĩ	472
M. J. VĨNH AN	473
SỢI TỜ TRỜI CHÚA ĐÃ GIĂNG	474
Bên biển	477
Đêm Bêlem	478
TRẦN THU MIÊN	480
THÁNH VỊNH 23 TRONG ĐỜI TÔI	481
Câu kinh tôi đọc giữa đời tha hương	484
Nỗi buồn Giáng Sinh	485
Vô thường	487
Khô đạo	487
Vĩnh biệt ca	488
Đi tìm của lễ	488
Vấn chối bỏ Ngài	490
Câu kinh giữa đời	491
Tạ ơn	492
Để lại cho con	494
Kinh buồn	494

CÓ MỘT VƯỜN THƠ ĐẠO – TẬP 3

TRĂNG THẬP TỰ CHỦ BIÊN
NGUYỄN XUÂN HÀ SỬA BẢN THẢO
TUẤN SƠN VẼ BÌA VÀ TRÌNH BÀY